

عکس مبارک حضرت عبدالبہا کہ در اروپا گرفته شدہ

ABDUL BAHÁ'S PHOTO TAKEN IN EUROPE.

BAHAI NEWS

VOL. I.

MARCH, 1921

No. I.

THE TEACHINGS OF HIS HOLINESS

BAHA'O'LLAH.

IN all the sacred books of all the religions there are prophecies about the one whom God would manifest and the followers of various different religions are anxiously awaiting the Coming of their promised one. The Jews await the Messiah, the Christians the Second Coming of Christ, the Buddhist the Coming of Lord Maitreya, the Hindoos the Coming of Kalanki Avtar, and the Mahomedans the Coming of Imam Mehdi, and Ruh-Allah. All these prophecies are fulfilled in the Coming of His Holiness Baha'O'llah and he has come and united men of various different creeds, sects and nationalities and through Him to-day Jews, Christians, Mahomedans, Zoroastrians, Hindoos and Buddhists, are all wonderfully united as brothers each accepting Baha'O'llah's Coming as a realization of the expectations held out in his own religion and each considering the followers of all the other religions as his brothers. His Holiness Baha'O'llah was born in Persia and was exiled to Bagdad, Constantinople, Adrianople, and finally to Acre for the sake of His Cause where He departed from this world at the age of 75. The principal teachings of His Holiness Baha'O'llah which were revealed nearly half a century ago are that the oneness of the world of humanity should be recognized. He has said, "ye are all the leaves of one tree and the fruits of one arbor." He has commanded independent investigation of truth. He says, "no man should follow blindly his ancestors and forefathers. Nay each must see with his own eyes, hear with his own ears and investigate truth in order that he may find the Truth." The other teachings are equality between men and women, abandonment of all racial, patriotic, religious and political prejudices, compulsory male and female education, a

universal language and an International Tribunal. About fifty years ago Baha'O'llah commanded the people to establish universal peace and summoned all the nations to the "divine banquet of international arbitration" so that questions of boundaries, of national honor and property and of vital interests between nations might be decided by an arbitral Court of Justice. In Bahaim, there are no ceremonies and no priests. No one has the power to receive confession of sins or to give absolution. Marriage is enjoined upon all, whenever possible, asceticism is discouraged and monogamy is universally recommended. Begging is strictly forbidden and occupation is considered an act of worship. In all matters the Bahais are advised to observe moderation. All sorts of intoxicating drinks such as alcohols, liquors etc., are forbidden. The taking of opium and similar drug habits are most emphatically denounced. Gambling is forbidden and the use of tobacco is discouraged. Loyalty towards the Government is enjoined upon all the Bahais. His Holiness Baha'O'llah says, "In every country or government where any of this community reside, they must behave toward that Government with faithfulness, trustfulness and truthfulness. So may the armaments of the world be changed into peace, and corruption and conflict vanish from among men." The economic question is solved in the teachings of Baha'O'llah and certain regulations are revealed which insure the welfare and wellbeing of all humanity. Just as the rich man enjoys his rest and his pleasures surrounded by luxuries, the poor man must likewise have a home and be provided with sustenance and not be in want. Baha'O'llah has said "O ye who are wealthy on earth, the poor among ye are My trust. Therefore guard My trust, and be not wholly occupied with your own ease."

N. R. VAKIL.

REPORT OF THE FIRST ALL-INDIA BAHAI CONVENTION HELD IN BOMBAY.

27th to 29th December, 1920.

THE MORNING SESSIONS.

THE Convention of the Bahais of India opened on the morning of the 27th of December 1920, in the Bahai Assembly Hall, Fort, Bombay, at 10 a.m., with Professor M. R. Shirazi of the Karachi College in the Chair. Among the delegates were the representatives of almost all the principal religions of the world and the Indian Bahais came from nearly all over India. Miss Elizabeth H. Stewart an American Bahai sister was also present.

The Session opened with a prayer which was followed by the address of Jenabe Mirza Mahmood Zargani, the Chairman of the Reception Committee. He welcomed the delegates and described the history and the aims of the convention in eloquent Persian. He said that the idea originated with the Bahais of Poona who were desirous of spreading the cause in India by holding a Convention of the Bahais in India. They wrote a small pamphlet about it and sent it to all the believers all over India and a supplication was also submitted to His Holiness Abdul Baha during the war and a tablet was received [which is reproduced here.]

INDIA—POONA—MEMBERS OF THE
SPIRITUAL ASSEMBLY.

DIVINE GLORY BE ON THEM.

HE IS GOD.

O FIRM ones of the Covenant! Your letter of 25th April 1919, together with two pamphlets—one English and the other Persian—was perused. The publication of both is permitted. Send some of the English pamphlets to the Holy Land. As regards holding the annual meeting of the Bahais of India, like the American Convention is agreeable. But endeavour to have the concordance of the opinions of all the friends, that it

may not lead to diversity and division in the future. What is of the utmost importance is the unity and concord of the whole body of the friends, and perfect friendliness among the friends. This is the most important of affairs. If a single soul is displeased, give it the utmost attention and bring him back to the circle of friends by warming him (with love). If things be such, the rays of the most bright light will capture the world. The holding of the Convention in the month of December is quite suitable, but at the time of holding it, correspond with the friends so as to fix the place for holding it with majority of votes.

Upon you be Baha'ol-Abha.

ABDUL BAHAB ABBAS,

5th May 1919.

[Translated by M. R. Shirazi, Karachi.]

Owing to the war, the Convention could not come off in 1919. Some of the prominent Bahais were also absent from India and so the holding of the Convention was postponed till the December of the year 1920.

Jenabe Mirza Mahmood then read a telegram which was received from His Holiness Abdul Baha, saying, [Convention Blessed, hoping great results follow—Abbas]. The speech ended with a beautiful Persian poem composed by the speaker (reproduced elsewhere).

The President elect Prof. Shirazi of Karachi then delivered his Presidential address in Persian and said that this Convention was the Spiritual Parliament of the Bahais of India and had been organized with a view to spread the Bahai Cause throughout the length and breadth of India. He then dwelt upon the importance of asking Abdul Baha to visit this country of establishing a Mashrek-ul-Azkar in India and of starting schools for the education of the Bahai children and of sending out teachers to all parts of India for teaching the Cause and said that the Convention should take up these questions for discussion and that a definite programme of work for the ensuing year should be decided upon. The following resolu-

tions were then taken up for discussion in the three morning sessions and were unanimously passed by the First All India Convention of the Bahais of India and Burma.

MORNING SESSION

27th December, 1920.

(1) That a supplication signed by all the Bahais in India and Burma be submitted to Abdul Baha praying for a visit to this country.

(2) That a Mashrek-ul-Azkar Committee be formed to collect funds to erect a Mashrek-ul-Azkar in India.

(3) That a School be started for the education of Bahai children in Bombay.

(4) That teachers be sent out to the different parts of India for spreading the Cause.

MORNING SESSION

28th December, 1920.

(5) That a Bahai Organ be started in India (English & Persian).

(6) That a Library, a Reading Room and a Bookstall be established in Bombay.

(7) That a Bahai Publishing Society be established with a view to translate Bahai Literature in Indian languages.

MORNING SESSION

29th December, 1920.

(8) Four Sub-Committees were elected for carrying into effect the programme contemplated by the Convention.

The Sessions closed with prayer.

The Indian Delegates present at the First Convention of the Bahais of India.

Syed Mustafa Rumi	Burma.
Syed Abdul Hussain	Do.
Mong-Ba-Tin	Do.
Mong-Ba-Kin	Do.
Abbas Ali Butt	Do.
Mazhar Ali Doctor	Do.
Mohamad Yunis, Khalifa	Do.
Mohamad Reza Shirazi	Karachi.
N. R. Vakil	Surat.
Pritamsingh	Allahabad.
Hashmat Ullah	Agra.

BRIEF SUMMARY OF THE EVENING SESSIONS

OF THE FIRST ALL-INDIA BAHAI CONVEN- TION HELD IN BOMBAY, 27th to 29th December, 1920.

A SERIES of lectures on different subjects were arranged for the people of Bombay in the interest of the Bahai movement and were very largely attended. Among the prominent men who attended was Professor Patrick Geddes of the Bombay University, who also addressed the Convention on the evening of the 29th of December and his speech is reproduced below from the *Times of Bombay*. Miss Eliabeth H. Stewart was another distinguished American Bahai Lady who had been present both in the morning and evening sessions of the Convention. Her short but interesting speech is also reproduced below. For want of space we cannot give the summaries of the speeches delivered by the various speakers. A copy of the Programme is being enclosed. The subject 'The Solution of the Economic and Industrial problem' which stood in the name of Prof. Shirazi was given over to Prof. Pritamsingh of Allahabad University; and that was the only change in the programme. The reports of speeches appeared in the *Times of India* bearing the dates 28th, 29th and 30th of December and can be examined and perused in that paper.

(*Times of India*, 30th December 1920.)

"Prof. Geddes referring to the cardinal doctrines of Bahaism, praised the characteristics of Abdul Baha when he came in contact with him during his visits to Heifa and Akka in connection with town-planning, and when they asked for a plot of land for a school, he gave it to them very generously, which was a gift to the children of the soil. He then referred to the Pro-Jerusalem society which, he said, would help the Bahai movement to a great degree. They had another society there called the Pro-Carmal society which had representatives of every religion on it."

(Times of India, 29th December, 1920.)

"Miss Stewart said she was a visitor from Palestine and the message she brought to them from Abdul Baha was that men and women were equal and both must be educated. There were no differences in the brains of women and men. Given an opportunity the woman would prove equal to a man and this they had found in the colleges which women also attended. Fifty years ago women could not go to colleges, but to-day they could do so. She emphasised the necessity of educating their girls."

The morning of the 30th of December was devoted to a special gathering in which the delegates to the convention and the believers in Bombay (men, women and children) took part. They all sat down to a feast and the whole group was photographed. After the chanting of prayers the convention closed. The spirit that prevailed was remarkable and for the first time in the history of India a unique gathering of beautiful souls assembled to give thanks to God the Glorious and the Merciful for His wonderful gift of the Bahai Revelation. A cablegram was received from His Holiness Abdul Baha saying:

BAHA'O'LLAH IS WITH YOU
CONGRATULATIONS.

LETTERS CIRCULATED AMONG THE
BAHAIS OF INDIA BEFORE THE
CONVENTION WAS HELD
BY MR. N. R. VAKIL.

DEAR FRIENDS,

YOU will be delighted to learn that efforts are being made to publish a Bahai monthly magazine, and the friends have approved of it.

Some friends having suggested that it should be placed on a secure footing before it is started, and that some friends should be always ready and willing to write articles for it, both the problems are considered, and efforts are made to place the paper on a firm footing before it is started, and we pray to God for assistance and confirmation.

We herewith enclose a translation of a Tablet revealed for the Spiritual

Assembly of Poona, India, in which directions, as regards the Bahai Convention to be held in India are given. Our beloved Abdul Baha has said that "The holding of the Convention in the month of December is quite suitable, but at the time of holding it correspond with the friends so as to fix the place for holding it with majority of votes." We propose that the Convention be held this year in December, (the date to be settled later on), and we beg to propose that this year the Convention may be held in Bombay, and would like to know the wishes of all the friends as regards the place where it may be held, as the place will be settled according to the majority of votes. All the friends who wish to communicate in English, will be good enough to address their letters to me, as at present there is some difficulty in getting English letters translated, and all the friends who would like to correspond in Persian, will be good enough to write to the Society's address at Bombay. After we hear from the friends the place where it should be held this year will be fixed and all the friends will be informed about it.

As regards the month in which it may be held this year we propose that it may be held in December, as during the Christmas there are about seven holidays and many people may find it convenient to attend it. Besides, some time will be required for necessary preparations and we may hold it in December, and we hope that the friends will find it suitable.

As regards the work to be done at the time of the Convention, we request all the friends to send their suggestions. Wherever there are assemblies the friends would be good enough to send representatives and where there are a few friends, they will make it convenient to attend the Convention and assist in spreading the Holy Cause.

All the friends who wish to address the Convention will let us know their names and the subjects on which they wish to speak, and the same will be incorporated in the programme. During the days of the Convention as friends will be coming from various different places we could also like to arrange that they may be able to address various

Societies in Bombay and separate lectures on the Holy Cause may be arranged for after the Sessions of the Convention are over. Various subjects as regards the publication of articles, books and booklets in various languages of India, treating about the history of the Cause and the principles, as well as the question of sending teachers in India, and the publication of a magazine and other subjects dealing with the spread of the Holy Cause in India will be considered at the Convention. Suggestions are invited from all the friends and we hope that all the friends will do their utmost in this matter.

DEAR FRIENDS IN EL BAHA,

YOU will be delighted to learn that in reply to the cablegram forwarded to our Beloved Abdul-Baha, the following cablegram was received:—

"KHAWARI, BOMBAY,

Convention blessed hoping great results follow.
Abbas."

These words are very significant and make us all feel very happy. All the friends in India including Burma, are earnestly requested to try their best, to send their representatives and do all in their power to assist the Convention. All efforts can be successful through the grace of God, divine confirmations and the unity of the friends.

Invitations regarding the Convention are already forwarded, and we hope that the friends and the assemblies have received the same. We propose to hold two sessions of the Convention every day, one in the morning and the other in the afternoon. The morning sessions may be exclusively devoted to the matters relating to the spread of the Holy Cause in India and subjects relating to the same will be discussed and such Committees as are deemed advisable to be formed will be formed by election or in such other manners as is unanimously or by majority agreed upon. Friends will address the assembly on the importance of Teaching, the words

of His Holiness Abdul Baha referring to India, and various other subjects, the messages from the different Bahai assemblies that may be received will be read, the subject-matter of starting a Bahai monthly magazine, of translating Bahai pamphlets into the vernacular languages of India or preparing short treatises about the history and the teachings of the Cause in the vernacular languages of India and getting the same published for sale or free distribution will be considered. We shall also consider what steps should be taken to send teachers to various different parts of India. These are a few suggestions which this servant wishes to place before the morning sessions of the Convention. All the friends will send their suggestions so that by the middle of December a programme may be prepared both for the morning and the afternoon sessions and the same may be circulated for the information of friends. Some steps may also be taken to open a depot of Bahai books for sale and libraries containing all the available English, Persian and Arabic Bahai literature may be opened in places where there are assemblies. Besides in some public libraries of India one or two Bahai books may be sent as a present or the attention of the secretaries may be drawn towards Bahai literature and they may be requested to order out the same.

The afternoon sessions of the Convention may be devoted to public addresses on the history of the Cause and the Teachings of this Most Great Cause, on the proofs of the Manifestation of His Holiness Baha'O'llah (may the lives of all save Him be a sacrifice to His servants) from the Hindu, Mahomedan, Zoroastrian, Christian and Buddhist scriptures and other Bahai subjects of universal importance. All the friends who are going to attend the Convention will kindly let us know the subjects on which they will speak so that their names and the subjects may be inserted in the programme. We also propose to invite the members of the Theosophical Society, Brahmo Samaj, and other religious movements to attend the Convention and in the afternoon sessions we may also allow them to address the Convention if they wish to do so.

In about the middle of December the programme will be prepared and the same will be circulated for the information of friends. Those friends who can come a little earlier before the days fixed for the Convention, viz., 27th to 29th December, will kindly do so and assist the Cause.

With Bahai love and greetings,

I remain,

Yours faithfully in His Name,

N. R. VAKIL.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD.

INDIA.

MR. N. R. VAKIL of Surat has undertaken a tour of North India with a view to give the message of Bahaism to the people of India. He left Bombay on the 1st of January 1921 just after the Convention was over and intends visiting Allahabad, Benares, Calcutta, Dacca, Lucknow, Patna, Cawnpore, Agra, Delhi, Amritsar, Lahore and Karachi. A short account of his tour will be published in the next issue of the *Bahai News*. Mr. Vakil's visit to North India will be very fruitful indeed.

The programme contemplated by the First All-India Convention in their morning sittings is being put into actualities in Bombay. A fair progress has already been made. Prof. Pritamsingh of Allahabad University is assisting Jenabe Mirza Mahmood on the English side of the work. The All-India Bahai Central Fund has been started with the object of collecting funds for carrying on the work of publication and translation of the Bahai literature and the work of teaching of the Cause among the peoples of India. All contributions however small will be gratefully acknowledged by the Bombay office, 29, Forbes Street, Fort, Bombay.

Mirza Seavash, a Persian Zoroastrian Bahai teacher is also touring in India and doing good work in connection with the Cause.

Professor Shirazi of Karachi will be absent from India for some months to come and will go home. We will all

miss him very much but we wish him a happy voyage and a safe return. He is the chief editor of the *Bahai News*.

We reproduce below the copy of the letter of congratulations from the Chicago Bahai Assembly and express our grateful thanks for their words of hope and encouragement. A beautiful Photograph of the Chicago Mashrek-ul-Azkar was received with it for which the All India Bahai Convention is very thankful.

"It is the hour of unity of the sons of men and of the drawing together of all races and classes."

Abha Greetings to the All-India Bahai Convention convening in Bombay, December 1920.

The Bahais of Chicago congratulate the Bahais of India that they have attained such Divine Unity as to assemble in one large gathering from all parts of that vast empire. Praise be to God that through the divinity of Baha Ullah, this has been made possible.

We received word from the Center of the Covenant after the First All American Bahai Convention, in March nineteen hundred and nine, that such gatherings are to the spiritual body of the world what the inrush of the spirit is to the physical body of man, quickening it to its utmost parts and infusing a new life and power.

With heartfelt prayers to the Divine Threshold, we beg that a Pentecostal Baptism may descend upon this All India Convention.

Your co-workers in the vineyard of God

The Chicago Assembly

per the House of Spirituality.

CHICAGO,

11th October 1920.

AMERICA.

We quote in this letter some news from the Star of the West for your information as some friends do not receive the Star of the West.

The 12th Annual Mashrakol-Azkar Convention and Bahai Congress were held in New York during 25th and 28th April this year and the feast of El-

Rizwan was celebrated on the 24th of April.

Representatives from various different assemblies in America were present and it was a very spiritual gathering. Our Beloved Abdul Baha has sent Janabe Fazal Mazandarani, the Persian philosopher with Mr. Minochar Khan for a short tour in America at the request of Mirza Ahmad Sorab and they reached America during the Convention. During the Convention the Mashrakol-Azkar design of Louis Bourgeois was accepted. We quote a portion of the article published in the *New York American*, dated May 23rd, 1920.

"Mr. Bourgeois' model was selected by a committee of forty nine. This committee was ready to approve the design, but because the structure differed from any other building that had ever been erected, they felt they needed guidance, before making the final acceptance, from an architect who could tell them whether it was practical. They called in Mr. H. Van Buren Magonigle, president of the Architectural league. Without being apprised of the preference of the committee, Mr. Magonigle studied all the models submitted and quickly selected that of Mr. Bourgeois. His verdict was: 'It is the first new idea in architecture since the thirteenth century. I want to see it erected. The first storey breathes the spirit of welcome. It is in the form of a nine-pointed star. Nine circular exedras curve into the building, with a great door way in the centre of each, so that from whatever side one approaches, the structure seems to extend its arms in welcome and embrace. The first storey in its simplicity suggests the Greek and Egyptian temples, while the treatment of the doors and windows is Romanesque in form, and the intricacy and beauty of the ornamentation suggests the Gothic and the Arabic. The second storey, beautiful in its windowed elegance, is renaissance in time, but purely Gothic in the interlaced arches of its openings. The third storey is renaissance in feeling, restful and quiet. Above it rises the lovely dome, which suggests the Byzantine, while above the closed top is a unique feature—the beams of the dome arising like hands clasped in prayer,

so as to give the feeling of ascension and aspiration found only in Gothic towers."

Another piece of good news is the marriage of Mirza Ahmad Sohrab with Miss Juanita Storch of Oakland, California, which was celebrated during the Convention on 28th April 1920.

We have recently received a letter from Mariam Haney, secretary of the teaching Committee, about the seven day trip from Boston to Chantanqua of Janabe Fazel Mazandarani, Harry Janabe Minochar Khan, and Mirza Ahmad Sohrab. They visited Buffalo and attracted some souls there. A member of the Rotary Club of Buffalo invited them to come again and speak before his organization; a clergyman offered his pulpit. People present from other cities extended similar invitations. In every city people pressed forward to shake their hands or stopped them in the streets. They were loved! Loved by all!

Saturday morning they spoke in Roycroft chapel at East Aurora, N. Y. There they outlined the new economic system given by Baha'o'llah and explained by Abdul Baha. They were invited to come again and speak at a Sunday service. "The Roycroft" (magazine) circulation 50,000, will publish an article about the Visit.

Next day, Sunday, was spent at Lily Dale, N. Y. The spiritualists had given to them the morning service in the auditorium. About three thousand were present. Fazel's address was on the Bahai Vision of Immortality.

Directors changed their afternoon service and invited Fazel and Harry to speak at 4-30 o'clock in Forest Temple, where nearly three thousand came again to hear about "New Evidences of life after death." Janabe Fazel closed the session by chanting a prayer in Persian.

Monday, they journeyed on to Chantanqua. In the great Chantanqua amphitheatre they addressed an audience of over 4 thousand souls on "The Political and Spiritual Regeneration of Persia and Its Cause." Since Abdul Baha was in America in 1912, perhaps no American event has been more significant in Bahai history.

Two opening paragraphs in the "Chantanqua Daily" give the key to the address: "A most extraordinary address was given yesterday morning in the amphitheatre by Mirza Fazel Mazandarani, Professor of Philosophy in the Imperial University of Persia, Translated into excellent English by one of his interpreters, Mirza Ahmad Sorab. It was an eloquent account of the message of universal love and brotherhood given to the world by the Oriental mystic, Abdul Baha. Some leaders of several religious movements, Unitarian, New Thought, Christian, Indian lore, directors of reading courses called upon the Bahais on the broad verandahs of the Hotel Athenaonan. Each one went away happy, taking the love of the Bahai Cause home with him. New friends from Roycroft shops and Lily Dale camp came on to Chantanqua to hear more.

Jameston, a city of 40,000, is one hour's ride by trolley from Chantanqua. Its lawyers and newspaper men, some one hundred of them who compose the Saturday Night Club opened their club house Wednesday evening, to the Bahai speakers. It was men's meeting. At first the atmosphere of the place indicated they wanted a political evening not a religious one. Abdul Baha used Harry to answer those lawyers like the Charge of the Light Brigade, intellect against intellect, for about ten minutes he proved that the solution of world problems is through Spiritual Teachings. When he finished a lawyer sprang up and said: "you have brought it home! This the greatest Truth I have ever heard in my life!"

INDIA.

We quote a portion of the Tablet received by a Hindu Brahmin brother of Kulitalai, Madras:—

HE IS GOD

"O thou who art attracted to Truth and devoted to the Beloved of the horizons (universe);

Thy detailed letter has been received. It was not a letter, nay rather, it was a garden full of verdure and flowers, from which the fragrance of the love of God was perceived. It imparted great joy,

for praise be to God, the light of heavenly Guidance has been kindled in the lamp of the heart and the fire of the love of God set aflame.

I beseech God that that light of Guidance may, from this lamp, stream out in all directions and illumine all the surroundings. That is to say, that the city of Madras may turn into the horizon of Truth, from which the Rays of the Heavenly Grace may radiate.

Do thou surrender thyself unto God and have absolute dependence in the days on His infinite Bestowal! Because the Sun of Reality, His Most High, Baha'o'llah hath with greatest intensity projected His Effulgence upon the horizons, which shall before long, illumine all the universe. The cause of Baha'o'llah hath already stirred the whole world. To-day in all the continents of the world, the Call of Baha'o'llah hath been raised. In every city of the West an assembly has been established, which calls the people to the Kingdom of God and spreads the Teachings of Baha'o'llah.

In America the call of "ya Baha-ol-Abha" hath arisen and in Africa the Proclamation of "ya Aliy-ol-Aala" (O Supreme of the Most Supreme) hath reached the ear of every intelligent. The Turks and Tajips have become attracted to the breezes of the Paradise of Abba. In Asia the birds of the Heavenly Garden are singing in the most charming tunes.

In brief in India too. God willing, ye will raise the Call of the Kingdom of Abha, exhilarate the people through the Teachings of Baha'o'llah, progress day by day in the Bahai Virtues and accomplishments and (thus) prove to be the cause of guidance unto multitudes of the people. Do not ye look at your own power and ability, nay rather, look at the Might of the Kingdom of Abha. This Might turns the piece of straw into a mountain, releases the souls from the bottom of the well and raises them to the height of the moon and produces from a feeble seed a fruitful tree. The heavenly farmer throws one grain and produces harvests therefrom. This is through the power of the Grace of God,

I am earnestly praying to the Kingdom of Abha, imploring, every moment, a new Confirmation for thee and a fresh Bestowal upon thee. As to the question of (kindness) to animals, in this Cause great emphasis has been put on practising benevolence to animals.

ABDUL BAHA ABBAS.

SOUTH AMERICA—We have received a very splendid report of the work done by our dear sister Miss Martha Root in South America. The report consists of 34 typed pages and is very interesting and instructive and makes the heart throb with joy at the work achieved by her through love of God and steadfastness. May souls like her arise in this Country to give the Glad Tidings to a large portion of humanity which dwells in this Country. She started on July 22nd 1919 and visited Para, Peruambuco, Bahia, Maceio, Riodejaneiro, Sao Paulo, Santos, Brazil, Montivideo, Buenos-Aires, Panama, Havana, Washington D. C. and a few other places and returned home on 15th of November 1919.

During her tour she spoke to numerous persons individually on the Holy Cause and gave the Glad-Tidings in numerous newspapers published in South America in Portuguese and Spanish, although she did not know then either of these languages. She addressed various assemblies and distributed the holy literature among sincere seekers to such an extent that all the literature she had was given away, and not to deny it to those who demanded it, she purchased newspapers worth about 50 dollars containing articles on the Bahai Movement. Besides noting the customs and manners of the countries visited by her she has also noted the places where friends may go and live permanently

and do the work for the Cause and earn means of livelihood. She suggests that study of French is useful to those who travel in South America or the Continent. May God raise many such souls.

Your Brother in El-Abha,

N. R. VAKIL.

COPY OF THE SUPPLICATION SUBMITTED TO
HIS HOLINESS ABDUL BAHA
BY THE BAHAIS OF INDIA AND BURMA.

To

THE HOLY PRESENCE OF
HIS HOLINESS ABDUL BAHA
THE CENTRE OF THE COVENANT OF GOD.

WE the Bahais of India and the Delegates present at the First All India Bahai Convention held in Bombay, resolved in the morning session on the 27th of December, 1920 A. D. that a supplication signed by the Bahais of India and Burma be submitted to Your Holiness requesting for a visit to this ancient land of many religions and many peoples. The resolution was unanimously passed and was received most enthusiastically, all standing up. May we not therefore, the Bahais of India supplicate Your Holiness to vouchsafe us a visit and be pleased to tread this land and thus sanctify this old soil and bless millions of souls who desire but to see the holy Beauty of the Face of their Beloved. Praying again and again.

We remain,

The Servants of Your Holiness,
THE BAHAIS OF INDIA AND BURMA.

BOMBAY, INDIA,
March, 1921.

تحمید و تبریک کانوشن بجهان مهند و برهما

هزار شکر که گاه عطای یار آمد
زمان نصرت و ایام وصل جان شد
نسیم گلشن عشق جمال یار وزید
چو شد در اهل بهکانفرس امیرپا
نوید و خوشخبری ده بدوستان بنید
بنای محفل تبلیغ و مشرق الاذکار
زند چو صومر صمد روزنامه جبار
زمان شهر بدی گشت انتشار کتب
بجهانیان همه در کانفرس عهد بها
چه کانفرس چو کانوشنی که بزم او
مباحث شرف و وحدت تمام بشر
چو یکوطن بشد از وی مالک عالم
با اتحاد کند اختلاف خلق بدل
شکست محلت اوشت جنگ جو و جد
مبارکت به احباب این بهایون خشن
مبارکت که بایک سیم و گلک مطا
از این نوید بسر شد زمان غصه و غم

هزار شکر که اوصاف جشن کانوشن
طراز خامه محمود خاک ار آمد

صورت لوح مبارک باحبای جاپان

هو الله

ای بنات ملکوت ؟ عکس شمایل شما باین ارض مقدس رسید الحمد لله شمایل نورانی
است و از چشمهای شما انوار محبت الله میدرخشد در نهایت سرور و بشاشت این عکس
برداشته شده شکر کنید خدا را که در این سن جوانی در ملکوت الهی داخل شدید نورانی
شدید آسمانی شدید ربانی شدید رحمانی شدید از الطاف حضرت بهاء الله روحی لاجباً به
الفداء امید وارم که روز بروز در ملکوت الهی ترقی نمائید و هر يك مانند ستاره روشن از
افق هدایت کبری بدرخشید و مسبب هدایت دیگران گردید چشمهای نفوس را بیناو
کوشهای سائرین راشنوا کنید و دلها را آگاه و علیکن البهائیه (عبدالبها عباس)
از طهران از جمله خبرهای پر مسرت و انبساطی که رسیده اینست که از طرف محفل
تهذیب همدان و طهران نفوس کثیره بجهت ابلاغ تعالیم الهیه باطراف سفر نموده اند این
شهامت و غیرت را کمال ستایش لازم و این همت و خدمت را نهایت شکر و ثنا واجب
زیرا که نفوس محترمه که بایستی دائم مسافر بلاد و ناطق در تبلیغ امر مالک رشاد باشند -
در مرکزی مثل طهران ساکن و مشغول امور جزئی و شئون شخصی بودند اما حال بسبب
سمی مشکور آن دو محفل مقدس - مانند نسائم جانبخش اسرار مایه خرمی اختیار و علت
هدایت جمعی در هر مدینه و دیار شده اند مثل حضرت میرزا منیر نبیل زاده قزوینی

که الله امثالهم و زادهم الله
قوة و جلالا و دولة و رجالا

۱ جناب آقای مصطفیٰ موسیٰ استور در باره لزوم مدرسه بھائی نطق نمود

۲ مستر تیم سنگھ و دکتر مظفر علی در خصوص سفر مبلغین باطراف نطق کردند

۳ جناب نوش شہریار محفل را بتلاوت مناجات ختم نمود

روز دوم صبح در اول پروگرام کانوشن این نوشته شده بود

۴ صد شکر که بر پا علم کانوشن کردید و بروی کر دالم از ہر تن

۵ چون گشت عیان عہدہ یار بیان دہای احباب از طب شد گلشن

۱ مہتر نوش شہریار تلاوت مناجات کردند

۲ پر تیم سنگھ در عظمت امر بھائی نطق کردہ مزید انجذاب احباب شد

۳ پروفسر شیرازی صدر انجمن در لزوم روزنامہ بھائی در ہند نطق نمود

۴ جناب آقای مصطفیٰ و مستر عباس علی در خصوص نشر نفحات اللہ نطق کردند

۵ پروفسر تیم سنگھ و مستر حشمت اللہ در بارہ کتابخانہ و قرائت خانہ بھائی نطق فرمود

۶ جناب آقای مصطفیٰ و میرزا محمود بجهت توقف نمایندہ از طرف کانوشن در بمبئی

۷ مستر وکیل و مستر حشمت اللہ در خصوص اعانہ مرکزی عموم بھائیان ہند نطق نمود

۸ مستر حشمت اللہ تگرافات مبارکہ و تبریک نامہ ہای اطراف را خواند

۹ ختم محفل بتلاوت مناجات ہای جانپور شد

روز سوم کانوشن صبح در اول پروگرام این چاپ شدہ بود

۱ صد شکر کہ شد عون الہی ظاہر شد نصرت حق فوق تصور باہر

۲ کانوشن باغبانہ فردوس نمود وعدی کہ شد از دلبر بیان صادر

۱ مہتر نوش و مہتر خدا داد تلاوت مناجات نمودند

۲ مستر حشمت اللہ تبریکات کہ تازہ رسیدہ بود خواند

۳ جناب آقای مصطفیٰ شرح حیات مبلغین و خدا امیکہ در ہند صعود نمودہ اند گفتند

۴ تعیین امنای انجمن بنائے مشرق الاوکار ہندوستان و تدارک آن شد

۵ تعیین اجزای انجمن اعانہ مرکزی بھائیان ہند و بر ہما کردید

۱ مستر تیم سنگھ از طرف کانوشن تعیین شد کہ در بمبئی رسیدگی امور کنند

۲ آخر نطق صدر انجمن مستر شیرازی در اتفاق آراء بجهت ترویج جمیع امور بود کہ جمیع امور متفق علیہم گردید

۳ و اما پروگرام محافل عصر ہای کانوشن پنج ہزار نسخہ باکریری چاپ شدہ بود چون قدری ازان باقی است

عینا ہمان ۱ در این سالہ گذارہ باطراف میفرستیم مفصل است

نویید جدید جناب آقای امیر زعنایت اللہ احمداف میلانی با بشارات صحت و سرور طلعت مجبور بمبئی وارو

از طریق بغداد اعازم ایران شدند و این بیانات مبارکہ بواسطہ ایشان در بارہ کانوشن زیارت شد (ہوشت)

» تلکرافتی از بمبئی رسیدہ کہ در روز ۲۷ دسمبر کانوشن بھائی در بمبئی تاسیس شدہ این خیلی خوب است از ہمہ

نقاط ہندوستان احباب میآیند و در کانوشن جمع میشوند مشاورہ مینمایند کہ در اثنای سال چطور بخدمات امر اللہ

پردازند کہ نتائج کلی گیرند و قنیکہ کانوشن ایران در طهران تشکیل شود آنوقت خوب است احبابی ایران

از اطراف بطهران و ہند و در کانوشن مشورت دیشترت امر اللہ نمایند و اول عالم یک کانوشن دارند انجمنی

کانوشن متعہ خوب است ناصر الدین شاہ سرازقبر بردار و ترقی امر اللہ را ببینید عزیز اللہ؟ جواب بنویس کہ

حضرت بھاء اللہ باشما و کانوشن مبارک است عباس

از حیفا امروز از جناب میرزا صبحی خادم حضور مبارک وحی فداہ رقبہ فی زیارت شد کہ از جملہ مضامین است

» چندی بود بواسطہ مراتب و نازل بوجود مبارک عارض و یاران مخزون و لے الحمد للہ بطرف شد و سرور

فوق سرور جمل فرمودند در این کسالت حکمی بود از ہر طرف خبر ہای خوش میرسد خصوصاً از حضرت جلالی از امریک

کہ بکل قوای بخدمت قائم و سرتیبری بر پا نمودہ اند و در جاپان نیز امر اللہ با برتری فوق العادہ پیش میرود چندی قبل عکس اجاب

جاپان را ملاحظہ نمودہ میفرمودند کہ بجاست امر اللہ بشاہ چگونہ شمشیرش بھائیان اطلع و فتح نمود حاجی محمد کریم خان کرمانی کہ

در رد حضرت اعلیٰ نوشتہ از ابیر الشہاب د اعلیٰ الباب تسبیح نمود و بحضور شاہ برد شاہ گفت حاجی خان چہ چیز است؟ گفت

قربانت کردم تیر الشہاب د اعلیٰ الباب شاہ گفت حاجی خان این رسائل بردن بخورد چارہ با بہار انیکند چیزیکہ

ریشہ اینہا را سبکد شمشیر من است حال او بامشیرش کجا است کہ ببیند امر اللہ جاپان را ہم فکر فرم (با بخی مہین فرمود)

قوۃ میثاق اللہ است قوۃ میثاق اللہ است (در بارہ کانوشن بھائی فرمود) از آتش بعد ظاہر شود باش صاحب دوست

بد کاین ہنوز از نتایج سحر است انتہی الحمد للہ احباب دہہ نقطہ نمونہ دیکر اخبار خوش

بعد عند الفرصۃ خواہم نوشت والسلام فیض اللہ صبحی

از حضور مبارک جواب تلگرافی که نهایت شد این بود : کانوشن مبارک است ان شاء الله تلگراف چهته
از پی دارو عباس ، از این تلگراف مبارک یک صبح و قوه دیگر و چهته و چهته برتر در موسیقین میده شد
و توفیق شد بدینجمله لهذا اجبای بی چون از هر جهت مقدم تر بودند و استعدادشان بیشتر در شرق
که تالار رسمی است و محل باشکوهی بنا و اول کانوشن بهائیان هند که از نو و تا چند روز از صبح تا شب
جمعیت مشغول تهیه و تدارک و وعده خواهی رؤساء و محترمین شهر از هر قوم و قبیله شده متجاوز از پانصد پانصد
مخصوص برای اشخاص محترم با است فرستادند و هم در روزنامه های انگریزی و هندوستانی اعلان نمودند
و از هر جهت ملتی دعوت کردند و اوقات مجلس اعلام کلمه الله را تا سه روز معین نمودند که هر روز عصر دو ساعت بعد از غروب
مانده تا نیم ساعت بعد از غروب نمایندگان بهائیان هندوستانی در مسائل الهی و تعلیم بجای نطق نمایند
و علاوه اعلانیهای زیاد و طبع نموده بر دیوارهای هرگز و محلی چسباندند و هم نفوس را مقرر داشته که
در حین عبور اعلانیها را بر مردم میدادند

و از چند ماه پیش هم اجبای هندوستان خبر دادند که عموما هر کس بخواند در این کانوشن کافران
بجای حاضر شود و خصوصاً احباب هر بلدی از طرف خود نمایندگانی را انتخاب کرده و میبایست بفرستند که در سه روز
مدت کانوشن هر روز صبح از صبح طلوع آفتاب تا سه ساعت از روز برآید و در آنچه برای اعلام کلمه الله و تبلیغ
امر الله در این سلیم و وسعه الارجاع لازم است بحث و مشورت نمایند و نقشه خدمات لازم را کشیده و مسائل
اقتدار امر الله را معین و موجود کنند که در مدت سال تا زمان کانوشن دیگر اجبای الهی با کمال یکاکی و دل گرمی
آن شرائط و وسائل جهوده را عمل کرده بتوانند خدمتی بکلمه الله نمایند و نفوس را بعباده عظیم دلالت
پس در کانوشن هر روزی دو محفل مهم منعقد گشت یکی از صبح تا سه ساعت از طلوع آفتاب گذشته و
بجلسه در عصر از دو غروب مانده تا نیم ساعتی از شب فته که نمایندگان بهائیان همه در محفل صبح و در آنچه لازم اعلام
امر الله و نشر نفیات الله است بحث نموده از احباب و هم از نفوس متبحرین بهائیان رأی میگویند و هر چه
باتفاق یا بعلیه آراء بود ثبت و ضبط نمینمودند و بجهت اجرائیهای کانوشن در وقت مینوشته اند و در
محفل عصر که از دوام عام بود یکی بعد دیگری مرتباً در اثبات امر الله و بسط تعلیم مبارک و مسائل الهیه نطق میکردند
و وقایع نگاران جرائد جمیع را نوشته در روزنامه ها نقشه کانوشن نطقهای بهائیان را درج مینمودند
و اما وضع تالار بهائیان علاوه از اینکه با دیرین و چراغهای برق و وسعت محل جلوه تمام داشت

در راه و دیوارهای خارج و داخل عمارت را هم از عکسهای سُرخ و سبز و سفید زینت دادند و دو اعلان و بر
بزرگ که بخط معلی اسم کانوشن بهائیان در آنها نوشته طول آنها بقدر عرض کوچه بود در جلو مشرق الاذکار از
دو طرف در هوا آویخته که هر کس عبور مینمود از دور میخواند و در داخل تالار قطعات اسم اعظم آویخته و
بالای تالار در میان دو قطعه غم شیر و خوشبختی دولت علیه ایران با علم انگریز زده بودند و در صدر مجلس
خطابه ساخته فرین پیارچه های زیبا و قالیچه های چون دیبا بود رئیس محفل سر شیرازی یادگور نظر علی و
سر شمس الله که هر یک در روزی برای نظم مجلس در سکوی خطابه جالس بودند قبل از معرفی ناطقین مینمودند
و آخر از هر نطقی نتیجه می گرفتند و جواب سوالات نفوس را خود یا بواسطه نمایندگان بجای میدادند و اگر معتر
در مجلس میخواست استواری میدادند قانوناً مانع میشدند تا با کمال عزت و جلال و اعتدال در هر مقال محفل ختم
میشد در حالتیکه یار و اغیار را بهیله بودند و احباب از شدت شوق در ولول

و ابتداء چون عیضه تلگرافی در دست ملکانوشن بحضور حاضر شد این جواب تلگراف از مصدر غنای صاد
گشت که دو حضرت بهاء الله و مبارک است عباس
از این تلگراف مبارک آتش عشقی دیگر در جانها شعله ور شد و قیام و اقدام احباب براتب بیشتر و شدت
آن بود که در محفل نفیات روح القدس محسوس بود و در میان باتین بر عهد الله تأییدات ملکوتی الهی
ملهم قلوب هیچ نفوس و دیگر از اجبای امریکه و اکثر مجامع بهائیان شرق و غرب تلکرافات و خطوط
و تبریک بجهت کانوشن بهائیان هند بسیار در آن سه روز میرسید حتی از بعض نفوس محترمه و مجامع
غیر بهائیان هند که مطلع و دوست بودند هم تبریک نامه های مودت آمیز و مستر خیز می رسید و توفیقات
افق اعلام بر کانفرانس اهل بهاء مانند لمحات نور می دید خلاصه فهرست مطالب آن مجامع از قرار ذیل
در روز اول کانوشن بهائیان هند و برها صبح ۲۴ دسامبر ۱۹۲۰
۱. تلاوت مناجات نمود
۲. هتروش شهریار
۳. نمایندگان بهائیان هند را خوش آمد گفت و شعار تبریک خواند
۴. میرزا محمد
۵. پروفیسر شیرازی صدر نخستین در دست ملکانوشن نطق کرد
۶. هتروش و خلیفه صاحب
۷. از طرف بهائیان هند و برها باره سفر طلعت بیان هندوستان نطق کردند
۸. جناب جمشید خداداد و میرزا محمود و خصوص بناء مشرق الاذکار نطق کردند

جدیده باقتضای آن زمان لازم بوده چه مقتضیات هر زمان در تحت تغییر و تبدل است و مشارب نفوس در هر دوری مختلف

لہذا ارادہ بالغہ بر آن تعلق گرفت کہ اصول مابہ الترقی کہ در ہر وقتی یکسان بودہ و بجهت ہر قومی اساس سعادت همان آن (اصول) را در ہر عصری با فروعاتی کہ موافق آن عصر است توأم نماید تا کفایت ترقیات عصریہ و ہدو کفالت سعادت بشہیہ کند

پس در ہر کوری حق بواسطہ بروز نفس مقدسہ سی دین اللہ را تازہ فرمود و در ہر دوری سعادت کینونت مبارکہ فی آئین آسمانی را جلوہ و نفوذی بی اندازہ بخشید

اگر نہ اختلافات اعصار و مقتضیات قرون بی شمار بودی البتہ از جانب بآلارباب یادہ از یک سول و کتاب جمیعت و صادر شدی و رسل در سائل عدیدہ بظہور نیامدی و صور مختلفہ مایہ احتجاب اہل مجاز گشتی و لباس تازہ سلطان ظہور مانع شناسائی مردمان پر شر و شور نبود

و بہانہ ہای گوناگون بدست تلون صفقان چون بوقلمون نیفتادی خلاصہ آن بود کہ از مصدر حقیقت بروفق نبض زمان لوازم ترقیات عالم امکان در ہر عصری بفروعات جدید زینت و طرازی بد فیض یافت

این بودہ سنت آہستہ بہت ہر خلقی و این است نیکوتر طراز از نظرات بانیہ از برای ہر دہی و خلعتی سنتہ اللہ التی قد ظلت من قبل ولن تبدل سنتہ تبدلا ولا تحویلا

و چون ملاحظہ در کافہ مخلوقات شود چہ در خلق مادی کہ بصرف ایجاد الہی در تحت قانون طبیعی است و چہ در تصنیعات نوع انسانی و ترقیات عالم بشری کہ نتائج علم و کوشش ہیئت جامعہ انسانی است این مطلب و میزان بخوبی احساس گردد کہ در میان انواع نباتات چون شتی از یک نوع بہوب را در اراضی مختلفہ نزع نمائی و با داب متفاوتہ آن نزع را آبیاری و نگہبانی کنی و فیکہ بہ نتیجہ و ثمر آید در نوعیت آن بہوب خلل و فتوری حاصل نیاید ہر چند در بزرگی و کوچکی و اندھا و لون و رنگ انہا و مزہ و طعمشان تفاوت میدہ شود اما در جنسیت نوعیت بیج تغییر و تبدیلی پدید نکرد از اول دانہ کندم کندم بودہ و ہر گل و میوہ فی بر صلیبت خود قائم با آنکہ سبب راعت و فلاح و ترتیب و شیت اراضی و حدائق عالم در ہر مملکت و زمانی جداگانہ بودہ و سبب ترقیات عظیم گشتہ چنانکہ امر و ز سبب راعت و ترتیب فلاحی کہ در اروپا است

غیر از طرز فلاح سابقہ است

اینچنین است تغییر فروعات ادیان الہی در ہر زمانی کہ مایہ تکمیل است و موجب تکریم و تجلیل مروجہ یگانگی است و پایہ فراوانگی بقیہ دارد

اول کانوشن بھائیان ہند و برہما در بمبئی

تاریخ مجل این کانوشن کہ واقعاً محفلش رشک گلشن بود و تباہش ماؤب تائیدات محبوب ذوالمنن اینکہ در ۱۳۲۵ شمس شخص محترمی موسوم بیوسف است کہ از خاندان خیلہ مغز و نفس تربیت شدہ مکرمی بود در امر بھائی مقبل شد پس از اقبال و توجہ باین امر مبارک در پوئہ تشکیل محفل بھائی نمود و از جملہ مطالب مقاصد مہمہ فی کہ در آن محفل ہمیشہ عنوان میفرمود تشکیل کانوشن بھائیان ہند بود کہ در ہر سہ یک دفعہ تائیس شود و نمایندگان بھائیان در پیشرفت امور جمعا ذکرہ کنند چون این مقصد ہم مقبول اہل آن محفل آمد و جلب افکار اعضاء آن انجمن مقدس نمود سپس سالہ فی محقر کہ مانند اعلانی بود نوشتہ طبع کردند و بجهت جمیع مخالف بھائیان ہند و برہما فرستادہ و نسخہ ہم با عیضہ فی بساحت و البریجان تقدیم شدند و انجمن سائر دوستان الہی از بمبئی و بلاد ہند این شکل را بحضور اطر عرض نمودند لہذا در الواح عدیدہ از کلک پیان با نہایت فضل مقبولیت آن صادر و کمال تجید و عطا در بارہ احباب انارل و لے تائیس کانوشن را در ہر آن الواح بیک شرط مشروط و منوط فرمودند و آن شرط قیام و اتحاد عموم حباب بود کہ جمیع احباب الہی بدون تفرقہ و استثنای این امر برور بر خیزند کالارکان فی البدن و این شرط اول تائیس عظیم بجهت یگانگی احباب و خدمت کلمہ اللہ کردہ اما نظر بعض موانع و عدم وسائل و ضابطہ نبودن چند نفر از احبابی محترم در بمبئی مدتی تعویق افتاد

تا اہمال کہ آخر سنہ ۱۹۲۰ میلادی بود نفوس مبارکہ فی بر تائیس این کانوشن بجاستند و نہایت جہد را در حصول وسائل آن مبذول داشتند مخصوص جنابہ و فسر شیرازی از احبابی بو شہر کہ در بمبئی با مرغنی متعال نمودند و مستروکیل کہ از احبابی محترم ہندوند و ستریم سنگہ از بھائیان ہند و اہل بجا و ستر شمت اللہ از بھائیان سلمان ہندوستان کہ فی الحقیقہ بحال جد بر خدمت کلمہ اللہ قیام فرمودند و چون قبل از کانوشن تلکرافا از محضر دلیہ عہد اللہ استدعای تائیس بجهت این تائیس جدید نمودند

seekest another than me, Yea if thou
searchest the universe forevermore yet
shall thy search be vain.

O SON OF SPIRIT!—My Right to thee is great and cannot be denied. My mercy for thee is ample and cannot be ignored. My love in thee exists and cannot be concealed. My Light to thee is manifest and cannot be obscured.

O SON OF SUPREME!—I beckon to the Life, but thou desirest death: Why hast thou neglected My Will and followed thy desire.

[FROM HIDDEN WORDS]

N. R. VAKIL'S TOUR IN NORTH
INDIA

(A VISIT TO CENTRAL PROVINCES,
BENGAL AND KARACHI)

PRAISE be to God. Through His Grace and Bounty a weak soul was strengthened and an unworthy one was chosen to deliver the Most Great Glad Tidings. The desire to spread the News about the Coming of the Promised One of all the religions and nations was fulfilled, and God confirmed this humble one to proceed as led by Divine Wisdom. On 1st January I started in the company of a very sincere soul, Mr. Pritamsingh for Allahabad by the passenger train at night. We reached Itarsi on the next day at 3 P.M. and had to wait there till 3 A.M. to catch a train for Allahabad. Here at the station we met some gentlemen from different parts of the Central Provinces and delivered the message to them. Some of them had already read a little about the Cause and we were much delighted to learn that the News had permeated in some parts of the Central Provinces. We left Itarsi at 3 A.M. on the 3rd January and reached Allahabad at 10 P.M. In Allahabad I was the guest of Mr. Pritamsingh and

O SON OF SPIRIT!—I have created thee rich:
Why dost thou make thyself poor?
Noble have I made thee: Why dost
thou degrade thyself? Of the essence of
knowledge have I manifested thee: Why
searchest thou for another than Me?
From the clay of Love I have kneaded
thee: Why seekest thou another?
Turn thy sight unto thyself, that thou
mayest find Me standing within thee,
Powerful, Mighty, Supreme.

O SON OF PERCEPTION!—Look thou to My Face, and turn from all save Me, for My Authority is eternal and shall never cease, My Kingdom is lasting and shall not be overthrown. If thou

این روزنامه ماهی یک بار طبع
و توزیع می شود
عنوان مر استلا
فهرست استیت نمبر ۲۰ قلعه بی

البستان

قیمت شراب سالیانه

در ایران	قرآن
در هندوستان	سور و پیه
در مصر و سودیه	۲۵ قروش صاغ
در انگلستان	۵ شیلینگ

۱۵۲
ای اهل عالم همه باریک و درید و بزرگ گشتا

اول ماه مای ۱۹۲۱ مطابق ۲۰ ماه جمادی الآخر ۱۳۳۹ نمبر اول از جلد اول

رساله یاروزنامه البشارت بهجت تفهیم اصول ادیان الهی که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است تائیس
یافته و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقصد اعلی و مرتبه علیاست و در این خصوص
از جمله بیاناتی که از قلم ابی در این قرن نور اصداد و نازل این است -
حق جل جلاله از برای ظهور جوهر معانی از معدن انسانی در هر عصری امینی فرستاد ایوم دین الله
و مذہب الله اندک طرق متعدده و سبل مختلفه را سبب عدوت و بغضا بنماید این اصول و
قوانین (ہر دین و امین) و راههای محکم متین از مطلع واحد ظاہر و از مشرق واحد مشرق و این
اختلافات نظر بمقتضیات اعصار و قرون و ایام بوده ای اہل توحید کہ بہت کم نمائید شاید از غرض
از ضغینہ و بغضای مذہبی پاک و پاکیزہ گردد ضغینہ و بغضای مذہبی ناری است عالم سوز و اطفای آن
بسیار صعب مشاہدہ میشود مگر یہ قدرت الهی مدد فرماید و ناس را از این بلا عظیم نجات بخشد انتہی

توضیح

و نیز در رساله الهیه راجز این نیاید که بجهت ترویج همین اصول واحده در هر زمان و عصری فروعات

through his efforts some public lectures were arranged. Mr. Pritamsingh was staying there for the last 3 years and had many friends among the B.A. and M.A. students and the Professors of various Colleges. I met many of them and found them very sincere seekers after truth. During my stay in Allahabad four Public lectures were delivered. The first was in the Hindu Students' Hostel on 'Universal Peace'. Nearly forty students attended the lecture. The second was on the 'Bahai Movement' in the Ewing Christian College where Prof. Dudgeon, Ph.D., presided. It was attended by about fifty students and a few gentlemen from the city. The next day I addressed the students of the Kayastha Pathshala College on 'Abdul Baha and Universal Religion,' where the Principal of the College Mr. Sanjivrao presided. There were about 75 students and some gentlemen from the city. The last public lecture was delivered under the presidentship of Mr. Purshotamdas Tondon, M.A., LL.B., an eminent citizen of Allahabad, on the 'Bahai Movement' in the hindi language at Vidyapith, near Chowk. The leading daily papers of Allahabad, viz, *The Independent* and *The Leader* published summaries of two of these lectures and also published an article on the Bahai Movement. After spending six happy days at Allahabad I left for Benares on 10th January reaching there the same day.

Benares is a very sacred place of the Hindoos and many old men go there to spend the last days of their life. In ancient days it was a centre for education and many students went there to study religious scriptures, grammar, sanskrit and various other subjects. It is situated on the banks of the river Ganges and has a very fine scenery. When one walks in the small narrow lanes of Benares with high buildings on both the sides of the streets, one is reminded of the streets of Acre which are very similar. Here I was the guest of Prof. S. C. Dey, a very sincere and selfless soul. My genial host made my stay very comfortable, and I shall never forget his sincerity and hospitality. The Theosophical Society has a fine colony here and there is a large area of land near the city where they have built a School, a College for girls and have erected a fine large Hall for the Lodge.

Here I addressed them on the Bahai Movement and gave the message that the world-teacher had come. That the sun has shone from the East and spread His Light in the West. The Theosophists are very sincere and pious souls, and those who belong to the Order of the Star of the East are anxiously awaiting a world-teacher. They believe that Lord Maitreya will come. They are very advanced souls and are very near the threshold. A thin veil prevails and we pray to God that through His Mercy and Bounty this may be uplifted and they may recognize that the world-teacher has come. Another lecture was delivered in the Kashiraj Hall of the Central Hindu College on 15th January at 2 P. M., when 200 students and some professors were present. Prof. Adhikari, a very learned man and a great thinker presided. He spoke very favourably and drew the attention of the audience to the high philosophy of this Movement which he said is the same truth preached in the Vedas. I had an informal talk with the students of the hostel and before I left Benares, Prof. Dey took me to the new beautiful University building that is being built at a distance of four miles from the city. I also addressed the students of the hostel situated there, and I left for Calcutta by the Punjab Mail at 1 P.M.

Before I close this short account of the two places that I visited I deem it my duty to express my sincere thanks to the Principals and Professors of the Colleges who arranged for lectures in their Colleges and showed their broad-mindedness and generous spirit. Students always gain by learning about this cause which does not deprecate or falsify any religion but which teaches oneness of all religions, unifies the hearts of men, purifies them and reforms them. Bahaism has an important historical record and how can any student who received University education afford to remain ignorant of the historical events of to-day. I also express my thanks to the editors of the newspapers that published the report of the speeches and thus carried the message to numerous souls who could not attend the lectures.

8th March 1921.

N. R. VAKIL

(To be continued)

TABLETS FROM ABDUL BAHA

AMERICA: TO THE FRIENDS OF GOD.

"HE IS THE MOST GLORIOUS."

O YE FRIENDS OF GOD!

THE foundation of the Kingdom of God is laid upon justice, fairness, mercy, sympathy and kindness to every soul. Then strive ye with heart and soul to practise love and kindness to the world of humanity at large, except to those souls who are selfish and insincere. It is not advisable to show kindness to a person who is a tyrant, a traitor or a thief because kindness encourages him to become worse and does not awaken him. The more kindness you show to a liar the more he is apt to lie, for he thinks that you know not while you do know, but extreme kindness keeps you from revealing your knowledge.

Then, O ye friends of God! Ye must not only have kind and merciful feelings for mankind, but ye should also exercise the utmost kindness toward every living creature. The physical sensibilities and instincts are common to animal and man. Man is, however, negligent therefore he practises cruelty to the animals. In reality what difference is there in physical sensations! Sensibility is the same whether you harm man or animal: there is no difference. Nay rather, cruelty to the animal is more painful, because man has a tongue and he sighs, complains and groans when he receives an injury and complains to the government and the government protects him from cruelty; but the poor animal cannot speak, it can neither show its suffering nor is it able to appeal to government. If it is harmed a thousand times by a man it is not able to defend itself in words nor can it seek justice or retaliate. Therefore one must be very considerate towards animals and show greater kindness to them than to man. Educate the children in their infancy in such a way that they may become exceedingly kind and merciful to the animals. If an animal is sick they should endeavour to cure it; if it is hungry, they should feed it; if it is thirsty, they should satisfy its thirst; if it is tired, they should give it rest.

Man is generally sinful and the animal is innocent; unquestionably one must be more kind and merciful to the innocent. The harmful animal, such as blood-thirsty wolf, the poisonous snake and other injurious animals are excepted, because mercy towards these is cruelty to man, and other animals. For instance, if you show kindness to a wolf this becomes a tyranny to the sheep, for it (wolf) may destroy an entire flock of sheep. If you give the opportunity to a mad dog it may be the cause of the destruction of a thousand animals and men. Therefore, sympathy to the ferocious animal is cruelty to the peaceful animal, so they (ferocious animals) should be done away with. To the blessed animals, however, the utmost kindness should be exercised; the more the better it will be. This sympathy and kindness is one of the fundamental principles of the divine kingdom. Ye should pay great attention to the question.

Upon ye be the glory of Abha!

ABDUL BAHA ABBAS

Translated Haifa, Palestine,

November 12, 1920,

by Azizullah S. Bahadur.

PORTION OF A TABLET

FROM ABDUL BAHA TO A BELIEVER.

SAY, O PEOPLE! The Lights of GOD have arisen; the signs of GOD have appeared; the Sea of Bounty is undulating and the sun of Truth hath poured forth the rays of Providence and Favour. The Horizon of Existence is illuminated; the surface of the earth hath become a brilliant page and the divine spring time hath set up its tent and pavilion with an infinite grandeur.

The Cloud of Mercy is showering in profusion, and the Orb of Favour is shining with effulgence. The Breeze of Eternal Life is blowing and the Doors of the Divine Kingdom are being opened. How long are ye faded and withered! Awake! Awake! Be ye mindful! By ye mindful!

The Word of God is the storehouse of all good, all power, and all wisdom. The illiterate fishers (who became Christians), and savage Arabs (who became Mahomedans) were thereby enabled to solve such problems as were puzzles to eminent sages all through the ages. It awakens within us that brilliant intuition which makes us independent of all tuition, and endows us with an all-embracing power, of spiritual understanding.

Many a soul, in the ark of philosophy, after fruitless struggles, was drowned in the sea of conflicting theories of cause and effect, while those on board the craft of simplicity reached the shore of the Universal Cause by the help of favourable winds blowing from the Point of Divine Knowledge.

When man is associated with that Transcendent Power emanating from the Word of God, the tree of his existence becomes so well rooted in the soil of Assurance, that it laughs at the violent hurricanes of scepticism which attempt its eradication. For this association of the part with the Whole endows him with the Whole, and this unison of the particular with the Universal makes him all in all.

O PEOPLE! The Doors of the Kingdom are opened—the Sun of Truth is shining upon the world—the Fountains of Life are flowing—the Daysprings of Mercy have appeared—the Greatest and Most Glorious Light is now manifest to illuminate the hearts of men: Wake up and hear the voice of GOD calling from all parts of the Supreme World—"COME UNTO ME, O ye children of men; come Unto Me, O ye who are thirsty, and drink from this sweetwater which is descending in torrents upon all parts of the globe!

Now is the time! NOW IS THE ACCEPTED TIME!

Look ye at the time of Christ; had the people realized that the Holy Spirit of God was speaking to them through His Divine Mouth they would not have waited three centuries before accepting Him. And now, is it meet for you that ye are sleeping upon the beds of idleness and neglect, while the Father foretold by Christ has come amongst us and opened the Greatest Door of Bounteous Gifts and

Divine Favours? Let us not be like those in past centuries who were deaf to His call and blind to His Beauty; but let us try and open our eyes that we may see Him, and open our ears that we may hear Him, and cleanse our hearts that He may come and abide in our temples.

These days are the days of faith and deeds—not the days of words and lip service. Let us arise from the sleep of negligence, and realize what a great feast is prepared for us, first eating thereof ourselves, then giving unto others who are thirsting for the Water of Knowledge and hungering for the BREAD OF LIFE.

The Light of Knowledge hath appeared before which the darkness of every superstitious fancy will be annihilated. The hosts of the Supreme Concourse are descending to assist all those who rise up to serve their Lord, to subdue and gain the victory over the city of the hearts, to proclaim the Glad Tidings of the Coming of God, and to unite the souls of His creatures.

ABDUL BAHÁ

THE BAHAI MOVEMENT

THE Object of the Bahai Movement is the establishment of universal religion, which is the foundation of inter-religious, inter-racial, and international brotherhood and peace. It offers to mankind a practical basis of unity, one which is in direct line with the great world needs of this age and is paving the way for the great universal civilization and the oneness of humanity.

This movement began in Persia in the year 1844, with the rise of a teacher known as The Bab, who proclaimed the coming of a greater teacher whose mission would be that of establishing the universal religion, the brotherhood of man and universal peace. The Bab was but the forerunner of this great teacher who was to come, and to this promised one and to His cause The Bab and thousands of his followers testified by suffering and martyrdom inflicted upon them by the fanatical Moslems.

Shortly after the martyrdom of The Bab, the great teacher who was promised appeared in person of Baha'O'llah, from Whom the movement now takes its name. His mission lasted forty years during which time He was subjected to imprisonment and suffering at the hands of Oriental despots because of His teaching, which brought freedom of thought and enlightenment to all who accepted it. Baha'O'llah was sent into exile as a prisoner from one Mahammedan country to another, until he finally was lodged in the Turkish penal colony of Akka in Syria, where, after having given His great teaching to humanity, He passed from this natural world in the year 1892.

Abdul Baha, the son of Baha'O'llah was the one chosen by his father to further establish this great movement and to explain and demonstrate it before the world. For forty years Abdul Baha was a prisoner in the fortress of Akka, held there by the Sultan of Turkey for no other reason than that his teaching was bringing enlightenment and freedom of thought to all who came within the radius of its power. With the fall of the old regime of Turkish government and the establishment of the present constitutional rule, which occurred in the Summer of 1908, Abdul Baha was liberated from prison. In 1911, 1912 and 1913, he visited Europe and America, where he travelled extensively, speaking, teaching, and giving his message of religious unity and constructive peace from the pulpits of churches, and before many audiences composed of progressive thinkers.

The Bahai teaching confirms and completes the true religious teachings which have gone before, and offers a practical philosophy which meets the present-day spiritual needs of humanity. People interested in the growing need and desire for harmony and brotherhood between the followers of the differing doctrines and creeds cannot fail to find this movement of deep interest, and those who are interested in the comparative study of religion, will find this subject worthy of much thought, for the foundation of the Bahai teaching rests upon the firm basis of the religions of the past—it comes to fulfil, not to destroy, "the law and the prophets."

C. M. R.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD

INDIA.

THE Publication Committee of Bombay has been experiencing some difficulty in corresponding with the various Bahai Centres in Persia, India, Egypt and elsewhere. Of late the bulk of that correspondence has increased to an enormous degree. It is therefore considered desirable that the various assemblies may get news primarily from the *Bahai News* and with a view to facilitate and expedite the publication of such news, one centre in each country, such as Tehran in Persia or Bombay in India or Cairo in Egypt or Chicago in United States of America, be the centre both for the incoming news and the outgoing news for each country as well as for the communication of news to and from other countries. In this way alone can such a large volume of correspondence be efficiently and economically handled. We hope, our correspondents in Persia will kindly take a special note of this, since a great deal of our correspondence at present is with many minor centres of that country. Bombay henceforward will be the only distributing centre for all incoming news as well as for outgoing news for the whole of India. Tehran may be another such centre for the whole of Persia. This distribution will be effected at first through *Bahai News* and afterwards if necessary by means of circular letters.

The following Sub-Committees were organised to carry on the programme of the Convention during the year 1921.

I.—THE MASHREK-UL-AZKAR COMMITTEE.

Elected Members—

- M. Behmard Behram.
- M. Haji Ahmed.
- M. Mehrban Khudabakhsh.
- M. Jamshed Khodadad.
- M. Mirza Mahmood.
- M. N. R. Vakil. (Surat).
- M. Aga Syed Mustafa (Burma).
- M. Khusroo Boman (Poona).
- M. Pritam Singh (Secy.)

Co-opted Members—

- M. Isphandiyar Mehrban Boman.
- M. Meherban Behram.
- M. Rustom Behmard.

II.—THE ALL-INDIA BAHAI CENTRAL FUND COMMITTEE.

Elected Members—

M. Kaikhusroo Hormzyar.
M. Sarush Shehryar.
M. Isphandiyar Behram.
M. Syed Abdul Hussain (Burma).
Doulat Iran.
M. Pritam Singh (Secy.).

Co-opted Members—

M. Rustom Mehrban.
M. Mirza Mahmood.

III.—THE BAHAI PUBLICATION COMMITTEE.

M. Hashmat Ullah (Agra).
M. Abbas Ali (Burma).
Daulat Jamshed.
M. Khodadad Shahvir.
M. N. R. Vakil (Surat).
M. Pritam Singh (Secy.).

Co-opted Members—

M. Sarush Nush.
M. Mehrban Khodadad Khan.
M. Mehrban Shehryar.
M. Mirza Abdul Hussain.
M. Ardeshir Khodadad.
M. Ardeshir Khodabakhsh.
M. Mirza Mahmood.

IV.—THE BAHAI NEWS SERVICE.

Editorial Board—

M. M. R. Shirazi (Karachi).
M. Hashmat Ullah. (Agra).
M. Pritam Singh (Secy.).

Correspondents—

M. A. Rangaswami Iyer (Madras).
M. Maung-Ba-Tin (Burma).
M. Mirza Mahmood (Editor Persian Section).
M. Syed Mustafa Rumi. (Burma).
M. N. R. Vakil (Surat).

A Sunday School for imparting religious instruction in the Elements of Bahaism to the Bahai Children has been inaugurated in the Bahai Assembly in Bombay. The first lesson was given on the morning of the 6th March 1921 by Jenabe Mirza Mahmood assisted by Mr. Pritamsingh. There were twelve children, girls and boys and the lesson lasted for about 2 hours. The children were very happy and wanted to come every day. A preparatory class for the teaching of English and Persian has been started and arrangements for giving daily lessons have been made. God willing this small beginning will be the nucleus of a Bahai

School in Bombay, which in fact is urgently needed.

Abdul Baha said to a Pilgrim from India in 1914, "India must become prepared" he said, "a centre of magnetic power must be created there in order to attract me. If such a centre of attraction come into being I might come." Prophetic Words indeed! But the duty of preparing such a magnetic centre lies with us, the Bahais of India and Burma.

We are glad to have received from the Bahai Publication Society of Egypt, Cairo, a translation in Armenian of the famous Peace Tablet translated by Jenabe Faik Effendi.

It is absolutely essential that the children of the Bahais in India should grow up to learn the modern Persian and in course of time to master it thoroughly. This knowledge in later years will be useful in unraveling to them the charm and usefulness of the Bahai Revelation and in moulding their lives in accordance with the teachings of Baha'O'llah and in accordance with the exposition of that teaching by Abdul Baha. The Bahai Schools that may be established in the future should therefore make an adequate arrangement for the teaching of Persian. Suitable text books should be got ready suited to the requirements of the Indian boys and girls. We trust the Bahais in India will pay their full attention to this question of language. Never was the need for knowing Persian greater than now.

Jenabe Mirza Seavash, the Zoroastrian Bahai Traveller returned to Bombay after having visited Agra, Delhi, Mooradabad, Lucknow, Allahabad, Calcutta, Murshidabad and Dacca. He gave the Message of Bahaism to many and we trust his journey has been fruitful of many results.

An appeal for funds for a Girls' School in Haifa has been issued by the wife of His Holiness Abdul Baha. The Bahai sisters of the world have been asked to share in the privilege. We hope the Bombay Sisters will take their due share. All contributions are payable to the Secretary, Bahai Assembly, and will in due course be sent to Haifa.

Miss Elizabeth H. Stewart while on her way to Teheran, via Busrah and Bagdad paid a visit to the house in Bagdad where Baha'O'llah used to reside and also paid a visit to the Garden of Rezwan in Bagdad. She met an old lady who was quite young while Baha'O'llah was residing there and found her happy in spite of years. Miss Stewart writes that the house was badly in need of repairs and efforts were being made to rebuild it. It is the duty of the believers of the world to take part in this noble work of great historical importance and we trust our brothers and sisters in India will not be far behind in doing their little for the Bagdad House.

AMERICA.

The 'Star of the West' brings the happy news of the decision of the New York Convention to lay the foundation of the Mashrek-ul-Azkar in Chicago, the first Bahai Temple of America. Thus begins the erection of the first Universal House of the New World.

The pilgrimage of Miss Martha Root to Buenos Aires, Montevideo, Mendoza, Valparaiso, Lima, and the Panama Canal Zone in South America is an extremely interesting and instructive reading and the earnestness with which the message of Bahaism was given by this illustrious pilgrim and the enthusiasm with which the people of South America received the message read like a romance and yet this is not fiction.

The 'Star of the West' dated 4th November 1920 is full of good news from Germany. The German Bahais, so writes Mr. Charles Mason Remey from Esslingen, Wurtemberg, about a feast which was celebrated there "It was decided that the principal thought of the meeting should revolve about the Mashrek-ul-Azkar." He writes further—"Now here in Germany I am experiencing a similar blessing; for through the kindness showered upon me here, I feel this great love and devotion of our friends here for the Bahais in America. It is as Abdul Baha teaches; 'when soldiers of the world rush into battle to kill one another, Soldiers of God's Kingdom rush forward to embrace one

another.' Dr. Harlan F. Ober is the companion of Mr. Charles Mason Remey in their German travels and he has addressed a beautiful letter to the teaching committee of America.

In the 'Star of the West' of November 23, 1920, we find on page 238, 'Abdul Baha's Supplication and Declaration of His Servitude' and we beg to invite the attention of our readers to this important Declaration by Abdul Baha.....

'O thou who art calling by the Testament, in the Pivot of the horizons! This servant according to the clear statements in *Kitab-el-Akdas* and the unambiguous texts of the *Kitab-el-Ahd* is the commentator and the explainer of the texts of God. All the faithful ones, who are assured and firm in the Testament and Covenant of God must neither over-reach the clear explanation of this servant nor the unambiguous interpretation of this slave. If any one over-reaches he follows his own suppositions. This servant gives the real meaning and the meaning of the real also.....'

Most happy news is being received from America about the spread of the cause. Harmonious efforts are being made to start the work of the building the Mashrek-ul-Azkar in Chicago. Janabe Fazal Mazandarani is travelling in different parts of the United States of America since April 1920 and addressing large and intelligent audiences. He was invited by numerous churches, clubs and societies to address them and very often delivered two or three addresses during the day. The *Portsmouth Herald* has devoted many columns of its papers to the tour of these pilgrims and the addresses of this Persian Professor are also published by many other public papers. On 18th December 1920, Janabe Fazal and others visited Topeka and were the guests of Mrs. Weightman. Here he spoke in the Metaphysical Library on Self-Mastery and in the largest theatre of Topeka on the subjects of 'The Teachings of All Religions are One' and on 'The Religion and Reality of Jesus Christ'. In the Elle's club he addressed a large enthusiastic audience on 'Women's Movement in Persia'. He also spoke on modern education in Persia, as advocated by

Baha'O'llah. From Topeka they went to Kansas City where Janabe Fazal gave lectures in the Unitarian Church and then went to Denver. In Denver many public lectures were delivered before large and intelligent audiences. He addressed the Civic and Commercial Association on the subject of 'Palestine during the days of reconstruction.' He spoke before the members of the Universal Truth Central on 'Evolution of the Ideas of God in All ages'. He spoke in the Theosophical Society, the Cactus Club, Denver Society, and Dr. Filderis' Auditorium on the 'Underlying Unity of all the Religions,' 'Old and New Persia,' 'The Progress of the Women of Persia,' 'The Ideals of the New Age' and the 'International Co-operation' and also gave an account of the Bahai Movement. He also addressed the members of the Denver Law Club on the Regeneration of Persia and the members of the Optimist Club on the solution of the economic problems from an oriental standpoint. The last talk of Janabe Fazal was given on December 30th in the house of representatives at the Capital Building under the auspices of Hate Historical and Natural History Society of Folorado on the subject of 'Persian Mysticism'. They left Denver on the 30th December for Salt Lake City, where he spoke to the inmates of the State Prison on the Bahai Movement and addressed a crowded church of more than 500 members on 'Palestine, its past and present.' He also addressed the members of the Theosophical Society on fundamental unity of all religions and left Salt Lake City on 3rd January 1921.

PERSIA.

Several Bahai Teachers from Hamdan and Tehran have gone out into different Persian towns to spread the message of Bahaism amongst the people of Persia, the birth place of the great faith.

NOTES AFTER A VISIT TO SIR ABDUL BAHU ABBAS EFFENDI AT CARMEL

MY first acquaintance with the illustrious and saintly leader of the Bahai Movement was as one of his chairman in course of his lectures in Edinburgh

on his tour through the West some years ago before the War. After this meeting he became interested in the practical methods of my 'Outlook Tower' at Edinburgh, and found in these something of that incorporation of science into life, and therefore into religion, which is one of the tenets in which the Bahai Organisation, guided by his teaching, takes so eminent a lead among the religious bodies of the present. He indeed then asked me to deliver a public lecture on those lines to those attending his teaching, which I did under his chairmanship.

During each of the past two years I have been town-planning in Palestine and not only for Jerusalem, but also for his own homecity of Haifa, and have thus had more than one opportunity of meeting him again.

On the last occasion of calling on him, I had the pleasant duty of conveying to him a unanimous request from "Pro-Carmel," a new Society of Citizens, founded on the lines of the better-known "Pro Jerusalem", and with the same purpose of advancing all the common interests of the City, without distinction of race, party or creed, and thus embracing all. Their desire was that he should become the President of this new Society, which unites Moslems, Jews, Christians and Bahais in the work of social service and of civic and regional improvements in all respects, moral and educational, as well as material, hygienic, architectural and artistic, etc.

This office and leadership he cordially accepted, to the great satisfaction of all concerned, since all Haifa looks up to and is proud of him as the foremost of their fellow-citizens.

He also approved and authorised the proposed town-planning scheme, as arranged between the City Engineer, Dr. Ciffrin, and myself so far as his fairly extensive property (on the slope of Carmel above Haifa) is concerned. He granted the land for the two new public roads which are required, without accepting compensation on the land taken, and he also presented a substantial piece of ground for the public school which is required in that vicinity, some 4,000 square metres.

Dr. Ciffrin, in his architectural capacity has produced a fine scheme for a monumental stairway and cypress avenue leading uphill from the Templar Boulevard upon the level plain, to the central meeting place of the Bahai community in Haifa, which as all Bahais doubtless know, contains the Tomb of the Bab.

For this scheme, (of which the design is a gift by Dr. Ciffrin) between £2,000 and £3,000 will be required; but he and I and other friends and symapthisers are confident that this sum will readily be subscribed within a reasonable time by the many members and friends of the Bahai cause throughout the world. Sir Abbas at once expressed himself as approving the design, and gratified by it, as at once a useful and needed access, and a beautiful and dignified memorial. He granted the land, and promised also to compensate from his own ground, the small portion of a Moslem neighbour's ground which is also required to complete the scheme. He further gave a subscription of £100 to begin the list; but while authorising us to open a subscription list, and send it to friends and sympathisers, he charged us to be careful to explain this as a purely voluntary matter, and not to represent him as in any way pressing his followers or friends to subscribe, and this we of course promised to do.

We are thus however free to say that all subscriptions may be sent to *The Treasurer, Bab Memorial Stairway, c/o Dr. Ciffrin, Municipal Engineer, Haifa, Palestine.*

PATRICK GEDDES

LATEST NEWS—EDITORIAL.

The New Year's Day was celebrated in the Bahai Hall of Bombay on the evening of the 21st March 1921. More than one hundred Bahai brothers attended and partook in light refreshments and sweetmeats. Rose water and

Shirini were first distributed. Short speeches were then made for the promotion of the Bahai Cause among the many peoples of India and an appeal was made for the newly born Bahai Journal the *Bahai News*. Greetings were exchanged among friends and prayers and poems were chanted and a spirit of love prevailed which made the occasion both pleasant and sanctified. It was indeed a sacrament of the servants of God and the lovers of the Lord. A Bahai brother from Jandula (Dera Ismail Khan, Punjab) had sent by telegram the new year greetings and a suitable reply was telegraphed back. It was announced that the ladies' gathering for the celebration of the New year's Day would come off the next evening. We learn the evening of the 22nd March was a happy evening for the Bahai sisters in Bombay. May the New Year be a happy and a joyous one for all the Bahai sisters and brothers all over the world. Several Persian pilgrims who were on their way to Holy Land also shared in the rejoicings.

We are glad to be able to announce that our dear brother Kaushal Kishore Bhargva who is studing the making of sugar in Glasgow, will visit London and Manchester during the vacation with a view to meet many Bahai friends in those places and alsoto give the Message and the glad tidings to many more.

It would interest many friends to know that His Holiness Abdul Baha was recently on a visit to Tabaryya and that the change was a welcome one for the health of His Holiness.

We regret to say that in our *March issue*, we forgot to mention the names of Messrs. A. Rangaswami Iyer and Khusroo Boman Irani as delegates to the First All-India Bahai Convention from Madras and Poona respectively.

طهران بواسطه حضرت آواره تلامذه درس تبليغ عليهم بهاء الله ابهى

(هو الله)

ای نهالهای بیهمال جویبار الهی و نورسیدگان دبستان رحمانی ید عنایت از برای شما مدرسه تعلیمی گشوده و وسایط و اسباب آماده و حضرت آواره ساغر تعلیم بدست گرفته و باده حجج و براهین تو زبیع مینماید شکر کنید خدا را که چنین اسبابی فراهم آورده تا در دبستان الهی درس و سبق یا بید و دلائل قطعی و حجج قاطعه بیاموزید و نشر نفحات الهی بنمائید هر يك چون کوكب ساطع از افق حقیقت بدرخشید و بهدایت عظمی پردازید اگر چنانکه باید و شاید بر خدمت بر خیزید و بایکدیگر بیامیزید یقین بدانید تأییدات آسمانی نصیب گردد و عون و عنایت حضرت احدیت شامل شود فیض ملکوت ابهی بال و پر بخشد و در این اوج نامتناهی پرواز دهد نظر بقابایت و استعداد خویش نکنید امید بتأیید حی قدیر داشته باشید زیر اقوت جمال قدیم هر گیاهی را شجره امید نماید و قدرت رب جلیل پشه ضعیف را عقاب اوج انیر فرماید چنانکه تا بحال مشاهده نموده اید مرا آرزو چنانکه کلشن الهی را سرو روان گردید و انجمن رحمن را چراغ تابان شوید و مانند نهنگ عشق در خروش آئید و چون دریا پر جوش شوید امروز سپاه ملا اعلی نصرت مبلغین مینماید و جنود ملکوت ابهی معاونت مجاهدین میفرماید میدان بیان وسیع و فسیح باید بکوشید تا کوی سبقت و پیشی بر بایید هر بنیانی عاقبت ویران گردد و هر بنیادی بر افتد مگر اساس متین هدایت کبری که الی الابد متادیا اتساع یابد و

مناات جوید اگر نفس مبارکی سبب هدایت شخصی شود آن شخص نیز بنشر نفحات پردازد نفوس دیگر را بیدار کند و آن نفوس دیگر جمعی را بشاطی موهبت کبری رسانند پس این موهبت تسلسل یابد و الی الابد تزايد نماید تا بدرجه رسد که يك نفس منجر بمالمتی کبری و امتی عظمی و هدایتی عام گردد و این دانه خرمنها تشکیل نماید پس واضح شد که بنیان عظیم و اساس متین در عالم انسانی هدایت کبری است چون سراجی برافروزد سبب افروختن سراجهای بی پایان گردد پس این چه نعمتی است عظمی و چه الطافیست بی پایان تا توانید شب و روز بکوشید و بجوشید و بخروشید که هر يك مانند دانه خرمنهای بی پایان تشکیل بنمائید و هذا من فضل ربي اياك الشبان الهی هو لاء قضبان من جنتك الابهی و حديقتك الغلبا قد غرستمهم بید عنایتك فی الجنة المأوی رب افضل عليهم بغيث هائل من سحاب رحمتك و صيب و ابل من غمام موهبتك و ارسل اليهم نسيمان من مهب عنایتك و اشرق عليهم بضاء شمس و احدايتك حتی تشوا و تنهوا بفيوضات الملاء الاعلى في هذه الروضة الغناء و تصدح كالطيور بهذه الرياض و تسبح كالخيتان في هذه الغياض و ينطقوا بالحجج القاطعه والبراهين الواضحه والدلائل اللائحه على سطوع انوارك على الآفاق و ظهور اسرارك بين اهل الوفاق انك انت الرب الكريم المتعال و انك انت العزيز المقتدر الكريم

۱۹ ذی قعدہ ۱۳۳۸ عبدالبهاء عباس

HIS HOLINESS ABDUL BAHÁ.

عکس مبارک عبدالبهاء که در حیفابعد از سفر امریکا و اروپا برداشته شده

فقط برای محافل نشر نفعات الله در هر مملکت یک یا دو نفر
محفل از محافل که در شهرهای بزرگ آن مملکت است برای نمایندگی
باممالکت راجع کفایت است که خبرهای روحانی و کارهای
امری را از محفل داخله و بلاد اطراف گرفته به محافل خارجه
و آنچه از مرکزهای بزرگ خارج بآنها میرسد بجامع اطراف
خود برسانند مثلاً در همه ایران محافل طهران و شیراز و
خراسان برای مخابره باممالک و محافل خارجه در نشر نفعات
کفایت است و در هندوستان محفل بمبئی با همان دوسه
محفل مرکزی ایران مراسله نمایند پس است در اینصورت
با کمال نظام و سهولت اطلاعات امریه و مسائل الهیه جمیع
بهائیان میرسد و مصارف و اوقات هم کمتر لازم اما حالا
یک محفل نشر نفعات الله در بمبئی تعیین با صد محفل و اشخاص
اجتبیای ایران مکاتبه نمایند و از همه مدن و قرا و ایران خطوط
بمبئی میاید و برای دوطرف علاوه ز زیادتی مخارج است
و غیره اوقات زیادی صرف کردن لازم و تحریر جوابها
خصوصی جدا جدا بسیار مشکل و اگر بنا شود اینطور محفل بمبئی
بلاد اطراف هر مملکتی مراسله نماید نه تنها مبلغ زیادی همراه
خرج دارد بلکه اجراء و اوقات زیاد هم میخواهد که مذکور محفل
طهران اگر نخواهد با محافل اطراف و نواحی هر مملکتی مراسله نماید
همین مشکلات را دارد پس مکاتبات با چند مرکز بزرگ
هم دارای همان تلج است و هم مصارف و اوقات
و اشخاص کمتر لازم دارد البته اجتناب آن حکایت نورانی
خوانده اند که پیام الهی را چون یک دفعه و یک صوت برای

شخصت بیورنی اسرائیل گفتن بحجت حضرت موسی
گفته شد که بواسطه سحران و سحر داران ابلاغ شود
باری علی العجله محفل نشر نفعات الله در بمبئی با جمیع اطراف
کمانی السابق مراسله نمایند و برای مدن و بلاد بشارت
و اخبار امری میفرستند ولی منتظران است که محافل نشر
نفعات الله در مراکز همه ایران بدجائی مرتب شود که
اخبار روحانی و مسائل الهی را جمیع نواحی برسانند و اطلاعات
کهای اطراف را هم بمرکز روحانی خارجه بدهند تا در
بلاد و قرا و جمع امور خود را بواسطه انتظام محافل مرکزی
مکمل و منظم نمایند و مستغنی از مراسلات با بلاد خارجه گردند
خبر اخیر ساحت اقدس

طلعت نور محمد الله از حیفابطریا با کمال صحت و سرور و شرف
برده اند و این صحت و سرور و جمال شهود عظیم عیدی بندگان
سلطان نواست از ملکوت تقدیس جای این
چنان است که عید نوروز و جشن عید رضوان را بپوشش
میمون و مبارک فریاد و این سنه جدید را وسیله نصر و فتوحی
شدید نماید رویهای اهل و فارا بانوار عشق جمال تمثال
افروخته تر سازد و جیش و جش اخبار را مبعوض اعم دنیا کند
تا یک دل و جان بر هدایت بهائیان برخیزند و سبب
الفت و انس نوع انسان شوند دوست مشفق
و مهربان بر بندگان خادم
استانش

واقفان دوستان الهی است

بن فرمودند که حکمتی باش تا یثبات من همیشه با تو است

ما از حسن نیت و کمال رحمت و عظمت اجبای و در خصوص جواب عوایض جاوید فرمودند که شما باید بیشتر محنت و شاکریم و از ملکوت غیب نیاید است هر یک جواب ناطق باشد و کتاب مبین شود می بینید ایشان را در هر حال سائل و آمل البته احباء الله از جمیع که پیچیده فرصت نیست در ایام تشریف گردیده اند اینگونه باید شوق یکدیگر باشند و نذر و محبت هم دیگر که با وجودیکه از اطراف عوایض حضور مبارک مانند باران می بارید مسافری نیز هر یک استعدا و رواج مقصود و مقصد یک سلطان حقیقت است و مرقع یک مقصود و مقصد خادم یک بزم و بساط احدیتند و پاسبان یک ستان مقدس -

اخبار ساحت قدس

جمعی از اجبای تشییان و دو نفر از دوستان کلیمی بهمان تازه از ساحت قدس وارد و از بشارت صحت و سرور طلعت مجبور اجبار بجنبه و شور آوردند بعد از آن خبر تب نوازل هیکل قدس این نوید صحت و سترت دلبر جانپور عالم عالم بساط اولیاء الله داد و علت عظمای سترت و نشاط محفل صغیاشد بجهت الله از خبرهای خوش اعلای کلمه الله که از اطراف دنیا بساحت مبارک میرسد و لازم است عرض عوایض دیگر و استدعای عنایات قلب طهر انور بی نهایت سرور بوده علی الخصوص از مسافرت حضرت فاضل مازنی روحیه ببلاد و مساعی حبیبشان در سبط بر این امر الله و شرح تعالی نظم عظم ابی و بیان جمیع شمل اجبار و نقل شجره مبارکه و شایق الله و از جمله بیانات مبارکه ای که فرموده اند -

کانونشن

ما اینجا نشسته ایم ولی پید غیبی کار میکند جمال مبارک صریحاً اجبای هند و برهما - عریضه می در استدعای مسافرت

بلاد هندوستان عرض و امضا نموده این هفته بابت انوار اطهر ارسال و تقدیم خواهند نمود دیگر در خصوص مبارک تا اراده محیط بچه تعلق گیرد - خود که قبول افتد و چه در نظر آید -

اعضای انجمن شرق الادکار هم شروع مجمع اعانه قابل برای زمین و بنای شرق الادکار نموده اند که بتدریج این خدمت را انشاء الله بانجام رسانند و همچنین عریضه بحکومت مبنی داده اند و در محل مناسبی زمینی برای این بنای مقدس خواسته اند -

اما اطفال بهائیان فی الحال بر روز صبح ساعتی در شرق مشغول بدرس لسان و تعلیم مناجات و آیات هستند و تا اوقات مدارس دیگر میروند امید داریم اسباب بنای مدرسه بهائی هم چنانچه در غرض امر الله است فراهم آید دیگر از جمله مسافری که بعد از کانونشن بهائیان هندوستان در هند سفر نمودند جناب تر وکیل از اجبای هندوستان و هم آقای میرزا سیادت که با جناب آقا محمد اقر اصفهانی با طرا

هند رفتند با وجود نخستین زبان اعلانی طبع نموده در هر جا بروم دادند و بشارت امر الله را گوشه کردند اما متروک واقعاً نفوس همه فی راطالب است کلمه الله نموده با فصیح بیان در تالارهای مدارس و مذاهب عباد را بشیر الله دعوت کردند بنوعی که تحیر عقول یار و اغیار شدند نهی در پیشرفت امر الله و اینگونه نفوس مبارکه لازم از تأییدات موعوده ملکوت ابی امید داریم که امثال ایشان

هر روز افزون شوند و منادی پیام پروردگار همچون - تا چنانچه باید و شاید امر الله در این اقلیم و استعدا و استعداد عبت بخشد و سطوت کلمه الله جمیع را احاطه کند بنده هم پس از فراز از طبع جلد ثانی سفرنامه مبارکه بلاد و داخل هند مسافرت خواهم

اعضاء محفل اعانه (عمومی) مرکزی اجبای هند و برهما هم در مبنی چنانچه باید و شاید قایم بوظایف خدمتند و کم بحسب قرار داد کانونشن اعانه عمومی از اجبای اطراف هند و برهما برای نشر نفحات الله و تبلیغ امر الله میرسد و روز بروز این محفل کسب اهمیت مییابد

اما روزنامه بهائی (البشارت) امید داریم از خزانه فتور محفوظ ماند و مرتباً هر ماهه طبع و توزیع شود چنانکه محتاج آن زیاده از قیمت سایبان نی است که ایام کانونشن بین اجبای مذکر شده البته از طرف کانونشن محفل روحا و محفل خبریه بهائی توجهات تأمل ظاهر شود و اجبای اطراف نیز در نهایت قدردانی قیام بر ترویج لوازم آن نمایند

محفل نشر نفحات الله

هفته گذشته در محفل روحانی بهائی مذکره فی بیان آمد که الواح و آثاریکه بواسطه محفل نشر نفحات الله در بهائی طبع و نشر میشد حال بواسطه رساله البشارت طبع و توزیع شود -

و دیگر از جمله ترتیباتی که بجهت سهولت امور و اخذ نتایج موفور از محفل نشر نفحات الله در جمیع بلاد دنیا بنظر میآید نیست که غیر از مراسلات بین افراد و مکاتبات آزادانه و روابط دوستانه فی که در بین بهائیان شرق و غرب موجود

دهی هزار حیوان و انسان را بسبب هلاک شود پس را
بحیوان درنده ظلم بحیوانات مظلومه است لهذا باید چاره
از افود و لکن بحیوانات مبارکه باید بی نهایت مهر بانی
هر چه بیشتر بهتر و این را رفت و مهر بانی از اساس ملکوت
آسی است این مسئله را بسیار منظور دارید و علیکم السلام

تربیت اطفال

امروز امر عظیم و مطلب بسیار مهمی که جالب قلوب
اهل دانش و ادب است همانا تربیت اطفال و اولاد است
زیرا ترقیات آتی هر قومی را یک رکن عظیم تربیت کودکان
آن ملت است و بالعکس اساس ذلت و پستیانی آنها
تنبلی و جهل و خود پندی و نادانی چنانکه امروز در هر قومی
دو اثر علوم و فنون و وسیع تر و تأسیس مدارس و کتاب
بیشتر و منظم تر است دیده میشود که الهی آن مملکت با
بسیار ممالک متمدن ترند و در ترقیات ملکی و سیاسی
و تجارتی و ادراعی مقدم تر -

اگر چه تربیت جسمانی تا با تعالیم روحانی توأم نباشد
کمال عالم خلاق جلوه ننماید و مقصود اصلی چهره نگشاید
و هر فردی بخوار افراشته نشود و فوائد نوع خویش را بر
افراد شخصی خود مقدم ننماید -

آیا بالنسبه بممالک و طوائفی که از این هر دو تربیت
دورند ملاحظه میشود که چه قدر تربیت اطفال و تأسیس
مدارس و خلیت در ترقیات هر قومی دارد و علی الخصوص
تربیت دختران و حسن ادب و اطوار انان در عالم انسان

تربیت انان

در این عصر نورانی و قرن رحمانی چون بد تمام در آنچه
عالم انسانی نظر نمایم و با احتیاجات امروزه بی برکت
احساس میکنیم که یکی از ضروریات ترقی جنس بشر تربیت
انان است و تعلیم و شیرکان ناس بجهانی چند -

جست اول تربیت دختران و خلیت تا آمدن

اخلاق یک عالمی دارد که افراد آن عالم باید از کوچکی
بر صراط اعتدال ششی و سلوک نمایند و با آداب حسنیه
شوند چه که آنچه در صغر سن ذهن نشین طفل شود با سانس
تغییر پذیر نباشد اگر سو و آداب باشد یا حسن اطوار
آنچه ماکودک در بچگی مرکز ذهن خود نماید طبیعت
او شود زیرا هم صفه قلب طفل ساده و صافست
و هم طفل مانند ناله های تروتازه مستعد حرکت و نمود
بر مصاف (بعکس و آخر ایام عمر)

و میتوان گفت که طفل در دایت نشود و تا آن تلقی و
که با و در آن زمان خانه دارند هیچ چیز دیگر آن تلقی
ندارند و چندان که آداب و اخلاق نساء در آنها نشاید
هیچ امری دیگر بآن درجه در انان مؤثر نباشد انیسبت
لسان و لبر بیان در تربیت که و کان فرموده اول بر
اطفال مادرانند (در مقام دیگر فرماید) روزی آید که
دختران مادران شوند و مؤثر آداب و اخلاق فرزند
گردند پس حسن اخلاق هر عالمی و اعتدال در رفتار
گفتار هر خاندان یک ساعش تربیت و دختر او تعلیم صحیای

جهت ثانی لزوم تربیت انان

دانشن طرز زندگی امری اہم است از قبل حفظ
صحت و خانه داری و علم معاشرت و حسن سلوک فرزند
و اعتدال در سکون و حرکت و نیکو کاری و این در
حاصل شود که زنان از اوضاع عالم نچرخ نباشند و با اہل
آداب و اخلاق محشور گردند چه که این نتیج و کمالات

از تعلیم و تربیت زنان در دایت عمر حاصل شود و آلا
در کج اوطاق بی نور چون موش کور باید یا خستہ می شود
باشد که نه از عالم خبری دارند و نه از وجود خود آری
خواهند نه از شجره حیات بار و بری یابند و نه از ملکوت
اسما و صفات جلوه جانور و ری جویند چنان زنان را
فی الحقیقہ نصف مردان گفتن روا باشد و ایہ مبارکہ بگذر
مثل خطا انیشین در حق انان صادق آید و البرجال
قوامون علی النساء حکمش مشہود و واضح -

اما چون تحصیل علوم و فنون ترقی نمایند و در صفات
و کمالات عالم انسانی بتعالیم آئینی عجب نباشد که
در مراتب سعادت با رجال همچنان روند و در حقوق عالم
انسانی حق تساوی حاصل نمایند که انی مقام خود یکی از مجزات
این قرن کریم است و امری از او امر متفقہ رب رحیم -
خاصه برای اہل ہما کہ بتعالیم روحانیہ توجہات تامہ دارند
و در امثال او امر متفقہ مساعی صادق -

از اغلب بلاد
بشارت ملوک و پادشاهان اجاء اللہ بر عبودیت کلہ

علیاریہ مخصوص جہای ایران امید داریم بر حسب
آئینہ آثار کلک مشرق عبودیت حضرت احدیہ از
تدبیر حکم امریہ رفتار فرمایند و روز بروز در خدمات
آستان رحمانی مؤید تر شوند و از شدت یحسان و شوق
پردہ درمی کنند کہ سبب بروز خند و خوت و غرور اغیار
گردند و نہ از شدت محدودت چنان بی روح مانند که از
آثار بارہ نصر و فتوح محروم و محجور - زیرا
صراط اعتدال طریق فردوس جلال است و سبب دخول
بجنت رضای حضرت ذوالجلال - از محفل روحانی
قم رقیمہ پرو جہ طربی رسیده کہ احبای آن مدینہ بحمد اللہ
بر خدمات لازمہ قائمند در ایام جمال اقدس اہلی
عز اسمہ الاعلی حضرت مشہدی حیمین و مشہدی حسن
ذات در اینجا دو کوب ہدی بودند و در خدمات امر
مشار بالبنان بین اعدا و اجبا در میدان مہمیت
کوی سبقت ربودند و در سبیل امر اللہ تحمل ہر گونه مشقت
فرمودند - طاب اللہ ثراہما و اسکنہما فی بحبوتہ الفردوس
الجنۃ الایہی آنہ لمو المقدر علی ما شاء -
نیز از محفل بہائیان منجستہ تبریک کا نو نش بہائیان
ہند بواسطہ محفل نشر نجات اللہ رسیده و پس از تبریک
رقوم فرمودہ اند کہ از تأییدات آئینہ امید داریم کہ
پیشداد ہای کا نو نش از قبیل مشرق لادکار و مدبر
بہائی و غیرہ و غیرہ بخوبی انجام یابد و بیلا د اطراف تنیج
و اثرات عظیم بخشد زیرا این امور و خدائی است کہ مایہ ترقی

همانجا شد و در هر زمان و مکانی بطور و طرزى
(در خور آن اوان) علت و دوا و دوا و مردمان گردید
و مرکز آن روح جمالی که مظهر اسرار ربانی و مربی عالم است
بوده در هر درجه‌ای از مصطفی عرفان در سستی و تقوی داد و داد
هر دمی کالبد گیتی را آب و رقیق بخشید -
بدین سبب یعنی نظریات با تکیه بر عصریه در هر زمان
و با نیت آئینه صورتی دیگر گرفت و اساس آئین الهی
هر بنا بر آگاهی زیب و فضیلتی بر تر جست آن حقیقت
کلیه صورت بتانیه تشکیل داد و آن نقطه جملة سبب ظهور حروف
و کلمات منوّمه گردید آنکه اهل توحید بودند و آن
رموز تفرید همواره بان مبد و واحد و حقیقت واحد ظاهر شدند
نه تنها بقدر و بروج و صور مختلفه معلمان روانی یعنی مطالع
حقیقت را نور واحد دیدند و همه شرایع و ادیان را دین
و آئین واحد شمردند و لا تفرق بین احد من رسله گفتند
اما دو بینان حول این شکل راجع نتوانستند و صفا
و کمال کمالاً تمام کل بهم فصل گشتند و دو چار مکر و دو
شدند و از عالم توحید بلفظی قناعت نمودند و از قدرت
و اختیار رب فریدی بآفتاب ماندند و ندانستند که حق
توحید اقرار بلفظ نبوده بلکه ادا قبول ظهور مظهر حقیقت بود
که احکام و افعال صادره از آن منابع بود و از هر چه
دانند و او اوراق و از باغ غنچه از شجره واحد بینند زیرا
در هر آئینی ایمان بذات باری با عرفان مظاهر مقدسه او تمام
بوده و سلسله طوالت آئینه مانند حلقه های زنجیر مرتبط بهم -
به چینی که انگاری یکی از آن هیاهو کل مقدسه انگار کل بوده
و استکبار بهر یکت با حق جمیع -
مثلاً اگر مسلمین در جز اول قرآن (رکوع ۶)
از روی دانش او بنگارند معنی توحید و توحید اسلام
در اطاعت مظاهر مقدسه و احکام منزله ایشان بنیند
چنانچه میفرماید -
قُولُوا آمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا مِن رَّبِّنَا
وَأَتَمِّعُوا فِي الْأَمْوَالِ الَّتِي بَارَكْنَا لَكُم فِيهَا وَلَآ تَمْنُوا فِيهَا
وَمَا يَمْنُوا فِيهَا بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَأُولَٰئِكَ سَيَرْجُوْنَ
عَذَابَ اللَّهِ الَّذِي هُوَ عَذَابٌ أَلِيمٌ
وَلَا تَتَّبِعُوا فِي الْأُمُورِ أَكْثَرَهُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ
رَّغِبُوا فِيهَا وَلَآ تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ رَّغِبُوا فِيهَا وَلَآ تَتَّبِعُوا
أَهْوَاءَ قَوْمٍ رَّغِبُوا فِيهَا وَلَآ تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ رَّغِبُوا فِيهَا
ازین آیات مبارکه واضحاً این معنی مفهومی میشود که
بالله همان قبول آثار باره مطالع مقدسه الهیه است
که در هر عصری و سانس تربیت خلق بوده اند و وسائل عز
و سعادت نوع بشر مقصود اصلی این بوده نه تنها اقرار
لفظی و تصور و همی و در انجیل نیز مکرر و متواتر از زبان
حضرت روح مذکور که هر کس مرا انگار کند پادشاهی را
انگار نموده پدر در من است و من در پدر و در تورات
و کتب انبیاء همه جا ایمان بخدای ابراهیم و اسحق و یعقوب
شرط ایمان و توحید است - و در سائر خطابات
جشنیه میفرماید که اسی حبشید تو خدا را در بند و بند
در خدای منی و در نامه شت مه آباد (آیه ۳۸) میفرماید

هر کس نزدیک فرشتگان که خردان و روانان سپید
رسید گوهر خدای جھان را دید -
پس ایمان آن حقیقت کلیه و وصول بحق
اطاعت تعالیم و او امر منزله از نزد مطالع عالم عرفان
اوست در عالم مثال احساس شناسایی روح
مطلق نباتی متعلق بمشبهه الوان و از با هر کشتن گلستان
و دانستن آن قوه نباتیه بسته بر دایره مشکبار هر چه
و گلزار زیر اقا قانون قدرت فیوضات هر روح روان
را مربوط با اعضا دار کانی چند نموده و اراده غالبه
مقدّر فرموده خورشید جهات تاب را بر جهانی است
و سلطان سیر حقیقت را از آنکه داعشی دیده بی با
که باشد شناس تا شناسد شاه را در لباس -
از الواح مقدسی است که تازه از کلام
خطاب حبای امریک در و نازل
هموالله
ای احبای الهی اساس ملکوت آبی بر عدل و انصاف
در رحم و مروت و مهربانی نفی است پس جان دل با پیش
آب عالم انسانی من دون استننا محبت و مهربانی نمیدانم
نفسیکه غرض و مرض دارند با شخص ظالم و با خائن و با سارق
نمیشود مهربانی نمود زیرا مهربانی سبب طغیان او میگردد
نه است با او کاذب را آنچه ملاحظت نمائی بر دروغ نمائی
کمان میکند که نمیدانی و حال آنکه میدانی ولی رفت کبریائی

از اظهار است باری احبای الهی باده تنها بانسان
رفت و رحمت داشت و با شنید که باید جمیع ذی روح نهایت مهر
نمایند زیرا حیوان با انسان در احساسات جسمانی و روح
حیوانی مشترک است ولی انسان ملقبت این حقیقت نیست
لکن نیست که احساس حس در انسان است لهذا ظلم نمودن
میکنند اما حقیقت چه فرقی در میان احساسات جسمانی و حیوانی
و احداث خواه ذات بانسان کنی و خواه ذاتیت حیوان
فرقی ندارد بلکه ذاتیت حیوان ضرر شش شتر است زیرا
انسان زبان دارد و شکو نماید آه و ناله کند و اگر صدمه
بیاورد ب حکومت مراجعت کند حکومت دفع تعدی کند
ولی حیوان بیچاره زبان بسته است نه شکوه تواند و نه شکایت
ب حکومت تقدّر است اگر از رجا از انسانی ببیند لیا
مرا فدا تواند و نه عدالت داد خواهی کند پس باید ملاحظه حیوان
بسیار داشت و بیشتر از انسان رحم نمود اطفال را از
صخر من نوعی تربیت نمایند که بی نهایت حیوان رؤف و
مهربان باشند اگر حیوانی مریض است در علاج کوشند
اگر گرسنه است اطعام نمایند اگر تشنه است سیر کنند
خسته است در راحتش بکوشند انسان اگر گرسنه کارند و
حیوان بی گناه البته بی گناهان را رحمت بیشتر باید نمود مگر
حیوانات موزیه را مثل گرگ و خنخوار مثل مار گزنده و سایر
حیوانات موزیه چه که رحم بینا ظلم بانسان و حیوانات دیگر است
مثلاً اگر گرگی را رفت و مهربانی نمائی این ظلم کجاست
یک کله گوشت را از میان بردارد کلب عقور را اگر درخت

مکاتیب ۲۱۱

BAHAI NEWS

VOL. I

MAY 1921

No. 3

WORDS OF BAHÁ'O'LLAH

O SON OF MAN!—For everything there is a sign. The sign of love is patience through My Ordeal and long suffering for My sake.

[FROM HIDDEN WORDS.]

N. R. VAKIL'S TOUR IN NORTH INDIA

(UNITED PROVINCES, BENGAL AND KARACHI)

Bengal has produced many saints and philosophers. It is a land of poets and scientists whose fame has encircled the whole world. Men like Sir Rabindranath Tagore and Sir Jagadish Chandra Bose are spreading the light of true scientific and philosophical knowledge from this region.

It is a land where illumined Teachers like Keshab Chandra Sen and Raja Ram Mohan Roy taught their lessons of love and peace. It was my long cherished hope to travel in Bengal and God assisted me to direct my steps towards it. I reached Calcutta on the 17th January and spent nearly 15 days during which time four public lectures were arranged. The Devalaya was the first to stretch its hands of real brotherhood and unity and although I addressed a very small number in its small room on the teachings of His Holiness Baha'O'llah, the audience was the most sincere and very illumined and it was no wonder that after the lecture was over one man from amongst them said that he was a Bahai, and embraced me on the public road, before we parted, as a real lover of humanity.

During these days the colleges were closed because the non-co-operation movement had made the students vacate them and thus I could not address the college students, although I would have been very glad to do so. When I was there the annual Utsav ceremonies were going on in all the three different branches of Brahmo Samaj and thus it was not possible for these sincere lovers of peace and

O SON OF SPIRIT!—Boast not of thine own glory over the poor, for I walk before him and I see thee in thy miserable condition and ever grieve for thee.

O SON OF MAN!—Breathe not the sins of anyone as long as thou art a sinner. If thou doest contrary to this command thou art not of Me: to this I bear witness.

O SON OF SPIRIT!—Know verily that he who exhorts men to equity and himself does injustice, is not of Me, even though he bear My name.

O SON OF EXISTENCE!—Attribute not to any soul that which thou desirest not to be attributed to thyself, and do not promise that which thou dost not fulfill. This is my Command to thee: obey it.

O SON OF EXISTENCE!—Examine thy deeds each day before thou art judged, for death will suddenly overtake thee, and then thy deeds shall judge thee.

O SON OF SPIRIT!—The Gospel of Light I herald to thee: Rejoice in it. And to the state of Holiness I call thee: Abide in it, that thou mayest be in peace for ever and ever.

O SON OF MAN!—Be submissive to Me that I may descend to thee, and serve My cause that thou mayest be victorious in Me.

O SON OF EXISTENCE!—Remember Me in My earth that I may remember thee in My Heaven; thus may our eyes delight therein.

O SON OF THE THRONE!—Thy hearing is my hearing: hear thou with it. Thy sight is My sight: see thou with it. Thus mayest thou attest within thyself My Holiness, that I may attest within Myself a place of exaltation for thee.

البشارت

این روز نامه ماهی یک بار
طبع و توزیع میشود
عنوان مرامات
نویسنده استریت نمبر ۲۹ قلعہ بی بی ای ایل عالم نمبر یک دارید برگ کشاخصا در انگلستان ۵ شلینگ

جلد اول اول ماه اپریل ۱۹۲۱ مطابق ۲۱ حبیب ۱۳۳۹ نمبر

مقصد از رساله البشارت تفهیم اصول ادیان آئیه است که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه عیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد.

روح دیانت که عبارت از کردار و روش و منش است و پاکیزه است دلبر هر نرم و ساطع است و بایه هر گونه عیش و نشاط نور تابنده بر هر عرش و بام است و روح برانده هر سپهر و اندام جان هر تن است و علت جفا و الفت اهل هر جسم است و چون نهاد عالم آفرینش برایت و قانون داد و دهش چرخ برین چنین که هر نیری را بر روح مختلفه با و هر عوچی را اوقات و مدارج متعده حصول هر کمالی را تدبیر و وسائلی است و ظهور هر قوه فی الاشکال و وساطتی هر شکل مصورتی را خصوصیتی است و در هر جلوه و تماشایی حکمت و حلی بناء علی هذا روح دیانت (که مؤنس هر فرع است و سعادت است و مبدء و سرخودانش و درایت) و در هر قرن و عصری بصورت و شکلی بلفظ و تربیت

اصول دیان آئیه یعنی چه ؟

در نمبر گذشته تحریر شد عالم کر و توضیح میشود که مراد از اصول ادیان همان صفات و ادب است و کمالات و اخلاق مرضیه ای است که بدون آن انتظام جهان نیاید و به سبب و بخش بر راحت و آسایش جهانیان بنفزاید هر بنیائی از نظم و بران تائیس شده و هر بیانی در دهم از بنودش آفا گشته اساس سعادت و منقبت عالم انسانی است و حتی اصول سیاست و قوانین مملکت مأخوذ از آن سیاست آئیه دیانت ربانی چه گزینی و درستی بایه هر جز و برکتی است و عدل و امانت و هر جنبه هر گونه آسایش و راحتی بعبارة آخری

unity and real worshippers of universal brotherhood to arrange for lectures as their programme was already fixed. The New Dispensation Church was truly zealous to prove its admiration of any movement that preached love and unity and as so many of the followers of this Church had studied the Bahai movement and learnt about the lives of its great teachers, they would not rest content without arranging for a lecture and on the 24th of January I addressed them on Abdul Baha and the Bahai Movement in their very splendid Church. I had a very intelligent and sincere audience and was not surprised to find that the audience was not dogmatic but was willing to accept truth from wherever it shone. They were real worshippers of the Sun from whatever horizon it shone. They worshipped light in whatever lamp it shone. I had the honor to know some of them personally and came in rather close contact with a few of them and found them very pious and self sacrificing, sincere and devoted. May God increase the number of sincere souls in India and may we be sincere servants of humanity. A talk was arranged for a few students and the history and teachings of the Bahai Movement was given informally to a few young lovers of God. We are all aware of the great object of the theosophical society, viz., that of removing religious prejudices by a comparative study of the different faiths of the world and thus trying to ignite in our hearts the love for truth and respect for the faiths of all. These societies exist in many parts of India and wherever I went as far as possible I have not failed to address these sincere seekers after truth. Many of them await the world-teacher, the Star of the East, and it gave me great pleasure to give them the glad tidings that the Promised One of all the religions of the world has come, the world-teacher has appeared. Awake! Awake! the Sun of Truth has shone and shed His light all over the world. Remove prejudices and see Him with an unbiassed mind and a pure heart. Leave station and position, wealth and honour and be a servant at the feet of the Great Master.

I delivered the last lecture in their Hall at College Square on Universal Religion and was very happy to give them the Most Great News that the Desired One had

come. During my stay in Calcutta I paid a short visit to Dacca and Mymensingh and spent 3 very useful days in these places. In Dacca a lecture on Universal Religion was arranged in the Bar Library where Mr. N. C. Sen, the Vice-Principal of the Law College, a very well-read man presided. The audience consisted of many teachers who were studying in a training college, some professors and students of the college and some lawyers. There were about 250 very intelligent souls. The learned President spoke very favorably and gave proofs in support of the Bahai Movement for a full half hour. His address was very eloquent, very thoughtful and powerful. I wish it was taken down and published. He said this movement quenches the thirst of the human world and satisfies the hunger of the soul of the whole human race. Baha'O'llah was a man of yesterday. Abdul Baha is a man of to-day. Its history is the present day history of the world.

In Dacca I was invited to tea by a few students of the Training College and I must express my thanks to these lovers of God for the great trouble they took in arranging for this lecture in the Library and giving me an opportunity to meet the people of Dacca. From Dacca I went to Mymensingh where I spent only 8 hours, during which period I met some old Brahmos and delivered an address in the Sadharan Brahmo Samaj Hall at 2-30 p.m., on the Bahai Movement and left for Calcutta at 4 p.m. After spending about 4 days in Calcutta I left for the well-known school of Sir Rabindra Nath Tagore situated in Shantiniketan near Bolpur.

N. R. VAKIL.

(To be continued)

THE BAB

Mirza Ali Mahomed known as the Bab was the son of a Shiraz merchant. He was born in the year 1819 and was a descendant of the Prophet Mohamed, his father being a Syed. Ali Mohammed's father died while he was a young child and he was brought up by his uncle who gave the boy such elementary education in the Persian language as could be obtain-

ed in Persia in those times. Later when Mirza Ali Mohammad's uncle went into business, the young Bab was with him in Bushire. As a young man, Bab was noted for his purity, gentleness and charm. He was given to deep religious meditation and was fluent in his talk.

On May, 23rd, 1844 at the young age of 25 he laid claim to Mehdihood, i.e., to Gatehood or Imamat of Islam calling himself the twelfth Imam or the 12th Gate of the City of God. He gave to the world the happy news of the coming of the Promised One of all the nations and said that the time was near at hand and that he had come to prepare the way. For this reason he has been called the First Point of Revelation. His first public declaration of Imamat was made in Mecca where thousands of Musalman pilgrims had gathered together from all parts of the Moslem world and on his return to Bushire he found that the news had spread far and wide.

The Musalman orthodox clergy in Persia were alarmed and Bab had a troubled time all these six years till his martyrdom in 1850. He went to Shiraz, his home, but he was not allowed to rest in peace there. He had to leave his home city of Shiraz and run for safety to Isphahan, where he was protected by the noble Governor of that place. Unfortunately the Governor died suddenly and Bab was ordered to be sent to Tehran under guard as his mission was spreading fast and religious uprisings were feared. He was therefore ordered to be removed to the fortress of Maku instead of being taken to Tehran. In spite of this the number of his followers increased and from Maku he was removed to a more distant prison in Chihrik where it was considered he was less likely to communicate with his followers. The alarm of the clergy however increased and they managed to get Bab publicly examined with regard to his claim and doctrine at Tabrez. All manner of insults and indignities were heaped on him and he was flogged by one of the Chief Mullahs and he was sent back to his prison in Chihrik. At the instance of the clergy he was once again taken to Tabrez, where he was publicly shot on the 9th of July 1850 and suffered martyrdom.

Bab was so richly endowed with spiritual wisdom that many a time he discomfited the most learned of the Mullahs. He wrote with the greatest rapidity and fluency and his principal work is known as the "Beyan," which is in both Persian and Arabic.

Bab's teachings were meant for that time only and till the appearance of the Promised One or "He Whom God shall manifest". Bab was therefore the forerunner of Baha'O'llah, a John the Baptist for the Second Coming of Christ for whom he prepared the way. He was verily the 'Gate' to the House of our Lord.

PRITAM SINGH.

THE CIVILIZATION OF THE FUTURE

EAST IS EAST AND WEST IS WEST,
NEVER THE TWAIN SHALL MEET.

The idea contained in the poet's couplet will fall to the ground in the coming civilization wherein east and west shall become one, and all men shall be brethren. The great war has taught us great lessons which are carrying us towards one commonwealth of the human race. In order that all the human beings may constitute one body politic, the following three things are required:—

1. A universal language.
2. A universal court of arbitration or league of nations.
3. A universal religion wherein all faiths shall meet.

Kings and the councillors of earth will adopt Esperanto as an auxiliary universal language. This language will be taught to all children in all the schools of the world. Therefore a man from India can without any difficulty go to Pekin or Moscow and find no difficulty in expressing himself to the Chinaman or Mascowite in the common tongue. Thus every educated man in the future will at least know two languages, the language of his land and the language of his world. This will remove many difficulties.

In the past when two men had any quarrel they would fight a duel and decide the matter between themselves. But it often so happened that a whole family or even a tribe got involved in a fight as a result of discord between two men. Therefore for common good, men established the institutions of law and forced litigants not to decide their cases by arms but to carry their complaints before judges.

Similarly we see in our present civilization, wherein national affairs are decided by war, the whole world can be dragged in consequence of war between two nations. We are growing wiser every day, so there will be a time when we shall not allow this. We shall fight against the idea of war and force nations to refer their matters to the League of Nations and abide by its decrees. If a nation dares go to war with another nation all the nations of the world should unite against the nation that does not abide by the decree of the League. Thus there shall be civilization wherein the millions that are spent on armaments shall be devoted to the compulsory education of every boy and girl in the world.

With peace and the universal language prevailing, mankind will of its own account move on to religious unity under which there shall be no more wrangle over Abraham, Moses, Zoraster, Christ or Mohammed. All shall worship the one God and the Kingdom of God shall prevail on earth.

Under the new civilization the earth below becomes like the Heaven above.

RUSTOM. K.

(Reproduced from *Sindh Madrassah Chronicle* with author's permission. The writer is a young Parsee Matric Student.)

TABLETS ON UNIVERSAL LANGUAGE

(FROM TABLET REVEALED IN ACCA MORE THAN 40 YEARS AGO.)

"We have formerly commanded, in the Tablets, that the trustees of the House of Justice must select one tongue out of the present languages, or a new language, and likewise select one among the various writings and teach them to the children

in the schools of the world, so that the whole world may thereby be considered as one native land and one part."

"To-day the greatest need of the world of humanity is for the discontinuance of the existent misunderstandings amongst nations, and that can be brought about through the unity of language. Unless unity of languages is realised, the Most Great Peace, and the unity of the human world in a binding manner, cannot be accomplished and established. For the function of language is to portray the mysteries and secrets of the human hearts. The heart may be likened unto a box, and language to the key. We can open the box only through the key, and observe the gems contained in that box. Therefore, this question of an auxiliary international language is of the utmost importance. Men can be trained and educated internationally through this language. The spread of the known facts of the human world depends upon language. They can acquire the evidence of past history and ages through language. The spread of the known facts of the human world depends upon language. The explanation of Divine teachings can only be brought about through language. Because of the diversities of languages, and the lack of human comprehension of the languages of each other's nationalities, these glorious aims cannot be realized. Therefore, the very foremost service to the world of man is to establish an auxiliary international language. It will become the cause of the tranquillity of the commonwealth of man. It will become the cause of the spread of sciences and arts amongst the nations of the world. It will be the cause of the progress and development of all the races. Therefore we must with all our powers make an effort so that we may establish an international auxiliary language amongst the nations and races of the world."

ABDUL BAHÁ.

ADDRESS BY ABDUL BAHÁ

(Translated from the Persian by Mirzah Ahmad Sohrab.)

Generally speaking the whole people of the Orient are not fully informed of the events in the West, neither can the

Westerners put themselves in sympathetic touch with the Easterners—their thoughts are enclosed in a casket—the international language will be the master key to open it. Were we in possession of this universal language, the Western books could easily be translated into this language, and the Easterners be informed of their contents. In the same way the books of the East could be translated into that language for the benefit of the Westerners. Thus will the misunderstandings that exist between different religions be dispersed. They bring about warfare and strife, and it is impossible to remove them without this universal language being spread everywhere. I am an Easterner and on this account I know nothing of your thoughts because an international language is not yet in vogue. Likewise you of the West are shut out of my thoughts. If we had a common language both of us would be informed of the other's thoughts. Consequently the strongest means of universal progress towards the union of East and West is this language. It will make the whole world one home and will become the greatest impulse for human advancement. It will upraise the standard of the oneness of the world of humanity, it will make the earth one universal commonwealth. It will be the cause of love between the children of men. It will cause good fellowship between the various races.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD AMERICA.

Miss Martha Root of Cambridge Springs, Pa., U. S. A., has sent a circular letter to the Bahais and other friends of the cause all over the world asking their assistance in the matter of writing a book on the basic principles of Bahaism. The book will include a number of letters written by friends from England, Germany, Russia, Egypt, Palestine, India, Burma, China, Japan, Hawaiian Islands, South America and the United States of America. The book is intended to create an interest in the Mashrek-ul-Azkar (Bahai Temple) of Chicago. It is hoped that many distinguished people all over the world will write for this book and it

will be published in a fine, inexpensive style. The circular letter sent by Miss Martha Root is reproduced below.

CAMBRIDGE SPRINGS, Pa. U. S. A.

February 15, 1921.

MY DEAR BROTHER IN THE SERVICE TO HUMANITY:—

Acting on the principle that great humanitarians are always interested in what other successful uplift men think of Universal Movements, this letter is to ask you if you will write in letter form what effect you think the basic principles of the Bahai Cause are having in the Spiritual emancipation of humanity.

The principles are these: (I send these on leaflet enclosed in print.)

As you know their founder, Baha'O'llah of Persia a nobleman of great wealth, gave up his vast estates and every dollar, suffered imprisonment for himself and family to bring these principles into reality. Wheresoever tried in different countries, they have proved the best solution for world problems.

These are spiritual, universal principles, the quintessence of every religion. The only universal peace that will be permanent will be one founded on these divine principles. The only brotherhood of man that will reflect the Kingdom of God on earth will come through these holy principles. These principles studied from the writings of the Bab, Baha'O'llah and Abdul Baha are the safeguard of the nations in adjusting economic situations. Their assured success is that they are based on Divine Love. They are the Sermon on the Mount universalized in business. Just as the "Color white is when all colors become brothers and sisters" so the Bahai Cause is the renewed Logos, based on the best of all religions and races, and presented in a form to meet the requirements of this maturer age of the world development.

A universal Bahai Temple is being built in Chicago on the shore of Lake Michigan. Its voluntary subscription gifts have poured in from every country,

every religion, every race on the face of the earth. Amid great gardens it is to be open day and night for all peoples to pray to their living God. There are no priests, clergy or mullahs. It is the "dawning point of Praises" to God. Religion, Science, Education and practical help are a part of this Temple. In one corner of the great gardens is being established a university, in another part of the grounds a hospital, in a third an Orphans' Home and in still another a hospice where travelers from all parts of the world may come. It is the Mother Temple of thousands that is to be built.

The book that, I as a world newspaper and magazine writer, and an ardent Bahai, am writing to promote this Cause and as a pure gift to the Temple is just the setting forth of the basic Bahai principles, a vivid history of the Bahai movement, and letters from kings, governors, heads of the greatest business firms, architects, philanthropists. The object is to show what you men of great success in your affairs, think of the success of this Bahai Cause, as a means to bring the spiritual emancipation of the races.

There will be published a letter from the Bab, a Tablet from Baha'O'llah and a statement from Abdul Baha.

Will you please send me a statement of what these principles are doing. The drop of your letter, united to the tremendous power of the Great Ocean of Creative Thought will help the multitudes. No man asks this of you, God gives you opportunity to be a point through whom this Universal plan can come into motion.

Yours for humanity whom we love,
(Sd.) MARTHA ROOT.

CANADA.

Our Canadian brothers have sent us the Bahais in India, a beautiful letter asking us about the progress of the Cause in India. Mr. Jeanne Bolles writes from Montreal as follows:—

(Extract from his letter) "May God give us more and more firmness in the Cove-

nant, more and more strength to stem this threatening conflagration. May we all the friends in all lands live more and more up to His sacred words, so that we may become his instruments, the diffusers of the Holy Spirit in the world of humanity, to make the world conscious, that the Manifestation of this day is still in our midst, that they may hasten to partake from that Divine Elixir and cause others to taste of it, so that mankind may find peace, universal lasting peace."

He sends us some printed and typed literature regarding "The Bahai Revelation and Esperanto" and we are thankful to him for that. It would be interesting indeed for our readers to have a few extracts from this literature which has been brought in one place by his efforts. The extracts are from the writings of Baha'O'llah and Abdul Baha, and are reproduced elsewhere.

INDIA.

It is with pleasure that we have learnt the news of our brother Rangaswami Iyer of Madras' intention of travelling in some of the important cities in Southern India, with a view to give the message of Baha'O'llah and the glad tidings of His Manifestation to the people of the Madras Presidency. The Bombay Spiritual Assembly has approved of this noble intention of Mr. Rangaswami's and pray that he may be confirmed and assisted by Grace and Mercy of God. We wish Mr. Rangaswami every success in his pilgrimage. We expect to publish a short account of his tour in our June number.

A fair progress is being made with the Mashrek-ul-Azkar Fund. The Committee meets every Wednesday evening and brings in the collections made during the week. We hope payments would be prompt and regular. The first instalment is to be 10% of the promised amount and the next 18 instalments to be of the value of 5% of the promised amount, the total amount to be paid up in 19 months beginning with March 1921.

Several books in English have been received from Chicago and are now on sale in Bombay. Orders for more books can be registered with us. A reading room has also been started and we trust the people in Bombay or visiting Bombay will find some interesting papers and books to read in the Bahai Hall, 29, Forbes Street, Fort, Bombay.

We are extremely sorry to have to record the sad news of the death of Mehtar Bamas Mehrban Pashotan on the night of the 13th of April 1921. He had been ill only for a few days and the influenza of which he had an attack rapidly developed into double pneumonia and he passed off to the Kingdom of Abha. He leaves behind him a widow and four children and numerous friends to mourn his loss. The *Bahai News* offers its sincere condolence on behalf of the Bahais in India to the bereaved family. The Bahai Assembly of Bombay loses in him one of its most sincere Bahais and a servant of the Cause of God.

Mr. Pritam Singh was on a short visit to Surat and was the guest of Mr. Vakil. He gave the message and the glad tidings to the Theosophists of Surat some of whom belonged to the Order of the Star of the East. A Public lecture in English on Bahaism was also delivered in the Sewa Mandal Hall with a distinguished Hindu Lawyer of Surat in the Chair. The need of giving the message is very great indeed. There are some misapprehensions about Bahaism which ought to be made clear. It is a movement for the unification of all the religions of the world and not a sect of Islam as many people imagine.

The model by Louis Bourgeois which is reproduced in this number is the Temple of Peace which is about to be built in Chicago, U. S. A. at an estimated cost of a million and half dollars. Many persons who have seen the model say that this great temple will be the most beautiful modern structure ever erected. The model was selected by a Committee of forty-nine. The President of the Architectural League in America was also called in and his verdict was: "It is the first new idea in architecture since the thirteenth century. I want to see it erected."

On the shore of Lake Michigan where this temple is to stand will be erected a series of buildings devoted to the application of true religion to life—a hospital, an orphan asylum, a hospice or house of hospitality, a guild house and a university among other enterprises.

The temple will be in form a nine pointed star, nine circular exedras curve into the building, with a great doorway in the centre of each. It will be 225 feet in diameter, and 180 feet high with a lovely dome at the top.

The second sad death which occurred on the evening of Tuesday the 26th of April, was that of a distinguished Bahai Sister, the devoted wife of Mehtar Jawanmard of Churchgate Restaurant. She leaves behind her four young children and a large circle of friends to mourn her loss. We offer our sincere condolence to the members of the bereaved family and pray for comfort and consolation for them from the Divine Threshold.

گل نفس ذائقه الموت

از وقایع مؤلمه‌ئی که دلهای دوستان اینحدود را بشدت غمگین نموده دو قضیه ناگوار است یکی صعود مهتر بامس مهربان پشوتن و دیگری صعود دامه الله مروارید ضلع جوانمرد گشتاسب که ازین جهان خاك بملکوت تقدیس پرواز نمودند و از نفس تنگ تن بفضای جانفزای آشناهی و فردوس معانی پریدند از زجر و زحمت عالم تراب آسوده گشتند و بر حمت و موهبت انمی رب الارباب بر خوردار شدند هر چند باز ماندگان را بحزن شدید نشانند ولی خود برورادی و حیات سرمدی رسیدند

از ساحت احسان و ملکوت یزدان باز ماندگان را صبر و سکون میطلبیم و همه دوستان خودیشان را تسلیت و تسلی مسئلت می‌نمائیم و بقای عمر و طول حیات هر یک را از حی قیوم انجام می‌کنیم

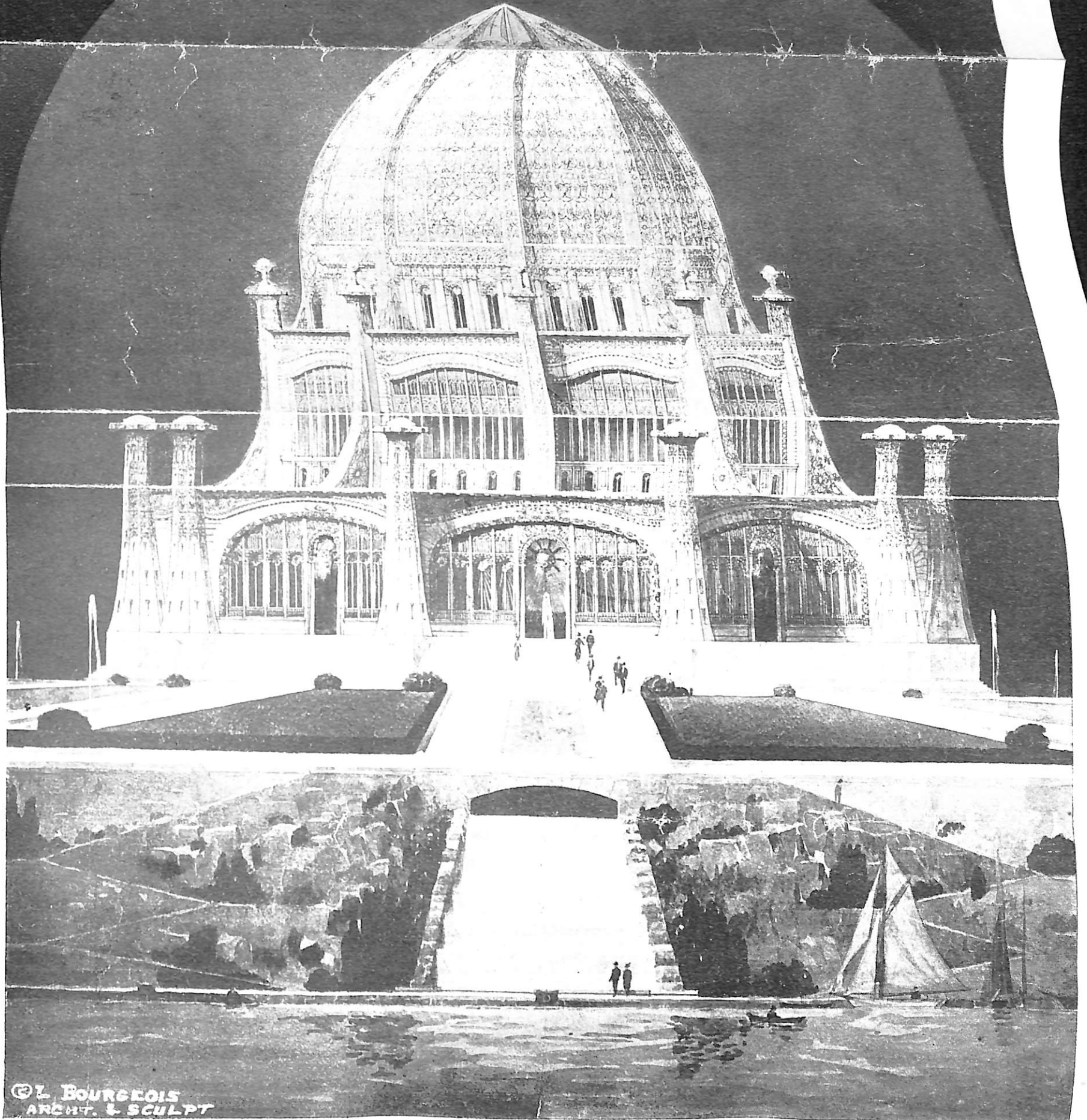
اگر چه بعد از شدت الفت حسرت فرقت جانکداز است و حالت هجر و فراق پرسوز و محراق هنوز دل و جان از ماتم صعود خادمه استان مقدس ضیائیه خانم غریق بحور غم و الم است و در هر نفس و قدم مبتلای محنت و ماتم چه ماتی که عذاب الیم است چه المی که برتر از دوزخ و جهیم

چه بگویم که از بنیان قضا *	در کتاب قدر چه گشت امضا
فتوی فصل و حکم هجر و فراق *	کرد ظاهر چه محنت و چه بلا
خرمن حلم و سعی و صبر و سکون *	داد در یکدی بیاد فنا
برد از دل سرور و از تن تاب *	حرقت فرقت و صعود ضیا
چه توان کرد با چنین المی *	چه توان گفت با رضای خدا
چون نباشد ره دگر محمود *	به که پوئی تو خود طریق رضا

لن یصیبنا الا ما کتب الله لنا

عکس مشرق الاذکار بهائیان در شیکاگو (امریکا)

©Afnan Library Trust, 2022

©L. BOURGEOIS
ARCHT. & SCULPT

The Bahai Temple (Mashrek-ul-Azkar), Chicago, U. S. A.

ایران است آیانه این از ثمرات آن بلایا و زاریا و بی پایان
آیانه این نفوذ قدرت حاکمی از ان قدرت کلیه فی است که
بهاره حامی مظاهر مقدس بوده آیانه این قسم غلبه نبعت
از تأییدات غیبیه فی است که اختصاص بمطالع رحمانیه داشته
و ما محض تذکره قارئین این رساله در این غره عکس نقشه شرق
الاذکار بهائیان شیکاگوئی امریکارا طبع نمایم و در غره بعد
عکس یکی از محافل بهائیان امریکارا شایع میکنیم تا هر منصفی
حقیقت عالم را بیابد و علو و تقدیس کلمه الله را بچشم سر بیند
لعل تیزگر او خیشی

مکتوب از دزداب

از جمله بیانیاتی که در رقیقه کریمه حبیب حانی آقای ضیاء معانی
از دزداب رسیده انیت که سالهای دراز و مدت های مدیده
قدوی در آرزوی طلوع نجم سعادت و خورشید بانی از طرف
شرق و بلاد خاور بوده و همیشه در این آرزو که محلات و روز
نامحلات امری از افق مطبوعات عالم درخنده عیون طالبین را
بضیاء خود روشن و منور فرماید و روح علو و ترقی و جان تنگ
بیداری در اجساد پیرمرد اهل عالم و دنفوس غافل را رو جانیت بخشد
و گلشن گارا بر منزل هدایت کشاند.

زیرا هر چند ابتدای طلوع امر الهی نفوس مقدسه مطهره در ارتفاع
کلمه الله داد و کوشش و مجاهدات را دادند و جانفشانی نفوس مبارک
عالم بشری را مبهوت و متحیر نمود و حالیه هم میاکل منجیه فی بانهاست
پاکی و تقدیس مشغول نشر نفحات الهی هستند ولی بدیسی است که هر چه
رازاری است و هر وقتی را در خور نغمه و آوازی یعنی امروز قیام نبی
سعدوده چنانچه باید و شاید کافی نه و مکنی لوازم ترقیات امروزه
دوستان الهی نیست بلکه باید قدم را فراتر نهاد و در فکر مسائل و محاسن

که سزاوار امر و راست انداد از قبیل شایس جرابه و تشکیل مدارس
و مجامع (کانونشن های ملی) و طبع و نشر کتب و رسائل این افکار
و نیات سالهای متبادی است که در دماغ و روح و قوای فدوی جاری
و ساری بود و از عدم موفقیت همیشه دوچار افسوس و حسرت بودم
که ناگاه بجه فریده البشارت زیارت شد و از مندرجات آن نهایت
سرور و بهجت دست داد بی اختیار قلم گرفته تبریک نیا را در طلوع
طلیعه لیله پر ختم و از آستان احدیت دوام و بقای از را جوا و تنادارم
..... بیعده مخلص قسمت فارسی این جمله کم است و چنانچه باید برای
دوستان ایران کافی نیست پس چقدر نیکو خواهد بود که صفحات فارسی
آنرا قدری وسعت داده مقالات امری و الواح فتمه بیشتر در آن درج
نماید..... ضیاء معانی -

فی الحقیقه آنچه از کلام حقیقت سلک آقای ضیاء معانی در لوازم تنویرات
و ترقیات اجبای روحانی مرقوم و مسطور کمال تهیت را داراست
و نهایت تمجید و شکر را سزاوار معلوم است که در انشاء کلمه الله و
و سمو آباء الله قلبی آگاه و از دهری پر از قبا و غمخ ارنو غنم و در فکر بید
اهل غفلت و نوم و صمیمی اظهار شکر و سرور نمایم که چنین افکار دقیقه
در دماغ اولیاء الیه موجود است و چنین قلوب رقیقه بین اجبای
مشهور و کملفت و قافق امورند و خیر خواه جمهور آداباره توبیع دار
البشارت و دوسه صفحات فارسی آن امید بیاید آموخته ملکوتی است که طریقی
که بخود نخواهد رسد و بطور تالیف و توزیع شود تا فی بدایت سبب دلشادی و کامیابی
گردد و از ثواب محبت که غالباً بعلت فقر در امر است مصون باشد - لوازم اتقاء دار
بخوشاسته فراهم آید - و اسباب ترقی از بهجت احاطه کند و طالبان بهجت
بهم عایه اولیای الیه است و توجهات نامفوس مبارک که با کمال جدار بهجت
ترویج کنند و در پیشرفت تاکید فرمایند زیرا این کاغذ خفیه نیست بلکه
نوی است و ترقی مسائل روحانی -

اطلاع
مخبر پست این رساله بوقت سالیانه افزوده میشود و ربح قیمت حج پست

فرمودند در روزنامه هر بلدی شرح قیام و مساعی جمیدشان با هم
بهائی درج و نشر گردید و همه اینها وقتاً فوقتاً با ائمه ایشان
رسیده اسباب ظهور تعصب و اندوه آن خاندان میشد تا آنکه متر
وکیل از سفر مراجعت نمودند بمحض ملاقات همه کسانشان با نهایت
شدت نه تنها بگوش و ملاست برخاستند بلکه سختی و درشتی و
بگویی زبان کشودند و نهایتاً در غم و اندوه و مصیبت را ظاهر نمودند
حتی پدر پیرش از شدت غم ترک خواب و خور نموده مانند کسی
فرزند غرضش مرده باشد مشغول ناله و نوحه میشود و اتفاقاً چون
آن اوقات آیام صیام بهائیان بوده متر وکیل و حرش که اوینتر
خانم بهائی است و بسیار روحانی در منزل جداگانه خود هر روز
سحر خیزی نموده مشغول صیام و صلوة میکردند و در امر الله بر
استقامت و اشتغال میافزایید از قضا نوکری میبود و مستعجب
داشتند که چون این زمره را در داخله خاندان متر وکیل میشد
میرود و در خارج همه جانزد هندی و با خبر میرد که متر وکیل و حرش
هر روز محو و میگردند و نماز میخوانند و مسلمان شده اند اینمکه بیشتر
غم و اندوه آن خاندان میشود زیرا اول تنها خودشان تلفت
بودند اما بعدی بینند همه بنود شکوه و شکایت میکنند و آن
خبر شهره شهر شده و حضرات رسوای عالم گشته اند لذا مصیبت و از
سر میگردند و سخت کونی بیشتر میکنند اما آنچه زیاده تر گویش و سختی
مینمایند متر وکیل و حرش بر نبات و استقامت میافزایند و
بیشتر برده بر میدارند و از تعلیم آلتیه نطق مینمایند بالاخره همه میباشند
و یکی از اجبای بنود سردار پریم سنگه را طلبیدند که حالا وقت تبلیغ
امر الله با مای این شهر است لذا سردار صاحب رفته و در چند
محل عمومی در شهر نوساری نطق نمودند و بیش از پیش بیان حقیقت
امر الله کردند اگر بعضی به نهایت تعصب خاستند حتی برادر و

خبر روز

از یزد و نواحی آن خبر رسیده که بقیام نامشرفات حق آقای یزد
عبدالله مطلق تائیدات ملکوت ابدی شامل حال بوده و بهمت قیام
و دوستان اخذ و محفل خادمین طفلان پیش شده و اسس این
مهر و زحمات تعلیم انانث و ذکور استوار گشته امید داریم آن نفوس
مقدس در این امر تمام (که پای تربیت نونهالان ملت و بایه هر گونه
و سعادت است) روز بروز مؤید تر شوند و بهجوم چوشت قویات
ربانیه موفق و مختص گردند زیرا از برای ترقی نوع و سبیل اعلی علم از
تربیت اطفال و اولاد دینست و بحسب حصول سعادت کلیه ملت
امری اهم از تائیس مدارس و مکاتب نه مخصوص از برای بهائیان
که در مکاتب و مدارسشان تعلیم روحانی و جسمانی با هم است و تحسین
اخلاق با تربیت ظاهری توأم و از جمله تعلیم این امر اقدس آن است
که میفرمایند من ربی ابنه و ابنا من الاءاء کمین بی احد ابنا بی علی
بهائی و عنایتی و رحمتی التي سبقت العالمین و همچنین از اوامیر
اینست که دارالتعلیم اول اولاد را بشرباط دین تعلیم دهند که آنک
میفرماید اگر نفسی در تربیت اولاد و خود غفلت نماید امنای الهی باید
مجبور نمایند و مصاریف تربیت اطفال را از او بگیرند و دیگر گاه
غنی و مستطیع نباشد و لازم تعلیم و تربیت را از بیت العدل که با
فقرا و مساکین آید بدهند و از کالک بیان یزدان صادر که طفل در بدو
و با چون شلخ و ترازه است بهر قسم خوابی تربیت توانی اگر چنین
تربیت کنی است گردد و در کمال موزونی نشو و نماند

و صایای کلب بیان بسیار است انشاء الله در نبره بعد بعضی
از ان الواح مقدسه درج خواهد شد مقصود این است که حال
در ایران چنانچه باید قدر اینگونه خدمات یعنی تعلیم و تربیت بنین
و نبات معلوم نیست ولی طولی نخواهد کشید که در ایران شاهد
سعادت کبری و دلبر موهبت عظمی بهم گوش کسانی شود که در تربیت
و تعلیم روحانی و جسمانی از کل پیشی گیرند و در میدان کوشش و سعادت
گوی سبقت بر بایند و نفوس لازم خواهند شد که در حال غفلت
و امانت و اقبیل و لازم زندگی و احتیاجات عالم انسانی باشند
با کمال راستی و درستی تثبیت بیسیاست مابیه الترقی نمایند و مطلع
از فنون و علوم موجوده عصر باشند لذا از امر و زباید تدارک آن
و تربیت نونهالان چنانچه باید و شاید پرداخت تا چون وقت علی
بی علمی مایه حیرت ویشانی نشود و نادانی سبب تاخیر و تنگی نگردد بلکه
بسبب تربیت و دانش و کمال داد و دهش تمام امور بدست آید و
در تائیس سعادت و ترقی خدمت بجهو آسان شود و رضای غفر
حاصل گردد و ابواب سرور و موفور مفتوح آید و نشر نفحات امر سلطان نو
کاملا مشهود و محسوس -

الحمد لله که دوستان یزد چنین سعایتی فرمودند و اسس چنین
سعادت گذاردند و شهرت و نامی ایزدی بلند نمودند و فیض سرمدی جسته
در شهر بجهو معاندین کلمه الله امر بهائی را ریشه کن خواستند و اینها
محو و محمل و نابود تصور نمودند و اولیای الهی را در آمدینه قتل عام کردند
شبهیدان سر نمودند و طعمه تیغ و شمشیر همه را گرفتند و زدند و بستند و سر
پاش کردند اجساد را بدیوار و درخت آویختند و آب روی عدل و انصاف
پاشیدند در هر گزگاه شب و روز حلقه زدند و از دوستان الهی
هر که یافتند ریزه ریزه قطعه قطعه نمودند جمیع را در خاک و خون غلطان
ساختند و با کمال عسرت در میدان ظلم و ستم تاختند آنچه توانستند

نقشه و کردند و هر چه خواستند در جز و نوب و قتل مجری داشتند
حتی پاره گوشت نوجوان عزیز را با ضرب و ستم مبادر دل بریش
خورانیدند و آب جوش در حلق بچه شیر خوار ریختند و طفل صغیر
این نوحه و قتل نمودند مختصر در خاک یزد بر بهائیان در سبب
مظلوم آنچه وارد شد نظیر آن در تاریخ عالم مشاهده گشت و مقصود
اعدا از جمیع این ظلمها و ستمها آن بود که کلمه الله را محو و نابود کنند و
اهل بهار معدوم صرف و مغفود بخت نمایند حال چه قدر مایه عبرت
باید باشد که در چنان سرزمینی که قتل گاه اهل بهابوده و قزاقانگاه
اولیا حال اجابا بیشتر بر اعلا کلمه الله قائمند و در ترویج این امر
مبارک بیشترند محافل چون روضه رضوان دارند و مجامعی در
فردوس جهان اشجار وجودشان پر بار و شمار است و گلشن
وجودشان بخش و شکار گویا از خون آن شهدا آبیاری شده
و از قطرات آن دماء مطهره پرورش یافته اند ضرب الله مثلا کلمه
طبیته کثره طیبته اصلا ثابت فی الارض و فرعانی اتقاد
توتی اکمل کل حین، سبحان الله که تریخ اتم و شرح حیات طاهر
فیض قدم را اهل ایران از یاد برده اند و از قصص اولین غافل مانده
دیگر آنچه را مدت هفتاد سال از انواع بلاایا و مصائب اهل بهاب
بچشم خود دیده اند چرا فراموش نموده اند که در قلع و قمع بهائیان
و سبیل نمی ماند مگر آنکه دولت و ملت ایران بان تثبیت نموده در
اجراء احکام ظلم و تعدی الهی کوتاهی نکردند و در القاء سبب
و افرا چیری فرو گذار ننمودند آخر چه شد چه نتیجه بدنامی در صفت
تاریخ حاصل گشت و چه فوائد کلیه عاید شد جز اینکه امر اقدس مقام
مقدس که در ایران در تحت طعن و تسخر از زل مخلوق بود حال
متمن ترین خلق دنیا آن را تعظیم و تکریم مینمایند تسبیح و تقدیس
و تحمید و تحمید میفرمایند آیانه این از سیاح آن جانبازی بهائیان

درخواست از هرگزانه فریاد بجا آید و از هر طرف
 ندای یا علی الاعلی مرتفع و لوله‌ای در جهان نیست جز غلغلۀ
 دلبرکت و زلزله‌ای در عالم جز اهتزاز محبت محبوب بخت آید
 آسمی در جمیع دیار نفس شکار چون شمع روشنند و یاران رحمانی
 در جمیع اقالیم مانند گلهای شگفته از طرف چمن دمی نیاسایند -
 و نفسی بر نیارند جز بذر کو آرزوی ندارند جز خدمت امر تو -
 چندان حقیقت را ببل خوش احسانند و گلستان هدایت را شگفته
 های معطر بویح الاوان خیابان حقایق را طراچی گلهای معانی نمایند
 و جویبار هدایت را مانند سرور و ان بیارایند افق وجود را بگو
 باز غنم و مطالع آفاق را کو اکب لامع مظاهر نمایند و مشارق
 نور توفیق ای خداوند مهربان کل را ثابت و مستقیم دارد و
 الی الابد ساحل و لایح و پیرانوار کن تا هر دم از گلشن عنایت نسیمی
 و از نیم هویت نسیمی رسد رشحات سحاب محبت طراوت بخشد و
 نجات گلشن وحدت مشاهدا معطر کند اید لبر آفاق پر تو اثر
 ای محبوب جهان جلوه جلالی ای قوی قید حفظ و امانی ای
 وجود ظهور قدرت و سلطانی ای خدای مهربان در بعضی ملک
 اهل طغیان در هجوم و موجند و تخریبین بی انصاف شب در روز
 در اعتساف غلامان چون گرگ در کمین و اغنامی مظلوم و
 بی ناصر و معین غولان بر وحدت را کلاب در پی تذر و ان کوهها
 به اتیر اغرابان حسد در عقب ای پروردگار حفظ و حمایت فرما ای حافظ
 حقیقی صیانت و حمایت کن در پناه خویش محروس دار و چون خود از
 شر و مصون بدار قوی حافظ حقیقی و حارس عیسوی و نگهبان ملکوتی
 و مهربان آسمانی ای یاران آسمی از جنتی رایت حق بلند است و ندای ملکوت
 مرتفع و امر الله در انتشار و آثار الهی واضح و آشکار شرق منور است
 معطر است جنوب بجز است شمال مشک از فراست و از جنتی

در نهایت بخش و عدوان و در غایت فساد و طغیان هر روز نفسی
 علم خلاف برافزارد و در میدان شبهاست تبارد و هر ساعتی افق
 دمان گشاید و ستم قاتل منتشر نماید اجبای آسمی در نهایت صدق
 و یخیز از این حقد و جفا ماران بسیار نرم و پرمردار و در نهایت
 و وسیع و حید و خداع بیدار باشید هوشیار باشید المؤمنین
 و زکی و المؤمنین قوی و متین وقت نماید اتقوا من فراسة المؤمن
 انظر بنور الله مباد کسی سر از خند کند و خنده‌ای اندازد حصین
 سپاه رشید باشید و قصر شید را لشکر شجیع بسیار مواظب
 و شب و روز مراقب گردید تا محقق صدقه‌ای نزنند لوح طالع
 بخوانید تا بحقیقت پی برید و ملاحظه نمایند که جمال مبارک و قیام
 از پیش تمام خبر دادند ان فی ذالک لبعرة للمتبرین و موبقین
 عبد البهاء در استان مقدس خاکسار و در نهایت خضوع و خشوع و خضوع
 شب روز شغول نشر آثار و اگر فرصتی بایدها بجات پر دار و پیر
 و زاری و تبتل و بیقراری که ای پروردگار ریحان گنیم چاره‌ای فرمای
 سامانیم نپای بخش پر گنده میم جمع و فراگشته ایم بگله خویش پیوسته
 بی نصیبانیم بهره و نصیب بخش تشنگانیم بچشمه‌های دلالت کن
 قوی ده تا بصرت امرت بر خیزیم و در سبیل هدایت جانفشانی کنیم
 روش پرستش بنده جمال مبارک و لکن یوفایان غنی و بی بیله‌ها
 در گوشه‌ای که امر الله را تزلزل نمایند شجره مبارکه را از ریشه براندازند
 این عبد مظلوم از خدمت محروم نمایند و سترافتنه و آشوبی افکنند که
 عبد البهارا را بکلی محو و نابود کنند بظا هر اغنامند و در باطن گرگ درند
 بزبان شیرین و بلب ستم قاتل ای یاران امر الله را محفلت نمایند
 بجلالت لسان گول مخورید ملاحظه کنید که مقصد نفی حیت و مرقع
 چه فکر است فوراً آگاه شوید و بیدار گردید و احترام نماید ولی
 تعرض نمایند و نموده گیرید و بخدمت پیر و ازید و ارجح او را بگذارید و بگو

مکتوبی از بهائیان کلکته

هو الله

الحمد لله بهت بهائیان بمی سال اول این جریده البشارت است
 و معلوم که فکری جز خدمت یاران آسمی نیست و آرزوی جز خدمت نوع
 بشر و وحدت عالم انسانی ندارد از ۱۹۲۱ در طبع و توضیح آن قیام
 نموده ما را امید چنانست که این جریده جریده ابدی باشد و این
 فکر دائمی گردد که در نهایت ثبوت و رسوخ برای انتشار امر الله
 تبلیغ امر ملکوت ابی در اطراف عالم منتشر گردد امروز هدایت امر الله
 و اهمیت ندای ملکوت ابی امری نیست که بر احدی از اجبا پوشیده
 باشد در این موقع بطایبان از قبیل اظهار بیهشیات خواهد بود
 البسته بر ضار اولی الابصار پوشیده نیست که محفل بمی از بدو افتتاح
 اکنون از اثر تفصیلات آئین طوری بر دارج کمال افزوده که او را
 شمشیر گوشت و عجم شش هفتصد و پنجاه و پنج نفر در آن
 متذکر می‌شوم که ناظرین این جریده عموماً و اجبای ایران خصوصاً از
 وضع محفل و مجالس بهائیان که در مملکت هندوستان است
 اطلاع بیابند و بدانند که شهرت امر الله درین مدت قلیل جمیع شهرت
 هندوستان را فرا گرفته و در اکثر شهرهای این مملکت محفلین
 امر عظیم مستعد است -

مخبر در شهر کلکته که پای تحت هندوستان بوده و بندری
 بزرگ و جای عبور و مرور مسافرن برهما و چین و جاپان اینست
 محفل روحانی بعد از شرف ایمان این فانی افتتاح جست در زمانی که
 شهیدین شهید در ۱۹۰۰ میلادی در اینجا تشریف داشتند و
 اوسال بعد از آن که جناب طالب این ابر مرحوم علیه بهاء الله
 سفر هندوستان در دیار کلکته تشریف آوردند فریاد ترقی این محفل
 شد و در ۱۹۰۱ جناب فاضل سید مصطفی صاحب جناب فاضل

اسلامت صاحب مازندانی بهرامی جناب سید عبد الحسین صاحب
 اروستانی علیه بهاء الله چند ماه در کلکته قیام نمودند و اساس
 محفل روحانی را مستحکم نمودند نیز جناب میرا دره شرکت امیدوار
 آقای حاج میرزا محمد علی صاحب کلکته قیام نموده در ترقی این مجلس
 نورانی سعی کلی نمودند -

در ۱۹۱۹ جناب میرزا محمود زرقانی در هنگام سفر درین شهر
 قیام فرموده و تخم این محفل روحانی را از آب کلمه الله بیاری نمودند
 اگرچه با بهائیان کلکته بنوعیکه باید خدمت امر الله قیام نموده
 ولی محفل تنگی از وقت افتتاح الی حال بتانیات جمال قدم بل ذکر الله
 غافلان وطن را از بستر خواب غفلت بیدار و پروردگار هر قوم دولت
 از باده ضلالت هوشیار نموده و مینماید و در هر هفته دو شب مجلس مستعد
 میشود محفل عمومی و یک محفل خصوصی - محفل عمومی در شب یکشنبه و
 محفل خصوصی در شب چهارشنبه از ساعت هفت الی نه مستعد
 پس التماس بحضور ناظرین این جریده مقتدر روحانی می‌نمایم که
 در خدمت امر الله در این شهر وسیع بنظر التفات و مرحمت بار
 مهربون منت و ممنون عنایت فرمایند از طرف محفل کلکته
 بنده عبد البهاء سید قاسم علی -

تخصیه نمود

چون در ایام کانوش بهائیان هندی از جوانهای پر
 و خروش هند و موسوم بمتر وکیل در اثبات امر بهائی قیام بفرمود
 خطابهای مفصل نمود لهذا در جمیع روزنامه ها هم و عکس و طبع و نشر
 شهرت عظیمی حاصل کرد بدرجه‌ای که تمام این اخبار به پیر و مادر و کسان
 ایشان (در نوساری که یکی از بلاد نواحی بمبی است) رسید و هم
 شهرت سفرشان که چون بعد از کانوش با طراف هند سفر نمودند
 در هر شهر در جمیع عیدیه نطقهای مفصله در اثبات کلمه حضرت بهاء الله

کتابت تورات کلمه قانون ابدی ردیف عهد و آیت دائمی است و مراد خدا و حضرت موسی تا کید بنی اسرائیل که در عمل و اجرا احکام تورات در زمان خود تکامل و تسلیح نور زد و ادما عاملان نبوده اند زیرا از اول بعثت حضرت موسی تا آخر بعثت در هر چند وقت بهود احکام تورات را ترک و حضرت موسی را کوشش می نمود حتی خدا موسی را امتحان میکرد و هر وقت بروفق مر ایشان امری واقع میشد بدی گفته اینست که در تورات مکرر نازل شد که خداوند خدای خود را امتحان کنید و در ۲۴ سفر یونان میفرماید هر کس بخدا کفر کند البته باید کشته شود نیز در همین فصل است که یکی از بنی اسرائیل را که بخدا سب کرده بود بحکم حضرت موسی سنگ آموده کشتند و این نظر بحفاظت احکام شریعت و استحکام بنیان دیانت در زمان بنی اسرائیل بود لذا بارها بر حضرت موسی این بیان نازل شد که احکام تورات باید برای بنی اسرائیل در قرنهای ایشان بقانون ابدی عهد و آیت دائمی باشد و در آیات عیده تورات در همین یک موضوع لفظ ابدی و دائمی و فتوی هر سه یک معنی آمده یعنی کلمه عهد و آیت دائمی و قانون فتوی بجای قانون ابدی استعمال شده تا در فهم نمایی محتاج بدلائل خارج از تورات نباشند (در ترجمه فصل خان جهانی) در فصل ۳۱ خروج بجای قانون ابدی عهد دائمی ذکر شده میفرماید (ایه ۱۶) بنی اسرائیل در قرنهای خودشان سبت را بعد عهد دائمی محافظت نمایند یعنی سبت را نگاه داشته ترک نکنند و در ایسا معمول دارند و در آیه ۱۳ و ۱۷ همین فصل میفرماید سبت در میان من و بنی اسرائیل آیت دائمی است که هر کسی آنرا بلیه سازد باید کشته شود در فصل ۳۵ اعداد آیه ۲۹ میفرماید بین احکام از برای شما در تمامی قرنهای شما و همگی مسکنهای شما بقانون فتوی باشد ملاحظه فرمائید احکامی محض تا کید میفرماید باید بنی اسرائیل

آن باید بکنند و ترک نمایند چه برای آنها قانون دائمی و آیت دائمی است این مطلب چه دخل دارد باینکه بعد از شرع تورات نباید دیگر صاحب حکم و شرعی بیاید اصلاً این معنی موضوع این آیات نیست بلکه این آیات همه در موضوعی صادر شده که حکم اکید و بلیغ بنی اسرائیل در نگاه داشتن احکام تورات بوده اند که بنیامین صاحب شرع و حکمی بعد از موسی اگر کسی در اسفار تورات خصوصاً در فصل ۲۴ و ۲۵ سفر یونان درست ملاحظه کند بخوبی دریابد که فقط نظر بشدت نافرمانی بنی اسرائیل و محض مبالغه و تاکید بانها خدا احکام تورات را قانون و عهد و آیت دائمی فرمود تا هیچگاه شریعت را ترک نکنند و قانون الهی را نشکنند ثانیاً در بسیاری از آیات تورات خداوند بنی اسرائیل عهد فرمود که ایشان ابداً و اراث اراضی مقدسه خواهند بود و حال آنکه معنی ابد این نبوده که غیر از بنی اسرائیل دیگر کسی صاحب مالک آن اراضی نخواهد شد و در اینخصوص مافقط برای نمونه آیات فصل ۳۲ سفر خروج اکثراً میفرماید (ایه ۱۳) برای ایشان قسم میدهم که در زمین شما را مثل شما و ای شما بسیار خواهم کرد و تمامی زمینی که درباره اش گفته ام بنده شما خواهم داد تا آنکه ابداً و اراث آنها باشند (ایه ۱۴) خداوند بلا گفته بود بقوم خود نازل نماید تغییر باراده اش داد و این آیات صریحاً میفرماید که بنی اسرائیل ابداً و اراث آن اراضی خواهند شد با وجودیکه مکرر در زمان نجات النصر و طیطوس و خلفاء اسلام با نهایت ذلت از آن اراضی بیرون رفتند و اگر هزار سال و اندی مالک آن املاک بودند هزار سال از آن مالک بیرون و در بلاد غریب پریشان و اسیر و دلتون ماندند و تا اکنون بیشتر حصه بنی اسرائیل در مالک خارج بسطیده

پس مقصود از کلمه ابد برای اسرائیل نفی نیست و اصطلاحات کتب سما و امونش کردند و ملتفت قرآن و سیاق و سباق آیات الهیه نکشند که مراد از قرنهای بنی اسرائیل بودن احکام تورات بقانون ابدی و عهد و آیت دائمی آن بوده که داماد مدت تورات و بنا شریعت موسی باید بنی اسرائیل بلا دنگ آن احکام را محمول دارند و آن او امر را کاهی متروک نسازند و عهد الهی را خلاف و پایمال نکنند

ثالثاً در همان فصل ۳۲ سفر خروج و سایر آیات تورات مکرر مرسوم و مرقوم که خدا به تغییر قوم عهد و اراده خود را تغییر میدهد و این سلسله متمم فی الحقیقه اصل قانون قدرت الهیه و است اساس سنت ربانیه است که مادام مخلوق متغیرند لوازم حکام و قوانین آنها نیز متغیر خواهد بود این حقیقت فصل الخطاب است و سری از اسرار کتاب فائق و ایا اولی الالباب

رابعاً در فصل ۱۸ سفر شتی میفرماید که باز پیغمبری را مثل منی بعثت خواهم کرد پس بنص تورات اگر بعثت پیغمبری مثل موسی جابر است بحال و بنصوت رسول شرع و کتابی مثل تورات هم مشروع است و از سنن فرایض خداوند تعالی خلاصه این عقیده بنی اسرائیل آن آیات و سائل تورات فی برای ملل ساو بایستی مایه عبرت باشد و اعظم وسیله تذکر و بصیرت شود بدین سبب در قرآن درباره بنی اسرائیل بیان تحریف تورات میفرماید که کلام الهی را از موضوعش تحریف نمودند یعنی آیات کتاب الله را از معنی اصلی که موضوع آن آیات بوده بمعنی دیگر بردند و بروفق مرام خویش تحریف نمودند و باز درباره همین بنی اسرائیل در سوره مائده (رلوع) میفرماید و قالت الیهود ید الله مخلوله غلت اید نیم

و لغو ایما قالوا بل ید الله مضمونان نفیق کیف یشاء باری غلبه قانون قدرت و مضمون خلقت برانگونه عقاید بی ثبات و متانت مانند سیل عظیم شدیدی جاریست نسبت بهر خاشاک و خاری و یا چون کوه و کوه ناری است بالتسبیحها یابن بی بار و شماری آن خورشید جهان آرا و این ذرات پراکنده در هوا ان قلمزم کریا و این قطره بی نوا بسین تفاد ره از کجاست تا کجا این است که مظاهر بهی در هر عصری چون از ستر قدرت کامله حلی بودند و بصرف اراده غالبه ناظر اند بر حق نباض عالم امکان شدند و با وجود فقر و وحدت در عالم امر غالب و قاهر گشتند و با حال ذلت و سکنت مایه علو و سعادت ملک و ملک گردیدند اعتراضات محک مانع نفوذ کلمه مبارکشان نیامد و سطوات ملوک مقاومت اراده غالبه شان نمود چه کاره شان منبعث از اراده الله بود و حرکت و سکونشان بروفق اسرار مکنونه سنت الله و مویدشان تائیدات شدید القوی و جود لم تروها - بقیه دارد

اجتبابی الی و شایسته و آیات حانی در جمیع بلدان الیم و غوب علیهم بهاء الله الاسبه هو الله

ای یاران با وفا ای بندگان صادق حضرت بهاء الله نیمه شب است و جمیع چشمها آسوده و کاف نفوس در بستر راحت سر بهالین نماده متفرق در دریای خوابند و عبد البهاء در جوار روضه مبارک بیدار و در نهایت تضرع و اهتمال مشغول بمناجات که ای پروردگار هر بان شرق در همچنان است و غوب در موج بی پایان نجات قدس در انتشار و شمس حقیقت از ملکوت غیب ظاهر و آشکار تریل آیات توحید است و موج ریات تجرید با لنگ سروش است و هنگ محتوی و فنا

WORDS OF BAHÁ'U'LLAH

O SON OF MAN!—My Calamity is My Providence. In appearance it is fire and vengeance; in reality it is Light and Mercy. Therefore approach it, that thou mayest become an Eternal Light and an Immortal Spirit. This is My Command: Know thou it.

O SON OF HUMANITY!—Rejoice not if fortune smile upon thee, and if humility overtake thee mourn not because of it, for in their time, they both shall cease and be no more.

O SON OF EXISTENCE!—If thou lovest the Immortal and Eternal Kingdom, the Ancient and Everlasting Life, then forsake this mortal and vanishing Kingdom.

O SON OF EXISTENCE!—Be not engrossed with this world, for with fire, We test the gold and with gold We try the servants.

O SON OF MAN!—Thou desirest gold, and We desire thy separation from it. Thou hast realised therein the riches of thyself, while I realise thy wealth to consist in thy freedom from it. By My Life! This is My knowledge, while that is thine imagining: how can My thought agree with Thine?

O SON OF MAN!—Distribute My possessions among My poor, that in Heaven thou mayest receive from the boundless treasures of Glory and from the stores of Eternal Bliss. But by My Life! The sacrifice of the spirit is more glorious, couldst thou see with Mine Eye.

O SON OF EXISTENCE!—Thy Heart is My Home; Purify it for My Descent; Thy Spirit is My Outlook; prepare it for My Manifestation.

O SON OF MAN!—Put thy hand into My Treasury; then will I lift My head radiant above thy treasures.

O SON OF MAN—Ascend to My Heaven that thou mayest drink of the pure wine which has no likeness—from the Chalice of everlasting Glory.

(FROM HIDDEN WORDS.)

N. R. VAKIL'S TOUR IN NORTH INDIA.—(Concluded.)

Shantiniketan is a very sacred spot in India. Its scenery is very charming and here one finds himself in tune with the infinite. I reached this place on the fourth and had put in the guest house specially built for the visitors. This place is known to many for the school opened here by Sir Rabindranath Tagore. This school is unique and excellent. The students are taught underneath the trees, on the verandahs and in the open. The teacher carefully watches the natural inclination of the boys whom he teaches and tries to develop their natural inclinations and tastes, rather than force a set of theories and ready-made lessons on them. The students take delight in their studies because education is a pleasure to them and not a task. They love knowledge and receive it abundantly. During my short stay here I met the elder brother of Sir Rabindranath Tagore, Mr. Dijendranath Tagore, various teachers, and Mr. Richard Paul gave a talk on the Bahai movement to the teachers and advanced students, and left for Patna on the 5th February. I spent only 12 hours in Patna visiting the Sadharan Brahmo Samaj and the new dispensation branch of the Brahmo Samaj, where I gave a short account of the History and teachings of the Bahai movement. Here I was received very cordially by the Brahmos of the New Dispensation and am much obliged to them for the love and kindness they showed to me.

این روزنامه ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مرا
نوبس استریت ۲۹ قلعه بلی
هندوستان

البشیر

قیمت اشتراک سالیانه
در ایران نه قران
در هندوستان سه روپیه
مصر و سوریه ۲۵ قران و شصت
در انگلستان هشت شلینگ
خارج پست بر قیمت اشتراک افزوده می شود

جلد ۱ | اول ماه می ۱۲۹۰ مطابق ۲۲ شعبان ۱۳۳۹ | شماره ۳

مقصود از رساله البشارت وحدت نوع انسان است و تقسیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس احد است و نویسنده آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

سؤال
تبدیل و تحویل خواهد یافت فیوضات مصدق حقیقت محدود خواننده
درباب الهامات غیبیه میسرود یعنی تجدید ادیان الهیه و تبدیل
اصلاح فروعات دینی که در هر زمانی واجب و بصرف قدرت
واقع (در آینده لزوم نخواهد داشت و وقوع نخواهد یافت لکن امار
بعضی از آیات و مسائلی که مایه اشتباه احم و ادیان است
مجموعه در چند نمره البشارت بحث و مذاکره میکنیم تا معلوم و مبرهن شود
که این عقیده غنیمت رسل و کتب الهیه و سند ابواب فیوضات کلیه تربیه
محض تقلید و اوامیر بوده و صرف تصور و توهم نام -
از آنکه یهود و مسیحیان که در این خصوص هنگام ظهور حضرت مسیح
داشتند و بر نعم و و هم خود انحضرت را دشمن دین خویش تصور
نمودند همین بود که گفته خداوند خدای موسی و ابراهیم و اسحق و
بقی بصر میفرماید که شریعت تورات از برای بنی اسرائیل
قانون ابدی است بلکه تا ابد آباد باقی - اما اولاً لایق

I then went to Lucknow where I met many sincere seekers after truth. Through the efforts of Mr. Sooraj Narayan, a talk on the Bahai Movement, its history and teachings was arranged in the Theosophical Society on 7th February at 6 p.m. and as the members expressed a desire to know more about the Movement for two evenings I spoke to them giving proofs from various scriptures and showing that the prophecies relating to the world teacher are all fulfilled in the manifestation of his Holiness Baha 'O'llah.

On the 10th February I left for Agra where I spent nearly a week. Mr. Pritamsingh and Mr. Shiavax had been to Agra shortly before I went there and had met some people individually and explained to them the message of the Bahai Movement. Agra is a place of historical importance and God willing, it may become a place of religious importance in future. Its well-known Taj Mahal is a piece of excellent ancient architecture and is a magnet that draws many foreigners towards Agra. Here Mr. Hashmatullah arranged for three public lectures. The first lecture was on universal education under the auspices of the St. John's College Union Society on the 16th.

On the 17th a lecture on the subject that 'The promised One of all the religions has come' was delivered in the Verandah of a Hindu temple at 6 p.m., and thereafter at about 7-30 p.m. in the Bhargab Boarding House, an address was delivered on the Bahai Movement under the auspices of the Agra College, when the Principal of the College Mr. T. F. O'Donnell presided. I also met the leader of the Radha Swami Math, a polite gentleman of advanced views, at his bungalow and visited the Industrial Works and the school carried on by this institution. On the 17th February I left Agra for Karachi where the Bahai Movement is known very widely through the untiring efforts of Prof. M. R. Shirazi. Here two lectures were delivered in the Theosophical Hall on the Bahai Movement and the World Teacher through the efforts of Mr. P. L. Vaswani. India is ready, nay, rather the whole world is ready to learn

the great truth that the Bahai Movement offers. May God assist us all to deliver the message and serve humanity.

N. R. VAKIL.

THE FUNDAMENTAL UNITY OF RELIGIOUS THOUGHT.

ADDRESS OF ABDUL BAHÁ.

THE first bestowal of God in the world of humanity is religion, because religion consists in Divine teachings to men, and most assuredly Divine teachings are preferable to all other sources of instruction.

Religion confers upon man the life everlasting. Religion is a service to the world of morality. Religion guides humanity to the Eternal happiness. Religion is the cause of the everlasting honour in the world of man.

Religion has ever helped humanity towards progress. As a proof thereof, let us first investigate religion from an unbiased standpoint, and let us find out whether religion is the cause of progress and development, or whether it is not, whether or not religion is, after all, the cause of illumination; whether or not religion is the impetus which allows man to advance extraordinarily.

Let us investigate independently, not that we should be bound by blind limitations or dogmas, for were we to be bound by blind limitations, then some will believe that religion is a cause of happiness, and others will disagree, saying that religion has been a cause of degradation. Hence, we must first investigate as to this: whether or not religion is the cause of human advancement, and let us give it impartial and thorough research, so that no doubt shall linger in our minds.

How can we find this out? That is, how can we discover whether or not religion has been the cause of human progress or retrogression?

We will first investigate the founders of religions—the prophets. We will review the episodes of their lives, the events prior to their rise, and those subsequent thereto. But we will not present to you

certain traditions which are subject to both credence and refutation. Nay, rather we will cite certain historical facts provable to all, certain facts and evidences well known throughout the world, and which are irrefutable. They are these:—

Amongst the great prophets was His Holiness Abraham, who, being an iconoclast, and a herald of the oneness of God, was banished by the people from his nativity.

Let us observe here how religion is an impetus towards progress.

His Holiness Abraham founded a family, and this family God did bless, and it was through the religious basis that the Abrahamic house progressed and advanced. Through the Divine benediction, noteworthy and famous prophets have issued from the Abrahamic lineage. There appeared an Isaac. There appeared an Ishmael. There appeared a Jacob. There appeared a Joseph. There appeared a Moses. There appeared an Aaron. David issued there from. There appeared Solomon. The Holy land was conquered by them and was theirs by right, and the great Solomonic wisdom was established, and this was due to the RELIGION which they founded.

Hence, we learn that religion is the cause of honour, is the cause of advancement, is the cause of civilization, is the cause of the happiness of mankind, even as the Abrahamic episode well illustrates this fact, and even as his family clearly points thereto. Even unto the present time his household throughout the world is visible and manifest.

Let us discover, or consider, the greater phase of it.

The children of Israel were in bondage and captivity in the land of Egypt. They were subjected to the tyranny and oppression of the Copts (the Egyptians). They were in the utmost state of degradation. One Copt conquered, or subdued one hundred Septs (Israelites). They could make use of them as working-men or labourers.

The children of Israel were then in abject poverty, in the lowest abasement,

in the lowest degree of Ignorance, in the lowest degree of barbarism, when, suddenly, His Holiness Moses appeared amongst them.

When His Holiness Moses appeared amongst them, outwardly he was no other than a shepherd, but through the power of religion he exhibited such majesty and grandeur and efficacy they continue to be seen. His prophethood was well spread throughout the land. His law was the foundation of the law.

His Holiness Moses was single and alone and this single, unique personage, through the power of RELIGION, rescued, all the children of Israel from bondage. He conducted them to the Holy Land, and there he founded the great civilization which has become permanent, a civilization and an education which are most noteworthy. Thereby they attained to the highest pitch of honour and glory. He saved them from their bondage and captivity. He imbued them with qualities which caused them to be progressive. They proved to be a civilizing people, an educated and scholarly people. This philosophy became noteworthy. Their industries were well known. In one word, along all the lines of advancement which characterize a progressive people they did achieve progress. They reached such a pitch that at last they were the ones who established this Solomonic sovereignty, and their sciences and arts reached such an extensive state that even the Greek philosophers used to take journeys to Jerusalem, in order to study with the Jews philosophy and the basis of law. According to Eastern history, this is an established fact.

Even Socrates, the Greek philosopher, came to the Holy Land and consorted with the Jewish doctors, studying with them wisdom or philosophy. He studied with them the basis of their belief, and when he returned to Greece there he formulated his basis for DIVINE unity, and there he advanced his belief regarding the immortality of the spirit after the dissolution of the body. These verities Socrates learned, no doubt, from the Jewish doctors with whom he came in contact.

Likewise, Hippocrates and many other philosophers used to go to the Holy Land, to Palestine, and there they acquired lessons from the Jewish prophets studying with them the basis of ethics and morality, returning to their countries with contributions which have made Greece famous.

A cause, or a movement, which renders a WEAK nation, such as the Jews were before, STRONG, and changes them into a mighty and powerful nation, which rescues them from captivity and causes them to reach sovereignty, which transforms their ignorance into knowledge and science, and which endows them with an impetus to advance along all degrees of attainments—(this is not merely a theory or a story which I am telling; it is an historical fact which is provable; it is history well established in the world)—makes it evident that religion is the cause of honour to man, that religion is the cause of the sublimity of man.

When we speak of religion we mean the FOUNDATIONS of religion, not the blind imitations, or dogmas, which have crept in afterwards, and which are ever destructive, which are ever the cause of the effacement of a nation, which are ever the cause of the hindrance to progress of nations. Even as it is recorded in the Torah, and confirmed in all histories, when the Jews were fettered with imitations, then the wrath of God became manifest.

When they had let go of the foundations of the law of the God, then God sent Nebuchadnezzar, who came and conquered the Holy Land. He killed all the men; he took in captivity the children and women; he made waste the countries and the populous centres; he set afire all the hamlets and all the villages. Seventy thousand Jews did them with him to Iraki Ajam (Persia). He demolished Jerusalem. He destroyed the Holy of Holies, the great temple there. He burned, in short, the Torah. The Holy Bible—was he the cause of its burning.

Thus we learn that the FOUNDATION of the Divine religions is ever the cause of progress, and thus the holy founda-

tion becomes, as it were, destroyed and beclouded, or surrounded by certain blind imitations, when it leaves the central axis. Then the reverse takes place; it is a cause of debasement, the cause of degradation.

Even so was the case with the Greek nation when they were the conquerors, and then the Jews became captives in their turn, and they were followed by the Romans. They proved to be the conquering nation, and they almost did away with the Israelites.

Under Titus, the Roman Emperor, when he was a general of the Roman army, the Holy Land was laid waste and made a wilderness and the Israelites were scattered broadcast in the world, because he also killed their noteworthy men, their possessions were pillaged, and Jerusalem was made a heap of dust. And that was the scattering and dispersion of the Jews, which has continued ever since.

Hence, we learn that the foundation of the religion of God, which was laid by His Holiness Moses, was the cause of eternal honour, was the cause of the advancement of the nation, was the cause of the life of the Hebrew people, was the cause of homage to be paid forever to this noteworthy people. The dogmas, or blind imitations, which later crept in, proved to be the destructive causes of the Israelites. They caused the Israelites to be scattered throughout the earth, and to be expelled from their land by right—the Holy Land.

In short, what is the MISSION of prophets?

The mission of the prophets is no other than the advancement or the education of the world of humanity. The prophets are the genuine teachers or educators. The prophets are the universal instructors.

Should we desire to find out whether or not any of these great souls or prophets has been a prophet, we will investigate the facts of the case, and the line of our investigation will be one of education. If he has been an educator, if he has really educated a people, if he has trained a nation, causing it to attain

to the highest point of knowledge after it had been in the lowest abyss of ignorance, then we are sure that he is a prophet, and this is a plain and clear mode of procedure and irrefutable. We do not have to go to other proofs. We do not have to cite miracles, saying, that out of rock water gushed forth, because such a miracle may be denied by others—they may refute it. We do not need such miracles.

The very deeds of Moses are proofs conclusive concerning his prophethood. We are in need of no further evidences—evidences which are usually refutable.

If a man be unbiased, be fair, and investigate reality, he will, without doubt, bear testimony to the fact that the personage of Moses was verily the man of God, was a great personage.

Let us not digress. Let us go to the subject. But here I ask you to be very fair in your judgment, setting aside, for the moment, all religious prejudice.

All of us should thoroughly investigate or search for verities, because the purpose of the religions of God has been proved to be no other than the education of humanity and the cause of amity and fellowship among men. Therefore, I wish to cite this episode, and it is this: that the FOUNDATIONS of the religions of God I declare are one. They are not multiple, for they are realities.

Reality does not accept multiplicity, because every one of the Divine religions is divisible into two departments. One is concerned with the world of morality, and that is essential. It is concerned with the ethical sublimity of the human nature. It is concerned with the advancement of the world of humanity in general. It has to do with the knowledge of God. It has to do with the discovery of the verities of life. This is idealism; this is an essential division. This division is not subject to change or transformation at all. This is one; it is the foundation of all the religions of God. As regards that, all the religions are one and the same.

The second department, or division, has to do with the transactions amongst society, or certain conducts of men,

which is NOT essential. That is subject to change and transformation according to the exigencies or the requirements of time and place.

To wit: In the time of Noah, certain requirements demanded that all the sea foods be allowable, or lawful. During the period of Abrahamic prophethood it was considered allowable, because of a certain expedient, that man should marry his aunt, even as Sarah was the sister of Abraham's mother. During the time of Adam it was on-vogue, or current, that man should marry his own sister, even as the children of Adam—Abel, Cain, and Seth—married their own sisters because so they thought it was the expedient of the time, but in the law of the Torah that became abrogated—that was forbidden. There were certain laws, that were lawful formerly, which during the time of Moses, were forbidden. For example, camel's flesh, during the time of Abraham, was food for man, but during the time of Jacob it was made unlawful.

Such changes and transformations in religious teaching have to do with the trifling things of life. They are not important.

His Holiness Moses lived in the wilderness of Terah, where retribution had to be done in direct action. There were no penitentiaries. Hence, according to the exigency of the time and place, it was a law of God that an eye was to be for an eye, and a tooth for a tooth. If a man's tooth were broken by another, his tooth would be broken. If a man, for instance, caused the deafness of another person, the other person would make him deaf. But you cannot do that now. You would not blind a man because he accidentally blinded you. Is it possible to carry such things out?

In the Torah there are ten commandments concerning the murderer. Is it possible to carry these out? Can these ten ordinances, concerning the treatment of murderers, be carried out?

Modern times are such that even the question of capital punishment—the one form which some nations have decided to carry out in relation to a murderer—

is a mooted question. Wise men are discoursing as to its feasibility or other wise.

So, everything that is valid is only valid for the present. The exigency of that time demanded that if a man committed theft to the extent of a dollar they would chop off his hand, but now you cannot cut off a man's hand for a thousand dollars. You cannot do it; it is impossible. This is true, for it was useful for that time, but things are useful in accordance with the exigencies of the time. Time changes, and when time changes the laws have to change. But remember, THESE are not of importance; they are the accidentals of religion. The essentials which are spiritual in character, which have to do with morality, which have to do with the ethical development of man, which have to do with the faith of man, — THEY are ideal; they are necessary and permanent; they are one foundation, and they are not subject to change or transformation.

Hence, for the fundamental basis of the religion of God there is no change or transformation. That is the basis, the fundamental foundation of religion. That never, never changes.

The basis of the law of Moses His Holiness Christ promulgated. That self-same foundation of religion was promulgated by Mahommed. All the great prophets have served that foundation. They have served this reality. Hence, the purposes and the purports of all the prophets have been one and the same. They were the advancement of the body politic. They were the cause of the honour of mankind. They were the Divine civilizations of man, the foundation whereof is one, and, as we declared before, the proofs concerning the validity of a personage, the proofs of inspiration, are, after all, the very deeds of valour and greatness emanating from that prophet. If that prophet has proved to be instrumental in the elevation of mankind, undoubtedly he has been a valid prophet.

Again, I wish you to be very fair in the judgment of these following remarks.

At a time when the Israelites had again been put in captivity, at a period when the Roman Empire had dispersed and effaced the Hebrew nation, because the law of God had, as it were, passed from amongst them, and the foundations of the religion of God had been destroyed, — at such a time as this Jesus Christ appeared among them.

When His Holiness Christ appeared from the Jews, the first thing he did was to proclaim the validity of the Mosaic mission. He declared that the Torah, the Old Testament, was the Book of God. He declared that all the prophets of Israel were valid and true. He eulogised Moses, and through his recommendations Moses' name was spread throughout the world. The fame of Moses, through the Christian movement, was circulated broadcast.

Before the rise of Christ it is a fact that in Persia the name of Moses had not been heard. Throughout India they had no knowledge of Judaism, and were it not for the Christianizing of Europe it would not have had this knowledge of the Old Testament which it has. Throughout Europe there was not a copy of the Old Testament. But listen to this and judge it aright: It was through the instrumentality of Christ, it was through the translation of the New Testament—the little volume of the Gospel—that the Old Testament, the Torah, was translated into six hundred languages and spread throughout the world at large.

The names of the Israelitish prophets became household names everywhere. All the nations of the world believed on this, that the children of Israel were verily the chosen people of God, and that THAT nation was a HOLY nation, that the blessing of God attended that which had issued therefrom were the dawning points of Divine inspiration, were the daysprings of revelation, and each one of them glistened as a star.

Hence, His Holiness Christ really promulgated Judaism, for He was a Jew, and He was not against Jews. He did not deny the prophetic validity of Moses. Nay, He rather promoted it. He did

not efface the Torah. Nay, rather He promulgated it. At most, it comes to this: that the portion of that dispensation which had to do with transactions, THAT underwent change, and that is not important, but the essential teaching of Moses—THAT He did promulgate virtually. He did not leave anything undone.

Likewise, with the superlative power and the efficacious Word of God, He gathered together most of the nations of the East and West. This was achieved at a time when these nations were in the utmost of contention and strife. He ushered all of them beneath the overshadowing tent of the oneness of humanity. He educated them in such wise as to be united and agreed, even as the Roman, the Greek, the Chaldean, the Assyrian and the Egyptian nations were perfectly blended together, and the heavenly civilization was the result. Now, this efficacy of the Word, and heavenly power, which are extraordinary, undoubtedly prove conclusively the validity of His Holiness Christ. Consider how His heavenly sovereignty is yet permanent and lasting. Verily, this is conclusive proof and manifest evidence.

Then we see, appearing from another horizon, the prophet of Arabia—Mohammed.

Perchance you do not know that the first address of Mohammed to his tribe was this statement: "Moses, verily, was a prophet of God, and the Torah is a book of God. Verily, O ye people, you must believe in the Torah, and in Moses, and the prophets. Ye must accept all the Israelitish Prophets as valid."

In the Koran, the Mohammedan Bible, there are seven statements—in fact, seven repetitions—of the Mosaic episode, and in all his historic sketches he praises Moses.

He states that His Holiness Moses was the greatest prophet of God; that God guided him in the Sahara, or the wilderness of Terah; that through the light of guidance Moses hearkened to the summons of God; that he proved

to be the interlocutor of God; that he was the bearer of the tablet of the ten commandments; that all the contemporaneous nations of the world arose against him; that eventually Moses conquered all of them, because falsehood is ever defeated by veracity.

There are many instances of this kind by Mohammed. I am citing just a few.

Consider that His Holiness Mohammed was born among the savage and barbarian nations of Arabia, lived amongst them, and, outwardly, was illiterate and uninformed of the Holy books of God.

The Arabian nations were in the utmost state of ignorance and barbarism to the extent that they buried their daughters alive. They considered this to be the utmost valour and sublimity of nature. They lived under the Persian and Roman governments in the utmost captivity and bondage. They were scattered throughout the Arabian desert, subject to continuous strife and bloodshed.

When the light of Mohammed dawned, the darkness of ignorance was dispelled from the Arabian desert. Those barbarous nations, in a short space of time, reached a superlative degree of civilization, even as their civilization extended to Spain, and was established in Bagdad, whence it was transplanted to Europe.

What proof is there concerning his prophethood, greater than this, unless a man should close his eyes to justice and appear obstinately unfair?

And now the Christians are believers in Moses. They believe that he was a prophet of God, and they commend him most highly. The Mohammedans are believers of Moses, praising him most highly, proving the validity of Moses; and likewise they believe in His Holiness Christ, and praise Him highly.

Is it harm which has come to these nations, namely Christians and Mohammedans, because they have admitted the validity of Moses and have accepted him? No, on the contrary, it proves that they have been fair-minded to that extent.

Then what harm is there that the Jewish nation should, in turn, now also praise His Holiness Christ, also praise His Holiness Mahommed, and by this humanitarian acceptance and praiseworthy view of the subject do away for ever with this enmity and hatred which have faced mankind so many centuries, so that bloodshed shall cease, that this fanaticism shall pass away for ever, so that all mankind shall be unified, and then this corruption shall cease as soon as this acceptance is established.

They admit that Moses was the interlocutor of God. Why do you not say that Christ was the Word of God? Why do you not say just the few words that will do away with all this sort of thing, and there will be no hatred left, no fanaticism left, no warfare in the Land of Promise, no bloodshed whatever. Then there will be peace forever.

Verily, I declare now to you that Moses was no other than that interlocutor of God; that Moses was the most noteworthy prophet of God; that Moses brought the fundamental law of God; that Moses was the founder of the ethical basis which has proved happiness to humanity.

What harm is there in this? Do I lose by saying this to you, and believing it as a Bahai? Not at all. On the contrary, as a Bahai, it benefits, and the founder of the Bahai movement, Baha'ollah, is well pleased with me, and confirms me therein. He says: "Well done; you have been fair in your judgment; you have impartially investigated the truth; you have arrived at the conclusion full well; you have believed in a prophet of God, in Moses; you have accepted the book of God, the Torah."

Now, inasmuch as it is possible to do away with this prejudice, with such a bit of liberalism in the world, why not do it?

Why not do away with this continuous strife? Why not establish a bond which can easily connect the hearts of men? What harm is there in this religion that everyone should praise the teacher or the founder of another? Even as the

• A glorious and liberal man.

other nations praise His Holiness Moses, and admit that Moses was the founder of Judaism, why do not the Hebrews also praise the other great men?

What harm comes from it? None at all. It is no loss to you at all. Nay, rather, you are contributing to the welfare of mankind. Nay, rather, you would be instrumental in establishing the happiness of the world of humanity. Nay, rather, the eternal honour of man depends upon this modern liberalism.

Inasmuch as our God is one, and he has created all of us—He provides for all of us, He protects all of us—and we acknowledge such a kind and clement Lord, why should we—His children, His followers, fight each other? Why should we so easily break the hearts of one another?

God is so merciful and kind, and His aim in religion has ever been the bond of unity and affinity.

Praise be to God, the mediæval ages of darkness have passed away, and this century of radiance has dawned—this century wherein the reality of this is becoming evident, this century wherein science has discovered the very mysteries of nature, this century which is *in toto* a service to the world of humanity, this century wherein we have established the foundation of the world of humanity. Is it behoving that we should still linger in our fanaticism and tarry in our prejudice? Is it behoving that we should still be bound with the old fables and superstitions, and be handicapped with the superannuated beliefs of past and dark ages, again waging wars religious, again fighting one another, still shedding the blood of each other, shunning one another, anathematizing one another? Is it becoming?

Is it not better for us to be most loving to one another? Is it not preferable for us to enjoy fellowship together, and unite and sing anthems of unity towards God, and praise all the prophets in a good and praiseworthy spirit?

Then you will observe how the world will prove to be a paradise and the promised day shall come. That will be

the day when the wolves and the sheep will quaff from the same stream, when, according to the prophecy of Isaiah, the quail and the eagle will enjoy the same nest together, and the gazelle, or the deer, will, with the lion, enjoy the same pasture.

What does this mean?

It means that contending nations are symbolic of this fact, that religions, which have been formerly as wolves and sheep, divergent creeds, will associate with each other. Notwithstanding their former status, they will then, through this liberalism, associate with each other in perfect fellowship, in the utmost of love.

This is the meaning of the statement of His Holiness Isaiah. Otherwise, you will never come to see a day when this prophecy will come to pass literally, for the wolf will never enjoy the companionship of the sheep, and the lion and the deer will never be seen together, because the lion and the deer will see each other, but the deer will be within the lion, and the sheep will ever be the prey of the wolf. As you know, the teeth of the lion are carnivorous. It has no molars to enjoy grass. Hence, it must eat flesh.

Therefore, this prophecy is symbolic of this state of affairs: When certain nations and races, symbolized or typified by lions and wolves and sheep, amongst whom there is no bond or fellowship or association, in that day of promise will be unified, and they will treat each other most kindly and liberally.

In a word, the age is ours when fellowship is to be established.

The century has come when all the religions are to be unified.

The century has come when all the nations shall enjoy international peace.

The century has come when all the races and the tribes of the world will do away with racial prejudice and associate perfectly.

The century has arrived when all the nativities of the world will prove to be one home of the human family.

Thus may human kind, in its entirety, rest comfortably and in peace under the great and broad tabernacle of the one Lord.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD.

PERSIA.

PROF. M. R. Shirazi writes from Bushire that an ardent Bahai Mirza Fazlullah Khan is working earnestly for the cause. There is no regular Bahai assembly as yet in Bushire but there are groups of Bahais scattered all over. Jenabe Mohtdi, known as Ibne Amma, is also in this city and works for the Cause. The Bahai News is very much liked by the believers of Bushire.

He also informs us that the young Men's Bahai Society of Shiraz have started a beautiful Bahai Weekly in Shiraz called 'The Mellat' which is an excellent paper.

INDIA.

The Ed-el-Rezwan is in commemoration of the twelve days His Holiness Baha'ollah spent in the garden of Rezwan outside the city of Bagdad before His departure for Constantinople. He made the famous Declaration regarding His Manifestation as the Promised One of all the religions and nations of the World. The important days are the first, the ninth, and the twelfth, viz., the 21st April, the 29th April, and the 2nd of May and on these evenings the friends of God meet together and listen to the Holy Utterances of Baha'ollah and thank God for the Noble gift of the Bahai Revelation. This year the Bombay brothers were considerably upset owing to the sad occurrences of two deaths among the Bahais. We congratulate the Bahais of India and the Bahais of the World and wish them a happy Ed-el-Rezwan and many more returns of the same. We trust they will cherish this gift with a feeling of love and concord.

AMERICA AND ABROAD.

The Star of the West of dates 12th December, 31st December 19th January and 7th February completing the 18th number of Vol. II of which

copies were received in Bombay by last mail brought many good news of the Western World and the work of the Bahais in those lands as well as abroad. The addresses of Jenabe Fazal Mazanderani are reproduced in the issue of December 12. The issue of 31st December has a beautiful description of Abdul Baha on Mount Carmel, being the notes taken by Mabel Paine on her visit to Haifa in September 1920. A loving letter has been addressed by Mr. E. T. Hall of Manchester to Mr. Charles Mason Remey who was on a visit to Europe lately, asking the latter to refresh the Manchester brothers in their noble efforts for the cause. Thanks be to God that meetings are regularly held at the house of Mr. Joseph every Saturday evening. A beautiful Tablet has been revealed for Mr. Hall and is published in the Star of the West. The Star of the West of January 19th brings the news of Miss Fanny Knobloch's Sojourn in South Africa with a view to give the message. She did very good work in Cape Town where many were attracted and she gave parlour talks and public addresses in that town. The latest issue of the Star of the West has a beautiful photograph of a Bahai Class of girls conducted by Mirza Mohamed Labib in the city of Kazwin, Persia, a special feature being the teaching of Esperanto to the students among whom are many girls and boys. Mirza Mohamed Labib is doing very good work and is being wonderfully assisted. This is a Great Day; even in distant Kazwin the Light of the Sun of Reality is shining. (From Star of the West.)

Jenabe Fazal Mazandarani is just doing very splendid work in America and we publish the letter from Mr. George Latimer about his work.

Feb. 15, 1921.

DEAR BAHAI FRIEND:

I regret my inability to record with fitting expression the spiritual joy and heavenly radiance that his honour, Jenabe Fazal brings to the hearts of the people in whichever city he enters. This is undoubtedly due to the fact that his great heart is in direct contact with the spiritual dynamo of the Cove-

nant. In the words of Abdul Baha: "His honour, Fazel is verily of the utmost sincerity, without any desire save service to the Cause of God." It is this self-sacrificing spirit and his all encompassing love that gives to him the keys of the cities which he visits. There is no question but that the Beloved has endowed him with that quickening power, which is characteristic of the Center of the Covenant, and once a soul is touched by this spirit, immediately it attracts unto itself heavenly confirmations. Ahmad, also, is manifesting such a beautiful spirit of service and through his tireless energy, the message of Jenabe Fazal is enabled to reach thousand of people, while his diary gives new hope and increased urge to the friends. Indeed we must give prayers of thankfulness to our Lord for the Bounties of this historical and eventful pilgrimage.

The "Persian Pilgrims" were greeted by a week of rain in Portland, which was symbolic of the heavenly outpourings which descended upon the city. However, Jenabe Fazal assured us that he quite enjoyed the rain, for this city reminded him greatly of his own home in Mazandran, and he proceeded to make his abode in the hearts of the people. He arrived late Monday afternoon of the 7th, in time to attend a Feast of Persian Pilau given by the friends of Portland at the home of Mr. and Mrs. Nash. The personal and intimate touches of the Bahai life cemented the hearts of the friends to make his short visit in Portland most fruitful.

Tuesday the work began with a splendid talk at the largest High School in the city. When he began by saying: "It gives me great pleasure to be with such a beautiful nosegay of boys and girls," a joyous acclaim arose from the two thousand students that re-echoed throughout the entire week. The Principal of the school remarked afterward that though he could not understand a word of the language, yet the beauty, musical rhythm and spirit of that opening sentence would never be forgotten in his memory. At noon Jenabe Fazal and Ahmad were guests of the Kiwanis Club and the subject was the Economic Solution. The business men

are always agreeably surprised to find that Jenabe has such a grasp of the affairs of the world and gives such practical application of his teachings. In the afternoon the Jewish women of Portland invited him to speak to them on the "Progress of the Jew in the Orient." They learned many new things that the spirit of the New Age was doing for their people. In the evening the large Auditorium of the Y.M.C.A. was opened up and the subject was "Racial Antagonisms and International Justice." This meeting was presided over by Dr. Kohs, a young Jewish doctor, who made several openings for the Persian Pilgrims in this city and in other places also. At the end of the meeting questions were presented and this is always one of the most attractive features of Jenabe's lectures, for his knowledge is so wide and spontaneous and his answers so acceptable and to the point that the audience invariably breaks out into rounds of applause. Often the questioner may be seeking confirmation of his own idea but the gentleness and tact of Jenabe's replies are so given that no sign of prejudice or ill-feeling is ever manifest.

Wednesday was opened by an illumined talk on Persia at Reed College, a most progressive and modern institution. After the talk many of the students crowded around to ask questions relative to their studies and theses, and their faces were noticed in subsequent meetings. At 2.30 the overflow was so great in the Metaphysical Hall, that Mrs. Kloh, their leader and a great friend of the Bahais, made arrangements with the Theosophists to use their larger room. The building was ransacked for chairs and the people sat in the windows, door-ways and halls listening intently and asking many pertinent questions for two hours about the subject "The teachings of all Religions are Identical." In the evening our brothers were entertained at the home of Mr. and Mrs. Weel of Beaverton, who have a beautiful nursery and landscape gardens, and who have done splendid service in opening many doors for Bahai Meetings. Later a mass meeting was held in the crowded Auditorium of the High School to hear the message of "Universal Education and Co-operation."

Thursday morning at 8-30 Jenabe spoke at Washington High School, the second largest in the city and met with the same splendid response that he received at Jefferson. This is one of the fine ways of seed-sowing, to remove the prejudice in the minds of these future citizens of the world and to have them associate the Bahai cause as a movement of universal importance in educational, social and spiritual affairs and based upon the foundation of love and unity of all mankind. At noon he was the guest of the Progressive Business Men's Club at their luncheon in the magnificent banquet-room of the Benson Hotel. This was an inspiring meeting to see two hundred business men listen for an hour to the application of spiritual ideals in modern life; that unselfishness, co-operation and reciprocity were the keys to success. In the afternoon another packed meeting of the Metaphysical Society listened to the lecture on "New Evidences of Life after Death." A word of tribute should be paid to Mrs. Kloh for her untiring efforts in arranging these meetings and postponing her own during the week so that her people could drink deeply from the fountain of wisdom and love emanating from our glorious teacher. In the evening about 600 people gathered in the Public Library to hear and ask many questions about the Bahai Movement and "The ideals of the New Age." Mrs. Fred L. Olson, prominent in musical circles, giving her services many times in the spirit of Bahai love, sang most sweetly a fitting song called "Gloria."

Friday noon a meeting was held at the Men's Resort where the less fortunate members of humanity gathered. The subject was "Universal Brotherhood" and they all felt the power of the Bahai spirit to bring about its accomplishment. At three in the afternoon was one of the most remarkable meetings of the entire week at the spacious Ball-room of the Multnomah Hotel before the Portland Women's Club. When we first learned that the meeting and subject were to be limited because of the feeling towards religious and spiritual matters, we decided to call the meeting off. When the Club heard the decision, it was very much put out

and sent word they would call an open-day meeting and wanted Jenabe to speak on the "Old and the New Persia." Hundreds of women were present and the porter had to bring in more chairs, to accommodate the crowd, Jenabe closed his interesting talk of Persian life with a thrilling account of the life and teachings of the first equal-suffragist martyr, Kurrat-ul-Ayne. The vast audience was completely charmed. After these glowing meetings it is always difficult to get the brothers away for a brief respite and rest, so numerous and eager are the seekers. In the evening Mrs. Cady, the sister of brother Hoar, and Mr. Cady, splendid Christian Scientists, opened up their private school for a meeting to which their students, parents and friends were invited. Everyone was delighted and attracted by the talk.

Saturday morning was devoted to a trip up the famous Colombia River Highway, a physical manifestation of the handiwork of God. Visiting friends from Seattle and Spokane accompanied the party and shared in a breakfast feast at the foot of a magnificent waterfall of nearly 800 feet. In the early afternoon a reception was held in the parlors of the Portland Hotel for all the people who had become attracted during the visit to Portland. The gathering was large and devoted entirely to questions pertaining to the vital interests of the Cause. Then Jenabe was invited to another large hall in the Hotel to speak before the monthly gathering of the Women's Federated Organizations on "World Problems in education and Economics." This impromptu meeting was one of the finest of the week. The evening was devoted to a packed audience of Theosophists on the subject: "Mind, Soul and Spirit." Again the questions and answers were the magnet of attraction.

Sunday morning a beautiful service was held in the First Divine Science Church on the "Universal Consciousness of Christ." After the service Dr. Minard told his congregation that even though Jenabe Fazel could not speak a word of our language and had no interpreter, no one could help receiving a heavenly inspiration by his very

presence and that the touch of his hand gave the warmth of love and spiritual fellowship. Mrs. Minard said that they wanted to have more co-operative meetings with the Bahais and that we would be welcome to use their Church for Bahai gatherings. In the afternoon hundreds of people thronged to the meeting of the Spiritualists to hear about the "New Vision of Immortality." Many had to stand and again the questions were varied and the answers most satisfying.

The last public meeting was held Sunday evening before the Zionist Organization at which the problems of the Jews and the Holy Land were fully discussed. Several Jewish ladies expressed themselves as being Bahais after meeting this glorious soul.

After this meeting the friends all gathered in our rooms for the last farewells and the hearts were united in that love of the Covenant and its Center made so manifest to us by the visit of these two radiant Bahais. This brief account does not mention how many private meetings and dinners crowded in between the public gatherings, at the homes of various friends at which the personal touch was given to many new souls who had become attracted to the Cause. The newspapers had accounts and notices of the meetings every day, some excellent write-ups and friendly co-operation. The leaders of various organizations offered their services whole-heartedly and doors opened on all sides showing the confirmations of the Holy Spirit. The patience, love, self-sacrifice and service of Jenabe Fazel and Ahmad are the Bounties of Abdul Baha and when they left for California Monday Morning, our Godspeed and prayers accompanied them.

With Abha love and greeting to all the friends.

Faithfully in the Covenant,
GEORGE LATIMER.

As we read the proofs of the Bahai News, Prof. Shirazi and a party of Bahai youths, who have come with him for receiving education in India, have arrived at Bombay. He has told us splendid things about the Bahais of Shiraz and we hope to publish an account of his trip in the next issue.

12th Annual Mashrekol-Azkar Convention,
New York, April 24th 1920.

12th Annual Mashrekol-Azkar Convention. New York—April 24th. 1920.

مجلس کانوشن بهائیان امریکا

از الواح مبارک کهئی است که تازه بافتخار
جناب جمشید خداداد علیه بها الله الابهی
عز صدور یافته

بسم جناب محمد خداوند علیه السلام
﴿هو الله﴾

ای بنده پاینده ایزد دانا — نامه های
متعدد شمار سید چون مزاج علیل بود لهذا
جواب تأخیر افتاد بمدینه طبریا آمدم
تا تمشیت امور احباب در عذسیه داده شود
و اسباب راحت و آسایش ایشان فراهم آید
حال از این مدینه این نامه مرقوم میگردد
الحمد لله مکاتیب جمیعاً دال بر الفت و محبت
و یگانگی احبای الهی بود این مژده سبب
سرور گردید در حق شما باستان مقدس
تضرع و ابتهال گردید تا در جمع موارد مژد
بتائیدات رحمانی شوید و همواره سبب
اتحاد و روحانیت احباب عالم انسانی گردید
کنونش مژد در بمبئی سبب انجذاب
قلوب نورانی خواهد گشت و تأثیرات
عظیمه خواهد نمود زیرا مقتناطیس جمال
مبارک روحی لا حواء الفداء بوده احسنت

احسنت بجمع یاران الهی علی الخصوص
جناب ارد شیر تحیت ابدع ابهی ابلاغ دار
(عبدالبهاء عباس) ۷ رجب ۱۳۳۹ طبریا
از حیف حضرت افنان سدره منتهی
آقای میرزا هادی داماد روحیفده
مرقوم فرموده اند که الحمد لله صحت و
عافیت هیکل مقدس حضرت عبدالبها
ارواحنا لجمالہ الا نور قداء مقرون بمقصد
و مرام است چندی است از طبریا مراجعت
بجحفه فرموده اند و این تبدیل هوا بسیار لازم
بود و موافق واقع نقاهت عارضه بکلی زائل
شد و راحت قلوب و صدور بجبهت اهل
سرداق قدس حاصل گردید و نفوس احبا
بمنتهی درجه سرور نائل (افنان)

شکر تأییدات موعوده ملکوت ابهی را
که باین بشارات جانفزاد دل و جان احبا
هماره از مسرت و نشاط چون جنت علیاست
و ناطق بشنای مالک فضل و عطا — از جود
جمال مشهود و عطای مرکز امر رب و
دودائم سائل و آمل که این عطایاروز افزون
گردد و مواهب استان مقدس نسبت
بهریک از حد وصف بیرون (البشارت)

از جهتی دیگر بی اعتدالی در آزادی و تدارك آلات جهنمی و تهیه جنگ و جدال و خونریزی و غلبه خود خواهی و پیروی منافع و لذا نداشتن شخصی بدرجه ایست که اگر اول متمدن غرب بتواند عالم را فدای لذت و راحت و منفعت شخصی خویش نماید - باک ندارد - همچنین بی اعتدالی در عادات مضرّهائی که منافی حفظ صحت هیکل انسانی و سبب قلت تناسل و تولید نوع بشریست - پس ما شرقیان اگر از جهتی بعضی حالات مضرّه و آزادیهای مفرطه غربیان را منقور دانیم از طرف دیگر باید آثار هنر و عمران انسان بدیده انصاف بینیم و تاریخ تمدن و ترقی غرب را آئینه دیده دل‌های بی کینه نماییم اهل اعتدال شویم نه تفریط و افراط اگر چنین کنیم یعنی هم تحصیل فنون و صنایع و ترقی و تمدن غربیان نماییم - و هم بعون قدرت کامله و اراده محیط اصلاح نواقص عادات و آداب ایشان کنیم - عجب مدانید که سرآمد جهانیان شویم و کامیاب و مفتخر در

دو جهان مدنیت مادی را با مدنیت روحانیه توأم نماییم و در اوج ترقیات نامتناهی دوشه پر جلال و جمال بگشاییم و با فلاک تمدن حقیقی و تربیت واقعی برپسیم

و امروز یکی از بی اعتدالیهای غربیان مسئله آزادی مفرط زنان است چنانکه در شرق بی اعتدالی در اسارت و گوشه نشینی و عدم تربیت نسوان است بعکس در غرب افراط در آزادی کم کم احداث مشکلاتی نموده که متمدنین - اروپا در اصلاح آن مشکلات فرو مانده اند - و روز بروز هم در تزیید است - لهذا شرقیان را لازم که اعطاء حقوق عالم نسوان بپندل تربیت و تعلیم و تحصیل علوم و آداب و حصول اعتدال در جمیع شئون فرمایند - تا در اندک زمانی در بزم عالم انسانی اثبات نمایند که معنی آزادی عالم نسوان چیست - و حفظ حقوق آنان از چه !

روزی در شیکاگوی امریکا بجمعی از زنان مغرور که در اظهار آزادی خویش شهنواز و شور میخواندند دلبر محبوب را تبسم و سرور فرمودند - من در امریکا گفتم

فقط در يك مسئله رأی است که زنان نسبت به مردان متوخرند و طالب مساوات مینمایند آنهم در کلیه فورنیا حق رأی گرفتند در باقی مسائل و شئون مردها باید طلب مساوات نمایند چه بسیار رجال که در اروپا و امریکا از صبح تا عصر بکار مشغولند و آنچه اندوخته مینمایند صرف زینت و زینور و البسه رنگارنگ و مدهای تازه خانگیهای انیمای شود که در کمال عیش و عشرت اوقات بسر میبرند و واقعاً آن مردان بیچاره عملاً زنانند شخص محترمی با خانمش نزد من میآمدند قدری غبار بر کفش آن خانم محترمه نشسته بود فوراً بشوهرش گفت کفشهای مرا پاک کن آن مرد بیچاره غبار کفش خانم را پاک نموده نگاه می کرد من گفتم خانم؟ آیا شما هم کفش شوهر خود را پاک میکنید؟ گفت من لباس او را پاک میکنم گفتم نشد این مساوات نیست - شما هم باید کفش ایشان را پاک نمایید - باری حالا شما گاهی هم خوب است طرفداری مردها نمائید - وقتی زنی امریکائی مدتها بود با اروپا رفته بود -

و براحت مشغول اما مرد بیچاره در امریکا زحمت میکشید مصاریف معین مینمود و (برای خانمش باروپا) می فرستاد - اغلب اغنیا و متوسطین غرب حالشان چنین است - و حال آنکه باید مساوی باشند بلکه باید حالتی تحصیل کنند که زن و مرد حقوق خود را فدای یکدیگر نمایند بجان و دل خدمت بهمدیگر کنند نه بجهت و عنف - و این مقام جز بروحانیت و قوه ایمان حاصل نشود - قلوب باید منجذب بنفحات الله باشد - تا هر نفسی دیگر را بر خود مقدم شمرد - نه آنکه خود را مقدم داند - یکی از بهائیان زردشتی بعکس آمد از من طاب ذکر خیری برای حرم مرحومه خود مینمود - و های های بر آن مرحومه کریه میکرد و میگفت که چهل سال آن زن در خانه من زحمت کشید چون من ثروت نداشتم او هیچ وقت راحت نبود انتهی

(ترجمه تلگراف مبارک از حیفامورّخه یکم می ۱۹۲۱ ع ۲۲ شعبان ۱۳۳۹ هـ)

بمبئی خاوری عید رضوان بهمه دوستان مبارک عباس

است که در کتاب الهی در این دور بدیع
تعلیم و تربیت امر اجباریست نه اختیاری *
یعنی بر پدر و مادر فرض عین است که دختر
و پسر را بنهایت همت تعلیم و تربیت نمایند
و از پستان عرفان شیر دهند و در اغوش
علوم و معارف پرورش بخشند و اگر در این
خصوص قصور کنند در نزد رب غیور
مأخوذ و مذموم و مدحورند * و این کناهی
است غیر مغفور * زیرا آن طفل بیچاره را
آواره صحرائی جهالت کنند و بدبخت و
کرفتار و معذب نمایند (مادام الحیات)
طفل مظلوم اسیر جهل و غرور و نادان و
بی شعور ماند * و البته اگر در سن کودکی
از این جهان رحلت نماید بهتر و خوشتر
است در این مقام موت بهتر از حیات و
هلاکت بهتر از نجات و عدم خوشتر از
وجود * و قبر بهتر از قصر و تنگنای کور
مطمور بهتر از بیت معمور * زیرا در نزد
خلق خوار و ذلیل و در نزد حق سقیم و
علیل و در محافل خجل و شرمسار و در میدان
امتحان مغلوب و مذموم صغار و کبار این
چهار بدبختی است و این چه ذلت ابدی
است * پس باید احبای الهی و اماء رحمانی
بجان و دل اطفال را تربیت نمایند و در
دبستان فضل و کمال تعلیم فرمایند * در
این خصوص ابد افتور نکنند و قصور
نخواهند * البته طفل را اگر بکشند بهتر
از این است که جاهل بگذارند * زیرا طفل
معصوم گرفتار نقائص کونا کون گردد *
و در نزد حق مؤاخذ و مسؤول و در نزد خلق
مذموم و مردود * این چه کنایه است و این
چه اشتباه * اول تکلیف یاران الهی و اماء
رحمانی آن است که (بای وجه کان) در
تربیت و تعلیم اطفال از ذکور و آنات
کوشند * و دختران مانند پسرانند ابد
فرقی نیست جهل هر دو مذموم و نادانی
هر دو نوع مبغوض * و هل یستوی الذین
یعلمون و الذین لا یعلمون * در حق هر دو
قسم امر محترم * اگر بدیده حقیقت نظر
کرد تربیت و تعلیم دختران لازم تر از
پسران است زیرا این بنات وقتی آید که
مادر گردند و اولاد پرورشوند و اول مربی
طفل مادر است * زیرا طفل مانند شاخه

سبز و تر هر طور تربیت شود نشو و نما نماید *
اگر تربیت راست گردد راست شود *
و اگر کج کج شود و تا نهایت عمر بر آن
منهج سلوک نماید * پس ثابت و مبرهن شد
که دختر بی تعلیم و تربیت چون مادر
گردد سبب محرومی و جهل و نادانی و
عدم تربیت اطفالی که شیر شود ای یاران
الهی و اماء رحمان تعلیم و تعلم بنص قاطع
جمال مبارک فرض است * هر کس قصور
نماید از موهبت کبری محروم ماند * زنهار
زنهار اگر فتور نمائید البته بجان بکوشید
که اطفال خویش را علی الخصوص دختران را
تعلیم و تربیت نمائید و هیچ عذری در این مقام
مقبول نه تا عزت ابدیه و علویت سرمدیه
در انجمن اهل بهمانند شمس ضعی جلوه و
طلوع نماید و قلب عبدالبهاء مسرور و ممتنون
شود * و علیکم بهاء الابهی * ﴿ع ع﴾

﴿گر تو خواهی حور فردوس جلال

اعتدال است اعتدال است اعتدال *
امروز اغلب شرقیان فریفته مدنیّت
غربند - و دلدادۀ آداب و آزادی اهل
اروپا - در بعضی شئون حق دارند زیرا

نباید بنظر تعصب دید - و البته انسان هر
فضل و کمالی را باید نیک و نیکو شمارد -
و لوازه هر قوم و ملتی باشد که صدف و مروارید
المثاق اهل حقیقت طالب انوارند از هر
افقی بتابد ناظر شمسند از هر مطلعی طلوع
نماید - چون بلبل عاشق جمال گلند در هر
حدیقه‌ئی بروید شاربان خمر عرفانند در هر
خمی بجوشد چه اگر نظر تعصب باشد و از
روی غرض انسان چیزی را به بینید - یقین
گل را خار بیند و نور را ظلمت شمارد سراب
را آب گوید و ملح اجاج را می ناب خواند -
اما چون انسان بیغرضانه بهر شیئی بنگرد
و عارفانه در آن سیر و تفکر فرماید و منصفانه
جستجو کند و حکیمانه جهات آن را
مویب بداند البته نتایج مستحسنه را تصدیق
و قبول و حالات مستهجنه را نفرت و
نکول نماید - در این حالت اگر امروز
بعد نیّت غرب نظر شود از جهتی البته
آثار صنایع و بدایع و آسایش و آزادی و
عمران و آبادی مشهود است که فی الحقیقه
شایسته تاسی است و مورد تحسین - اما

لَوْ شَاءَ اللَّهُ در نمره بعد بقیه مطالب مسیحیان و شرح آیه مبارکه خاتم النبیین و احادیث لانبی بعدی مرقوم خواهد شد تا سبب انشراح صدور گردد. و هر طالب و منصفی را بصیرت و انبساطی موفور بخشد و آگاه از سر نشور نماید. تا بدانند که مظاهر مقدسه الهیه گاهی ابواب فیوضات قدیمه را مسدود فرمودند. و منافی قانون قدرت و سرمصون فطرت تکلم نمودند. بلکه اساس امر را بر سنت الهیه و قانون قدرت کامله گذاردند. و بنائ دیانت ربانیه را در ارض مشیت اولیه و اراده غالبه و حکمت بالغه نهادند. ولی چون از خزائن قدرت بقدر لزوم ظاهر نمودند. و از حکم ربانیه بطرز اصطلاح و اندازه فهم و دانش خلق حکایت کردند و رعایت نبض وقت و اقتضای زمان فرمودند. لهذا از جهتی اهل تعصب و تقاید که ظاهر بینند نه حقیقت جو انواع بهانه ها بدست آورده آیات الهیه را برخلاف سنت قدیمه معنی و تفسیر نمودند. و از جهت دیگر نیم فیلسوفهای زمان که از یک جرعه مستند. و بیک نشئه فارغ از نیست و هست. صورت کلمات و عبارات کتب مقدسه را چون با عقائد تقلیدی هر ملتی آمیخته دیدند. آئین الهی را مخالف علم و عقل گفتند و منافی قانون قدرت شمردند. بقیه دارد

الاشراق علی
خطاب کلام پیمان (هو الله)
ای احبای الهی و آماء رحمانی جمهور
عقلاء برانند که تفاوت عقول و آراء از تفاوت تربیت و تعلیم آداب است یعنی عقول در اصل متساوی است * ولی تربیت و تعلیم آداب سبب گردد که عقول متفاوت شود و ادراکات متباین و این تفاوت در فطرت نیست * بلکه در تربیت و تعلیم است * و امتیاز ذاتی از برای نفسی نیست * لهذا نوع بشر عموماً استعداد وصول با علی المقامات دارند و برهان بر این اقامه نمایند که اهل مملکتی نظیر افریقا جمیع مانند وحوش ضاریه و حیوانات بریه بی عقل و دانشند و کل متوحش * یک نفس دانا و متمدن در مابین آنان موجود نه

بعکس آن ملاحظه مینمایند که ممالک متمدنه جمیع اهلای در نهایت آداب و حسن اطوار * و تعاون و تعاضد و وحدت ادراک و عقل سلیم هستند الا معدودی قلیل * پس معلوم و محقق شد که علو و دنو عقول و ادراکات از تربیت و تعلیم و عدم آنست شاخ کج بتربیت راست شود * و میوه بری جنکلی ثمر بستانی شود و شخص نادان بتعلیم دانا گردد و عالم تو حش بفیض مربی دانا جهان عتدن گردد * علیل بطبابت شفا یابد * و فقیر بتعلم فن تجارت غنی شود و تابع بسبب کسب کالات متبوع عظیم گردد * و شخص ذلیل بتربیت مربی از حضیض خمول باوج رفیع رسد * این است برهان آنان انبیان نیز تصدیق این رأی را میفرمایند که تربیت نهایت تأثیر در بشر دارد * ولی میفرمایند عقول و ادراکات در اصل فطرت نیز متفاوت است و این امر بدیهی است قابل انکار نه چنانکه ملاحظه مینمائیم اطفالی هم سن و هم وطن و هم جنس بلکه از یک

خاندان در تحت تربیت یک شخص پرورش یابند با وجود این عقول و ادراکاتشان متفاوت * یکی ترقی سریع نماید و یکی پرتو تعلیم بطیء گیرد و یکی در نهایت درجه تدنی ماند خرف هر چه تربیت شود لؤلؤ لا لانا نکرد و سنک سیاه کو هر جهان تاب نشود و حنظل و زقوم بتعلیم و تربیت شجره مبارکه نکرده * یعنی تربیت کوهر انسانی را تبدیل نکند و لکن تأثیر کلی نماید و بقوه نافذه آنچه در حقیقت انسان از کالات و استعداد مند مج و مندرج بعرضه ظهور آرد * تربیت دهقان خبهر را خرمن کند و همت باغبان دانه را درخت کهن نماید لطف ادیب اطفال دبستان را باوج رفیع رساند * و عنایت مربی کودک حقیر را بر سریر اثر نشانند * پس واضح و مبرهن گردید که عقول در اصل فطرت متفاوت است و تربیت را نیز حکمی عظیم و تأثیری شدید * اگر مربی نباشد جمیع نفوس و حوش مانند و اگر معلم نباشد اطفال کل مانند حشرات گردند این

ابطال نه بلکه بجهت تکمیل آمده ام -
و این معلوم است که بظهور حضرت
مسیح هزاران منکرین موسی مؤمن
با حضرت و کتاب او شدند و هزارها
منکرین حضرت موسی و مسیح بظهور
محمد رسول الله ص مؤمن بتورات و انجیل
گردیدند زیرا بسبب تبدیل فروعات
احکام باقتضای وقت و زمان روح تازه
در جسد دیانت الهیه دمیدند ضعف
دیانت را بقوت مبدل و تفرقه و عداوت
احزاب را با اتحاد و مودت تبدیل کردند
و آس اساس آئین الهی را تکمیل فرمودند
و این تکمیل بسبب تعدیل و اصلاح فروعات
احکام نظر با احتیاج مردمان واقع
اگر اهل اسلام در این آیه مبارکه
قرآن تفسیر کنند که میفرماید الیوم
اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم
ورضیت لکم الاسلام دینا و در قبل و
بعد آن بخوبی نظر نمایند ملتفت میشوند
که در وقت تبدیل فروعات احکام
و اصلاح برخی از او امر شریعت باقتضای

زمان این آیه مبارکه نازل شد یعنی ضمن
احکام حلال و حرام و بیان ذبح صید
و شکار و ذکر نکاح و وضو و صلاة این
مطلب نازل گردید که میفرماید بسبب
این احکام و اصلاحات امر و زدن و نعمت
الهی را بر شما تمام و کامل نمودم یعنی اگر
این اصلاحات لازمه وقت و زمان نبود
دین شما کامل نمیشد ولی امروز کامل شد -
در این جا مطاب بسیار مهمی که اغلب
مفسرین هم متعرض شده اند اینست
که آیا قبل از نزول قرآن و ظهور رسول الله ص
هر پیغمبر اولو الفرم صاحب شریعتی بسبب
انگونه اصلاحات - دیانت الهی را تکمیل
نمود یا نه ؟ شبههئی نیست که هر یک از
انبیای مرسل (چنانچه از آیات انجیل
و تورات هم بثبوت رسید) محض اینگونه
اصلاح و تکمیل ظاهر شد - پس در
این صورت این نحو اصلاح منحصر بظهور
رسول مقبول و نزول قرآن مجید نبوده و
اینکه بعضی از مسلمین این آیه را دلیل
بر تکمیل و اتمام میدانند که تا ابد

الدهر عالم دیانت مصلح و مکملی دیگر
لازم نخواهد داشت این مسئله و عقیده
صحیح نیست زیرا در این آیه مبارکه فقط
بیان اصلاح احکام و تکمیل دیانت است
نه ذکر بقای آن الی ابد الدهر
و اما دین اسلام بنص قرآن از زمان
حضرت ابراهیم ع بوده اذ قال له ربّه اسلم
قال اسلمت لرب العالمین جزو اول رکوع ۱۴
و همچنین از زبان حضرت ابراهیم و اسمعیل
میفرماید ومن ذریتنا امة مسلمة لك و باز
در همین رکوع میفرماید که وصیت حضرت
ابراهیم و اسمعیل و یعقوب همیشه با اولاد
و احفادشان این بود که فلا تموتن الا و
انتم مسلمون یعنی نمیرید مگر در حالت
اسلام (و اطاعت و تسلیم در وحدانیت
خدا و احکام او) و از لسان جمیع انبیای حق
موسى و عيسى در همین رکوع میفرماید
و نحن مسلمون یعنی ما همه مسلمانیم
(و مطیع) در این صورت چه اختصاص
و استدلالی در این آیه بجهت عدم لزوم
مصلح و مکملی دیگر است - و اگر بگویند

ادیان پیش همه در حقیقت اسلام بوده
و هر دینی کامل ولی برای عصر و زمان
خود - اما دین اسلام و تکمیل احکام
قرآن برای جمیع قرون و ازمان است الی
ابد الدهر این تفسیر بر آیه است و این معنی
ابداً از این آیه استنباط نمیشود و نمیفرماید
که امروز دین شما و نعمت خدا را بر شما کامل
نمودم تا قیامت و ابد الدهر بلکه میفرماید
الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم
نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا فن اضطر
فی محضه غیر متجانف لاثم فان الله غفور
رحیم - یعنی امروز کامل کردم برای
شما دین شما را و تمام نمودم بر شما نعمت
خود را و پسندیدم برای شما دین اسلام را
پس کسیکه مضطر باشد نه متمایل بگناه
بد رستیکه خدا بخشنده است و رحم
کننده آخر این آیه را جع بایات قبل است
که خوردن خون و خنزیر و حیوانات غیر
مذبوحه را حرام فرموده اند و در آخر
میفرماید که اگر کسی از خوف خطرو
هلاکت بخورد نه محض گناه - خدا البته می
بخشد او را

کار نمی‌کردند حتی طبخ نمی‌نمودند و دست
باتش نمی‌زدند اما حضرت مسیح سبت
را شکست و فرمود پدر آسمانی در روز
سبت کار میکند من هم کار میکنم - و در
باب (۲) مرقس آیه (۱۷) میفرماید سبت
برای انسان است نه انسان برای سبت
(۱۸) بنابراین پسر انسان مالک سبت نیز
هست - و همین مطلب مکرر در باب
(۱۲) متی مرقوم - و حکم ثانی طلاق بود
که در باب (۱۹) متی آیه (۸) میفرماید
موسی بسبب سنگدلی شما اجازت داد
که زنان خود را طلاق بدهید لکن از ابتدا
چنین نبوده بشما میگویم هر که زن خود
را بغیر علت زنا طلاق دهد و دیگری انرا
نکاح کند زانی است - و در باب ۱۰ دهم
مرقس میفرماید مرد و زن دو نیستند
بلکه یک جسدند آنچه خدا پیوست انسان
آنها جدا نکند - در این آیات هم طلاق
منسوخ است و هم زن مطلقه را نکاح کردن
ممنوع - اما در تورات این دو حکم هر دو
جائز و مخصوص - و در باب (۷) رساله

اول پولس بقرنتیان این دو مسئله
مشروحاً مذکور نیز در ان باب (۷) آیه
(۱۸) میفرماید اگر کسی در مختونی
دعوت شود نا مختون نشود و اگر در
نا مختونی دعوت یافت مختون نشود ختنه
چیزی نیست و نا مختونی نیز هیچ -
و این مسئله ختنه شدن در تورات حکمی
مؤکد است و نا مختون مرد و د و بد
بدرجه‌ئی که آمیزش با نا مختونان و
اجنبیان در تورات مکرر حرام شده
و د خولشان بخانه خدا ممنوع اما در آخر
باب (۲) رساله بافسیان است که از این
بعد غریب و اجنبی نیستید بلکه
هموطن مقدسین هستید و اهل خانه
خدا - ششم نسخ حکم قربانی که بزرگترین
حکم تورات است در باب (۱۰) رساله
بعبرانیان موجود آیه (۴) محال است
خون گاو و ها و بزها رفع گناهان کند

هفتم مسئله روزه است که در تورات
با نهایت تاکید مذکور و در باب (۹)
انجیل متی و (۲) مرقس و (۵) لوقا منسوخ

که چون بحضرت مسیح گفتند چرا
شاگردان تو روزه نمیگیرند فرمود آیا
میتوانید پسران خانه عروسی را مادامکه
داماد با ایشان است روزه دار نمائید
هشتم در باب (۳) رساله بغلاطیان
واضحاً نسخ شریعت تورات مرقوم در
آیه (۲۴) میفرماید شریعت لای‌ماشد
تا بمسیح برساند چون ایمان آمد دیگر
در زیر دست لای نیستیم - و در باب
(۱۰) رساله بعبرانیان آیه (۹) نیز نسخ شرع
تورات صریحاً مذکور از این قبیل بسیار -
و در قرآن جزو (۳) رکوع (۱۳) از
لسان حضرت مسیح بینی اسرائیل
میفرماید لا حل لکم ما حرم علیکم و جئتکم
بآیه من ربکم فاتقوا الله و اطیعون - یعنی
تا حلال نمایم آنچه را که حرام شده بود
بر شما و آمدم بسوی شما با نشانی از
بروردگار شما پس بترسید خدایا و اطاعت
کنید مرا
باری اصل مقصود این بود که آیاتی را
که مسیحیان دلیل بر بقای ابدی شرع

مسیح قرار میدهند ابد ادالت بر این مطلب
نمینماید و دلیل بر نیامدن حکم شرعی جدید
بعد از عیسی نمیشود زیرا گذشته از آن
قرائن و دلایلی که ذکر شد - زائل نشدن
تورات و انجیل دلیل بر منسوخ نشدن آن
کتب نتواند بود چه که با وجود منسوخ
شدن تورات بعد از انجیل تا کنون هنوز آن
کتاب باقی و آثار و احکامش موجود - و در
حالت منسوخ بودن انجیل پس از نزول
قرآن هنوز آن صحائف در جمیع مدن و بلاد
دنیا مشهود و علاوه بر آنکه در ظهور بعد
کتاب منسوخ قبل زائل و باطل نمیشود -
بعکس بسبب تصدیق و تمجید موعود
آینده ذکر انبیا و کتب پیش تازه تر و بیان
حقیقت و عظمتشان بیشتر میشود حتی
هزارها منکرین بمحض ایمان بظهور بعد -
انبیا و کتب قبل را هم تصدیق مینمایند -
و فی الحقیقه ادیان سابقه تکمیل میشود
حضرت مسیح در همان باب پنجم متی
میفرماید گمان مبرید که آمده‌ام تا
تورات و صحیف انبیاء را باطل سازم از بهر

بقیه مضمون نمبر ۳

از جمله ملل معظمه عالم که دین خود را کافی و کامل گویند - و تعالیم کتاب خویش را ابدی و مستقل شمارند - ملت نصاری هستند که گویند در انجیل و رسائل حواریان آیات صریحهئی موجود است که دلالت بر بقای ابدی این مسیح مینماید و بنصوص آن آیات دیگر صاحب امر و آئینی جدید نخواهد آمد - حتی خود حضرت عیسی چون از ملکوت الله نزول فرماید و در عالم ظهور جاوه گر شود با عبودیت صرفه ظاهر گردد نه آنکه صاحب امر و حکمی جدید باشد و از جمله آیاتی که در اثبات این مقصد بآن استدلال مینمایند آیه (۵) باب ۲۴ انجیل متی است که میفرماید آسمان و زمین زائل میشوند ولی کلمات من هرگز زائل نخواهد شد از این آیه چنین استنباط مینمایند که هرگز شرع عیسوی زائل نشود و منسوخ نگردد و حال آنکه اگر کسی از روی دقت و بصیرت در آیات آن باب نظر کند فوراً

ملفت میشود که جمیع آن آیات در خصوص وعود آتیه و خبرهای آینده است و این بیان مسیح تاکید در وقوع آن وعود مذکوره که میفرماید هرگز این وعده و خبرهای من زائل نگردد مگر آنکه تمام و کامل شود - حتی قبل و بعد آن آیه اینست (آیه - ۳۴) هر آینه بشما میگویم اینطائفه نگذرنند تا این همه واقع نشود (۳۵) آسمان و زمین زائل میشود و لکن کلام من هرگز زائل نخواهد شد (۳۶) اما از امروز و ساعت هیچکس اطلاع ندارد حتی ملائکه آسمانی جز پد من و من - ملاحظه فرمائید که در این آیات اشارهئی یا احکام و شریعت حضرت مسیح نیست بلکه خبر بوقایع آینده است و انداز بقضایای آتیه که حتمی الوقوع است و ممکن نیست این خبرها واقع نشود و محض مبالغه میفرماید که ممکن است آسمان و زمین زائل گردد اما ممکن نیست این کلمات من زائل شود و این وعدهها کامل نگردد و در

اینموقع ما برای این آیه (۳۵) متی آیات سائر انجیل و قول خود حضرت مسیح رامبتین و مفسر قرار میدهیم که در باب انجیل متی آیه (۱۷) میفرماید هر آینه بشما میگویم تا آسمان و زمین زائل نشود همزه یا نقطهئی از تورات هرگز زائل نگردد تا همه واقع نشود در این آیه میفرماید همزه یا نقطهئی از تورات زائل نشود تا همه واقع نگردد یعنی تا مصداق و تاثیر تمام آیات و وقوع نیابد هرگز حرفی از آن زائل نخواهد شد - پس بنص این آیه بعد از وقوع مصداق زوال ممکن و جائز - زیرا در این آیات مقصود آنحضرت حتم فرمودن وقوع مصداق و مبالغه در ظهور تاثیر کلمات و آیات بوده - و عدم زوال مشروط بعدم وقوع مصداق - اینست که میفرماید اینطائفه نگذرنند تا این همه واقع نشود (همچنین) همزهئی از آن زائل نشود تا همه واقع نگردد - در این صورت ادنی دلالتی در این آیات بجهت منسوخ نشدن

شرایع تورات و انجیل نیست - و بیچوجه این آیات دلیل بر نیامدن صاحب حکم و شرع جدید نه - و اگر نفسی بگوید در این آیات چنین دلالتی هست اولاً گفته او مخالف سیاق و سباق و شرائط منصوبه در این آیات است - و ثانیاً انکار شرع عیسوی نموده - و ثالثاً بضد و اختلاف در آیات انجیل و اقوال حضرت مسیح معتقد شده که با وجود یکفرمود همزه و حرفی از تورات زائل نخواهد شد - خود آنحضرت احکام تورات را تغییر داد و بنص انجیل و رسائل حواریان او امر محکمه حضرت موسی را منسوخ فرمود و ما نظر ببعض مسلمانان که در هندوستان و قادیان) پنجاب تازه اعتقاد نموده اند که حضرت عیسی صاحب شرع جدید نبوده نسخ تورات را بنص انجیل و قرآن مجمل بیان مینمائیم -

اول حکمی را که از تورات حضرت مسیح منسوخ فرمود حکم سبت بود که بنی اسرائیل بنص تورات در روز شنبه

BAHAI NEWS

VOL. I.

JULY 1921.

No. 5

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohamedans, Zoroastrians, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

WORDS OF HIS HOLINESS
BAHA'O'LLAH.

- O SON OF DUST!—Verily I say the most negligent of the servants is he who disputes and prefers himself to his brother. Say, O brethren! Adorn yourselves with deeds rather than words.
- O SONS OF EARTH!—Know the truth that a heart, wherein lingers the least trace of envy, shall never attain unto My Immortal Dominion, nor feel the fragrances of purity from My Holy Kingdom.
- O FLEETING SHADOW!—Pass by the low degrees of fancy, and soar to the exalted heights of Certainty. Open the eye of Truth that thou mayest behold the Radiant Beauty, and say: "Blessed be God, the Most Excellent of Creators!"
- O SON OF SPIRIT!—Break the cage, and like unto the bird of love soar in the atmosphere of holiness; leave the self, and rest with heavenly souls upon the sacred Plain of God.
- O SON OF ASHES!—Content not thyself with the repose of a single day and lose not the everlasting rest; exchange not the immortal garden of Eternal Joy for the earthly furnace of mortality. Ascend from the dungeon to the beautiful plains of Life, and arise from the

cage of the world to the alluring garden of the Placeless.

O SON OF MY MAID-SERVANT!—Wert thou to see the immortal Kingdom, verily thou wouldst abandon the mortal possessions of earth; yet there is a wisdom in the former being concealed and in the latter being manifest, and this is known only to hearts that are pure.

O SONS OF HOPE!—Divest yourselves from the garment of pride and lay aside the robe of haughtiness.

O CHILDREN OF DUST!—Let the rich learn the midnight sighing of the poor, lest negligence destroy them and they be deprived of their portion of the tree of Wealth. Giving and Generosity are qualities of Mine. Happy is he who adorns himself with My Virtues.

O ESSENCE OF PASSION!—Greed must be abandoned, that thou mayest find content; for the greedy has ever been deprived, while the contented has ever been loved and esteemed.

(FROM HIDDEN WORDS.)

MR. A. RANGASWAMI AYAR'S TOUR
IN SOUTH INDIA.

GLORY to the Lord God Almighty, the Blessed Perfection Baha'o'llah, and our beloved Abdul Baha;

البشیر

این روزنامه ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه باریک دارید
و برگ یکشا خسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه
در ایران ۹ نه قران
در هندوستان ۳ سه روپیه
در مصر و سوریه ۲۵۰ قروش
در انگلستان ۵ شلینگ
در امریکا يك دالر

جلد ۱ | یکم شوال ۱۳۳۹ هـ مطابق ۸ جون ۱۹۲۱ ع | نمبر ۴

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

بیدینی ارجح است و حیوان از انسان بهتر
اهل بها باید بعموم اهل عالم مهربان باشند
حتی بد شمنان - بضر حیوان راضی نشوند
تاچه رسد بانسان - موری را نیاز دارند تاچه
رسد بمر دمان - باید سبب حیات باشند نه
ممات جان بخشنند نه جان ستانند - ترویج
وحدت عالم انسانی نمایند - و خیر خواه
عموم باشند - عالم را یکوطن مشاهده
کنند - و نوع انسان را اوراق شجره
واحد دانند الی آخر بیانه الاحلی

صیریر قلم اعلی
ای اهل عالم؟ مذهب الهی بجهت
محبت و اتحاد است آن را سبب عداوت
و اختلاف نمائید - همه اوراق یک شجرید
و قطره های یک بحر - لیس الفضل لحکم
انفسکم بل لحب ابناء جنسکم - و لیس الفخر
لمن یحب الوطن بل لمن یحب العالم - عالم
بین باشید نه خود بین انتهی
تبیین کلام پیمان
اگر دین سبب اختلاف و جدال شود

As one of His Holy Flock, lame though I be, I was quite glad to start on a pilgrimage for spreading His Holy Cause. But on the eve of my departure, an utter sense of insignificance overpowered me to an extent which made me question myself whether this vast world would ever pause from its maddening march towards money and other things which pander to the flesh, to listen to me, a puny creature. But feeling within myself the truth that the 'Witness of time' would record every act of mine rendered in His Holy Cause as service in His Cause and that mine is only to obey His Will, which bid me go to Madras and spread His Cause therefrom, I implored Heaven to prepare me for His Holy Work. Often on the sandy shores of Madras, I would kneel for hours together and with uplifted head and heart I would pour out my soul to Him such that He might dwell in me—a vessel of Baha.

Already a week in God's cause was spent at Kumbakonam and Shiyali, where there had been gatherings of earnest souls. Some 2,000 to 3,000 people gathered together each day at Magh Mela at Kumbakonam and I hastened thither to spread the cause of God. At Shiyali too though the audience counted only by hundreds, yet the people were earnest to hear the word of God.

On the 1st and 2nd of May 1921, I was at Vridhachalam, an inland town in South Arcot District. I addressed an audience of nearly 800 persons each day on the Bahai Revelation both in English and Tamil. On the first day I spoke on the fact that Bahaiism alone aimed at the unity of all nations whatever their creeds and languages may be. In fact I quoted copiously from the Bahai literature, even from the tablet of Lord Baha'o'llah all the texts bearing on this subject. In proof of my statement I also showed them the fact that, in this Cause, millions of Jews, Christians, Moslems, Zoroastrians who would otherwise have been warring with one another in matters of religion, are united as brothers, thus fulfilling the prophecies of the "Lion and the Lamb, the Wolf and the Bull, the Child and the Asp lying together."

In the next day's lecture I showed that Love and Love alone is the characteristic feature of Bahaiism, irrespective of

creeds and languages. I dwelt on the prophecies regarding the advent of the three chosen ones, the Herald (Bab), the Revelator (Baha'o'llah) and the interpreter (Abdul Baha), as the promised ones of the different faiths.

On the 5th of May I spoke to a small audience of Mahomedans at Panruti, on this revelation.

I availed myself of an opportunity of men's gatherings at Tindivanam on the 6th of May. A lecture was delivered by me to an audience of 4,000 persons at 6 p.m. for nearly an hour about the manifestation of Baha'o'llah as the promised one of all the heavenly books of prophecy and exhorted them all to accept this Revelation as the very Truth and as one divested of all superstitious and vain imaginations.

From there I reached Madras on the 7th of May.

On the 8th of May, I delivered a lecture at the Aryasamaj Mandir at Mint Street, Madras, with the permission of the Aryasamaj preacher, Mr. Rishi Ram, B.A., and quoted texts from the Old and New Testaments to prove the fulfilment of the old Jewish and Christian books of prophecies. After the lecture was over I had a very long talk with the Aryas. I lent some of the books which I had to the Aryan preacher and to those who wanted to learn more of the Revelation. I also gave a list of the Bahai publications.

On the evening of the 8th May (this day being the anniversary of the "White lotus day"), delivered an address in Tamil on Bahaiism at the Triplicane branch of the Theosophical Society. I spoke to them about the fulfilment of the prophecies of the Jews, Christians, Moslems and Zoroastrians, the advent of the Bab, Baha'o'llah and Abdul Baha. They arranged for another lecture on the 13th evening.

On the 9th May I discoursed on Bahai Revelation at the Mahomedan Library at Triplicane and on Baha'o'llah's teachings to a mixed audience of Hindus and Moslems.

On the 10th May also, I spoke in the same Hall to some gentlemen of both the Hindu and Mahomedan faiths. I read from the Bahai Literature many pages to convince them of the truth of Bahai Revelation. Again and again I told them that

the vast estates and lands of Baha'o'llah were confiscated and that Baha'o'llah was exiled from place to place and was imprisoned in fortresses being chained together along with felons, and still he spoke of Love of mankind and union of religions. In fact Baha'o'llah is but the manifestation of the Mighty, glorious God on earth, the everlasting Father.

On the 11th May in the same Hall I spoke to the Hindus about the Bahai Revelation telling them that since the same God who watches over the Hindus watches also over all other nations, the prophet sent to one country becomes the prophet for other countries as well, that among such prophets, the greatest is Baha'o'llah, who, in both theory and practice unifies all systems and thus He is the universal prophet for all and that our Master Abdul Baha is the universal centre to which all nations should direct their attention.

On 12th May I went to Royapettah to arrange for lectures. I conversed with several friends of mine about the Bahai Revelation. Messrs. T. V. N. Loganatha Mudaliar and T. V. Kalyana Sunder Mudaliar, the proprietors of the Sadhu Press at Royapettah and the editors of the Nava Sakte paper, arranged for a lecture at Royapettah on the 15th May, which was announced in the 14th issue of the various dailies of Madras.

On 13th May as announced already I delivered an address on the Bahai Revelation for two hours in the evening in the Triplicane Theosophical quarter laying stress on the unity of God, on His Fatherhood and on the brotherhood of man. As I had to speak to them of prophecies and their fulfilment, I had the lecture written before hand and read it before a tolerably large audience who heard it with eagerness and attention. Again and again I laid much stress on the importance of the prophecies and requested them to test the validity of every statement and to accept the Bahai Revelation as the veriest truth.

On 14th May. From Triplicane I went to Royapettah, and the notices announcing my lecture on the 15th were printed and published in various parts of Madras. On 15th May: At Bala Subramanya Bhakta Jana Sabah, Royapettah, a lec-

ture on the Revelation of the Lord was delivered by me. It lasted for nearly three hours. There were many graduates. I was introduced by Mr. Sachidanandam Pillai Avergal. He also supplemented my lecture with exhorting the audience to test the Revelation statement and hold fast to it. They took the addresses as well as the list of Bahai publications.

On the 16th May. Hearing of a gathering of men at Madhurantakam near Madras, I started for it. For two days lectures were arranged. On the first day i.e., on 16th Mr. Justice Sadasiva Aiyer of Madras presided and myself presided over it on the 17th. On the 16th I had a talk with Hon'ble Mr. Justice Sadasiva Aiyer. I had to correct Mr. Aiyer's views about Bahaiism. Bahaiism is not a Mahomedan sect.

On 17th May there were lectures in the temple on different topics and I spoke to them on the utter love which underlies the Bahai Revelation and also spoke to them on the union of all religions aimed at by Bahaiism. Nearly 800 persons were present in the Pandal erected.

On 18th May, I went to Pallavaram to meet there Swami Vedaghalai of the sacred order of Love. He is a great authority on religion and is known as a fearless critic on religious questions. He rejected anything which is not based upon reason. He is an exalted personage. I went to him to deliver to him the message of Baha'o'llah. I spoke to him about the prophecies predicted by the prophets of old, of the advent of the Lord and of his teachings, which are in accordance with the teachings of Saiva Siddhanta.

On 19th May, again at Madras I had a very long discourse on Bahaiism with a reverend Mr. G. S. Veda Nayagam, the paster of the Church of Scotland at Choolai. I referred to the Biblical prophecies. He was much impressed with the Bahai revelation.

22nd May was an eventful day. I went to the Brahmo-Samaj Hall at Madras. The evening preacher was Mr. C. N. Ramiah. Before the commencement of his lecture, I went to him and wanted a few minutes after his lecture; but he was glad to forego his lecture and he introduced me to his audience. For two hours I spoke about the Bahai revelation and

exhorted them all to test the truth and do according to the dictates of conscience. The Brahmo preacher took a list of Bahai publications and promised to send for me after the vacation was over.

I had arranged for lectures at Conjeevaram, Pondichery and other places, but owing to the sudden change of programme due to the marriage of my relative I had not been able to go to these places. I mean doing it during holidays. It is my wish to travel throughout the whole of Madras Presidency.

When I am alone I dedicate myself to Him and place myself in His hands and pray to him.

The Bahai tablets are my food and raiments. The Bahais are my friends. May my soul be a sacrifice unto Baha'o'llah.

I beg to remain,
Most fraternally,
in-Baha'o'llah,

A. RANGASWAMI.

2nd June 1921.

TWELVE BASIC BAHAI PRINCIPLES.

1. The oneness of the world of humanity.
2. Independent investigation of truth.
3. The foundation of all religions is one.
4. Religion must be the cause of unity.
5. Religion must be in accord with science and reason.
6. Equality between men and women.
7. Prejudice of all kinds must be forgotten.
8. Universal peace.
9. Universal education.
10. Solution of the economic problem.
11. A universal language.
12. An international tribunal.

Remember, these precepts were given more than half a century ago. At that moment no one spoke of universal peace, nor of any of these principles; but Baha'O'llah proclaimed them to all the sovereigns of the world.....they are

the spirit of this age, the light of this age; they are the well-being of this age.

Compiled from the Words of Abdul-Baha.

1. THE ONENESS OF THE WORLD OF HUMANITY.

"Baha'o'llah addresses himself to the world of men saying, 'Ye are all leaves of one tree and the fruits of one arbor.' That is, the world of existence is no other than one tree, and the nations or peoples are like unto the different branches or limbs thereof, and human individuals are similar to the fruits and blossoms thereof...while in all past religious books and epistles, the world of humanity has been divided into two parts: one called the People of the Book or the Pure tree, and the other, the Evil Tree. One-half of the people of the world were looked upon as belonging to the faithful and the other as belonging to the irreligious and the infidel; one half of the people were consigned to the mercy of the Creator and the other half were considered as objects of the wrath of their Maker. But Baha'o'llah proclaimed the Oneness of the world of humanity—he submerged all mankind in the Sea of Divine Generosity."

2. INDEPENDENT INVESTIGATION OF TRUTH.

"No man should follow blindly his ancestors and forefathers. Nay, each must see with his own eyes, hear with his own ears, and investigate truth in order that he may find the Truth; whereas the religion of forefathers and ancestors is based upon blind imitation—man should investigate the truth."

3. THE FOUNDATION OF ALL RELIGIONS IS ONE.

"The foundation underlying all the divine precepts is one reality. It must needs be reality, and reality is one, not multiple. Therefore the foundation of the Divine Religion is one. But we can see that certain terms have come in, certain imitations of forms and ceremonies have crept in. They are heretical, they are accidental, because they differ: hence they cause differences among religions. But if we set aside these imitations and seek the reality of the foundation we shall

all agree, because religion is one and not multiple."

4. RELIGION MUST BE THE CAUSE OF UNITY AMONG MANKIND.

"Every religion is the greatest divine effulgence, the cause of life amongst men, the cause of the honor of humanity, and is productive of the life everlasting amongst humankind. Religion is not for enmity or hatred. It is not for tyranny or injustice. If religion be the cause of enmity and rancor, if it should prove the cause of alienating men, assuredly non-religion would be better. For religion and the teachings which appertain to it are as a course of treatment. What is the object of any course of treatment? It is cure and healing. But if the outcome of a course of treatment should be productive of mere diagnosis and discussion of symptoms, the abolition of it is evidently preferable. In this sense, abandoning religion would be a step towards unity."

5. RELIGION MUST BE IN ACCORD WITH SCIENCE AND REASON.

"Religion must be reasonable; it must agree perfectly with science, so that science shall sanction religion and religion sanction science. The two must be brought together, indissolubly, in reality. Down to the present day it has been customary for man to accept a thing because it was called religion, even though it were not in accord with human reason."

6. THE EQUALITY BETWEEN MEN AND WOMEN.

"This is peculiar to the teachings of Baha'o'llah, for all former religious systems placed men above women. Daughters and sons must follow the same form of study and the same education. Having one course of education promotes unity among mankind."

7. THE ABANDONMENT OF ALL PREJUDICES.

"It is established that all the prophets of God have come to unite the children of men and not to disperse them, and to put in action the law of love and not enmity. Consequently we must throw aside all these prejudices, the racial prejudice, the patriotic prejudice, the reli-

gious and political prejudices. We must become the cause of unity of the human race."

8. UNIVERSAL PEACE.

"All men and nations shall make peace. There shall be Universal Peace amongst governments, Universal Peace amongst religions, Universal Peace amongst races, Universal Peace amongst the denizens of all religions. To-day in the world of humanity the most important matter is the question of Universal Peace. The realization of this principle is the crying need of the time."

9. UNIVERSAL EDUCATION.

"All mankind should partake of both knowledge and education, and this partaking of knowledge and of education is one of the necessities of religion. The education of each child is obligatory. If there are no parents the community must look after the child. Each person should have his part of the sciences."

10. THE SOLUTION OF THE ECONOMIC QUESTION.

"No religious books of the past prophets speak of the economic question, while this problem has been thoroughly solved in the teachings of Baha'o'llah... Certain regulations are revealed which insure the welfare and well-being of all humanity. Just as the rich man enjoys his pleasures surrounded by luxuries, the poor man must likewise have a home, be provided with sustenance, and not be in want...Until this is effected happiness is impossible. All are equal in the estimation of God; their rights are one and there is no distinction for any soul; all are protected beneath the justice of God."

11. A UNIVERSAL LANGUAGE.

"A universal language shall be adopted which shall be taught by all the schools and academies of the world. A committee appointed by national bodies shall select a suitable language to be used as a means of international communication and that language shall be taught in all the schools of the world in order that every one shall need but two languages, his national tongue and the international language."

12. AN INTERNATIONAL TRIBUNAL.

"A universal tribunal under the power of God, under the protection of all men shall be established. Each one must obey the decisions of this tribunal, in order to arrange the difficulties of every nation.

"About fifty years ago Baha'ollah commanded the people to establish Universal Peace and summoned all the nations to the 'Divine Banquet of International Arbitration' so that the questions of boundaries, of national honor and property and vital interests between nations might be decided by an arbitral court of justice."

ALLAH'O'ABHA!

KERMANSHAH PERSIA.

January 27 1921.

DEAR SPIRITUAL SISTERS:—

MR Fariborz Lessonol-Sultan gave me your love and greetings. I was thinking to send you a material present; but I am quite confident that you are much more interested in spiritual matters so I think of writing in short notes the history of the martyrdom of Mirza Yacoob Motahedo which by itself is one of the most pathetic historical events a tragedy which touches every hard hearted man how much more a believer who is in full sympathy and firmness like you.

Of course you have heard of the assemblies and agitation of the Mahomedans during the last four or five months; They threatened the believers particularly M.Y.M. who was banished cursed imprisoned etc. but he still resisted them spiritually and gallantly he showed a splendid spirit of magnanimity and fearlessness.

The governor choose to escort him with policemen but he refused that too every one of us could see clearly that his life was in great danger and we were all advising him to leave the town but his reply was "I am not afraid to be killed in the path of God."

Finally on Saturday the 12th of Jamadi Aval 1339 while he was walking with his brother Hadji Mirza Yussuf in the streets

(at 12 A.M.) he was shot by a young terror. H. M. Yussuf had fainted and afterwards came to my house in a state of absolute collapse I gave him heart tonic and he was resuscitated. Had he expressed himself he would also have been killed; I sent him to my brother's house where he was hidden for three days as his wife was pregnant they both went to Hamadan full of spiritual happiness and firmness in the Cause.

Hadji Mirza Yussuf was encouraging each and all of us he would tell the believers "Why are you afraid my brother has been killed not your's if we are not going to sacrifice our lives and properties in the path of God we cannot be called Bahai's."

The dead body was carried to the Nazmieh (the police station) where there was gathered a crowd of about 5,000 or more people in a great state of agitation shouting, jeering, and cursing; No believer could reveal himself amidst the furious mob, even the jews expressed their enmity and did not allow openly the corpse to be buried in the Jewish cemetery.

At the moment when the enemies thought that the humility had reached the highest point, Mirza Yussuf Khan Kazvini, the Bahai teacher, began teaching the policemen and their officers by way of telling them that "Bahais are quite willing to be martyred, they are not displeased at the Divine Order, besides Motahedo had written a petition to the Master supplicating him to accept his martyrdom. Now we are not sorry, we are spiritually in great joy and fragrance—"He began chanting Hidden Words and started with the policemen to the Nazmieh. Mirza Yussuf Khan was accompanied by a greater crowd, when he went to the Nazmieh followed by four coolies in order to take the corpse to the cemetery. His first words to the chief of police were "The murderer was mistaken, he ought to have killed me, I am Motahedo, we are men who kiss the hands of our murderers, etc., etc."

When the dead body of the martyr was taken to the house most of all the inhabitants of the town had come to see what was going to happen, the mob was throwing stones, some were beating the

NEWS FROM THE BAHAI WORLD.
INDIA.

MR. A. Rangaswami Ayar travelled to some parts of South India and delivered the message to numerous souls. We pray to God to confirm him and assist him to serve the Cause. A report of his tour is published in this issue. Prof. M. R. Shirazee, has returned from Persia and is in Karachi. We wish him health and pray to God that he may be assisted in rendering splendid services to the Cause.

ENGLAND.

[Mr. Kaushal Kishore Bhargav of Jaipur who is now in Glasgow, Scotland, paid a visit to Manchester and London in last March and April and we publish his letter to the Secretary of the Bahai Assembly at Bombay for the information of the friends.

GLASGOW,

26th April 1921.

MY DEAR BROTHER:—

This humble Bahai left Glasgow on Friday 25th March and arrived in Manchester on 26th morning. I stayed in Manchester with dear brother Mr. Joseph and was there till Monday the 4th of April.

I found the friends in Manchester in the highest spirit. Every one of them even the youngest children were full of enthusiasm and Bahai Love. They all inspired me and my heart felt the spiritualising effect of their silent song of love and unity. They are all very earnest and anxious to devote their lives to the service of the Divine Will. Even the neighbours feel the quickening effect of the fragrances of Bahai Love and spirit impregnating the atmosphere surrounding their homes. I was very happy with them and when I left Manchester, I felt as if I was leaving people with whom I had been living for many years. They are few but they are very steadfast and jewels in the unexplored mine of Bahai Love. Their example should inspire us all. They are like brilliant stars in the firmament of Bahai Beauty. I was very much taken by the young yet unblossomed buds. May they all blossom into beautiful, sweet and fragrant flowers delighting

corpse with sticks some spat at him others threw ashes and dust on him, shouting, jeering, and cursing. In fact they did whatsoever thing they could, they even wanted to burn the body. They were highly praising the "good act" of the murderer.

It was at 9 P.M. that Mirza Yussuf washed and dressed him, put him in a clean coffin and with a Bahai ring with the Greatest Name, kissed him and chanted loudly the Bahai prayer and buried him near the Jewish cemetery.

Dear Sister, I am unable to draw the sketch of what I saw while the policemen were taking Mirza Yussuf Khan in front of the body which was carried by the coolies. In fact he showed a very splendid spirit of firmness and self sacrifice, amidst that ferocious mob he was gently smiling and walking as if quite unconscious of the insults that were hurled at him. Two policemen were in front of him two others behind him and the rest of the mass following. I cannot describe the scene fully so horrid it was.

The people are very excited and want to martyr Mirza Yussuf Khan, but he does not care a bit, he is walking in the street purposely in order to show the enemies that the Bahais are not afraid of being killed. The lives of the rest of the friends is in great danger, most probably a general massacre will take place; each Bahai is visited privately by armed men advising them to leave the town or else be killed. Some of the believers are leaving, others are hidden, and the people are secretly talking much about me. I do not know what will be my fate. Whatsoever may happen I am not afraid, what I am afraid of is lest my children should be brought up and educated otherwise than has Bahais, because my wife is not a firm believer.

In case you may find some interesting matter in this letter you are entitled to write to believers in America, so that they may know how the cause is progressing in Persia.

With Bahai love and greetings I remain

sincerely yours

(Sd.) DR. HABIBOLLAH R. MOMOLIK.

the hearts of all who pass by them, is my sincerest prayer to Him for them.

All this for the Manchester friends and I do not think I can find better words to express my love for them all. I can feel more than what I have written for them. I left Manchester on Monday morning and arrived in London on Monday evening at 5 p.m. I stopped in London for a week and I was staying with brother S. J. Ali of Rangoon. I did not know Mr. Ali before this and I had never seen him before. People, who were there, were quite surprised to see that we could be so intimate with each other after a minute only. But you know Bahais are always like that. Next morning I met brother Shoaghi Effendi, who even went to Glasgow to meet me. Then I went to see Miss Rosenberg on Tuesday evening. She is a splendid Bahai and the very air about her makes one feel in paradise. She is a wonderful soul and has drunk deep the Khwather of His Grace. She is one of those, who have attained the Salsabil of His Grace. On Wednesday evening I went to attend the usual Bahai meeting at Lindsay Hall. Mr. Shaoghi Rabbani spoke there on the solution of Economic Problems according to the Bahai movement. His paper was very beautifully worded and was very good.

At the end of the meeting, as usual, I introduced myself in my own humble way to all those who were present there. Their happy faces radiated love and spiritual harmony and one could easily see from their faces as to how happy they are. I must make special mention about Mrs. Colles of Washington, who is these days present in London. She is a beautiful and inspiring soul. She is also one of those who have attained the Salsabil of His Grace and Love. Her very face gives one the Bahai message of Love, Unity and Universal reconciliation. She is overflowing with spirit and enthusiasm to serve the Cause.

On Thursday I was to meet Major Tudorpole but I could not see him. On Thursday night I went to see Mr. Dawood. He is a splendid Bahai and wonderfully spiritual soul. I found in him the same Bahai Love and Inspiration as in Miss Rosenberg or Mrs. Colles. On Friday I went to Mr. and Mrs. Bedingfeld. They

are quite young but very promising. Mrs. Bedingfeld was a Bahai before she got married to Mr. Bedingfeld and it was through the influence of the wife, that the husband accepted the Cause. Is it not wonderful? Both of them are full of spirit and love. I was very much struck by the spiritual atmosphere of their home.

I am quoting a passage from a letter which I received from them some two days back and this will convey to you a better idea of their sincerity and steadfastness in the Cause.

"We have realised "Praise be to God" that this life may be seventy or eighty years of wasted time unless the sweet fragrant breath of the Holy Spirit is able to elevate and purify our hearts and we also know that this can only happen through our service, sacrifice and love." I was so happy with them. On Saturday afternoon we all met at Miss Harrick's house. Miss Harrick is a very splendid and spiritual soul. She is so loving and so sacrificing. Mr. Eric Hammond came to this meeting and I was so very much pleased to meet one who is a true Bahai in the very details of life. He is very inspiring and silently enriching this impoverished world with the jewels and diadems of Bahai Wealth. I spoke in this meeting about the Bahai movement in India. Then I had to touch the various economics after war questions of the world. As there were some people in this meeting who did not know about the movement, I gave a short history of the movement mentioning certain historical facts about the martyrs; also I told them about the main doctrines of the movement. Then last of all I sang to them in my own poor humble way, the one song of Love and Unity, ringing through the teachings of Baha'o'llah.

Ever yours in His Name,
KAUSHAL KISHORE.

باعث عزت و برزکوارى خود در دنیا و آخرت شویم
و وسائل ترقی ما امر و زاطلاع بردلائل و مسائل لویه
و دانستن احکام و عمل بشریعه ربانیه است و فراهم
نمودن مجالس نافع و تحصیل کمالات صوری و
معنوی و تربیت بنین و نوات بهائی

پس باید بتمام قوت منجذبان به کوشیم تا روز بروز
بها رو خوشتر بنه کمیل این امور موفق شویم بحمد الله

از

﴿پرتو بهائیان شیراز﴾

ای ماه کله دار من ای فتنه دوران - جناران * امروز بعشاق کنی لطف نمایان - فراوان
دانیم که در مملکت عشق تو شاهی - چوماهی * خود فضل و عطا میسر از در که سلطان - بدینسان
لیکن بود الطاف نوای شاه زحد بیش - بدرویش * کامروز توئی آیتی از رحمت یزدان - چونینسان
دانستمت اینمهر زحداز چه برون است فزون است * امروز بود عید نشاط آور رضوان - زجانان
آری سزد این بنده نوازیت که عید است سعید است * تا کام سنا نند محبان ز حبیبان - طیبیان

این عید ظهور است - این مطاع نور است * ایام نشور است - هنگام سرور است
پرتو زدل و جان - با خاطر شادان * در موسم رضوان - گردیده غزلخوان

آراسته شد باغ در این عید زهرسوی - چومینوی * بین همچو سر زلف بتان سنبل و ریحان - پریشان
بر طور دل امر وزعیان نور خدا شد - زبها شد * گردیده از آن دیده جان خیره و حیران - بدوران
در شادی این عید بشارت بجها نبخش تو جان بخش * کارا شد از امر بها عالم نسوان - ز زندان
خود عالم انسان نشود همسر شهباز - بهرواز * نا حال زن از چهل بود همچو اسیران - فقیران
نک ز امر بهابال زنان یافته نیروی - زهرسوی * تا بر پرد از خاک سیاه زاده انسان - بکیوان
صد شکر که در بین ملل شمس عنایت بصدایت * تابیده و سر بر زده از مطلع ایران - برامکان

گو بروج و ریحان - کشته عید رضوان * زن قوم بهستان - نجر عهد بهستان
شوز می پرستان - بین بجام عرفان * باد و دیده جان - عکس روی جانان

First All-India Bahai Convention, Bombay, 29th December 1920

جنس ن او اسل یها یمن حبیب و مسلمان سال بهائی ۱۳۰۰

بموت جمال مبارك بالتمام می‌رسانیم - امر الله هم در شرق و غرب منتشر است و الفجاءات جان پرورد در انتشار - دیگر کاری نداریم (عرض کردند هنوز کارهای بسیار هست فرمودند) باقی کارها را احبابی جمال مبارك خواهند کرد (در خصوص هندوستان عرض شد فرمودند) چنین مسافرتی در نظر نداریم ولی موانع بسیار است انتہی

جناب مستطاب شیرازی و والد ماجدشان از شیراز وارد باجمعی از محصلین علم از قرا معلوم شیراز هم محافل بهائیان در ذکر و ثنای محبوب عالمیان پرانغمه و آواز بوده و سینه‌های عاشقان از معارف دلبری انباز مخزن راز از هر سری جذبه و شوری ظاهر و از هر جنبه شهنواز و شوری بلند شهر پر و لوله بوده و جانها همدم این بانگ و هلهله که دور دور جرید است و جمیع اشیا در تجدد و تجدید و قانون قدرت کامله و اقتضای مشیت اولیه در تبدیل احوال و شئون عصر به نافذ و شدید از این ندا و صلا اهل ضعیف و بغضا بصدا آمدند و بعضی از آقایان علما بفکر و ذکر تحریک بلها برضد اهل بها افتادند ولی چون جمعی از احباب که در ادارات ملکی مامور بودند و وظیفه شان منع آشوب و شور - جدا مستعد حفاظت یاران گشتند لهذا فتنه جوینان بجای خود نشستند و مجبوراً از آرایش افکارانه چهار دست و دل شستند

لکن در زرقان (از نواحی شیراز) بعضی اشرار باملای بیوقار آنجا خاق را برادیت بهائیان شوراندند و بخانه یکی از دوستان موسوم بملا صفر مشهدی سمیع ریختند چه که آنخاندان در خدمت امر الله از خادمان قدیم بودند و سه میع مغفور از عشق دلبر محبوب

سری برشور داشت آنروز هجوم عوانان بر آنخاندان جگر سوز بود ولی حضرات احباب بچنگ کرکان جفا نیفتادند زیرا چون بشیر از خبر رسید بسعایت اولیاء و پیش بینی اعیان و امراء بافتنات و ذکاء مامور حکومت بزرگان رفت و نائره فساد را خاموش نمود و عوانان بیحزم و هوش را تادیب کرد در آن قضیهء هجوم اعداد زرقان جای اخوی عزیزم احمد المتصاعد الی ملکوت الله خالی بوده که باز در سبیل محبوب بی انباز دوچار ضرب و زخم اهل مجاز شود و غلطان خالک و خون در عشق دلبری نیاز کرد در سنه ۱۳۲۱ که اهل طغیان تهیه و تدارک قتل عموم بهائیان ایران دیدند در زرقان هم آن اوقات اهل جفا باغرای ملای بیعقل و نهی دسته دسته بقصد قتل اخوی و نهب اموال رو بخانه رفتند ولی او چون از هجوم قوم پر طغیان خبر شنید از خانه بیرون دوید و در مجبوحه انقلاب و خطر بر سر گذر نشست و چون شورشیان پر عریضه رسیدند سینه را سپر نموده بجهت تحمل هر گونه بلائی آماده گشت تا آنکه از کثرت ضرب و شتم آغشته خالک و خونس نمودند و یقین برهلا کش کردند و چون خبر بشیر از رسید حاکم مامور فرستاد و اخوی را نامدتی معالجه نمود ولی نظر بملاحظات چند بر مفسدین سخت نگرفت نیز اهل بها نظر بحکم حکم قلم اعلی بعفو و اغماض تمک جستند و در صدد تلافی بنیامندند - حال که آن جان پاک بملکوت تقدیس صعود نمود فی الحقیقه مایه تسلی این مهجور همان روحانیت و استقامت اخوی است که در وقت امتحان چون ذهب ابریز رخ افروخته و تابان داشت و دلی خرم و شادان

چونکه احمد بیزم فضل رسید * می عرفان و خمروصل چشید
بعد فوز لقای دلیر عهد * جرعه ئی از خم بلا نوشید
قد می جز بر راه یار رفت * یا ز هر ورطه غیر عشق کشید
دست از جمله غیر حق برداشت * وز همه جز زیار دل ببرید
لا جرم مورد مواهب شد * تا بفردوس قدس قرب پرید
کرد ما را اسیر ظلمت غم * کرچه خود نور سرمدی کردید
دل انیس این و آه نمود * تن دوچار فراق و هجر شدید
از در اضطراب و افی حزن * پیکر انبساط را بلعید
دیر کاهی است کز قضای فلک
دل محمود هر دی بطپید

نطق یکی از خواهران روحانی شیراز در محفل نساء بهائیان

با کمال توقیر و احترام از طرف خود و اعضاء محفل نجات زنان تبریک و تهنیت عید رضوان را تقدیم محضر مادران و خواهران روحانی خویش مینمایم و بایک دنیا شادمانی و فرح و کامرانی این ابیات خواجهرامیه خوانم :-

عید است و موسم گل و یاران در انتظار
ساقی بشاه عهد بین ماه و می بیار
جز نقد جان بدست ندارم پیاله کو
کاف نیز بر کرشمه ساقی کنم تبار
ای دل جناب عشق بلند است همی
نیکو شنو حدیث و تو این قصه کوش دار

با کمال خضوع و خشوع افکار حضار را در این روز عزیز متوجه این نکته میدارم که بموجب ایام مبارکه قد کتب الله علی کل نفس تبلیغ امره (و کلمه علیای) یا اهل البها سخرو امداثن القلوب بسیوف الحکمة والبیان تبلیغ امر الله و تسخیر شهرهای دلهای

رسانیدن تعالیم حضرت بهاء الله بمرمان دنیا فریضه عموم اهل بهاست چه ایشان خادمان نوع بشرند و قالع ریشه بیگانگی و کینه و شر لهذا این خدمت از نیاز و روزه و فرائض سائره مقدم تر است و برای وصول باین مقام عزیز و اجرای این امر اکید راههای بیشمار است و اسباب بیحساب که بدست آوردن ان راهها و فراهم نمودن ان اسباب منوط بدید یاران روحانی و بارقه افکار نورانی و همت و غیرت ما خواهران و مادران روحانی استاری هم الرجال تقلع الجبال یعنی همت مردان کوه را از جای برکنند (در این عصر این عبارت را اینطور باید خوانند که هم النساء و الرجال تسخر البلا و تقلع الجبال) بهرکاری که همت بسته گردد - اگر خاری بود کلدسته گردد * پس اگر ما نساء همت کنیم با کمال جدیت کوشش نماییم تا یبداات الهیه را شامل حال خود یابیم - و بخد مات عالم انسانی که عین رضای مرکز پیمان یزدانی است موفق گردیم و

مهر پرور نمود

کره سامانی از این است که مفتی دارد

آه اگر در پی امر روز بود فردائی

خلاصه روز پانزدهم جمادی الاول ۱۳۳۹ (۲۲)

فروری ۱۹۲۱) وقتی که حضرت میرزا یعقوب با

برادرشان حاجی میرزا یوسف متحد در کوه عبور

مینمودند بغتة آن مفتون حق را با کلوله قتل و شهید

مینمایند و باین مقدار ظلم هم قناعت نمیکند متجاوز

از پنجم هزار نفر خاق هجوم نموده بسب و لعن و

اذیت و اهانت آن جسم پاک و جسدي بلك مشغول

میشوند و چون مامورین حکومت آن نعش را بداره

حکومتی رسانیدند جناب میرزا یوسف خان مبلغ

در جنان هنگامه ئی نزد مامورهارفته اظهار نمودند

که این شخص را اشتباهاً کشته اند مرا بایستی

بکشند این قتل و شهادت منتهای ارزوی ما بهائیان

است اهل بها از جان دادن بلك ندارند بلکه اینگونه

فدائی را حیات ابدی شمارند بالاخره با چند نفر

مزدور آن مقتول را برداشته مع دو نفر مامور بحجت

حفاظت بطرف قبرستان اسرائیلیان حرکت کردند

در حالتی که مردم از هر طرف خاک بر آنها میپاشیدند

و سنك می انداختند و هر گونه تعدی مجری

میداشتند بدرجه ئی که یهودیان ظلوم جمازه آن

مظلوم را از دفن نمودن در قبرستان خود منع کردند

ولی آخر بواسطه مامورین حکومت آن جسد

منیر را بخاك سپردند و اهالی آن روز در میدان

شقاوت از ظالمین قرون ماضیه کوی سبقت بیردند

اما مفتی شهر چون مردمان کرمانشاه را بی

نصائح مقدسه وظیفه احباء الله است جیعا و اساس
حکمت و حرکت اولیاء الله است عموماً

هر چند خصوصاً گاه گاهی ید اقتدار نفوس
سرشاری را در محبت محبوب یکتا محض اتمام حجت
مبعوث مفرماید که جز فریاد بملکوت اسرار آرام
و قراری نخواهند و غیر رسوائی در عشق طلعت
دلدار و جانبازی بر سودا را مال و افتخاری نجویند
چه بسبب قربانی آن نفوس مقدسه نفوذ کلمه الله
المطاعه مشهود هر ذی بصری شود و دلائل و براهین
الهیة کامل براهل هر بوم وبری گردد نظر باین
حکمت بالغه هزاران دماء مطهره برخاك ریخته شد
و بشمار سرهای نامدار زینت و زیب دار گردید

قضیه ئی که تازه در کرمانشاه روی داده قربانی
جوانی از بهائیان اسرائیل است که شاهد کلمه الله
و شهید فی سبیل الله گردیده و از مصداق آیه مبارکه
یوم نجعل من کل امة شهیدا شده (یعنی حضرت
میرزا یعقوب متحده) چون معاندین آن یار مه
جبین را شیفته امر رب العالمین دیدند جزدان بحسد
و حقد آمدند که و حله اول ایشان را از وطن خارج
کردند و در اداره امور تجارت پریشان و عاجز اما
پس از جندی از جتی احکام موکده مرکز سلطنت
و حمایت حکومت و از طرفی محبت سرشاران بنده
پروردگار و بی اعتنائی بمعاندت و حقد اشرا سبب
معاودتشان بان دیار گردید آخر معاندین وضع
حال را چون چنین دیدند بطرزی دیگر و حسادت
شدید تر بر اذیت و جفای آن مه پیکر که هستند مفتی
برك آن شهر یکی از مریدهای معاند بدکردار ابو عده
فردای حوض کوثر مهبای قتل آن دلداره دلبر

نموده و تسلیم نائید “ بعد از تلکراف مبارک در
ظرف ۴۸ ساعت بیت مبارک تخلیه تسلیم نمودند
و حضرت حاجی محمود در اول عید رضوان ۱۳۳۹
شروع بتعمیر فرمود

از اراض اقدس جناب سید مصطفی الشهبز
برومی مرقوم داشته اند که از جمله بیانات مبارکه
در خصوص بیت بغداد این بود که ما نخواستیم
یکی از احبای بغداد دادیم که بیت را بخرد او بنام
خود قبالة کرد و اقتصای وقت همچنین بود بعد
چون او و عیالش مرحوم شدند و وارثی نداشتند
لهذا بخالهین وقت را غنیمت شمرده خدای را که
دریت بودند بیرون کردند و بمهر و امضای قاضی
و حاکم بیت را بتصرف آوردند ما که نه قبالة ئی در
دست داشتیم و نه نسبی ظاهراً بان مرحوم احبای
بغداد هم همه متحیر و محزون - آخر یکی از اعدای
امر بغتة المکرافی فرستادیم او در جواب کمال احترام
و اطاعت را اظهار نمود و این امر را برخمه خود
گرفت - نا آنکه بیت را از غاصبین کوفته با حباب
سپرد یعنی قبالة نموده در دفتر حکومت رسماً باسم

مبارک ثبت و ضبط کردند (بعد از اظهار تمجید در
باره مساعی جمیله صدارت حالیه بغداد فرمودند
که) حال تلکرافی آمده از احبا که در اول عید
رضوان شروع بتعمیر نموده اند - و پرسیده اند
که چگونه تعمیر شود جواب دادیم بنا بر اساس
قدیمه تعمیر و تبدیل داده نشود جز تعمیر - ما
وظیفه خود را بعمل آوردیم هیچکس مبارک حضرت
اعلی روحی فداه را مقرر دادیم بیت مقدس شیراز را
تعمیر کردیم سه بیت مبارک بغداد باقی بود آن هم

دانش و تربیت و اسیر وهم و جهالت دیده و از
احساسات عالم انسانی و انصاف و نوع پرستی عاری
و بری دانسته لهذا بالجام تقلید آنها را در زیر اکتد
فر و فرمان خویش کشیده همیشه کار راهنمایان دین
در انتهای هر زمانی چنین بوده که بحجت ریاست و
راحت خود عوام را در عالم او هام و تدنی فهم و فکر
نگاه میداشتند آن بود که در ترقیات ملك و ملت
فتور حاصل میشد و کار بدست هر خود پسند جاهل
می افتاد حال هم احوال علمای ایران همین است بلکه
دبر و قتی است که ایران و ایرانیان را در بر جهالت
بزم لال و پستی فکر و خیال نگاه داشته و این را سبب
نفوذ رأی و ریاست خور پنداشته اند - مکر بارقه
عنایت الهی بدر خشد و زجال با غیرت و فتوتی را
مبعوث فرماید که این جسم بیجان را روح ازادی
حقیقی و اسایش واقعی بخشند دستی از غیب برون
ایندو کاری بکنند و الا نتیجه این حال موجود همان
خسران مال قوم عاد و ثمود و وبال اصحاب حجرو
نمود برده و خواهد بود

از بغداد جناب آقا میرزا محمد خان مبلغ مرقوم
فرموده اند - جتنا نجه همیشه عادت دیرین
منکرین چنین بوده معاندین بغداد شدت لجاج و
عناد را نسبت بامر الله و اجاء الله ظاهر نمودند
مخصوص در باره بیت بغداد استشهادی تمام کردند
و حکومت را اغوا نمودند که بدون محاکمه در
عدایه بیوت مبارکه را تصرف کرده با جاردادند
پس از عریضه تلکرافی احبا بساحت اقدس اعلی
تلکراف مبارک از حیفا فرمان فرمای عراق باین
مضمون صادر کرد که بیوت متعلقه بمن را مسترد

بین زوج و زوجه اگر سبب طلاق یکی ازین دو باشد البته در مشقات عظیمه افتد و بوبال عظیمی گرفتار گردد و بی نهایت نادم و پشیمان شود

وعلیکم البهاء الا بهی ع ع

بشارت ساحت اقدس

از جناب آقا میرزا عزیز الله خان بهادر (مترجم) نقیقه عنبر شمیمهئی در این هفته زیارت شد - که مبشر قیص یوسف پیمان بود - و نوید صحت و سرور طلعت میثاق داشت منجمله نکاشته اند که صحت طلعت اقدس در نهایت اعتدال است و با فاضله فیض فضل و احسان و اشاعه انوار ملکوت یزدان قلوب و ارواح را زنده و خرم میفرمایند مسافرین شرق و غرب بلقay مبارک فائزو با حساس عواطف رحمانیه و افکار عالیه نفوس مهتر و مستبشر بشارت ترقی امر الله از اطراف دنیا دم میرسد و در بهبودی هیکل مریض عالم بر امید واری می افزاید - شکی نیست که اراده الله در عالم تحقق یابد و قدرت کامله اش نفوذ شدید جوید - زیرا این امر

فوز و فیض سرمدی کشانند

(البشارات)

آمال مقرر بین رسیدند *

و اما بلاد شرق از همه جا مخصوص از مدن و قراء ایران نوید و لوله و انجذاب اهل بها در نشر نفحات الله و توضیح تعالیم الله میرسد الحمد لله همه جا احباء کل موفقتند و در تأسیس مدارس تعالیم و تربیت بنین و بنات مؤید و در تعیین و ارسال ناشرین آثار هدای مبالغین کلمه الله ساعی و جاهد و جون در ایران مقصدان در کمین گاهانند لهذا ما تشریح و تفصیل خدمات احبای ایران و تحریر اسامی بعضی از دوستان جانفشان عهد و میثاق اوفی را جائز نمیدانیم و آیه مبارکه لا تقصص رویاک لاخوتک میخوانیم منادیان کلمه الله در هر مدینهئی حین غفلة من اهلها وارد و علی قدر عقول الناس ناطق افسردگان را شعله شرارند و مشتعلان بنار عشق را تعدیل حرکات و اعتدال در گفتار و رفتار آموزند تا در هیچ موردی زمام از کف نرود و بک از دف نرهد و نتایج کلیهئی که اصل مقصود داشت حاصل شود و تحبیب قلوب و تألیف نفوس چنانچه باید و شاید دست دهد در سرفروزی یکی از شهزادگان ساکن در آن مدینه موسوم به محمد حسین میرزا چون بحقیقت تعالیم بدیعه پی برد و از موائد معانی و لذائذ روحانی حصهئی کافی جست چنان آشفته و شیدا شد که بی اختیار کشت و بی اختیارش بیم هلاک لوح امنی از قلم میثاق رب الاشراف بافتخار آن مونس عشاق نازل که از جمله عبارات آن این بود: نه عقل و فرهنگ مانع از نشر نفحات الله محبوب و نه جنون و پرفزون زنجیر شکنی مطرب خدایا اعتدالی بخش و توسطی عنایت فرمانتیمی اینگونه

در اینماه از اکثر بلاد شرق و غرب مکاتیب احبار رسیده و از وصول بشارت اعلاء کلمه الله و نشر نفحات الله کمال وجد و طرب حاصل و دل و جان او را بمنتهای درجه آمال نائل منجمله خبر بهجت اثر نفوذ این امر بدیع بین اهالی هولندا بوده که بدو خانم وقایع نکاری از آن حدود مسافرت مینموده اتفاقاً در ارض اقدس بمحض رسیدن بهر پرور مشرف میشود و در چند محفل اجوبه سؤالات خود را که از اسان مبارک می شنود ثبت و ضبط میکند و بمحض مراجعت بهو اندر روزنامه های انجدارج مینماید و در هر مسئلهئی شرحی که یادداشت نموده بوده زینت رسائل و اوراق میسازد بدین سبب بعضی از اهالی چون از آن مضامین خبر میشوند در صد دخص بر میثاقند و عرائض و سؤالاتی بحیفا حضور مبارک میفرستند که صدور خطاب و نزول جواب سبب هدایت آن اصحاب میشود و مایه انتباه اولوالالباب باوجودیکه آن خانم وقایع نکار خود بهائی نبود انگونه واسطه نشر آثار و سطوع انوار شد پس اگر ما بهائیان با خلوص نیت و کمال تقدیس و همت که رخدمت بر بندیم چه خواهیم نمود!

خبر جانپروردیکر قیام احبای المانیا و امریکا است بر اعلاء کلمه علیا و بنای مشرق الاذکار اهل بهادرشیکاغوی امریکا چنانکه عکس آن در نمره گذشته البشارات طبع و توزیع شد و هم اثرات دلوز مسافرت حضرت فاضل مازندرانی سبب انبساط بساط اولیای الهی است که در محال امریکا چنان قیام بر اعلاء امر الله و ترویج عهد الله نمودند که حق از ملاء اعلی صلاهی تحسین و تبریک شنیدند و بمنتهای

موجود که اذاقام القائم قامت القیامه
مقصود این بود که از روی آیات قرآنی
واحادیث معتبره فرق اسلامی ظهور ثانی
حضرت مسیح متفق علیه و مسلم است
حال باید انصاف نمود که آیا مسیح موعود
چون ظهور فرمود خلعت نبوت از او گرفته
خواهد شد و از نبوت معزول خواهد بود
یا باهمان عظمت و نبوت و جلال بنحو اکمل
و اتم که لازمه عصر و زمان است مبعوث
خواهد شد! شبهه‌ئی نیست که مظهر
مبعوث معزول گفته نشود و شخص معزول
مبعوث نباشد پس موعود مسلمین از مظاهر
مستقله است نه از خلفای مستظله زیر تعیین
خلفا بنص رسول سابق است اما ظهور موعود
بعثت من عند الله و اراده فعل مایشاء -
و امرش منبعت از اراده مطلقه و سنت
قدیمه - و کلمه مبارکه اش حاکی از قدرت
کامله و فطرت الهیه علی فتره من الرسل
مبعوث شود و تکمیل دیانت و نعمت ربانیه
فرماید (هذه) سنة الله التي قد خلت من
قبل ولن تجد لسنة تبدیلاً ولا تحویلاً

خطاب طلعت میثاق الله باحبای امریکا
هو الله
ای احبای الهی جهان هنوز پر موج و
اضطراب است و امم عالم بایکدیگر در باطن
رقیب و پرنزاع و جدال و در بعض اقالیم
بظاهر نیز حرب و قتال عالم انسانی مریض و
بیهوش و طیبیان اخلاق جمیعاً پیش از کل در
نهایت جدال - و علت مرض را هنوز زکشف
نموده اند بلکه بکائی بخبرند و چون بحقیقت
نگری خود طیبیان از همه مریض ترند و
ضعیف تر و حریص تر با وجود این جمیع ملل
عالم از غفلت در فکر آن نیستند که جز طیب
الهی که مزاج عالم انسانی در دست او دیگری
علاج این امراض نتواند و دریاق اعظم ندهد
انواع امراض چنان در جسم عالم نفوذ نموده
که مریض و پرستار و طبیب کل در نهایت
عجز و اشد وبال حزبی که الیوم بهیچ حزبی
غرض و تعرضی ندارد و از برای عالم انسانی
صحت و راحت و آسایش و الفت میطلبند این
حزب مظلوم است با وجود آنکه احزاب
شرق در نهایت تعرض باین حزب مظلومند

و هر روز در ایران فتنه برپا مینمایند و مفتریانی
بهانه میکنند و رؤسای دین سابق عوام را
تحریک مینمایند که هجوم عمومی گردد و
جمیع مظلومان را محو و نابود کنند پس شماها
دعا کنید که دوستان در شرق محفوظ و
مصون مانند اماد و ستان ثابت راسخ شرق
مانند دریاموج میزنند و جمیع بنیهای آمال
و آرزو طلب شهادت کبری میکنند زیرا
در نهایت انقطاع و انجذاب و خلوصند و
مستعد صمود بملکوت الله فی الحقیقه
جانشانند و فدا آیینند باری در ایران
مسئله طلاق پیش بنیهای سهولت تحقق
می یافت در میان ملت قدیمه متصل بواسطه
امر جزئی طلاق واقع میگردد چون انوار
ملکوت تابید نفوسیکه از روح بهاء الله
زنده شدند بکلی از طلاق اجتناب نمودند
حال در ایران در میان احبای طلاق واقع
نمی گردد مگر آنکه امر مجبری در میان آید
و ائتلاف مستحیل باشد در این صورت
نادراً طلاق واقع گردد حال احبای امریکا
نیز باید بر این روش و حرکت سلوک نمایند

از طلاق نهایت اجتناب داشته باشند مگر
آنکه سبب مجبری در میان آید که طرفین
از یکدیگر بیزار گردند و باطلاع محفل
روحانی قرار بر فصل دهند و يك سال باید
صبر و تحمل کنند اگر در ظرف این یکسال
ائتلاف حاصل نشد طلاق واقع گردد نه این
که بمجرد ادنی تکدر و اغبراری که
در بین زوج و زوجه واقع زوج باز دیگر
بفکر الفت افتد و یا نفوذ بالله زوجه نیز در
فکر زوجی دیگر افتد این مخالف عصمت
ملکوتی و عفت حقیقی است احبای الهی
باید نوعی روش و سلوک نمایند و حسن
اخلاق و اطوار بنمایند که دیگران حیران
مانند زوج و زوجه باید الفتشان جسمانی
محض نباشد بلکه الفت روحانی و ملکوتی
باشد این دو نفس حکم يك نفس دارند و
چه قدر مشکل است يك نفس از هم جدا شود
البتّه مشقات و مشکلات عظیمه رخ دهد
باری اساس ملکوت الهی الفت است و
محبت است و وحدت است اتصال است نه
انفصال اتحاد است نه اختلاف علی الخصوص

هرامتی پس از هر نبی شاری بود - درین
خلفا و رجال مسلمین نبود - زیر اقبل از
کورفرقان در هر زمان ملت و دیانت محتاج
این نحو و حی و نبوت بود - مثلاً بعد از
انقلابات و فتوحات بخت النصر که کتب
تورات از میان رفت و بنی اسرائیل اسیر و
آواره بلاد دنیا شدند - شخصی مثل عزرا
(عزیر) اگر صاحب وحی و نبوت نمیشد که
حفظ تورات نماید و شاهد بر آن باشد البته
تورات بکلی محو و مفقود میشد - همچنین پس
از صلیب و صعود مسیح هر گاه حواریان
بقوه وحی و تنزیل تعالیم آنحضرت را جمع و
حفاظت نمیکردند یقین است که انجیلی
در صفحه دنیا نماند و کلمات روح الله
مصون و محفوظ نمیگشت - اما در عصر
قرآن چون آن کتاب الهی حفظش بعلم الله
مسلم بود - و تأثیر و نفوذش محتوم لهذا
بعد از رسول الله لزوم وحی و نبوت برای
رجال و ائمه مسلمین نماند - و این دلیل بر
کمال بود که با وجود اشرف بودن علماء
اسلام بر انبیای بنی اسرائیل ابداً محتاج

وحی و نبوت در زمان خود نبودند و وراثت
در نبوت برای ائمه و خلفای مسلمین مقرر
نگشت - این بود معنی کلمه خاتم النبیین
که ختم نبوت در باره رجال مسلمین
بود نه در خصوص ظهور موعود و سده
ابواب فیوضات سلطان سریر فضل وجود
زیراد قرائن و سیاق و سباق این آیه مبارکه
بیان حدود و شئون رجال مسلمین است
نه تعیین رتبه و مقام موعود آینده - این
بوده موضوع آیه خاتم النبیین و بغیر این
ادنی اشاره ای در این آیات در باره ظهور
موعود و ختم وحی و دیانت نیست
و احادیث معتبره فرق اسلامیه که اول
مبین آیات قرآنی است نیز شاهد بر این
معنی و دال بر این مقام است - و از جمله
احادیث مسلمیه بین مسلمین خطاب
رسول الله ص بحضرت علی علیه السلام است
که میفرماید - یا علی انت منی بمنزله
هارون من موسی الا انه لا نبی بعدی - یعنی
ای علی تو بامن بمنزله هارون هستی که با
موسی بود مگر پس از من نبی نیست

و اخترا از این چه میشود که میفرماید ای علی
هر مقام و منزلتی که هارون در زمان موسی
داشت تو در زمان من داری باستانهای
نبوت که پس از حضرت کلیم - ائمه دین
نبی بودند ولی پس از من نبی نیستند - پس
موضوع این حدیث و قرائن آن راجع بائمه
مسلمین است نه بظهور موعود و اشارات
آیات قرآنیه دلیل بر ختم نبوت در سلسله
رجال و خلفاء مؤمنین است نه سد فیض
قدیم و ختم وحی و دیانت رب رحیم هذا
هو الحق و ما بعد الحق الا الضلال و مشروحت
حدیث معتبر مرفوعی است که در باب
بیعت خلفاء در صحیح مسلم مرقوم که
حضرت فرمود "كانت بنو اسرائيل
تسوسهم الانبياء كلما هلك نبى خلفه نبى و
انه لا نبى بعدى فسيكونون خلفاء فيكونون
قالوا فما تأمرنا قال فوا ببيعة الاول فالاول
ان الله سائلهم عما استرعاهم - یعنی راهنمایان
وائمه بنی اسرائیل انبیا بودند هر وقت
پیغمبری فوت میشد بجای او نبی دیگر
بود - اما پس از من انبیا نیستند بلکه

عنقریب بکثرت خلفا خواهند بود عرض
کردند بما چه امر میفرمائید (ما چه کنیم)
فرمودند شما ایضاً بیعت خلفای یکدیگر بعد
دیگری بنمائید خدا آنها را خواهد پرسید
از آنچه با آنها مرحمت و احسان فرمود -
در این صورت بر اهل انصاف و ذوق
پوشیده نیست که چه در قرآن و چه در
احادیث قرائن آیات و کلمات همه شاهد
بر ختم نبوت برای رجال ملت بوده نه بجهت
مظاهر کلیه الهیه که از بعد مبعوث میشوند
بدین سبب از قدیم الزمان جمیع مسلمین و
مسیحیان متفقاً منتظر ظهور ثانی حضرت
مسیحند که با حضرت مهدی ظاهر شود و
بظهور حضرتش علائم و آثار قیامت آشکار
گردد - و انه لعلم الساعة (سوره زخرف)
ضمیر در این آیه مبارکه را جمیع مسلمین
راجع بظهور ثانی مسیح نموده اند - که
بقیامت علائم قیامت نمودار شود و اسرار
حشر و نشر مشهود ابرار گردد چنانچه این
مسئله را شیعیان در باره ظهور قائم (مهدی)
نیز معتقدند و در جلد ۱۳ بحار الانوار این حدیث

بقیه مضمون نمبر (۴) در عقائد امم

ماندن در دین مسیح است و گوش ندادن بمخالفین آنحضرت قبل از ظهور ثانی او - نه آنکه بعد از ظهورش خود آنحضرت هم نباید با تعالیم جدید ظاهر شود - و واضح تر آیه (۲۶) قبل از آن است که میفرماید "این را بشما نوشتم درباره آنانکه شمارا گمراه میکنند" چه قدر مطلب واضحست و چگونه پرده تقلید و غرض چشمهای مقلدین را بسته که آیات و کلماتی را که منع از تقلید معاندین و رفع اضلال مضاین است - آنرا دلیل بر عدم ظهور امر جدید و بهانه سد ابواب فیوضات قدیمه رب مجید قرار میدهند - فنعم مقال - خلق را تقلیدشان برباد داد

و اما آیه مبارکه خاتم النبیین - در قرآن شرح نزول این آیه مبارکه موجود و قبل از این آیه ذکر زید مذکور و زید یکی از اصحاب بود و پسر خوانده رسول مقبول و آنحضرت زید را بجای فرزند خود تربیت فرموده بود - و چون زید زن خود زینب را طلاق داد و پس از مدتی - حضرت زینب

از جمله نصوصی را که عیسویان در باقی بودن شرع انجیل و عدم لزوم امر و حکم جدید قرار میدهند آیه (۲۷) از باب ۲ رساله اول یوحناست که میفرماید "و اما در شما آن مسحهئی که از او یافته اید ثابت است و حاجت ندارید که کسی شما را تعلیم دهد بلکه خود آن مسحه شما را از جمیع امور اعلام مینماید" این آیه را چنین معنی مینمایند که ایمان بمسیح کافی است و ملهم - دیگر مسیحیان محتاج بتعلیم جدید و امر تازهئی نیستند با وجودیکه یوحنا رسول در این باب مؤمنین را باستقامت و ثبات در دین و صیئت میکنند - تا بواسطه معاندین از امر حضرت مسیح منصرف نشوند و ابدا در آیات این باب ذکر از عدم زوال دین مسیح نیست - بلکه بعد از آن آیه میفرماید - و آلائی فرزندان در او ثابت باشید تا چون ظاهر شود اعتماد داشته باشیم - و هنگام ظهورش از وی خجل نشویم" پس مقصود یوحنا ثابت

را نکاح خود در آورد - مخالفین بهانه جوئی که محض معارضت کاهی را کوه میگفتند در این قضیه اعتراضاتی چند نمودند - از انجمله گفته اند زید پسر حضرت بود چرا آنحضرت زوجه فرزند خویش را نکاح نمود در جواب اعتراضات آنها این آیه مبارکه نازل که پیغمبر نه تنها پدر جسمانی زید نیست - بلکه پدر هیچیک از رجال مسلمین نه - و این آیه در سوره احزاب جزو ۲۲ قرآن است که میفرماید ما کان محمد اباً احید من رجالکم و لکن رسول الله و خاتم النبیین - یعنی محمد پدر هیچکس از رجال شما نیست و لکن رسول خداست و پس از وی نبی دیگر نه - مقصود از این آیه مبارکه واضحست که میفرماید نه تنها زید بلکه از رجال مسلمین هیچکدام فرزند جسمانی آنحضرت نیست لکن حضرت رسول خدا است و رجال مسلمین مؤمنین با آنحضرت هستند نه اولاد جسمانی و نه وارث در نبوت رسول کریم - و چون نه اولاد آنحضرتند و نه وارث در نبوتش لهذا اگر یکی از آنها زن

خود را طلاق بدهد و پس از مدتی حضرت آن زن را نکاح کند این نکاح مخالف هیچ قانونی نیست - پس درین آیه مبارکه دو مطلب و مقصد مذکور موجود - اول نفی ابوت جسمانی آنحضرت نسبت بر رجال مسلمین نظر با اعتراض معترضین - و ثانی منع وراثت آن رجال در نبوت رسول کریم - بعکس رجال و خلفای رسول سابقین که همه وراثت رسول خود بودند حتی در نبوت و کتاب - اما در کور اسلام این نبوت و وراثت بر رجال و خلفای مسلمین ختم شد - یعنی قبل از محمد رسول الله ص و نزول قرآن نظر باقتضای ازمنه سابقه خلفای هر نبی مرسل و پیغمبر شاری و ارث نبوت و کتاب و صاحب وحی و خطاب بودند - چنانچه در جزو ۲۷ قرآن رکوع ۲۰ میفرماید - و ارسلنا نوحاً و ابراهیم وجعلنا فی ذریتهما النبوة و الکتاب - یعنی فرستادیم نوح و ابراهیم را و قراردادیم در ذریه آنها نبوت و کتاب را - و این نحو وراثت و نبوت که در سلسله خلفا و رجال

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrins, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

The Religion of God and the Creed of God had been revealed and made manifest from the Heaven of the Will of the King of Pre-existence for the sake of Union and Harmony among the people of the world; make it not a means for disagreement and discord?

The Religion of God and His Law is the greatest cause and mightiest means for the appearance and effulgence of the Orb of Unity. The development of the world, the training of Nations, the tranquility of the servants and the security of the people of all lands have been due to the Divine Precepts and Ordinances. Religion is the greatest cause for (the appearance of) this great gift. It bestowes the cup of vitality, confers immortal life and imparts eternal benefit (to the people).

(TABLET OF ISHRAKAT.)

In every country of Government where any of this community reside, they must behave toward that Government with faithfulness, trustfulness and truthfulness.

(THE GLAD TIDINGS.)

In this manifestation, victorious hosts are worthy deeds and the morals and the Leader and Commander of these hosts is God like piety. This comprehends all such rules over all?

(TABLET OF ISHRAKAT.)

Knowledge is like unto wings for the being (of man) and is as a ladder for ascending. To acquire knowledge is incumbent on all, but of those sciences which may profit the people of the earth and not such sciences as begin in mere words, and end in mere words.

(TABLETS OF TAJELYAT.)

WORDS OF HIS HOLINESS
BAHA'O'LLAH.

O YE WHO ARE WEALTHY ON EARTH?
The poor among Ye are My trust
Therefore guard My Trust and
be not wholly occupied with
your own ease.

O MY SON?

The Company of the wicked
increase the sorrow and the fellow-
ship of the righteous removeth the
rust of the mind. He who desires

البشائر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دالر

جلد ۱ یکم ذیقعدة الحرام سنه ۱۳۳۹ هـ مطابق ۸ جولای سنه ۱۹۲۱ ع نمبر ۵

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

﴿بیان من اراد الله﴾

﴿ندای ملکوت ابھی﴾

احبای الهی باید مظاهر رحمت عامه

باشند - و مطالع فیض خاص گردند *

مانند آفتاب بر گلشن و گلخن هرد و بتابند

و بمثابة ابر نیسان بر گل و خار هرد و ببارند *

جز مهر و وفا نجویند و طریق جفایوینند *

و غیر از راز صلح و صفانگویند - اینست

صفت راستان اینست نشانه بنده آستان

ای اهل بها! شما مشارق رحمت و

مطالع شفقت و عنایت الهی بوده و هستید

لسان را بسبب و لعن احدی میالائید -

و چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمائید *

آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول شد مقصد

حاصل و الا تعرض باطل ذروه بنفسه مقبلین

الی الله المہیمن القیوم * سبب حزن مشوید

تا چه رسد بنزاع و جدال *

to associate with God, let him associate with His Beloved; and he who desires to hear the words of God let him hear the words of His Chosen Ones.

BEWARE? O SON OF DUST.?

Walk not with the Wicked and confederate not with him, for the companionship of the wicked changeth the light of life in to the fire of remorse.

O HEEDLESS ONES?

Think not that the mysteries of hearts are concealed; nay, rather know with certainty that they are inscribed in clear type and are openly manifest in the Presence.

O MY SERVANTS?

Ye are the trees of my Garden; ye must bear fresh and beautiful fruits, that ye and others may be profited by them. Therefore, it is necessary for ye to engage in arts and business. This is the means of attaining wealth, ye possessors of intellect. Affairs depend upon means, and the blessing of God will appear therein and will enrich ye. Fruitless trees have been and will be only fit for fire.

O MY SERVANT?

The lowest men are those who bear no fruit upon the earth; they are indeed counted as dead. Nay the dead are preferred in the presence of God before those who are indolent and negligent.

O MY SERVANT?

The best of people are they who gain by work, and open for themselves and their kindred in the Love of God, the Lord of the Creatures.

(FROM HIDDEN WORDS)

O MY SERVANT?

Thou art like unto a jewelled sword concealed in a dark sheath by reason of which its value is unknown to the jewellers. Then come forth from the sheath of self and desire that thy jewels may become open and manifest to the people of the world.

O SONS OF NEGLIGENCE?

Attach not your minds to mortal sovereignty and rejoice not therein. You are like unto the heedless bird warbling with all tranquility upon a branch in the garden, when suddenly the hunter of Death brings it down to the Dust. Then there will remain no trace of melody, form or color. Therefore, be admonished, O Servant of Desire.

(WORDS FROM THE TABLET OF THE WORLD.)

In this Day every knowing one testifies the utterances, which are revealed from the Pen of this Oppressed One, are the greatest cause for the elevation of the world and the development of nations. Say, O People? Arise to assist yourselves through the heavenly Power, that perchance the earth may be purified from the Idols of superstitious and imaginations which are, forsooth, the cause of the failure and servility of the helpless people. These idols intervene and withhold the people from progress and loftiness. It is hoped that the hand of Power will assist and will deliver the creatures from great baseness.

It is revealed in one of the tablets:—

"O People of God? Be not occupied with yourselves. Be intent on the betterment of the world and the training of nations." the betterment of the world can be accomplished through pure and excellent deeds and well approved and agreeable conduct.

The helper of the cause is Deeds and its assistant is Good Character.

O PEOPLE OF BAHAI?—Hold fast unto piety? This is that which is commanded by this Oppressed One and chosen by the Potent One

O FRIENDS?—In this soul refreshing Springtime, it behoveth you to be refreshed and verdant through the Divine Vernal Shower. A great sun has diffused its rays and the cloud of Mercy is over-spread. Successful is he who did not make himself portionless and recognised the Friend in this garment.

Say: The Ahriman's all lurking in ambush? be ye aware and deliver yourselves from every darkness through the light of the name of Discerning One. Have ye regard for (the interest of) the world and not for yourselves. Ahrimans are such souls as intervene and interpose between men and exaltation and loftiness in their positions. In this Day, it is incumbent and obligatory upon all to adhere to that which is conducive to the progress and elevation of the just Government and people. In every one of the Verses, the Supreme Pen hath opened doors of Love and Union. We have said and Our saying is Truth—Consort with all the (people of) Religions with joy and fragrance through this utterance, whatever was the cause of the foreignness,

discord, and disunion was removed.

Concerning the progress of existence and the development of men, we have revealed that which is the greatest door to the training of the people of the world. All that hath formerly been revealed from the tongue or pen of the people of the past, the king thereof is indeed revealed in this most great Manifestation from the Heaven of the will of the Lord of pre-existence. In former ages it has been said; "To love ones native land is faith" But the tongue hath said in the Day of (this) Manifestation; "Glory is not his who loves his native land; but glory is his who loves his kind." By these exalted words He taught the Birds of soul a new flight and effaced restriction and blind imitation from the Book. This Oppressed One hath forbidden the people of God (To engage in) strife and conflict and summoned them to good deeds and to spiritual and pleasing morals. In this day, the hosts which assist the cause are (good) deeds and good morals. Blessed are those who adhere thereto, and woe unto those who reject them.

(WORDS OF HIS HOLINESS BAHÁ Ö LLAH.)

"Ahriman" is the tempter, demon, evil Spirit of the Zoroastrian scripture. Here Baha ö llah uses the term to denote all those men, teachers and leaders who mislead men and tempt them away from the Truth.

RECENT TABLETS FROM HIS HOLINESS ABDUL BAHA.

HE IS THE MOST GLORIOUS.

O Proclaimer of the Covenant.—

The letter which you had written on 25th Jama-di-ulawal, was received. Briefly it will be replied to:—

In reality the convention shall have fruitful results among which shall be the oneness of the friends. As regards my coming to India it is now the monsoon season, let winter come and we shall see what God destines. Concerning the Mashrek-ulazkaryou may now apply to the Government and seek its permission and have all thoughts concentrated on a Mashrek-ulazkar at Bombay only. God willing in the future one similar lofty edifice will be raised in one of the cities of Central India. In the newspaper which you mean to publish you must by no means write a single word of politics. It should be replete with the Councils of His Blessed Perfection, with the Oneness of the world of humanity with spiritual love and the penetration of the word of God. Messrs. Vakil, Shirazi, and Hashmatullah are in reality self-sacrificers and deserve the praise of the highest concourse...Convey also the most holy greetings on my behalf to all the friends one by one. Send my best Bahai Greeting to jenabe Pritamsingh in the Punjab. Through divine favours I hope he will shine like a star from that horizon. Convey my love to Pundit Iyer in Madras. I pray God to engage him with his Grace so as to enable him to undertake the task of convincing and reviving many a soul by putting

forth the best of proofs. Cause my spiritual message to reach Dr. Mazharali & Abbas Ali in Rangoon so that like free cypresses they may display the waft of divine favours. It is my hope that they shall be assisted and successful. Transmit the utmost love of my heart to my spiritual friend Aga Syed Mustafa in Kanjungun. I pray on his behalf at the threshold of the blessed Perfection, for the utmost aid and assistance. On my behalf do thou greet Mr. Alidost Samad, Jenabe Abdul Hamid and jenabe Khalifa in Mandalay with the best of Bahai Greetings. These holy personages are continually before us and are among the near ones of the Court of the Greatest of Glories. It is sure that they are assisted and have attained. Jenabe Aga Syed Abdul Hussain the grandson of Jenabe Syed Mehdi who beheld the message of his Lord is permitted to come here. Upon thee he Baha-ul-abba.

ABDUL BAHÁ ABRAS.

Behji 14th Shaban 1339.

Translated by M. R. Shirazi, at Karachi.

Bombay.

To His Honour Mr. Pritam Singh and his wife, unto them be the glory of God the Most Glorious.

He is God.

O ye two blessed souls?

Your letter to his honour Azizullah Khan Bahadur, has been received. It contents indicated that ye have started a paper and the motive is the guidance of the people. This is the best motive God willing it may become the cause that the blind will acquire sight and the deaf hearing, but ye

should not at all discuss any political affairs. The contents must be confined to the exhortations of the Blessed Beauty which are found in the tablets, as the promulgation of the oneness of the world of humanity, extermination of the decayed blind imitations, creations of the love and harmony amongst mankind service to the world of morality and education of the souls, obedience and loyalty to the Government and other utterances which will produce spirituality and luminosity for the hearts and unveils the influence of the Word of God and the diffusion of the breaths of God.

Unto you both be the Glory of Abha?

April 29 1921.

Translated by Aziz-Ullah Khan S. Bahadur.
Haifa, Palestine.

The beloved of the Lord, the friends in truth, and the signs of the All-Merciful, throughout the East and throughout the West. Upon them all be the glory of the Lord the All-Glorious.

HE IS GOD.

O ye faithful friends, O ye sincere servants of His Holiness Baha'u'llah:—

Now, in the mid-watches of night, when eyes are closed in slumber and men, upon the couch of rest have laid their heads upon their pillows and are fast asleep, Abdul Baha, is within the precincts of the Hallowed Shrine, wakeful, and in the ardour of invocation, utters this his prayers:—

“O thou Divine and Loving Providence! The East is astir and the West surgeth even as the eternal

billows of the sea. The gentle gales of Holiness are diffused and from the Unseen Kingdom the rays of the Orb of Truth shine forth resplendent. The Anthems of Divine Unity are chanted and the ensigns of Celestial Might are Waving. The angelic voice is raised and the Levithian of selflessness and evanescence is roaring. The triumphal cry: “O thou the glory of glories!” resounds on every side and the call: “O thou Most High!” rings throughout all regions. No clamour but the stir of the countenance of the One Heart-Ravisher is raised in the world and no tumult is there save the scathing of the love of Him, the Incomparable, the Well-Beloved.

The beloved of the Lord, with their musk-shedding breath, burn brightly a candle in every clime and the friends of Him, the All-Merciful, are in all regions, even as the unfolding bloom. Not for a moment do they rest, they breathe not but in remembrance of Thee and crave not but to serve Thy Cause. In the meads of Truth they are as a nightingale of sweet melodies and in the flower-garden of Guidance even as the brightly-coloured fragrant bloom. With mystical flowers they adorn the garden-walks of reality and bedeck as the swaying cypress the river-banks of Divine Direction. Above the horizon of Being they twinkle as radiant star and in the firmament of the world they shine as Orbs resplendent. The manifestations are they of Celestial Grace and daysprings of the Light of Divine Assistance.

Grant, O Thou Loving Lord!, that all may stand firm and steadfast and shine with everlasting

splendour; that thereby the gentle gales at every breath may blow from the bowers of Thy Loving-kindness, and from the Ocean of Thy Grace an emanation may arise; the kindly showers of Thy Love may bestow freshness and the zephyr may waft the perfume from the rose-garden of Thy Divine Unity. Vouchsafe, O Best-Beloved of the world a ray from Thy Splendour and direct upon us, O Well-Beloved of mankind, the Light of Thy Countenance! O God Omnipotent! shield us and be our Refuge and O Lord of Being! show forth Thy Might and Thy Dominion. O thou Loving God! The mover of strife in some regions are astir and active and the faithless stirers of sedition are inflicting night and day, a grievous wrong. Even as wolves, despots are lying in wait and the wronged and innocent fold has no help nor succour. Bloodhounds are on the trail of the gazelles in the meads of Divine Unity and the pheasant of the mounts of Heavenly Guidance is persued by the ravens of envy.

O Divine Providence! Preserve Thou and protect us! O Thou art our shield! Save us and defend us! Keep us neath thy shelter and by thy aid save us from all ills. Thou art indeed the true Protector and the Unseen Guardian, the Celstial Watcher and the Heavenly Loving Lord."

O ye beloved of the Lord! On one side is the standard of the One True God unfired and the voice of the Kingdom raised; the Cause of God is spreading and manifest in splendour, are the wonders from on High; illumined is the East and perfumed is the West; grisamber-shedding is the North and musk-

breathing is the South.....on the other side they that are faithless in their hate and rancour ever stir grievous sedition and mischief. No day passeth but some man raiseth the standard of revolt and spurs on his charger into the arena of discord. At every hour a vile adder bareth its fangs and scattereth its deadly venom. The beloved of the Lord are wrapt in utter sincerity and devotion, unmindful of this rancour and malice. Smooth and insidious are these snakes; these whisperers of evil, artful in their craft and guile. Be ye on your guard and ever wakeful! Quick-witted and keen of intellect is the belover and firm and steadfast is the assured. Act ye with all circumspection. "Fear ye the sagacity of him that believeth for he seeth with the light Divine." Beware lest any soul should privily cause disruption or stir up strife. In the cause of the impregnable stronghold, be ye brave warriors and for the goodly mansion a valliant host. Exercise the uttermost care day and night, be on your guard; thereby the tyrant may not inflict an injury. Study the Tablet of "The Holy Mariner" that ye may know the Truth and consider that the Sacred Beauty hath fully foretold future events. Therein them that perceive are admonished and therein is the bounty for the sincere. Dust-like is Abdul Baha at the Threshold of Holiness and in the utmost lowliness, humility and restlessness, in the day time and in the night season is he engaged in the promulgation of Signs and whensoever findeth he time addresseth fervently and suppliantly this, his prayer:—

"O Thou Divine Providence! Pitiful are we; grant us Thy Succour; homeless and wanderers, give us Thy Shelter; scattered, do Thou unite us; astray, join us to the fold; bereft, do Thou bestow upon us a share and portion; athirst, lead us to the wellspring of Life; frail, strengthen us; that we may arise to exalt Thy Cause and present ourselves a living sacrifice in the pathway of Guidance." Such is the conduct and the worship of him the servant of the Sacred Beauty. The faithless, however, night and day, openly and privily, exert their utmost, to shake the foundations of the Cause of God, to root out, thereby the Blessed Tree, to deprive this wronged servant from service, to kindle secretly strife and sedition and to annihilate Abdul Baha. Outwardly they appear as sheep, yet in wardly are nought but ravening wolves. Sweet are they in words, yet at heart a deadly poison. O ye loved ones! guard ye the Cause of God, let not sweetness of tongue beguile you, nay consider the motive of every soul and ponder upon the thought he cherisheth. Be ye then straightway mindful and on your guard! Avoid, yet be not aggressive and burn away own censure and turn away from censure and slander. Leave him the hand of God! may the Glory of Glories rest upon you!

Mr. Reza Khan a Persian Bahai Friend who had been to Haifa and America, stayed in Bombay on his way to Tehran, Persia, He related some of his experiences with the Bahais in other lands and left a donation of Rs. 50/- for the Bahai News with the assurance that he would do all he could for that journal during his stay in Tehran. We wish him a happy return home.

The All India Bahai Central Fund and committee request Bahais all over India to realise their responsibility in this direction. This fund is devoted mainly to the spread of the cause in India and the publicatin of Literature.

—:O:—
AMERICA.

The Star of the West for March 21st has a beautiful article on the "Bahai Revelation" by Luise R. Waite. The History of the movement is presented in a lucid manner and the teaching is very briefly but nicely put.

We are tempted to quote a passage for our readers. "The fundamental principle of faith in the Bahai Teachings is the need of a Divine Teacher one who comes speaking "With Authority". As a garden without the training of a gardener becomes choked with weeds, and the flowers give forth

no fragrance, so man, the greatest of all God's handiwork, is in need of an educator, a divine garden, as the material and intellectual faculties which need development, so has he the latest spiritual faculties, God given potentialities which must be quickened and brought forth into expression. Such Spiritual educators were Moses, Zoroaster, Buddha, Christ, and Mohamed of the past and his followers believe such is Baha'O'llah of to-day. All of these were founders of great religions and revealed sacred books. Among other things we find are production of the photographs of the Representatives to the First All India Bahai Convention as well as the banquet and reception held and an account of the India Bahai-convention held in Bombay 1920.

FAR EAST

The Star of the West of April 9, 1921 contains a beautiful letter from sister Miss E. A. Stewart who was in India at the time of the Convention, and also a letter from Miss Agnes B. Alexandar from Tokyo, Japan, who sends an account of the Bahai work done in that land of flowers. The Bahais of Japan have started a journal called the Star of the East. The facsimile of the pages in the Japanese language is reproduced. Miss Agnes says at the end of her letter "Now the East and West will truly join hands

to work together in His Great Vineyard and may the Harvest be great."

New York:

To

The maidservant of God, Miss Jean Masson, unto her be the Glory of God, C/o his honor. Mr. Roy Wihelm.

(Baha'ullah)

(Mashreq'ul-Azkar)

HE IS GOD.

O thou, harbinger of the Kingdom!

Thy letter has been received. Its contents indicates that thou art occupied in writing a book in answer to the one who has written against God. Thou hast asked as to how ye should spell in English the blessed name of His Holiness Baha'U'llah and also Mashrequ'l Azkar. Ye should spell them thus Mashreq'ul-Azkar.

It is my hope that in writing this book thou wilt be confirmed. The language, however, should be very lenient and mild. Thou shouldst write it with the utmost politeness. Thou shouldst not look at the expressions of that hostile person, because he was a man full of prejudice and very impolite. Everybody who has a little sense of fairness, understands that all what this person has written is based on the utmost selfinterestedness and enmity. This very fact is a sufficient proof showing his fallacy.

Unto thee be the Glory of Abha!

(aig.) Abdu'l Baha abbas,

April 29-1921

Translated by :

AZIZU'LLAH KHAN S. BAHADUR,
HAIFA, PALESTINE.

Photo of the Bahai Friends in Mandalay, (Burma.)

خویش است و این کلمه را معترضی دلیل بران قرار دهد که فلانی بن گفت شما تعمیر خانه و تربیت کسان خود را ترک کنید و در پی حفاظت عائله خود نباشید ملاحظه فرمائید چه قدر این سوء تعبیر خارج از مقصد و موضوع است و دور از عدل و انصاف و مورث بیگانگی و تنفر و اختلاف مایه حیرت است و باعث عبرت جمله دنیا یک وطن گر گفته شد شرق دران هست و ایران نیز هم خدمت عالم چو حق فرمود فرض - شرق دران هست و ایران نیز هم هست در حب جهان حب وطن حب شرق و حب ایران نیز هم بقیه دارد

مکتوب از بم

در ظهور این کوکب درخشان و ستاره رخشان یعنی جویده فریده البشارت که امر الله را خادمی لایق و شایان است و سبب توسعه معارف و ترویج دین و خدمت بامر الله تبریکات خالصانه خود را از صمیم قلب تقدیم میداریم عموم احبای بم با نهایت فرح و انبساط و کمال نشاط این جریده مبارکه را استقبال مینمایند خصوص بنده که یکی از اطفال حاصل میبایم امیدوارم که سالهای مفیدی بعون و عنایت ربانی از حوادث محفوظ و مضمون مانده مسائل الهیه را کوش ز تمام اهل عالم نمایم

البته از بدیهیات است که هر چیز را اصل و اساسی است و اساس ترقیات روحانی نوع بشر دین و جهالت باوج دانائی میرسانند دین است که مجامع اخوت و مهر بانی و مودت و برادری بین تمام اهل عالم تشکیل میدهد دینداری است که باعث الفت و مهر بانی و اتحاد و یگانگی میباشد اگر چه ادیان ماضیه بغير از خودشان سایرین را باطل میدانند چنانچه میفرماید کل حزب بما لیدهم فاحسبون ولی

ما از غلیان حب و انجذاب دوستان بم و آقای محمودزاده نهایت تشکر و ممنونیت را داریم زیرا معارف خواهند و با انتباه حضرت اعلی روحی له الفداء میفرماید (خدایا) با طفال عطا فرمودی آنچه را که علما و حکما از ان محروم، این از معجزات بوم ظهور است و سری از اسرار انشور امیدواریم از نونهالان حدیقه عهد الله یعنی جوانان بهائی هر طفل یکشبه ره صد ساله طی کند - (البشارت)

ایام رضوان در شیراز

چند سال بود حقیر آرزوی زیارت احبای ایران داشتم که از ملاقاتشان کسب فیوضات روحانیه نمایم از حسن اتفاق ایام رضوان گذشته موفق بمسافرت بایران شدم و اول از ملاقات حضرت ابوی و حصول روحانیت تازه ایشان در این سفر حظ وافر بردم و بعد بملاقات دوستان شیراز سرور سردی جستیم

از قرار مذکور هر سنه احبای شیراز در ایام عید رضوان عموماً یکجا جمع میشوند و جشن رضوان را چنان باشور و ولوله و آشوب و غلغله میگردانند که بسیاری از غیر بهائیان نیز در آن جشن شامل و کمال حیرت حاصل مینمودند و در خارج نیز تظاهرات بحد و حدس مینامدند لهذا سال گذشته که حقیر در انجا بودم اهل محفل روحانی چنان صلاح دیدند که در ایام عید احباب همه در یک محفل جمع نشوند ان بود که در هر یک از ایام رضوان دوستان مجامع عیدیه داشتند از جمله روز اول رضوان در منزل حضرت میرزا علی محمد خان جشن و ضیافتی مجال

برپا بود و حضرت میرزا منیر نبیل زاده در خصوص بدایت رضوان و اهمیت ان نطق مفصل فرمودند و از انجا که احباب همه اشتیاق فوق العاده بدوستان هندوستان داشتند از بنده خواهش نمودند که نطقی درباره پیشرفت امر الله در بلاد هند نمایم لهذا حقیر هم شرحی از تفصیل کانوشن بهائیان هندوستان بعرض آقایان رسانیدم و ذکر خدمات مستر وکیل و بعض دوستان کردم متجاوز از پنجاه نفر محترمین شهر بودند و مهتر فریدون رستم جوانمرد و مهتر مهربان نوشیروان از احبای زردشتیان هم اکثر اوقات در محفل ملاقات تشریف داشتند نیز جناب پرتو در آروز سرودی را که مخصوص عید رضوان نوشته بودند با طفال داده بالحن بسیار خوشی سرودند

روز دوم رضوان بنده در پنج محفل موعود بودم ولی ممکن نبود که در همه جا حاضر شوم و از جمله جشنهایی که آنروز مهیج هر جان و تن بود در تالار باغ گلشن مهیا گشت و نطقهای مفصل در اثبات امر الله و لزوم تربیت اطفال احبا ادا کردند حقیر هم در این موضوع چون نطق نمودم جناب میرزا علی خان افغان با طفلی دوازده ساله برخاسته از طرف اطفال بملاحتی اظهار رحمت درباره نطق بنده فرمودند که کاهی ان شیرینی گفتار از یاد و خاطر نرود تخمیناً پنجاه نفر اطفال بهائی که در تحت تربیت و نظام میرزا علی محمد خان نبیلی از طلاب درس تبلیغ و اخلاق بودند در تحصیلات خود نایشی شایسته دادند نیز آنروز و شب در منزل حضرت امجد اعز موعود بودیم و یکی

الحمد لله که در بم امر الله روز بروز در ترقی است بالاخص رسیدن این جریده مبارکه بیشتر از پیشتر سبب علو امر و سمونداء الهی امید است ان نایدات جمال ابهی این معموره ترقیات فوق العاده نموده چنانکه باید و شایسته سبب ترویج دین و امر الهی گردد - زیاده تصدیع و جسارت نمیدهد - محمود زاده

مکنونه و خفیات امور بشهود پیوست و از یک طرف سیاحان و مورخین در اطراف بسیر و سیاحت افتاده عادات و رسوم و آداب هر جایی را بجای دیگر نقل و انتشار دادند و از یک طرف قوه برقیه حامل اسرار و ناقل اخبار شد و سفن ناریه و مراکب بخاریه بجزولان درآمد بالاخره معماهای لاینجل خود بخود حل شد و لغز سر بسته باطنیه کشف گردید و مجهولات بسیاری معلوم و آشکار گشت سد اسکندر شکست و یاجوج و ماجوج بحمله و مهاجمه برخاستند و کوه قاف مرتفع و خلق و رای آن معروف و هویدا گشتند شهرهای موهومی جابلقا و جابلسا و جزائر خضره از امواج بحر عام غرق گرداب عدم یا منحل بمعنای اصلی خویش شدند خلاصه نتیجه اطلاعات عمومی عالم این شد که از جهتی اهل مشرق دیده شدند با حال خلسه و غفلت و کمال سست همی و جهالت نمائی را از وهم و خیال برای خود مصور ساخته بسنایش و آرایش آن پرداخته فقط بر رسوم و عاداتی بی روح و حقیقت دل بسته و از جمیع فوائد مدنیت یعنی علم و صناعت و تجارت محروم و نیز از مواهب روحانیه که محبت و اخوت و خیر عموم و نورانیت ضمیر و ترقیات معنویه باشد بی نصیب و مایوس خسرالدنیا والاخره ذلک هواخسران المبین و همواره بدیده حسرت و حیرت باهل غرب نگر بسته که صنایع محیر العقول آنان تالی معجزات و ثانی خوارق عادات است و از علم و قدرت خود سایرین را بقید حاجت و اسارت خویش در آورده و از جهتی بدیده اهل بصیرت ملت غرب در حالتی مشاهده شدند که

مجسمه مهیبی را شاخص خود ساخته مانند غاشیه جهنم او را در بر گرفته اند مجسمه نیکه شراره اش عالم را بسوز و کداز افکند مجسمه نئی که دسترنج ملیونها نفوس رنج بر زحمت کش ربابی غبار هوا و دود فنا ساخته مجسمه نئی که آسیای مرادش از خون جوانان در گردش و چرخ مقصدش از عرق جبین و اه و حنین بیچارگان در دوران مجسمه نئی با کمال قساوت و شقاوت همواره بخون بشر حریص و بذلت و فلاکت بنی آدم مولع و دوزخ صفت نعره هل من مزید میزند مجسمه نئی که نه عالم انسانیت را با وجود آن ساعتی راحت میسر و نه کشتی جامعه بشریت را با طلاطم و تصادم او دقیقه سکون و آرام ممکن مجسمه نئی که نتیجه تمام صنعت ها و تجارت ها فدای هیولای او و جان ملیونها انسان شریف قربانی اسم بی مسمای اوست و آن مجسمه را تمدن یا سیاست نام نهاده اند بالاخره امراض مزمنه کونا کون و دردهای مهلك بیدرمان که در حجبیات جهالت متواری بود مکشوف افتاد و بر همه کس هویدا و واضح گشت که نوع بشر یا در قید اسارت جباران در فشارند و یا در ربه تقلید خود خواهان گرفتار و از هر دو جهت خلق از مواهب آسمانی و سعادت انسانی برستی محرومند فبیت لهما سوءاتهما و یک نفر دانستند دیده نشد که در علاج امراض جامعه انسانی راهی بنماید و دری بکشد تا اینکه بقانون نظام اصلاح یا ناموس طبیعت یا مشیت کلیه در قرن نوزدهم مسیحی آفتاب حقیقت از افق شرق طالع شد و تعالیمی جامع جمیع مایحتاج اهل شرق و غرب و حاوی

معالجه و مداوای تمام امراض اجتماعی و انفرادیه از عالم لاحد و لامکان که پرورش یافته این عالم طبیعت و مضیق نفس وهوی نبود ارمغان آورد تعالیمی که منبعث از افکار محدود بشریه نبوده و از خیالات و اوهام خلقیه تراوش نیافته تعالیمی که عموم خلق عالم را بدون تفاوت نژادی و وطنی در ظل جناح عنایت خود گرفته و راه صلاح و آسایش جمیع را نموده تعالیمی که در ساحت آن سیاه و سفید هر نك و ترك و تاجیک همنك و شرق و غرب در يك صقع مشاهده میشوند تعالیمی که خیر هر مسلك و روح هر مذهبی در آن مندرج و مهیا است — بقیه دارد م — ناطق

از دزدان حبیب روحانی آقای ضیاء معانی رقیمه نئی مشروح و نطقه نئی مفصل مرقوم و ارسال داشته اند و خواسته اند که در خصوص عدم مداخله بهائیان در امور سیاسی ایران مضامینی در جریده المبشرات درج شود لهذا ما خلاصه مطالب ایشان را در چند نمره المبشرات درج مینمائیم تا سبب اصلی عدم مداخله بهائیان در مسائل سیاسی بیش از پیش معلوم شود و دفع شبهات نفوسی گردد که کمان نموده اند خدای و طالب ترقی ایرانیان نیستند

از جمله مطالبی که در این خصوص سبب سوء تفاهم شده و بهانه ترویج اینگونه شبهات گشته این خطاب حضرت بهاء الله غرذ کره بوده که میفرماید ای اهل عالم همه باریک دارید و برك يك شاخسار — ليس الفخر لمن يحب الوطن بل لمن يحب العالم وليس الفضل لحكم انفسكم بل لحب ابناء

جنسكم انتهى این عبارات مقدسه را همچو معنی نموده اند که بهائیان حب وطن ندارند و یا مایل و مروج ترقی ایران و ایرانیان نیستند با وجودیکه معنی این بیانات مبارکه چنین نیست زیرا میفرماید افتخار شما در این نیست که تنها دوستدار وطن باشید بلکه محب اهل عالم شوید و فضیلت شما در این نیست که خود را دوست بدانید بلکه فضیلت شما در آن است که ابناء جنس خویش را دوست بدانید زیرا همه يك جنسید و يك نوع — بارو برك دارید و شکوفه و برك يك شجر — از ظاهر این بیان معلوم است که هرگاه نفسی دوست دار عالمی شد محبت وطن نیز جزء آن هست زیرا که وطن هیچ قوم و ملتی خارج از این عالم نیست پس از خود این کلمه مبارکه ثابت است که دوستدار عالم دوستدار وطن هم هست چونکه صد آمد نودم پیش ماست اما تنم ادوستدار وطن دوستدار عالم نه — بلکه لازمه تعصب و وطنی دوئلیت و خود بینی و نفرت و بیگانگی است و عاقبت این احوال جدال و قتال است و هلاکت و وبال — چه قدر جای اسف است که چنین بیان مبارکی که جامع محسنات است و دواء درد مجادلات و مناقشات و دافع اختلافات بین اوطان و رافع محاربات نوع انسان و هم شامل حب وطن و متضمن پرستش جنس و نوع — چنین بیانی را سوء تعبیر نمایند و بالعکس تفسیر کنند که افتخار شما تنها در محبت وطن نیست بلکه در محبت نوع انسان است یعنی وطن نخواهید و هموطنان را مبعوض دانید این تعبیر و تفسیر مثل آن است که کسی بگوید افتخار شما تنها در تعمیر خانه و تربیت اهل خانه خود نیست بلکه افتخار شما در تعمیر جمیع بیوت و تربیت عموم اهالی شهر و مدینه

دارای شکل و حجم و تحدید نه - ام الكتاب
است نه کتاب خالق حروف و کلمات است
نه عین عبارت و خطاب - عین علم الهی هر
گز محدود در کتابی نشود و کمال احاطه و
قدرتش محصور در صورت و خطابی نگردد
بلکه ان فیض نامتناهی باقتضای هر زمان
و مکانی بصورتی ظاهر شود و نظر با احتیاج
هر عصری باندازه و طرزی لازم و با هر
گردد - و چون اقتضای زمان تغییر نماید
و احتیاج مردمان تبدیل جوید ان علم الهی
بصورتی دیگر که لازمه وقت است جلوه
نماید - و از ان ام الكتاب فیضی جدید که
کافل سعادت بشریه است پدید آید

و چون با ثار قدرت و انوار فیض احدیت
در جمیع اشیا از روی بصیرت نظر شود خود
این نظر جالب قلوب منصفین و دلایل نفوس
طالبین گردد که ان قدرت محیط و فیض
بسیط در هیچ صورت و ترکیبی محدود نشود
و در هیچ شکل و ترتیبی محصور نیاید چه که
هر ترکیب و ترتیبی محدود است اما آثار

قدرت و فیوضات حقیقت غیر محدود و مثلاً
در عالم نبات با آنکه جمیع صور و اشکال
ان حکایت از قوه نباتیه نمایند ولی هیچ
صورت و شکلی مطلقاً جامع جمیع کمالات
نباتی نتواند بود - و نیز ان صورت همیشه
بر یک منوال و یک حالت نخواهد ماند بلکه
بسبب مقتضیات موسم و محل و استمداد
زمان و مکان هر صورتی وسیله ظهور کمالی
از کمالات عالم نبات شود - و واسطه فیضی
از فیوضات بود - و قص علی هذا المنوال
جمیع الصور و الاشکال همچنین است صور
کلمات الله و سور آیات الله نسبت بان علم
الهی و مشیت ربانی و اراده سبحانه که منزل
آیات است نه محدود در کلمات - ام الكتاب
است نه عین عبارت و خطاب - - یحیی الله
ما یشاء و یشیت و عنده ام الكتاب (فی
سورة الرعد)

﴿بشارت ساحات اقدس﴾
بعضی از الواح مقدسه و آثار بدیهه
که بافتخار احبای الهیه در این هفته از کلام

عنایت صادر و از سماء عطا نازل در اوائل
این نمره درج شد - و علاوه مکاتیب طائفین
حول آنجهائی مبین حاکمی از اعتدال مزاج
طلعت بیهان بود و نوید صحت و سرور دایر
محبور داشت از این الواح بدیهه در سرها
شوق و شوری تازه و از این عنایات مبارکه

صد مزده نوید در گه یار رسید
بر دیده نهم که کحل جود و کرم است
آمد بفغان موسی افسرده دل
شوری بسر افکنند صریر قلمش
از مصر لقا قص عطا بپر جلا
تاری زد و گیسوی به از مشک ختن
باغ دل و جان را ز نسیم عهدش

محمود سزد ز ندگی از سر گیرد

زین نفحه کران گلابین بیخار رسید

﴿قرن طلایی نوزدهم مسیحی﴾
در دوره تاریخ مشعشع عالم یعنی قرن
نوزدهم مسیحی که وسائل اطلاعات عمومی
کره عرض فراهم آمد و شرق و غرب و جنوب
و شمال از حالات و عادات یکدیگر با خبر
شدند از یک طرف جرائد و مکاتبات و
مطبوعات اشاعه یافت و مواعید تطاثر
کتب و انتشار صحف محقق گشت و اسرار

بشریه نماید و محتاج تغییر و تبدیل نباشد و همیشه یکسان ماند و ان کتاب وئد است که نسبت بسایر کتب قدیم است و کتب سائر به بالنسبه بان حادث و جدید و همچنین ان کتاب ناسخ و منسوخ نداشته اما برای سائر کتب و ادیان ناسخ و منسوخ ثابت این یکی از دلائلی و امتیازاتی است که بجهت برتری و صداقت کتاب دینی خود ساخته اند و در ضمن این دلیل مقصدشان توهین سایر ادیان و کتب الهیه است که گویند چون بظهور نبی بعد کتاب و شرع نبی قبل منسوخ شد این نسخ (نعوذ بالله) دلیل نقص و بطلان است

و حالا نکه این مطلب بسیج وجه دلیل نمیشود زیرا که اولاً این دلیل در هیچ يك از چهار وئد موجود نیست و در ان کتاب به چنین دلیلی استدلال نشده ثانیا وئد از اول لا اول با جمیع خلق نبوده چرا که قرون بسیار و اعصار بیشمار گذشت که ملت هند وستان حتی خبر از ملت همجوار خود نداشتند و از ممالک و ملل هند بکلی بیخبر بودند و ابداً در اقالیم و امم سائره کتاب وئدی در میان خلق نبود - در این صورت چگونه میتوان گفت که وئد از اول لا اول با خلق بوده

و چون شخصی در تاریخ هندو نظر نماید می بیند که مظلم ترین تواریخ دنیا است و فقط بدایت تاریخ شان ذکر جنگ مهابارت است که ان را جنگ عظیم دنیا دانند با انکه در قبائل داخله هند بوده و هیچ تفصیلی از ان جنگ در دست ندارند و همچنین تاریخ بدایت وئد را ندانند که در چه زمان بوده و تا حل چند مدت از ان گذشته همین قدر معتقدند که بواسطه چهار رشی یعنی چهار نفس مقدس نوشته شده و چون زاد دبر این از قدمت عالم خبری و از کثرت اقوام دنیا اثری نداشتند لهذا این بیخبری و ندانستن تاریخ وئد را دلیل بر ان گرفتند که از اول لا اول ان کتاب با خلق بوده ثالثاً این دلیل حضرات مخالف قانون

قدرت و منافی اساس خلقت است زیرا تغییر و تبدیل در جمیع اشیا طبیعی است و لازم علی الخصوص در احوال و ادب و افکار نوع انسان در قرون عیدیده و اعصار مختلفه و ما دام که این تغییر و تبدیل ثابت و محسوس است جرح و تعدیل قوانین و احکام در هر عصر و زمانی نیز صحیح و معقول و تعدد در سل و کتب الهیه مسلم و محتوم و هر چند این مسئله خود مستغنی از شرح و تفصیل است معیناً ما در اخر این مضمون این مطلب را مشروحاً بیان خواهیم نمود

و دیگر در کافی و باقی بودن کتاب وئد دلیلی را که بیان مینمایند معنی لغوی وئد است و بحث و مغالطه در این معنی که میگویند "وئد علم الهی است - آیا علم الهی ناقص است یا کامل اگر کامل است که بجهت ان تعدد و تغییر لازم نیست و نسخ و تبدل واجب نه - زیرا تعدد و نسخ لازمه نقص است و این بجهت کتاب و کلمات خلق است نه سزاوار علم حق (و در این خصوص بیان فلسفی

را میزان میگویند که) علم الهی قدیم است و بسیط - ولی تغییر و تبدل از لوازم حدوث است و ترکیب، و این یکی از مباحث مهمه علمای هندو است

و جواب فلسفی انرا این که بلی علم الهی جوهر است نه عرض قدیم است نه حادث بسیط است نه مرکب - و اما آثار و کمالات ان غیر محدود است - نه محدود بحدود تقریر و تحریر - و انوار و فیوضاتش غیر محصور است نه محصور در صور کلمات و ترکیب - زیرا صور حروف و کلمات - ترکیب است نه بسیط - و عبارات کتاب الهی حادث است نه قدیم بسبب این که ان چه دیده و شنیده و لمس شود ان حادث و ترکیب است و لازمه ان تبدیل و تغییر - در این حالت کتاب وئد صورتی است از ان جوهر بسیط نه عین علم الهی هر چند با سم علم الهی است اما بحقیقت صورتی از صور کلمات الهیه است و بواسطه فیضی از فیوضات ربانیه - و اما عین علم الهی صورت و ترکیب نیست و

اعدا خبردار شده بفتنه میریختند نفوس را
مقتول و بنارا منهدم میساختند انتہی

از الواح مقدسه نیست که تازه بافتخار مستر

وکیل علیه بهاء الله عز و صدور یافته

میرزا محمد زکریا خان صاحب ستر - ریدل
علیه بهاء الله - هو الله -

ای سرگشته کوی الهی ۱ هر چند

مانند باد بادیه پیمائی * و در کوه و صحرا

سرگشته و سرگردان * شکر کن خدا را

که در سبیل الهی بیسروسامانی * و از

الطاف نامتناهی بهره و نصیب داری ^{باید} جمیع

خلق سرگردانند و این سرگردانی سبب

هلاکت ناگهانی * و لکن سرگردانی تو سبب

فرح و سرور نامتناهی و وصول بلا نه و

آشیانه الهی * و حصول زندگانی ابدی

الحمد لله تا یید متتابع است * و قوت کلمه

الله نافذ * و صوت تسبیح و تقدیس در

شرق و غرب بلند * و توحیات خویش را

وقف اعلاء کلمه الله نمودی و در سبیل الهی

جانفشانی مینمائی طوبی لك من هذا الفضل

العظیم بشری لك من هذا الفیض المبین فرحاً

لك من هذا الفوز العظیم * بامه الله المحترمه

قرینه جلیله از قبل من پیام مهربانی برسان

و بگوشگر کن خدا را که چنین قرین دلنشینی

داری که ترا در سبیل الهی هدایت نمود -

و عليك البهاء الابهی

عبدالبهاء عباس ۱ جون ۱۹۲۱ هجری

هندوستان مستر پریتم سینگه و حرم محترمه

علیها بهاء الله الابهی

﴿هو الله﴾

ای دو نفس مبارک ! نامه شما بجناب

عزیز الله خان بهادر رسید * از مضمون معلوم

کردید که روز نامه ئی تأسیس نموده اید و

مقصد هدایت خلق این نیت بهترین نیتهاست

بلکه انشاء الله سبب شود که کورها بینا

کردند و گوشهای کر شنوا * ولی باید ابداً

تعرضی با امور سیاسی ننمائید * مضمون

جمیع وصایای جمال مبارك باشد که در الواح

موجود است و همچنین ترویج وحدت عالم

انسانی و قلع و قمع تقالید پوسیده و القاء

محبت و الفت بین بشر و خدمت بعالم اخلاق

و تربیت نفوس و اطاعت و صداقت بحکومت

و بیاناتی که مورث روحانیت و نورانیت قلوب

گردد * و بیان نفوذ کلمه الله و انتشار نفحات

الله * و علیکم البهاء الابهی

عبدالبهاء عباس ۲۹ اپریل ۱۹۲۱

﴿هو الله﴾

ای ثابت بر پیمان نامه ئیکه بتاريخ

۱۲ فروری ۱۹۲۱ مرقوم نهوده بودی رسید

الحمد لله مبشر بثبوت و الفت و اتحاد احبای

الهی بود کنونش فی الحقیقه تا ثیری عجیب

بخشیده و سبب انتشار نسیم عنایت شده

و باعث جستجوی نفوس کثیره گردیده و

قلوب بهیجان آمد حال باید احبابا باعمال و

اطواری مبعوث گردند که نفس آن اعمال

منادی الهی گردد اطوار سبب جذب ابرار

شود چون سراج روشن شد اگر زجاج چنانچه

باید و شاید لطیف و صافی گردد یقین است

که پرتوش بر آفاق زند و نور علی جلوه نماید

ملاحظه نمود بد که پروفیسر گدیس در مراجعت

از حیفاً در محفل عمومی چه نطق غرائی نمود

این برهان کافی - فی الحقیقه تأسیس مدارس

چنانکه ذکر نموده سبب ترویج و اعلاء

کلمه الله و تحسین اخلاق است امیدم چنان

است که احبابی بمبئی موفق بتأسیس

مدرسه کافی وافی گردند - و در آن مدرسه

اول تأسیس اخلاق بهائی در قلوب نورسید

گان در نهایت متانت حصول یابد - جناب

مستروکیل فی الحقیقه شخص جلیل است

و آرزویش چنان که بتمام قوت بموجب

تعالیم الهی سلوک و حرکت نماید -

عبدالبهاء عباس ۷ رجب ۱۳۴۹ طبریا

عقائد هندو در خصوص کتاب و ئد

و ئد اول کتاب دینی و اساس دیانت

بر همنهای هنداست و آنرا اول و اعظم

کتاب اسمانی دانند و معنی لغوی ان علم الهی

و از جمله دلائلی که در امتیاز و رجحان ان

بر سائر کتب بیان مینمایند این است که

گویند کتاب الهی باید از اول لا اول با خلق

باشد و تا آخر لا آخر کفایت احتیاجات

کردند * و سالخورده کان را اولاد جانفشان شوند * (زیرا) جمیع نوع بشر ملت واحده است * و روی زمین وطن واحد * این حدود و ثغور را انسان ایجاد کرده * در خلقت حدود و ثغور تعیین نشده *

﴿نطق دلبر جان و دل در کوه مقدس کرمل﴾
عصر یوم یکشنبه دوم شعبان هنگام احتفال احباء در مقام اعلی هیکل پیمان چون خورشید تابان مشرق پس از جلوس امر مبارک بتلاوت لوحی از الواح صادر لوح مقصود قرائت گردید و بعد بمناسبت رسم مشرق الاذکار شیکاغوا از قلم مهندس شهیر موسیو برجوا که بتازه گی رامکه شده مقابل وجه مبارک نصب نموده بودند فرمودند و اگر چه در حقیقت مشرق الاذکار قلوب صافی و وفده منیره ابرار است که مجالی انوار است و مخازن اسرار و بیوت رفیع فیها اسم الله و مشاعل تنوید فیها نار الله و منابع تجری منها انهار محبة الله و بحور تموج با مواج معرفه الله و ریاض تنانقت

باز هار معطره من بدائع ذکر الله ولی این مشارق اذکار را نیز تا ثیرات عجیبه در پی و فوائد عظیمه در عقب از جهتی بزرگترین اعلان دین الله و اشهر رایت امر در بین خلق است و از جهتی علت مبعیّه و مقناطیس جذب نفوس و رابطه انس و الفت و وسیله مهر و محبت است هر چند بنائی است از خاک و سنگ ولی جاذب افتده و قلوب و قرارگاه روانهای پاک است محل راز و نیاز با محبوب است مقام توجه بحق و انقطاع از ماسوی الله است محفل تجلی انوار موهبت است مکان تضرع و استغاثه بد رکاه حدیث است آرا مگاه قلوب است عبرت بخش نفوس است بیت تذکر و تنبیه است و محل تفکر و تعقل است متاب عاصیان است و مفاد عفو و غفران خداوند رحمان خوشحال نفوس طیبه که با قلوب طاهره و نوایای خالصه و ارواح مستبشره و وجوه ناظره توجه بمشرق الاذکار نمایند و بانهایت خضوع و خشوع و با کمال تذلل و انکسار بتلاوت مناجات

و ترتیل آیات مشغول شوند و از کاس بیانات الهیه صهبای حقائق بنوشند و از بحر آیات ربانیه لثالی اسرار بدست آرند احبای عشق اباد کوی تقدم و مسابقت زبوند و در تا سید مشرق الاذکار بر اولین و آخرین پیشی گرفتند مشرق الاذکار شیکاغوا فی الحقیقه اعظم بنای عالم است و مصارف ان بیست و پنج ملیون دولا تخمین شده ولی فضل و شرف مشرق الاذکار عشق اباد کجا و این کجا عشق اباد یها خوب گوئی ربوند و غریب همتی اشکار نمودند ببقای الهی همشان باقی فی الحقیقه خیلی زحمت کشیدند و چه مقدار اموال ایثار نمودند و در این طوفانهای عام محض حفظ ان مقام چه قدر بلایا و مصائب حمل کردند هیچ مانعی از برای حرکت بایران و حفظ مال و جان نداشتند فقط تعلق بمشرق الاذکار و توکل بجمال مبارک بود که هر گونه مصیبتی کشیدند و زهر هر بلائی چشیدند این نفوس بندگان حقیقی جمال مبارکند فی الحقیقه عنوان منشور

ثبات و استقامتند و آیات باهرات و قار و متانت خدا یا موفقشان بدار خدا یا موید شان بدار راحت و اطمینان بخش فیض و موهبت عطا فرما چه قدر بلاقای این طلعات نورانی مشتاقم اگر میسر میشد یک سفر محض زیارت مشرق الاذکار و ملاقات احبای با نصفجات میرفتم اگر چه همه یک روز می بود (باری بعد فرمودند) چون این آثار عظیمه مترتب بر مشرق الاذکار است لازم است که احبای هر شهر و دهکده و ولویک اطاق و در زیر زمین باشد با سم مشرق الاذکار قرار دهند (پس از ان شرحی از علو همت و اقدامات محبانه بی ملال ملت حضرت روح در بدایت امر فرمودند و ذکر صبر و اصطبار و تحمل مصائب و بلا یای بیشمار از ملت یونان و رومان و قوم یهود نمودند که) دوازده بار محکوم بقتل عام شدند و تاسی صد سال در تحت ظلم و شکنجه و معذب با انواع بلایا بودند و معذک در زیر زمین بنای هیکل و کلیسا مینمودند و مکرر بر مکرر

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrins, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

WORDS OF HIS HOLINESS BAHA'O'LLAH.

THE FIRST GLAD TIDINGS.

Which is conferred in this Most Great manifestation on all the people of the world from the "Mother-Book" is the abolishing of the decree of religious warfare from the book. Exalted is the Beneficent One, the Possessor of Great Bounty the One through whom the door of Grace is opened before all in the Heaven and earth!

THE SECOND GLAD TIDINGS.

It is sanctioned that all the nations of the world consort with each other with joy and fragrance. Consort ye, O people, with (the people of) all religions with joy and fragrance. Thus hath the Orb of Permission and Desire shone forth from the horizon of the Heaven of the Command of God, the Lord of the creatures.

THE THIRD GLAD TIDINGS.

is the study of various languages. This command hath formerly flowed from the Supreme Pen. Their Majesties, the Kings

May god assist themor the Counsellors of the earth must consult together, and appoint one of the existing languages, or a new language, and instruct the children therein, in all the schools of the world; and the same must be done in respect to writing also. In such case the earth will be considered as one. Blessed is he who heareth the Voice and fulfilleth that which is commanded on the part of God, the Lord of the Great Throne.

THE FIFTH GLAD TIDINGS.

In every country or government where any of this community reside, they must behave toward that government with faithfulness. This trustfulness and truthfulness. This is that which is revealed from the Presence of the Ancient Commander! It is obligatory and incumbent on the people of the world in general, to assist this Most Great Cause which has descended from the Heaven of the Will of the King of Pre-existence that perchance the fire of animosity which is ablaze in the hearts of some of the nations, may be quenched through the water of

البشائر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیا نه افزوده می شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

وبرگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیا نه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دالر

جلد ۱ یکم ذی الحجة الحرام سنه ۱۳۳۹ هـ مطابق ۶ اگست سنه ۱۹۲۱ ع ۶ نمبر

مقصد از تحریر رساله اَلْبَشَائِر وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که را جمع باین مقام اعلی و رتبه اعلی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

— صلاهی عهدالله —

ندای فردوس اعلی

ای دانایان امم! از بیگانگی چشم

بردارید و به یگانگی ناظر باشید *

باسباییکه سبب راحت و آسایش عموم

اهل عالم است تمسک جوئید * این یک

شهر عالم یکوطن و یکمقام است * از افتخار

که سبب اختلاف است بگذرید و بانچه

علت اتفاق است توجه نمائید

الحمد لله که در این دور بدیع اوامر
الهیّه مدد و مدد بجدی نیست - و محصور در
طائفه ثنی نه * جمیع یاران را با لفت و محبت
ورعایت و مهربانی بجمیع امم امر میفرماید
حال احبای الهی بموجب این تعالیم ربانی
قیام کنند * اطفال بشر را پدر مهربان
باشند - و جوانان انسان را برادر غمخوار

Divine Wisdom and Lordly Commands and Exhortations, and that the light of union and accord may irradiate and illuminate the regions (of the world). It is hoped that through the favour of the Appearances of the Power of God (i.e. Kings and Rulers) the armaments of the world will be changed into Peace and corruption and conflict will vanish from among men.

THE ELEVENTH GLAD TIDINGS:

To study sciences and arts of all descriptions is allowable; but such sciences as are profitable, which lead and conduce to the elevation of mankind. Thus has the matter been decreed on the part of God, the Commander, the Wise!

THE TWELFTH GLAD TIDINGS:

It is made incumbent on every one of you to engage in some one occupation, such as arts, trades, and the like. We have made this your occupation-identical with the worship of God, the True One. Reflect, O people, upon the mercy of God and upon His favors, then thank him in mornings and evenings.

Waste not your time in idleness and indolence, and occupy yourselves with that which will profit yourselves and others beside yourself. Thus hath the matter been decreed in this Tablet from the Horizon of which the Sun of Wisdom and Divine Utterance is gleaming! The most despised of men before God is he who sits and begs. Cling unto the rope of means, relying upon God, the Causer of Causes. Every soul who occupies himself in an art or trade this will be accounted an act of worship before God. Verily this is from no other

than His great and abundant favor!

THE THIRTEENTH GLAD TIDINGS:

O, people of Baha! ye are day-springs of the love, and dawning places of the providence of God. Defile not the tongue with cursing or execrating any one and guard your eyes against that which is not worthy. Show forth that which ye possess (i.e. the Truth, etc.) If it is accepted, the aim is attained, and, if not, interference (with or rebuke of those who reject it) is not allowable, but leave them to themselves and advance toward God, the Protector, the Self-subsistent.

Be not the cause of sorrow, how much less of sedition and strife. It is hoped that ye may be trained under the Shadow of the Tree of Divine Providence, and act in that which is desired by God. Ye are all leaves of one tree and drops of one sea.

THE THIRTEENTH MASHIREQ'UL-AZKAR CONVENTION AND BAHAI CONGRESS.

(From the Star of the West).

This year the Bahai Convention and Congress were held in the Banquet Hall, Ninth floor of the Auditorium Hotel, Chicago, from 23rd to 27th April. On the 23rd it commenced with the Feast of the Rizwan when Mr. Albert R. Windust of Chicago was the chairman. Numerous eloquent addresses were delivered on the spread of the Bahai Cause throughout the world. Miss Alma Knoblock, who worked for the Cause in Germany said: "I thank you for the privilege of presenting the greetings of the German believers. It is indeed a great pleasure to mention

the spread of the Blessed Cause in Europe. It is the unification of the nations through the vital principles of prosperity. It thrills to hear of the efforts in Paris to study the Holy Words, also the efforts of some of these friends in European Countries, such as the work of Miss Edith Sanderson and others in Switzerland, rejoicing the hearts. In England there have been new life and energy since the return of Dr. Esselment from the Holy Land. Through divine favor a rich harvest will appear in time. Fervent calls have come from Holland for the establishment of centers. We pray that God may favor them.

"The call from Germany came in 1907 and upon my arrival in Stuttgart, a beautiful attracted soul. Fr. Marg. Doring, greeted me with the Greatest Name. During thirteen years she has shared with me joys and hardships and has become a brilliant teacher. A woman's club first opened their doors, offering their rooms for Bahai talks and nineteen day feasts, serving with the greatest love and courtesy. In February 1908, an assembly was formed.

"The year 1909 saw the first German translation of the Holy Utterances, sent by my dear sister Fanny. Zuffenhausen and Esslingen formed centers. Fr. Kostlin's home became the center of a brilliant circle. A children's class has been every successful. The blessing of the visit of Abdul Baha will ever be recalled. The first Bahai Convention was held in Germany March 26-28, 1921. Speaking of my effort at Leipzig, Abdul Baha said, 'The blessing of God shall descend in torrents like

the great waves of the ocean. Pure souls will arise to spread the teachings out of love for Baha'O'llah; throughout, that land and that country shall become illumined.

"The spiritual springtime appeared with his coming in April 1913. Abdul Baha said, "The days we spent in Stuttgart are like so many golden pages in the book of creation. I inhale yet the sweet odor of these flowery days. I hope all the friends will be protected and guarded."

"All during the war travel was possible and there were many interesting experiences. Souls everywhere became attracted. The work of Consul Swartz and the public lectures of Mr. Remey have been appreciated.

"From South Africa come good news of the success of Miss Fanny Knoblock. Meetings have been, arranged for her through the governor and other notables Sarange, Magueze, Parktown, Durban, Pretoria, Moritz and other places have been visited and many souls are cheered by the glad news. The Tablet of Abdul Baha opened the way for her mail, held up for months. She has even visited the Leper's Island and has given the message of life to these afflicted people."

Then Miss Martha Root addressed the assembly on her recent tour in South America. Dr. Zia Mabsut Bagdadi was the next speaker, presenting the Cause in the East. The chairman then introduced our revered brother Janabe Fazel who has been travelling in America for a year.

Janabe Fazel said:—"Although the hour is late there is such a light

in the faces of the friends that I am encouraged to speak with your indulgence and patience. The previous talks show the promulgation of the Cause throughout the world among nations and races. Although the quintessence of prosperity is no other than unity, yet the distinguishing mark of the Bahai Cause is universal unity. This gives the dynamic force to impress people in all walks of life. If an outsider reads the Tablets of Baha'O'llah and Abdul Baha, he will find so many passages of love and harmony that it would appear that these principles have been apotheosized. It is through spiritual powers, mutual explanations, love and understanding, that the Bahais have brought unity between the East and West. Also the North and South are thrilled with this wonderful message. "It is self-evident that conflicts arise from ignorance, intolerance and mistrust. Baha'O'llah is like a glorious Sun flooding the horizon with light and more light. He spreads unity among race, religions and nations, through explanations, intelligence, and the working of the Holy Spirit. I have travelled many years and have seen Baha'O'llah and Abdul-Baha radiating from hearts and souls. There is a greater transforming power in these Divine Manifestations. Light and peace appear. In Orient or Occident, North or South each race or nation has its own native costumes, customs and laws. Yet there is but one spirit, and fraternity are the light of the new age. These disciples of the new dispensation have dedicated their lives to peace, brotherhood, reality, throughout the world. As we travel and search and try to find

out, we know that God is working in His own mysterious way to establish human solidarity. Forward looking men and women, who have not heard the message yet live the Bahai life. They acknowledge, when they hear it, the greatness of the message. Like the spring time, it thrills all with the reality of new life. Baha'O'llah, the great universal Gardener, has planted the seeds in the world of humanity. He is also watering them and hearts are thrilled with the emotions of the Kingdom. The Paradise is established!

"During the past year I have found many friends in the United States and Canada, everywhere giving their lives to spread these principles. We hope, pray, work, supplicate, that the Bahais, who give so much of their time may be crowned with universal success. May the ideal and real love of unity pitch its tents in the center of the world and the Kingdom of God be established in the hearts of men."

The glorious song of Benediction closed the Rizwan Feast.

ON THE TEMPLE GROUNDS.

On Sunday morning the friends went to the Temple grounds. Janabe Fazel gave an inspiring talk on this blessed spot. He said: "The Mashre-Q'ul-Azkar is one of the greatest instruments for the diffusion of the Word. Consider, that the Temple is not yet built. Yet the circulation of photographs of the model and lectures about it have created a most favourable impression of the Cause. Naturally those who travel can see this more clearly than those who reside continually in the same community. Whenever we spoke of it vast audiences listened with great interest.

Many, many hundreds had read about it and asked questions. It created wide interest among all classes."

SUNDAY AFTERNOON, AUDITORIUM HOTEL.

The proceedings commenced with a prayer. Mr. Mountfort Mills of New York presided. He read:

"The source of love is to advance to the Beloved and abandon all else save Him and to have no hope save His Will".

"The root of all knowledge is the knowledge of God: Glory be to Him! And this knowledge is impossible save through His Manifestation."

He said, "The words read are those of Baha'O'llah in the last half of the century closed. During his life-time he issued laws for a new civilization to be established. His Will and Testament appointed Abdul Baha as the Center of His Covenant, to carry on his work of spiritual regeneration among all races and nations. I have just returned from my third pilgrimage to Abdul Baha. All of them have been privileges. This meeting is to bring to you more closely than before the mighty import of this work and its indescribable value to each unit and group of society. It is our effort to share these teachings and their understanding of what we have so convincingly found, the sole power of the world to-day to solve its problems. Through various experiences with the center of the Covenant, we have seen this power in operation. If the various nations will but give ears that connect with their hearts, their difficulties will be removed in a twinkling. I wish to convince you of this great longing born of

love. We can respond by placing ourselves in the right attitude. Investigate and become aware. This indescribable power, with its depth and immensity, is adequate in so many phases of man's suffering and difficulty. Share this power for your own benefit. Unless we surrender ourselves to it, civilization is helpless. Never in all history has there been so great an opportunity! "Our effort is to make here such an atmosphere as we found on our pilgrimage. But to appreciate it we must shut out all prejudices, open our hearts and extend a spiritual hand to each and all. Disseminating truth is the sole purpose. Abdul-Baha gave his life to sacrifice and imprisonment with the sole object of helping humanity. Truth is the fundamental unity of religions. It is the same message and the same power of the messengers and prophets. Differences have arisen through interpretation and ecclesiasticism; but true religion is in the deepest springs of the human heart.

Mr. Bouregeois then spoke about his recent visit to His Holiness Abdul Baha and said:

"Explaining the design to you, I will say that this Temple is the plastic of the teaching of Baha'O'llah and Abdul-Baha. It is a composite architecture. All the great religions of the world have brought new architecture and as the purposes of this teaching is to unify all the religions of the world, I have used all the essence of the religious architecture of the world and united them into a harmonious whole. In this design there is the essence of the Egyptian architecture, the Greek, the Roman, the Arabic, the Gothic, the Renaissance and the crowning of the Temple Dome which

is similar to mathematical figures that represent the spiral curve of the plants around the sun. Mathematics are the symbol of truth and truth will set us free. In the mathematical decoration are interwoven all the religious symbols of the different religions, the Swastica Cross, the Buddhist and Vedantist symbols; the seal of Solomon, symbol of the jews; the Christian Cross; the Crescent and five-pointed Star, symbol of the Mohamedans; the double-pointed Star, symbol of this Revelation the inner nine for Baha'O'llah, the outer nine for Abdul-Baha, who is the reflection of Baha'O'llah. This is a short outline of the Temple.

The afternoon sessions was closed with the eloquent addresses of Mr. Randall and Janabe Fazel. The Children's meeting was held in the evening.

MONDAY EVENING:

Dr. Pauline Barton-Peeke presided, reading a wonderful Tablet which began, "Truth is the Word of God, which gives life to humanity" and describing the beauties, perfection and brilliancy which shone forth from the Word of God.

Dr. Frederick W. D' Evelyn was the first speaker, bringing greetings from the kindred in San Francisco. "The Bahai Religion", he declared, is not a religion, but religion itself. It is the summing up. It is not an event for which there has been no herald, but the simple, logical sequence of what has gone before. Freedom from the tales of the past is the best attitude for the seeker to comprehend the great message, which is commensurate with the

needs and maturity of the age. It arises from the Cause of Causes and the Reason of reasons. Man must comprehend the realities. Independent investigation brings vision. This is a supreme power given to man which he must use for himself. In the Kingdom of Divinity no substitutes are allowed."

Mr. Louis G. Gregory then delivered an eloquent address about "The Oneness of Mankind." "Religion must be the Cause of Love and Unity" was the subject of the splendid address of Janabe Fazel with which the evening sessions of the Convention was closed.

CONVENTION-TUESDAY MORNING.

Janabe Fazel said: "Many problems are to be discussed in a short time. Praise be to God, that the delegates are all in a spirit of love and unity, and all deliberations will be in that spirit. The Mashreq'ul-Azkar, teaching and publications are some of the matters to be considered. The confirmations of Abdul-Baha are with these sincere souls Abdul Baha says, 'Forget personal likes and dislikes. The Holy Spirit will descend upon thee and the wings of light be given, so that you may soar in the atmosphere of reality! My advice is to turn all hearts to Abdul-Baha and to supplicate for perfect unity.

"Upon my arrival in America last year it was as my joy to enter the Convention and to feel the spirituality of the friends. Now, after twelve months, I expect to find you in even a greater degree of love and unity. During my extensive tour the Mashreq'ul Azkar has been found to be one of the greatest teachers of the Cause of

Baha'O'llah. Whenever presented to an audience, innumerable souls rushed to the platform and said they had read about it. Now that the model is selected, ways and means for its construction is the next important problem. I hope these delegates will have a new vision.

"Another important matter is teaching. Still another is publication. Later I will speak. Now my prayer is for your success and prosperity."

The work of the Convention was expedited by the report of the Agenda Committee, Mr. George Lattimer, was Chairman. The following matters were reported for consideration; Proposed reincorporation of the unity, ratification of contracts, Bahai Calendar, Education in the Orient, memorial to Mirza Abul Fazl, Ideas Committee, Star of the West, Bahai Publishing Society, Reality Magazine, permanent committees, teaching Committee on nominations, finance for the Mashreq'ul-Azkar.

CONVENTION-TUESDAY AFTERNOON.

Janabe Fazel spoke: "It is self-evident that teaching is most important. As we read the Tablets, though they are but two lines, we feel the urge to teach and spread the Word. The only means of spiritualizing and changing the hearts is teaching. As we travelled, we felt the necessity of teaching and sending out teachers, so as to convey the truth. The people hastened after us like men hungry and thirsty. I can not forget one instance, where an audience encircled us, insisting that another teacher be sent. The example of the teacher is like unto farmers

who go through the grounds to scatter the seeds. If the seeds which are sown are not irrigated, they will dry up. It is therefore necessary to continue irrigating the field of the hearts. "In Persia they plant the teachings in such a methodical manner that it may be compared to the work of a clock. One teacher follows another at regular intervals. The fields are thus irrigated with the Water of Life. The efforts of the teachers do not go to waste. If your Committee takes this as an example and adopts the follow-up plan, the results will be glorious.

"Man is always attracted to the new. If the same teacher remains in the same place the people tire. A better effect is produced by travelling. Materials are also necessary for building. The bahai teachings are the instruments and channels for universal peace. The Bahais are the instruments. All the affairs should be correlated with the utmost perfection, those who can teach, giving a part of their time, or all should be known. There will be a great harvest from these efforts. It is incumbent upon all to teach; but teachers must be informed.

"We do not, in Persia, have public meetings. Teachers come in contact with small groups, so they are quick to learn individuals and how to attract them. This is wise, so as to avoid giving Spiritual indigestion. In this country there are various schools of thought and many walks of life. So it is more difficult for the teacher to adapt himself to the universal needs. So there is great responsibility for the teaching Committee and I hope that through their efforts a great

spiritual conflagration will sweep the United States."

TUESDAY EVENING.

Mrs. Louise D. Boyle, presiding read some words from the Holy Utterances and then introducing Mr. Alfred E. Lunt, said: "There is a cry for social justice. Some new adjustment of the economic situation is necessary. Through the application of the Bahai principles there will be 'not warfare, but perfect welfare.'"

Mr. Lunt then spoke about the "New solution of the Economic Question." Janabe Fazel spoke on the conformity of science and religion—the universal education of the future.

CONVENTION WEDNESDAY.

In the morning the members of the new Temple Unity board and the new National Teaching Committee were elected.

In the evening sessions of the Convention Mrs. Grace Krug presided and told many beautiful things about the life of Abdul-Baha, whom she saw on her recent pilgrimage. She said he had given a definition of religion as love in action, that attitude toward God which reflects itself in our attitude toward man. Mr. Albert R. Vail, with his usual charm, spoke on the essential necessity of the confirmation of the Holy Spirit:

"It is the day of universal consciousness, and people, whether they live North, South, East or West can see the light and feel the heat of the luminous sun of Truth. It is the dawn of the oneness of the world of humanity and of universal peace. Baha'O'llah, fifty or sixty years ago, called all nations to become one

nation. He proclaimed universal education, to be supplied by the state; a universal language; equality of men and women, the sign of love gradually penetrating; the hearts and the victory of truth and justice.

"The disciples of Jesus had no success until they received the baptism which Jesus promised them. Then all spoke one language. It was the tongue of those who can feel, the music of those who can hear, the spirit of those who can love. It was the outpouring of divine wisdom and love. The greatest turning point in the world's history is now. It is the spring time, when all religions and sects come together in the world's peace. This great peace is preceded by confusion, revolution, upsetting of old systems and forms. But through it all the radiance of divine love bears down upon the world. It brings new virtues, new poets, new arts, a new creation. As Abdul Baha says, 'the realities of all things move and quiver.'"

"The flower that faces the sun receives its full beauty; but if it lets something overshadow it, there will be a deprivation of this bounty. The world's history is written in the spring time of these divine appearances. And now is the greatest spring time, which will make all religions one.

"Philosophers do not make people better. Even the greatest of them, such as Plato and Marcus Aurelius, were powerless to change people's characters. What is needed to improve the world is the power of the Holy Spirit. The Prophets of God, without human means, wealth, education or power,

flood the world with light and transform humanity. Baha'O'llah proclaimed universal principles and lived them. He lived love and sacrifice and become more and more radiant. Abdul-Baha reflects that Divine Spirit with the same brilliancy and penetration. It is this power that makes skeptics become believers; doubtful souls have faith; the aged renew their youth; the simple become wise and liars become truthful. It is the dynamic force of the universal religion and the Most Great Peace."

Mrs. Corinne True, on the Temple of Universal Praise, was the next speaker:

"In this temple, God will wipe away all tears from their eyes. It is not that we are to turn away from the great Prophets of the past, but we are to turn toward the Light of the Day of God. It is the realization of the blessed hope and the fulfillment of the great promises which Jesus gave to his disciples. The 'time, times and a half' recorded in the prophecies brought, with its maturity, the declaration of the Bab. Afterward, in due time, came the mighty Voice of Baha'O'llah.

After the dawn many clouds arose. After the sunshine came many storms. But now we are building the Mashreq'ul Azkar, to tell the people that the Great Day has come. It is the day of wonderful peace and love. "Abdul-Baha says," the gates of the temple will be flung wide open to mankind prejudice toward none, love for all. The central building will be devoted to the purposes of prayer and worship. Thus for the first time religion will become harmonized with science, and science will be the handmaid of religion, both showering their material and spiritual gifts upon all humanity."

Janabe Fazel was the last speaker.

CONVENTION-THURSDAY

MORNING.

Janabe Fazel spoke about the ways in which the teachers in Persia work and the friends made a few suggestions about the ways in which the Cause can be spread in America.

The reading of a Tablet of Abdul-Baha to American friends closed the Convention. His divine and holy love is the light of consultation and the boundless treasury of the friends.

Janabe Fazel's tour in the United States and Canada.

Our revered brother Janabe Fazel has been travelling in the United States of America and Canada for one year and has visited numerous cities and towns and delivered many instructive and interesting lectures to large audiences. He went to New York, last April and then visited Brooklyn, New York, Philadelphia, Baltimore, Washington, Chicago, Kenosha, Cleveland, Kenosha, Cleveland, Detroit, Boston, Worcester, Springfield, Green Acre, Johnstown, Chantangua, Lilydale, East Aurora, Dabbling, Gloversville, Jamestown, Ithaca, St. John's, Montreal, Toronto, Hamilton, London, St. Thomas, Cincinnati, Dayton, Louisville, St. Louis, St. Paul, Minneapolis, Pine City, Hinckley, Duluth, Omaha, Lincoln, Topeka, Kansas City, Denver, Salt Lake City, Butte, Auacunda, Helena, Great Falls, Red Ledge, Billings, Spokane, Seattle, Vancouver, new Westminster, Victoria, Portland, San Diego, Los Angeles, Glendale, Pasadena, Hollywood, Santa Paula, Santa Barbara, San

Francisco, Berkeley, Oakland, Geyserville, Gloverdale, Winsor, Santa Rosa and Healdsburg. He stopped in all the above cities and towns from three weeks to one day. The Bahais everywhere offered the greatest amount of hospitality and arranged public and private meetings so that day and night, he was busy lecturing and meeting the people. His lectures were published in many newspapers and we express our feelings of gratitude to the editor of the Portsmouth Herald for publishing detailed accounts of Janabe Fazel's tour in its columns. We congratulate the people of America for having the good fortune to welcome such a spiritual teacher and pray to God that the seed sown by our revered brother may soon grow and yield abundant and delicious fruits. May God confirm and assist all the friends of God in serving the Holy Cause day and night and may our brothers in America soon publish a detailed report of the speeches delivered by Janabe Fazel so that the friends all over the world may be profited thereby.

N. R. VAKIL.

باطراف - ولوله درملک نیست جز شکن زلف یار
فتنه در آفاق نیست جز خم ابروی دوست - حتی
نالہ مفسدین واغراض مغرضین سبب اعلاء کلمہ
مالک یوم الدین است -

حضرت آقا میرزا فضل الله نوری پس از
اقدامات شایان در پوشهر و کازران بشیراز وارد
و باصفحان و اطراف اعزام گردیدند
و حضرت فاضل نبیل آقا شیخ آقای قصر
الدشتی که از شیراز با باده اعزام شده بودند مأمور
بطرف یزد از طریق بوانات شدند

از طرف محفل روحانی شیراز

از سمنان نوشته اند که یکی از متقدمین احبا و
خادمین امر الله موسوم بجناب سید مصطفی چون
از دار فانی بملکوت رحمانی صعود فرمود خالق
بی انصاف نسبت بان جسد پاک همه نوع بیحرمتی
کردند و چون خواستیم ان جنازه را دفن کنیم از
اطراف مثل باران بر تابوت سنگ میبارید و هفت
نقطه از نقاط مختلفه زمین را حفو نمودیم باز
مفسدین نکذاردند ایشان را دفن کنیم - یکشنبه
روز حال بر این منوال بود تا آنکه در محل بسیار بعیدی
ب توسط نظمیه ان جسد پاک بخاک سپردیم - اما
حال بهائیان سمنان چنان است که یک نفر از خانه
ببازار نمیتواند رود زیرا همه قسم ظلم و تعدی باین
فقه مظلومه وارد مینمایند با آنکه سید مصطفی سی سال
مشهور بفضول و علم بودند بدرجهئی که احدی از
سمنان جرئت گفتگوی با ایشان نداشت و در
صد اذیت و دیانت و انسانیت و بزرگواری ایشان
حتی دشمنان معترف بودند معذرت اخلاق بی
انصاف بجنازه مبارکش اینگونه ظلم و اعتساف
وارد کردند لیمیز الخبیث من الطیب والانصاف
من الاعتساف -

(مکتوب مفصل سمنان را انشاء الله الرحمن
در نمره آتیه درج خواهیم نمود)

جناب مستتریمی از دوستان امریکا بعد از
مسافرت بالمان و تشرف بساحت اقدس از راه
پاریس ولندن بامریکا رسیدند و در این سفر روح
هدایت با جساد طالبان دمیدند -

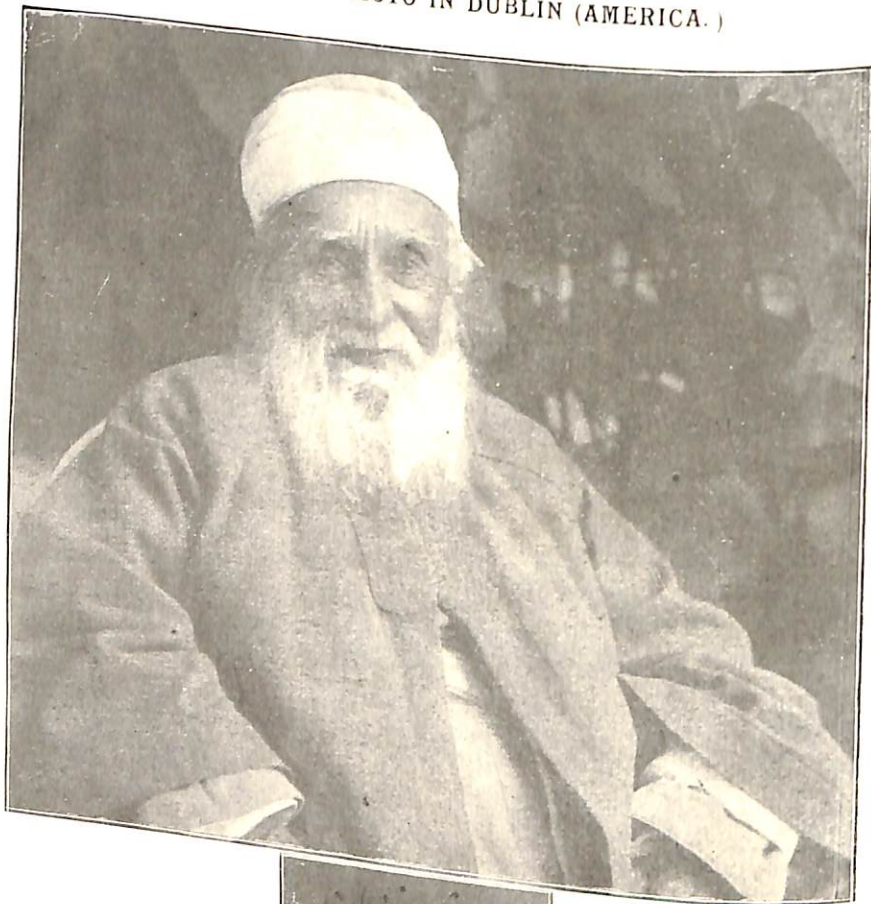
(از تونس) جناب شیخ محیی الدین که محض
نشر نفحات الله بانحدود مسافرت فرموده اند
نوشته اند که نفوس طالبه باستماع تعالیم الهیه فائز و
جمعی باقبال موفق -

از رنگون نوشته اند که از موقوفات حضرت
حاجی سید مهدی شیرازی طاب الله ثراه ۱۲ هزار
روپیہ موجود بود ۶ هزار روپیہ هم جناب سید
عبدالحسین شیرازی نوه ان متصاعد الی الله
بمحاسن قرض دادند و بیک خانه بجهت مشرق الاذ
کار به ۱۸ هزار روپیہ در رنگون خریده شد
جناب آقا محمد ابراهیم شیرازی زید عزه العالی هم
و عده فرموده اند که مبلغ قابلی بجهت مشرق الاذ کار
رنگون بدهند -

از مشهد مکرر خبر ترقی امر الله و تشکیل محافل
اعلاء کلمه الله مرقوم فرموده اند و مخصوص محفل
روحانی مشهد تدارک خارج یک نفر مبلغ را دیده
که دائماً در آنحدود ناشر نفحات ملوک معبود باشد و
در سبزه و آقا میرزا عزیز الله خان شهیدزاده نیز
متکفل مصاریف یک نفر مبلغ شده اند که در بلاد
خراسان سیر و سفر فرماید و اعلاء امر ملوک مقتدر
نماید -

در بغداد هم بعون الله الفت و اتحاد احبا که اعظم
وسیلہ نشر نفحات الله و اهم مقاصد اهل بهاست
موجود و کلمه الله در انتشار و بیت مبارک در تعمیر
و وجوه ناظره مستبشره در تحمید و تمجید رب مجید
رب احفظهم فی ظل دوحه میثاقک العظیم و سدره
عهدک القلیم بحفظک المبین انک انت ارحم الراحمین

ABDUL BAHAS PHOTO IN DUBLIN (AMERICA.)

در منزل پاریس

کتب آسمانی و بیان اصول مسائل الهی و نجات نفوس از تقالید علمای ظاهره و دفع رسومات مضره و تعدیل اخلاق و تحسین صفات و ترویج روحانیت صرفه و مدنیت الهیه قرار فرمودند و در الواح کثیره مخصوص در کتاب عهد آخر بیان مبارك در این خصوص اینست **و یا اولیاء الله و امنائه ملوک مظاهر قدرت و مطالع عزت و ثروت حقند** * در باره ایشان دعا کنید * **حکومت ارض بان نفوس عنایت شد** * و قلوب را از برای خود مقرر داشت * **نزاع و جدال را نهی فرمود نهیاً عظیماً فی الکتاب** * **هذا امر الله فی هذا الظهور الاعظم و عصمه من حکم المحورزین بطراز الایات انه لوالا مر الحکیم انتهی** - نظر باین حکم محکم مرکز عهد قدم اهل بهار در ایام انقلاب ایران حفاظت شدید فرمود بقسمیکه يك نفر بهائی بایکی از احزاب مختلفه و فرق متباینه نیامیخت و مزید اراء ننمود بلکه هر کس بکار و وظیفه خود مشغول بود و در مشغله خویش با کمال خیر خواهی و صداقت نسبت بدولت و ملت مشهود چه که در هر جا اهل مملکت خویشند نه در پی کم و بیش پس نفوسی که از حقیقت این امر بیخبر بودند و سبب اصلی عدم مداخله بهائیان را در امور سیاسی ندانستند این مسئله را حمل بر بی میلی اهل بهادر خدمت و ترقی ایران نمودند علی الخصوص که این مطلب به بعض مردمان بهانه جوی معرضی

که عمداً اب را سراب گویند چون رسیدن را امیدخته اغراض کونا کون کردند - چنین و چرا و چون ورد زبان و وسیله طغیان ساختند و عبارات مقدسه حضرت بهاء الله را بر وفق وهم و غرض خود تاویل نمودند که بهائیان عالم را یکوطن دانند و عاشروا مع الادیان خوانند یعنی حب وطن ندارند با آنکه معنی بیانات مبارکه این نیست چنانچه در نمره گذشته نگاشته آمد که جمله دنیا یکوطن گر گرفته شد شرق دران هست و ایران نیز هم * خدمت عالم چو حق فرمود فرض * شرق دران هست و ایران نیز هم * هست در حب جهان حب وطن * حب شرق و حب ایران نیز هم -

✽ مکتوب محفل روحانی شیراز ✽

پس از اداء فرائض حمد و ثنا مسافرین نیری از ساحت اقدس با کمال روح و ریحان وارد و بشارات روح بخشا که مهیج قلوب یاران بود از کوی جانان داشتند - اما اوضاع امری شیراز بتائیدات الهیه در هر آن رو بترقی و تعالی است حضرت فاضل یکانه مبلغ امر الله ناشر نفحات الله جناب اقامیرزا منیر نبیل زاده در نهایت جانفشانی مشغول تبلیغ امر الله هستند - و اما آقایان علما و کسبه شهر هر روزی بیپناهائی مشغول فتنه و فساد خاصه این ایام که اولاً قتل و تانیاً نفی حضرت معظم الیه را از ایالات جلیله خواستند - ولی خوشبختانه همه اقدا ماتشان بی نتیجه ماند - منهم خرجهت الفتنه و الیهم تعود - و اجمال ان تفصیل اینست که چون جناب میرزا نصر الله مستخدم پستخانه را

فرموده بازارها باز و مردم ساکت نشستند - و اما حضرت آقا میرزا منیر بیغای بجهت آقایان علما فرستادند ، که راه بتعید بنده توسل باین وسائل نیست بلکه من رسماً بامر حضرت عبد البهاء شیراز آمده ام - شما تا کرافاً از حضور مبارک رجا کنید که تغییر ماموریت بنده بدهند و البته چون مولای من رؤف است مسئول شما را اجابت خواهد فرمود ،

باری تفصیل بسیار است و الحق احبای قدیم وجدید حق نساء و اطفال بهائی مردانه کوشیدند و خوب امتحانی دادند - و نظر بحکم و مصالحی محفل روحانی بسائر محافل نکاشت که جمیع مجالس را کما فی السابق بر پا دارند و ترك محافل خلاف حکمت است - و بعد از فرو نشستن ناآره فساد نظر بخواش دوستان اطراف حضرت آقا میرزا منیر را با کمال احترام در انومبیل بسیر و تبلیغ در قرا و قصبات اطراف روانه نمودیم - چه که در در اطراف نفوسی تبلیغ شده اند که یکی از ایشان خواهش نموده بود که با هزار سوار بشهر آید و باذن ایالت جلیله از مفسدین سرکوبی نماید ولی چون ایالت خود قیام فرموده بود دیگر حاجت نبود -

اما خبر امریکا از حضرت فاضل مازندرانی مکتوبی رسیده که سر اپا ملو از بشارات علو امر الله در انصفحات است از قبیل بنای مشرق الاذکار در شیکاگو که ۹ پایه برای ان بنا شده و مبلغ ۶۰۰۰۰۰ دلار خارج ان نه پایه شده و هر پایه در ارتفاع سی زرع میباشد و همچنین تشکیل مجالس و مجامع بهائیان امریک و اعزام مبلغین کلمه الله

دربار ارزدند و محفل روحانی بهائیان جداً مجازات مرتکبین را از ایالات عادلانه خواستار شدند در این موقع مردم بتحریک ملاها بازارها را بسته در مسجد وکیل اجتماع نمودند و از حضرت نایب الایاله که در انجمع حضور داشتند شفاهاً تقاضای چند مطلب نمودند از جمله قتل یا نفی حضرت آقا میرزا منیر و عزل بهائینی که در ادارات دولتی هستند خصوصاً اداره پست هر قدر آقای نایب الایاله انها را نصیحت فرمودند حضرات جسور تر گشتند حق نسبت بحضرت ایشان - لهذا از طرف ایالت جلیله اداره قشون جنوب - نمایندگی برای تهدید مفسدین داده اجتماعات در مسجد را متفرق ساختند - و بعد بموجب تقاضای جدی احبای ایالت عادلانه نفر مرتکبین را تنبیه و یکروز حبس نمودند در انعیان اقا سید محمد طاهر پیشنماز شمشیر بکردن باجمعی بی بازار آمد و امر بیستن دکانها کرد و خود با عده کثیری از خلق بدار الحکومه هجوم نموده قصد اذیت نایب الایاله و توهین حکومت جلیله کردند که پس از ا کمال این قصد بقتل نفوس و نهیب اموال بهائیان پردازند و با کمال ملایمت انها را مانع شدند ولی بعد چون شورشیان با قاعد شمشیر بکردن نشان بر جسارت افزوده چند گلوله بدرب دار الایاله انداختند لهذا ایالت جلیله نیز امر بشلیک هوائی فرمودند یک شلیک جهادیان فرار اختیار کردند بقسمیکه در حین فرار عمامه و کفش و عبای یکدیگر را که در راه افتاده بود بغارت میبردند اما قاعد مذکور با آن هیکل مد هور دستگیر و با رفقای محبوسش مأنوس و اسیر گردید تا عصر که بواسطت چند نفر از مقدمین همه را مرخص

خویشند - نه کسانی که بدون نظر فلسفی و برهان عقلی و نقلی بصرف تقالید در یک مذهب و مسلک متوقفند و بتضمیم اوقات برسومات آباء و امهات قانع - نه در درامید اند و نه درمان رامیشناسند، نه از دیانت جزاسمی دانند و نه از شریعت غیر از رسم و رواج امری خواهند اما ان روح دیانت الهی و جوهر شریعت ربانی که دلبر روحانی است - هر مادی مدعی عشق و عرفان اوست و هر مذهبی شیدای فکر و نام او در هر معبدی دله از ذکرش بریان و دید ها بیادش گریان چه شد چرا این مدعیان علم و عرفان هم در در یوم امتحان از شناسائی ان عاجزند یقین است چون اینان اسیر اسم و عادتند و آن لطیفه رحمانی در هر عصر و زمانی بلباس واسمی تازه ظاهر و باجلوه و جمالی بدیع باهر لپدا همه بررد و ایدایش بر خیزند و غبار فتنه انگیزند - مکر اشخاص صاحب دل منور الفکر که ملتفت امراض مزمنه جامعه بشری شده اند و هر یک شاهد مقصودی در نظر دارند که ان را سعادت کبری دانند و در طلب ان جانفشانند اینگونه نفوس مطلوب خود را فقط در اجرای این تعالیم مقدسه توانند یافت و بغیر این اشخاص باقی اهل وهم اند و خیال و مروج قیل و قال اولئك يرون اعمالهم كسراب بقیعة یحسبه الظمان ماء -

و اما حریت و آزادی - این شاهد زیبا که همواره اسمش زینت همه مطبوعات است و عنوان تمام منشورات مایو نها هوا خواه دارد و کورورها جوانان فدائی آیا چیست و کجا یافت میشود یارب بکه بتوان گفت این نکته که در عالم رخساره بکس ندموده آن شاهد هر جائی آنقدر

جمال زیبای آزادی در حجاب او هام مستور مانده که هنوز نشان و عرفان ان را کاملاً کسی ادا نکرده و بسا شده که اسیران طبیعت و هوا خروج از آداب یا تجاوز از حدود یا تساهل در تعلقات دینی را آزادی نامیده اند و التفات باین نکته نکرده اند که این شئون ابداً با آزادی وجدان و حریت حقیقی مناسبت ندارد مادامیکه لفظ چون و چرا و مدح و ذم و نیک و بد و صلاح و فساد و سعادت و شقاوت در عالم برده میشود انسان در اعمال و اقوال و اخلاق خود از ادنیست بلکه در عالم انسانیت و محکمه وجدان و محفل انصاف و آداب و عرف و شرع و غیره و غیره مسئول خواهد بود تا دنی مراتب آن که در مقام جنایت و خیانت بحاکم قضائیه و نظمیه منجر گردد ان السمع والبصر والفؤاد کل اولئك کان عنه مسؤولا آزادی در اعمال و اطوار شایسته ذات مقدس انسان نیست بلکه زیننده هیولای حیوانات است که بکمال حریت حرکت میکنند و هیچ مسئولیت و مدح و ذی متوجه انها نیست و اما انسان البته در تحت وظایف و تکالیف و تربیت و مسئولیت باید اداره شود و بدو گرامی که جامع جمیع وظائف اخلاقیه و ادبیه و سیاسی و اقتصادی و روحانیه و همه ما بحتاج انفرادی و اجتماعی است فقط در هر زمانی ادیان الهیه بوده و نیز امروز تعالیم مقدسه آسمانی است که در قرن نوزدهم بعرضه ظهور آمده از آنجمله میفرماید: **وَاَنَا نُرِي بَعْضَ النَّاسِ ارَادُوا الْحُرِّيَّةَ وَيَفْتَخِرُونَ بِهَا اَلَيْسَ فِي جَهْلٍ مَبِينٍ اِنَّ الْحُرِّيَّةَ تَنْتَهِي عَوَاقِبُهَا اِلَى الْفِتْنَةِ الَّتِي لَا تُخْمد نَارَهَا**

كذلك يخبركم المحصى العليم وللانسان ينبغي ان يكون تحت سَنَنٍ تحفظه عن جهل نفسه وضرر الماكرين ان الحرية تخرج الانسان عن شئون الادب والوقار وتجعله من الارذلين فانظروا الخلق كالاغنام لا بدلها من راع ليعطفها ان هذا الحق يقين انا نصدقه في بعض المقامات دون الاخر انا كنا عالمين الى اخر الايات * وانشاء الله در غره آتیه موارد و مقامات حریت و آزادی حقیقی بموجب بیانات مقدسه بعرض قارئین خواهد رسید بقیه دارد - م . ناطق

* عدم مداخله بهائیان در امور سیاسی *

سبب اصلی ان اینست که در قرون اخیر هماره مداخله رؤسای دینی در امور سیاسیه (در شرق و غرب عالم) سبب انقلاب و بی نظمی ممالک و تدنی فکر و فهم امم و قبائل بوده اگر کسی در تاریخ (قرن ۱۹) قبل از تمدن و آزادی اروپ ملا حظة کنند این نکته را بخوبی میباید که در ایام سلطه پاپ و غلبه کشیشهای مسیحی و تسلط و حکمرانی انان بر رجال دولت بکلی آزادی و امنیت مسلوب بود و افکار ملت در نهایت تدنی و امور مملکت در غایت اغتشاش بالاخره امور بجائی منتهی شد که بعض رجال با نبتاه و نفوس آگاه دیدند مادام که پایاهای ملت باین درجه در جمیع امور سیاسی جزئی و کلی مداخله مینمایند و محض

استبداد حکمرانی میکنند ممکن نیست هیچیک از امور در تحت نظم و انتظام آید و متصور نه که قانونی در مملکت اجرا شود لهذا در صدد منع مداخله قسیمیهای دینی در امور سیاسی برآمدند و بتدایر و وسائلی چند که اطلاع بران وقایع منوط بر اجمعه تاریخ قرون اخیر اروپ است دست تطاول و مداخله رؤسای دین را در مسائل و امور ملکی کوتاه نمودند و وظیفه انان را فقط تبیین مسائل روحانی و بیان نصائح و مواضع دینی قرار دادند و مذاهب و وجدان را آزاد گفتند و وضع قوانین متینه نمی کردند که بر خاص و عام و اهلی و اجنبی بر یکم نوال حکم مینمودند بالاخصاریکی از وسائل مهمه آزادی و تمدن اروپا منع مداخله رؤسای روحانین در امور مملکت و سیاست بود و این اول وسیله منع ان آشوب ها و اختلاف ملی و انقلابهای ملکی شد که دقیقه ئی انان را آرام و آسوده نمیکذاشت بعینه مثل ممالك شرق بالخصوص ایران که باین سبب اکثر امور تالبحال پریشان و مملکت ما ویران مانده و باوجود هیجان عموم و اطلاع اکثر نفوس برفتنه و فساد علما و مضرات مداخله شان در مسائل سیاسی معینا هنوز بانواع وسائل سبب شورش و آشوب شوند و دولت و ملت را محکوم اراء سقیمه خود خواهند

نظر باصلاح این حال و دفع این پریشانی پر ملال حضرت بهاء الله عزذکره الاحلی از اول امر اهل بهارا از هر گونه فساد بالاخص از مداخله در امور سیاسی منع فرمودند و وظیفه اهل دیانت را حل مشکل دینی و رفع او هام مذهبی و کشف اسرار

و جوق جوق در سایه نوح نجات از غرقاب
هلاک برهیدند و بتلال و جبال عالم اسایش
و آمیزش برسیدند تا نوبت بزمان حضرت
خلیل رسید که نائره خلاف و نار اختلاف
بدرجه ثنی بین ادیان شعله زنان بود که آن
مظهر عقل الهی و خلیل رحمانی را در چنان
آتش سوزانی انداختند اما بنفس آن نفس
رحمانی نسیم برد و سلام وزیدن گرفت و در
گلشن صلح و صفات نهائی چند ارمیدن یافت
و استعدادان جستند که چون ندای حضرت
کلیم بلند شد قبائل و اسباط اسرائیل چنان
الفت و اتحادی حاصل نمودند که رفته رفته
سرآمد جهانیان گشتند از نهایت ذلت بکمال
عزت رسیدند و از حضيض جهل و جدال
بأوج صلح و سداد پریدند چندانکه مغبوط
اهم عالم گشتند و محسود بنی آدم شدند

ولی پس از چندی که آن نعمت صاحب
و سلام را کهران نمودند و بنفاق و نفاق
مشغول شدند باز مائده آسمانی و حیات الهی
که مایه صلح قبائل و اسایش هر جاز و دل

بود بصورت مسیح از آسمان مشیت ایزدی
نازل شد و نوبت صلح و صلاح بامم کلدانیان
واجبسیان و اشوریان و سریانیان رسید و
روح الفت و صلاح جریان و سریانی عظیم
تريافت

همچنین در سطوع نور احمدی جان
صلاح و اتحاد تنهای مرده قبائل مختلفه عرب
و عجم و ترك و دیلم را حیاتی تازه داد که
در ممالك ترك و تاجيك و اقالیم آسیاء
و افریک حرکت و هیجانی عجیب انداختند
و روح صلح و سلام در اجساد قبائل عظیمه
شرق و غرب دمیدند

از انجا ئیکه از برای هر امری ظهور
کمالی است اما بمرور دهور و هر کمالی در عالم
خلقت تدریجی الحصول - لهذا ظهور کمال
صلح امم و اعظم اسایش همیکل عالم بزمان
آخر و دوره بلوغ راجع و اگر بدیده پاک
ودقت تام بفرمایند پیمبرات در باره
زمان آخر و آخر زمان که هنگام بلوغ جهان
و جها نیان است نظر شود بکمال و وضوح

دیده آید که همه مظاهر مقدسه الهیه حتی و
خشوران عجم و اوتارهای هند و صلح امم
و اسایش عموم را بکلیوک یعنی دوره اعظم
و زمان آخر که قیامت کبرای ملل و امم عالم
است راجع فرموده اند که در آن زمان عالم
عالم دیگر شود و نوبت روابط و یگانگی
و اتحاد بامم عالم رسد ممالك دنیا مملکت
واحد گردد و قبائل و احزاب جهان مانند
یک خاندان و یک عائله

و امروز هر شخص با خبر و هر نفس
بافزونی میداند که هر چند بدو عالم احتیاج
نوع بشر بالفت بین افراد انسان بود امروزه
احتیاج عالم بارتباط بین ملل و ممالك جهان
است و این احتیاج و لزوم بدرجه ثنی کسب
اهمیت نموده که اگر مانده ایام جنگ دول
روابط مابین دو مملکت قطع شود در اسایش
نفوس فتور کلی حاصل گردد و هر وقت در
اسباب سیر و سفر مابین شرق و غرب اشکالی
روی دهد در فواید و امور اقوام نقائص
گوناگون پدید آید و فی الحقیقه عالم عالم

دیگر شده و دنیا حکم یک وطن پیدا نموده
اینست که قلم اعلی اهل دنیا را باین بیان احلی
سلامت اند که
ای اهل عالم همه باریک دارید و برگ
یکشا خسار لیس الفضل لحکم انفسکم بل
حب ابناء جنسکم و لیس الفخر لمن یحب
الوطن بل لمن یحب العالم الی آخر

— قرن طلایی نوزدهم —

یازمان تجدید دیانت و بدایت آزادی
و حریت

تشنه مینالد که کو آب گوار
اب میگوید چه شدن اب خوار

این تعالیم یگانه معلم عالم انسانی و
او امر یکتای بی دبستان رحمانی بحدی محیط
است و بسیط که از برای اهل هیچ مسلک
و مذهبی ادنی عذری در قبول و اطاعت باقی
نگذارده یعنی آنانکه از روی فطرت اصلیه
در کمال بیغرضی بدون تعصب و تقلید ملتفت
اساس مسلک خود و واقف کیفیت مذهب

گردد من از احبای بمبئی راضی و مسرورم
و در سحرگاه از رب غفور تا یید موفور میطلبم
که آن مدینه مرکز انوار ساطعه گردد و قطب
ایات باهره شود و بسائر شهرهای هندوستان
پرتواند از دهریک از احبا را فرداً فرداً
تحیت ابدع ابهی برسانید از برای کل طلب
برکت از درگاه احدیت گردید و علیکم البهاء
الابهی عبداللہ عباس ۹ شوال ۱۳۳۹ حیفاً
(و در آخر لوح این عبد این بیان در باره جریده
البشارت از قلم عنایت صادر)

قوله عز یبانه امیدم چنان است که
این روزنامه موفق بخدمت عالم انسانی گردد
هر نفسی در هر اقلیمی من بعدا گر چیزی نشر
خواهد باید بتصدیق محفل روحانی باشد...
حضرت منیر در شیراز پر نغمه و آواز است
و حضرت مستر وکیل چون جبل جلیل بنهایت
ثبوت و رسوخ قیام دارند و مصداق این بیت
مجنون عامری هستند —

لقد لا منی فی حب لیلی اقاری*
ابی و بن امی و عمی و خالیا*

ای احبای بها جمله بصدد شوکت و فر
عید مولود بهارا همه گیرید از سر*
که شه عید در این عید پیامد ز سفر
ز سفر آمد با کوکبه فتح و ظفر*
با جنود ظفر و با علم فر و فتوح
وارد ارض مقدس ز سفر شد شه روح*

روی یار از افق کرمل حق رخشان است
ارض اقدس چورخ یار قدم خندان است
نیر فضل و کرم بر دو جهان تابان است
روز فیض قدم و بخشش بی پایان است
عالمی روشن از انوار مه عید بها است
زنده جانها ز عطایای شه عید بها است

صلح اعظم یا الفت امم

در تاریخ عالم مشهود است یعنی بدیہی
است که در بدایت آفرینش و عمران افراد
جنس انسان که از جہتی شریک با حیوان
است همه از یکدیگر متنفر و از همدیگر
متفرق بودند اگر وقتی دو یا چهار تن از آنان
وحشیانه با هم زیست مینمودند زیست
انان بیش از ایست جانوران با یکدیگر
نبودی و قطعاً در آن عالم و انحالت جز تفرقه
و جدال احساس لزوم صلح و اتحاد نمینمودند
و در فکر نظام و انتظام بهیچوجه نبودند
اما چون بالهام ربانی در میانشان آدمی
مبعوث شد و تشکیل دائره اجتماع و الفتی

از آن پس چون هر قری در عالم تربیت
والفت بالا تر رفتند باز آن عقل اول و هوش
ایزدی بشماعی ساطع تر بر آنها جلوه گزیدی
و این هوشنگی بیشتر تفرقه و جدالشان را
بصلح و صلاح مبدل ساختی هر چند در زمان
توحش الفت افراد در گوشه جنگلی برای
انها مشکل و غیر محسوس بود اما بعد چون
از پر تو خرد اندکی روشن گشتند جمعیتها
تشکیل نمودند و جماعتها ترتیب دادند و
چون پس از اندکی در بین جماعتها غبار ضدیت
و تقار با لا گرفت و دریای جهالت ب موج
و طوفان جدال بشدت امد احتیاج الفت و
التیام بین جماعتها پدید شد آن بود که باز
تعالیم الهیه بصورت کشتی نجات ظاهر گشت

واعمالکم منزّهة عن الريب والرياء * قل لا
تصرفوا نقودا عمارکم النفیسه فی المشتبهات
النفیسه ولا تقصروا الامور علی منافعکم
الشخصیه *

❦ از آثار کلام پیمان ❦
﴿هو الله﴾

حمداً لمن نشر اللوح المحفوظ والرق
المنشور وایان السر المکنون والرمز المصنوع
اللوئ المخبزون ففتح حوريات المعانی
بقميص نورانی ووجود رحمانی وجمال ربّانی
وهیمن وتیمن کلّ فتی سبحانی فانجذبت
القلوب وقرّت الاعین وطابت النفوس و
استبشرت بهذا التجلی الصمدانی ولكن
الغافلین عمیت منهم الأبصار عن مشاهدة
هذه الانوار وخرست منهم الالسن من هذه
الاذکار التي ترتفع بالاضحیج فی الاسحار و
قالوا این النور الساطع من شمس الظهور و
این الاشراق من نیر الآفاق واین الامواج
من هذا البحر التجاج واین النفحات من
تلك الازهار واین الثمرات من تلك الاشجار
تبّاً لهم بما حرّموا علی انفسهم المائدة التي نزلت

من السماء والتبعوا الهوى ونبدوا الهدى و
استسقوا من سراب الضلال وحرّموا من
البارد الشراب وانك انت فاشكر الله علی هذه
الموهبة الكبرى والهداية التي تتلألا انوارها
علی الارض والسماء وكن مطمئناً بفضل مو
ليک ومعتمداً علی من خلقت ورباک انه یؤ
یدک ویراقبک ویسمع بخویک انه قوی قدیر
وبعباده فضال کریم
وعلیک التّحیّة والتّناءع

اسلامبول احبای الہی علیہم بہاء اللہ الابی
﴿هو الله﴾

ای روحانیان ای نورانیان! ظلمات جہل
افق عالم را تاریک نموده و نائزہ جنگ دردور
و نزدیک از لشکر اروپ و امریک شعله
بعنان آسمان زده عاقبت باسیا و افریک نیز
داخل شده ارباب نزاع وجدال کلّ فریاد
حی علی القتال بر آوردند مگر بہائیان کہ ترک
وتاجیک آمیخته اند و آسیا و امریک مانند
دود لبر دست در اغوش یکدیگرند و مشام
افریک بنفحہ الہی در این ایام معطر و معنبر

گشته ای یاران جمیع اقوام مهاجم بر یکدیگر
جمیع ملل متلاطم بہمدیگر مگر یاران کہ
آہنگ وحدت عالم انسانی را بلند نمودند
و با جمیع طوائف مؤانس و مہربان عموم خلق
را اغنام الہی دانند و حضرت احدیت را
شبان مہربان خوانند لہذا از جنگ دلتنگند
واز قتال پر ملال خلق و خوی فرشته خواهند
و تأسیس صرح مہر و وحدت انسان جویند
در سبیل حق جانفشانند و در وادی محبت اللہ
سرگشته و بیسروسامان ای احبای الہی
تا بحال نظر بحکمت کبری تبلیغ دران مدینہ
ممنوع بود حال بہار تبلیغ با کمال حکمت باید
انخطہ را زنده نماید و گل و شکوفہ برویانند
تا غبطہ بہشت برین گردد و ائینہ عالم علین
شود پس بکمال حکمت بکوشید تا تشنگان را
بزلال معانی حیات تازہ بخشید و محرومان را
محرم اسرار کنید و بی نصیبان را بہرہ و نصیب
دہید خاک سیاه را گل و ریاحین برویانید و
مریضان را شفا ی حقیقی بخشید کوران را بینا
کنید و کوران را شنوائید و من از ملکوت

ابہی شمارا تا ییادت نامتناہی طلبم و فیض
الہی جویم و قوۃ آسمانی خواہم و اخلاقی
ربّانی ارزو دارم و علیکم بہاء الابی
عبد البہا عباس
۲۵ خریران ۱۹۱۹

از الواح مقدسہ نیست کہ تازہ بافتخار

اعضاء محفل روحانی بمبئی شرف نزول یافته
بہر اعفای محترمہ حضرت علیہ السلام البشارات ۱۹۱۹
﴿هو الله﴾

ای ثابتان بر پیمان! نامہ ان یاران اثر
خامہ مہر و محبت ایزد دانا بود احبای بمبئی
فی الحقیقہ در نہایت خلوصند و از ہمہ بہتر
انکہ اکثر خوشرو و خوشخو مانند شہد و
شکرو بمتابہ زجاحہ آسمانی قلوب در نہایت
صفاء و لطافتست مقصد از طلوع صبح ہدی
تعدیل و تصحیح اخلاقت زیرا منقبت عالم
انسانی درین است و ترقی عالم بشری از این
وعلویت ہر فردی باین موهبت رحمانی انسان
خوشخو و خوشروایت ہدی است و چراغ
روشن عالم بالا باید جمیع ہمت را صرف
این بنمائید (کہ) رویہار روشن و خوبیہا گلشن

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Moham-medans, Zoroastrians, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

WORDS OF HIS HOLINESS BAHÁ'OLLAH.

"O ye wise men among nations! Turn your eyes away from foreignness and gaze unto oneness, and hold fast unto the means which conduce to the tranquillity and security of the people of the whole world. This span-wide world is but one native land and one locality. Abandon that glory which is the cause of discord, and turn unto that which promotes harmony. To the people of Baha glory is in knowledge good deeds, good morals and wisdom-not in native land, or station. O people of the earth; appreciate the worth of this heavenly word, for it is like unto a ship for the sea of Knowledge, and is as the sun to the universe of Perception."

"We desire but the good of the world and the happiness of the nations; that all nations shall become one in faith and all men as

brothers; that the bonds of affection and unity between the sons of men shall be strengthened; that diversity of religion shall cease and differences of race be annulled. So it shall be; these fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come."

"O ye discerning ones of the people; Verily the Words which have descended from the heaven of the will of God are the source of unity and harmony for the world. Close your eyes to racial differences and welcome all with the light of oneness. Be the cause of comfort and promotion of humanity. This handful of dust, the world, is one home; let it be in unity. Forsake pride, it is a cause of discord. Follow that which tends to harmony."

"O Son of Man! If thou look-est toward Mercy, regard not that

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

البشائر

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دالر

جلد ۱ یکم محرم الحرام سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق ۳ ستمبر سنه ۱۹۲۱ ع نمبر ۷

مقصد از تحریر رساله البشائر وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که را جمع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

بین الناس * وصحيفة يتذكر بها الناس
من قام خدمة الامر له ان يصدع بالحكمة
ويسعى في ازالة الجهل عن بين البرية * قل ان
اتحدوا في كلمتكم واتفقوا في رأيكم * و
اجعلوا اشراقكم افضل من عشيكم و غدكم
احسن من امسكم * فضل الانسان
في الخدمة والكمال لا في الزينة والثروة والمال
اجعلوا اقوالكم مقدسة عن الزيف والهوى

اننا ننصح العباد في هذه الايام التي فيها
تتبر وجه العدل * و انارت وجنة الجهل * و
هتاك ستر العقل * و غاضت الراحة و الوفاء
و غاضت المحنة والبلاء * وفيها تقضت المهود
ونكثت العقود * لا تدرى نفس ما يبصره
و يعميه و ما يضلّه و يهديه * قل يا قوم دعوا
الرزائل وخذوا الفضائل * كونوا قدوة حسنة

which benefits thee, and hold to that which will benefit the servants (mankind); If thou lookest toward justice, choose thou for others what thou chooseth for thyself. Verily through meekness, man is elevated to the heaven of power; and again, pride degrades him to the lowest station humiliation and abasement."

"The followers of Sincerity and

Faithfulness must consort with all the people of the world with joy and fragrance; for association (intercourse) is always conducive to union and harmony, and union and harmony are the cause of the order of the world and the life of nations. Blessed are they who hold fast to the rope of Compassion and Kindness and are detached from animosity and hatred!"

TABLET FROM ABDUL BAHÁ

Holland:

To his honor Mr. A. A. Wan Reeds Can, Engineer, Unto him be greeting and praise.

HE IS GOD!

O thou revered person who art searching for Truth!

Thy letter dated April 4, 1921, has been received and perused with perfect love. As to the existence of the Deity it is ascertained by proof based on reason but the Truth of the Deity is beyond comprehension, because with careful observation thou art able to see that no inferior stage can comprehend that which is superior. For instance it is impossible for the mineral kingdom which is inferior to comprehend the vegetable kingdom. This comprehension is utterly impossible and unattainable. Similarly, no matter how much the vegetable kingdom may progress yet it cannot become aware of the animal kingdom. Nay rather com-

prehension is impossible, because the stage of the animal is superior to that of the vegetable. This tree cannot imagine the ear and the eye.

And the animal kingdom, no matter how much progress it may make, yet it cannot imagine the power of reason which discovered the truth of things and understands the invisible realities, because the stage of man is higher than that of animal. Although all these beings are contingent in station, yet the difference of stages prevents comprehension. No lower rank can comprehend the higher one. It is impossible.

Every higher rank, however, can comprehend that which is lower. For instance the animal comprehends the vegetable and mineral stages. Man can comprehend the animal, the vegetable and the mineral kingdoms, while it is impossible for the mineral to under-

stand the human conditions. All these realities are contingent in their station. Nevertheless no inferior rank can understand its superior. It is impossible.

Then how is it possible that a contingent reality, i.e. man, could understand the reality of the Deity which is pre-existent Truth. The difference of stations between man and the Reality of the Deity is hundreds of thousands times greater than that between the vegetable and the animal. Whatsoever that man thinks of consists of his own imaginary pictures which are included in him and not inclusive of him. That is, man is inclusive of those imaginary pictures, while the Truth of the Deity cannot be inclusive in anything else. Nay rather, it envelopes all beings and all beings are enveloped thereby.

The Truth of the Deity which man imagines has an imaginary existence and not a real existence, while man himself has both mental and real existence. Then man is greater than that fancied truth which can be imagined. The utmost that the terrestrial bird can fly is that it can soar to some limited extent in this infinite space, it cannot soar to the apex of the sun.

One must, however, propound proofs based on reason or inspiration for the existence of the Deity

according to the capacity of human understanding. It is evident that all beings are related to one another. The relation is perfect like that which exists among the organs of the human body. All the parts of this infinite universe are in connection with one another in the same way that the limbs and organs of human body are interrelated. For instance the foot and the step are connected with the ear and the eye. The eye must see so that the foot may take a step. The ear must hear so that the eye may become attentive. Whenever one of the limbs of the human body is defective, the effect of this defect appears in the organs. The mind is related to the heart and the stomach; the lung is connected with all the organs. Similarly every other organ, every one of them has certain functions,

The reasoning power, whether considered as contingent or pre-existent, is the plan-maker and director of all human organs so that every one of the organs may with the utmost accuracy perform its duty. But if some defect appears in that reasoning power all the organs will fail in the performance of their functions, and so impairment appears in the body of man and in the functions of the organs.

Similarly you should extend your observation to the infinite universe. No doubt there exists an all-inclusive power which is the plan-maker and director of all the parts of this infinite universe. Had not this Plan-maker and Director been in existence this infinite universe would have been impaired and would have been like unto an insane person.

As long as you see that this infinite universe is in the utmost order and every one of the parts performs its functions in the utmost accuracy so that there does not exist any disorder, then it becomes evident and clear that there exists a Great Power which is the Plan-maker and Director of this infinite universe. Moreover, although the beings grow and evolve yet they are under the influence of external factors. For instance, the sun bestoweth energy, the rain nourisheth and the breeze giveth life so that man may grow and develope.

Therefore, it became evident that the body of man is under the influence of external factors without which he cannot develop and grow. These external factors are also under the influence of other factors. For instance the growth and development of the human life depends upon the existence of

water. Water depends upon the existence of rain. Rain depends on the existence of clouds conditioned on the existence of the sun so that from the land and the sea evaporation may take place and through that evaporation the clouds may be formed. These are both acting and acted upon.

Then, unquestionably these will terminate in an acting Force which is not acted upon by any other being. The succession will end. But while the Entity of this Being is incomprehensible His emanations (effects) are clear and known. Moreover, all beings are finite. The very subjection of these beings to limitations is a proof for that incomprehensible Reality, for the existence of the comprehensible is an indication of the existence of the Incomprehensible. In brief, such proofs as those are many which are indicative of that incomprehensible Truth and as that incomprehensible Reality is pre-existent, it is sanctified and beyond the properties and conditions of the contingent beings, Because every reality which is subject to the peculiarities of the contingent beings, cannot be pre-existent. It is accidental.

Then be thou assured that this Deity thought of by other peoples and nations is subordinate to

imagination and not superior to it, while the Truth of the Deity is above imagination.

The Holy Manifestations of God, however, are the reflectors of the perfections and emanations of that Sanctified Reality. This eternal Grace and heavenly Splendor is everlasting life to the world of humanity. The sun of Truth, for example, is upon such a high horizon that no body can attain thereto. All minds and thoughts are subject to failure and He is sanctified and above the comprehension of all. The Holy Manifestations of God are like unto clean and enlightened Mirrors which receive light from the Sun of Truth and reflect it down upon other people. The Sun is visible and shining forth with all its perfection and splendor from this mirror. This is why if this Sun in this Mirror says that it is the Sun, it is true and if it says it is not the Sun it is also true. If the Sun appears and shines with all its glory, beauty and perfection in this Mirror, It has not lowered Itself from Its supreme realm and high station. It has not entered in this Mirror; nay rather It has been and shall be eternally at the Zenith of

sacredness and sanctity.

All the terrestrial beings must receive grace from the Sun, because the existence depends on the energy and light of the Sun. Whenever they become deprived of the Sun, they decay and become extinct. This is the meaning of being consistent with God, which has been mentioned in the Holy Books. Man must be with God.

When it became evident that the Manifestation of the Truth of the Deity is the Manifestation of His Perfections the Sun with Its perfections in the Mirror is something visible and palpable to beings.

Through the grace of God do I cherish the hope that thou wilt acquire discerning eyes and sanctified ears that the veils may be removed from before thine eyes.

Unto thee be greeting and praise!

(Signed) Abdul Baha Abbas.

Translated by Azizollah Khan
Sirdar Bahadur.

Haifa, Palestine.

May 9, 1921.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD. PERSIA.

We have received a very important letter from our dear revered sister Miss Elizabeth Stewart from Tehran, Persia, a portion of which we publish for the information of the friends. She writes: "You doubtless know about the memorial fund for the school here that Dr. Mody is collecting called the Lellian Kappes memorial fund for the girls Tarbyat School. Miss Kappes before she passed out had started the fund and since her passing Dr. Mody has taken up the work, and during these four months she has collected over three thousand tomans. One thousand six hundred tomans and some more have been sent from the English Bahais. The remainder coming from Persia. You see our Beloved (Abdul Baha) said this school here would be the first school in the world and Abdul Baha is pleased that Dr. Mody has undertaken the work. He said: "Bravo Dr. Mody. Be sure she will succeed in this noble work and that He (the Master) will pray for her. He is very pleased with you and that you are always remembered by him." I am quoting this last sentence from a letter received within the last few days from Dr. Lotfullah in Haiffa. So we know this work will progress all the papers for contributions have been sent to Bombay. The love of the friends have been so beautifully shown for all the offerings have come so spontaneously that we know it will not be long before the Tarbiat-El Banat will be accomplished. I am also going to enclose another portion of Dr. Lotfullah's letter in which he wrote thus about our Beloved: (copied from Lotfullah's letter from Haiffa.) "Not long ago the Master received a letter concerning the recent convention that was held in Chicago and of the firmness of the union of the friends there. The Beloved read part of it to the friends who were present. He made some very interesting remarks. After He spoke highly of the convention that was held in Chicago, He said this convention is very good (I am giving the gist of His talk). For it is the Cause of the increase of union and affection amongst the friends and it is for the good of the world. The meetings and gatherings that are held in each Country by the Governments and people of those Countries, it is only for the good of that Country, and the interest of that particular Country is observed and the members of that gathering consist only of the people of that Country. After speaking in detail He said: That these conventions that are held by the Bahais are composed of the people of *all* races and of *all* countries and their object is the good of the world and they

have the interest of the whole human race at heart. These conventions are sure to succeed for they are confirmed by the Abha Spirit. These conventions will gradually increase and ere long there will be conventions all over the world and these conventions are a very good foundation for the Beyt-El Adl. For these conventions will eventually immerge into the Beyt-El Adl. Supposing there were no conventions if in the future they wanted to establish the Beyt El Adl had it been established in the East perhaps the people of the West would not be satisfied or should it happen to be established in the West perhaps the people of the East would be dissatisfied. So he (the Master) hoped that these conventions will be a good foundation for that great Beyt El Adl.

(Continued)

ENGLAND.

The Holy Cause is spreading all over the world and the wonderful spirit of love and sacrifice is manifested by the friends of God. We have read with very great pleasure the real, heart-felt sympathy expressed by our dear sister Mrs. Norah Crossley of Manchester in giving her beautiful hair towards the Mashraqu'el Azkar of Chicago. Really the Mashraqu'el Azkar that

will be built, will be the greatest edifice of the solidarity of the whole human race, the Unity of the East and West and it will be built with the sincere efforts of the Bahais all over the world. It will be the greatest teacher for the Cause of God and its effect will be wonderful. We quote the words of our dear sister Mrs. Norah Crossley from her sister to Dr. Esselement, dated 16th July 1921, for the information of the friends. She writes: "I am a stranger to you personally, but I have recently joined the Manchester Bahais and have heard a great deal of you from Mr. Hall. He has been telling me about the "Mashraq" that you are the Col. lector for it in England, therefore I am sending you my share, small as it is. You may think mine a very strange share, but I am very poor and cannot afford to send money, so I have cut off my hair and I wish you to sell it for me. Hair dressers are only too anxious to obtain hair of my colour, but you will perhaps understand that it has cost me a great deal to have it cut off and I feel as if I absolutely could not sell it myself. If it only does a *little* good I shall be quite content. It has been a sacrifice I admit, for it was the only beauty I possessed, but is nothing compared to what the Master has given me. He has given me a wonderful, boundless joy that no

one can ever take from me. He has also chosen for a great part in spreading the Cause and I am trying to make myself as worthy as possible for his Trust. At present I am very incompetent, but He is training me in His own way. My deep gratitude to the other Bahais passeth understanding" for they have given me a tremendous amount of sympathy during my need, so that I am only too anxious to do some little service for the Cause in return. It is not much, but it is the greatest thing I possess, so I do hope you will make use of it in some way and send the proceeds to the Mashrak. If you ever know of anything I can do to help the Cause I shall be only too willing I will even give my life, if need be for it belongs to the Master after all." The hair were purchased by a Persian Bahai, who offered one more than the rest. How very significant that a sister in Manchester offers her beautiful hair for a Bahai Temple to be built in Chicago and the hair are purchased by a brother from Persia. Hearts throb with joy when news of such love are received. We congratulate our dear sister Mrs. Norah Crossley for the wonderful confirmations of God that she receives and pray to God that she may receive eternal and wonderful confirmations and assistance from the Kingdom of Abha.

AFRICA.

We quote the following extract from the bulletin issued by the Teaching Committee of Nineteen as regard the splendid work that is being done by our dear sister Miss Fanny Knoblock in Africa in spreading the Most Great Cause. It is an extract of her letter, dated at Johannesburg, S. Africa, February 23 and runs as follows:—

"It is truly most wonderful how the Glad Tidings are being carried to countless numbers who are thirsting for the "Water of life. My sincere prayer is that soon, very soon, some of the real teachers, Mr. Vail, Mr. Remey, Mr. Gregory or others like them will visit sunny South Africa. They will find the harvest ripe

"Besides the many whom I met personally, my work the larger part of it, is accomplished through group meetings, nearly always two group meetings a day". Then Miss Knoblock goes on to tell of the attractive group meetings arranged by an artist and how the listeners gave the closest attention while the Message was being proclaimed and thereafter for another hour asked the most interesting and intelligent questions. A large number of invitations to speak at various other group meetings and Teas

were the results of this meeting. Miss Knoblock is being introduced everywhere as "the American Bahai", and every afternoon without exception, for several succeeding weeks, she has been the honour guest and speaker at an afternoon Tea, and in some of the most delightful and palatial homes in S. Africa. Among the guests at one of the Teas were some distinguished people from Lorenzo Marques, the capital and seaport city of Portugese, E. Africa. An elaborated tea was arranged for her and she was introduced to a group of diplomats and distinguished citizens. The Message was given at great length and questions answered fearlessly. Many were deeply interested and greatly attracted to the Cause. Invitations have been received by this dear sister to again visit Leper's Island, S. A., and also to return to Cape Town and Rhodesia for prolonged visits. There are in various homes of individual instruction given to many and of glorious opportunities in many ways to meet the people of S. Africa and other parts, and always for the purpose of proclaiming the Most Great Message which means Life. In closing her letter Miss Knoblock says: "How deeply grateful I am for the blessed privilege of bringing the Glad Tidings of the Bahai

Message and the Brotherhood of Man to the attention of these distinguished men and women. I just marvel at the wonderful Power of the Center of the Covenant. for no other Power would or could open these doors. The days and nights are so full, we wish that several days might be added to each week." So eager are these delightful English families to hear the Message, that another home (the fourth in Johannesburg) has been offered me for the duration of my stay in this country; think of it all because of my faith, your Faith, our Faith!"

(Continued.)

INDIA.

Janabe Mirza Mahmood has received a Tablet from our beloved Abdul Baha wherein it is revealed with reference to the supplication forwarded to His Holiness Abdul Baha on behalf of all the Bahais of India to visit this ancient Country of the Hindoos, as follows:—

"The letter signed by most of friends in India has been received. Abdul Baha is greatly longing to make a trip to India provided health and time permit." In the same Tablet it is revealed that; "It is my hope that extraordinary souls in that Country from among the people of that Country will

arise in service.' Mr. Shirazee informs us from Karachi that he has received a letter from Shiraz in which it is mentioned that in a Tablet to a friend His Holiness Abdul Baha has said; "You shall be permitted to presence when Abdul Baha is in India." These words make us very hopeful that India will be blessed with His Visit. We all pray to God that Abdul Baha may visit India through the Grace and Bounty of God.

In a Tablet revealed for Janabe Jamsheed, it is revealed that: "you shall see soon in Persia that the people shall believe in this Cause in groups of numbers every day."

Reverend Dr. Dastur M. N. Dhalla, P. h. D., left for Persia to study the archaeological remains of ancient Persia. We hope the visit to Persia will enable the learned doctor, who is the high priest of the Parsis of India. to bring for them the message of true love from the Bahais of that soil and thus pave way for the Parsees to receive the new light."

The 2nd All-India Bahai Convention.

The All-India Bahai Central Fund Committee has the Pleasure to announce that the 2nd All-India Bahai Convention is to take Place in Bombay during the last three days of December.

All interested in the Movement and sympathisers, besides Bahais can take part also, and Bahais from all over the world are requested to attend.

هرقد رمیخواهند باید نطق نمایند - جناب اقامیرزا محمد ثابت در مسئله اقتصادی نطق کردند و جناب اقا سید مهدی که از نطقشان همه حضار بهیجان آمدند در اثبات الوهیت و توحید و بقای روح و لزوم دیانت و قوه ماوراء الطبیعه نطق نمودند و قرار شد تمام این نطقها را در روز نامه هادرج نمایند الحمد لله تمام احباب مفتخر و سرفراز و در بین مال مقدم و ممتاز شدند - و تائیدات الهیه شامل حال بهائیان است و مؤید روحانیان

جناب اقامیرزا ضیاء الله اصغر افایده الله از انجذاب احبای منجستر شرحی مرقوم فرموده اند از جمله شرح روحانیت خانم بهائی است که کس - وان خود برای اعانه مشرق الاذکار داده و در اینخصوص بیان مبارک باحبای نجف آباد چنین است

﴿هو الله﴾

و از جمله قضایای عجیبه که واقع گشته این است که مشرق الاذکار در قطب امریک بنیان میگردد و بعضی نفوس از اطراف اعانه بان معبد رحمانی میفرستند از جمله خانم محترمهئی در منجستر قریب لندن باعانه برخاست ولی از مال دنیا چیزی نداشت * چون اعانه مالی نتوانست موی لطیف ظریفی داشت که در نهایت طراوت زینت روی او بود و شمائل تزیین میداد * موی بلند مشکبوی خود را بدست خود مقرارض نمود

و بمزاد داد تا فروخته گردد و قیمت آن اعانه مشرق الاذکار شود * ملاحظه کن که در نزد نساء عزیز تر از موی باطراوت و لطافت نه، آن محترمه فی الحقیقه بتمام جا نشانی قیام نمود * هر چند اینعمل سزاوارنه و عید البهاء ابداً بان راضی نبود ولی چون دلالت بر نهایت جانقشانی مینمود لهذا بسیار متأثر شد * که در نزد خانمهای غرب و امریک کیسو بسیار عزیز است یعنی از جان عزیز تر است، انرا فدای مشرق الاذکار نمود

ملاحظه کنید که امر الله بجهت درجه قوت گرفته که خانم فرنکی کیس خویش را فدای مشرق الاذکار مینماید - ان فی ذاک لعیبره لا ولی الا لایاب

﴿هدهدان خوش خبر﴾

مساfran کوی دلبر مهر پرور یعنی حضرت اقا شیخ محمد علی قاینی و نجل مکریشان و حضرت اقا سید مصطفای رومی روحی فداهم با کمال سرور و نهایت جذبه و شور وارد و سبب ان سباط احبای سلطان نور گشتند و مزید و داد و اتحاد اولیاء الله شدند و از عنایات طلعت پیمان و بشارات صحت و سرور مشرق فیض سبحان دلها را نمونه فردوس و جنان فرمودند ایدهم الله اعظم من هذا التائید الشدید و حفظهم بجنود ملکوتیه الاهی و افعه الا علی

PHOTO OF HIS HOLINESS.
Abdul Baha taken in Haifa.

عکس مبارک عبد البهاء در حیفا

هند و و بودائی و کبر و یهود
هر که در انتظار رهبری
لیک چون مهدی و موعودش رسید
حالی آن موعود چون از حق رسید
معرض کور از سعادت بی نصیب
داده پیغمبر خبر از کرد کار
لیک او خباب چون دعوی نمود
جا هلان از مکر و کین در هم شدند
از ظهور بعد مان دادا و نوید
عالمات بیعمل کردند جهل
لیک این دین کوی سبقت در بود
شد برغم مغر ضین روزگار
رنجها بردم بی تحقیق دین
گرتو خود خواهی شوی مردی خیر
خواهی ارثا و یلایات ای پسر
هم ز دل شو پیر و عبد البها
عبرت گیر از نصاری و یهود
مسلمین را منع از دین بها
در مثل جون قوم عیسی و یهود
کرداری با و رای دارا و و

نقل از جریده فتنی العرب عدد ۸۲ فی ۱۳
حزیران سنه ۱۹۲۱

موتمر البهائیین فی شیکاگو

قالت جریده السائح : ابتداء المؤتمر البهائی یعقد
اجتماع عام بعد ما کمل بناء المعبد البهائی الفخیم
فی تلك المدينة اما البهائیون فی هذه البلاد قد کثر
عددهم و صاروا یعدون اکثر من مليون نسمة
ولهم مجلة تصدر فی نیویورک تبشر بدین البهائیین

بهره و عیسا ئی ای یارود و د
کز عطا حق بخشدش پیغمبری
کور بود و نور رخسارش ندید
کرد ظاهرا و یکی امر جدید
منکروی از حسد کشت ای لیب
از ظهور باب اعظم اشکار
نازه شد تاریخ عیسی و یهود
همچو عیسی بر سردار ش زدند
پس بهاء الله بامر حق رسید
امرویی از غبطه بکر قند سهل
وز قضا سر که انکبین صفرا فزود
نصرت دین بهائی اشکار
عاقبت دین بهایم شد یقین
از بهاء الله رو تعالیم گیر
خود بخوان ایقان که کردی با خبر
نایفزا ید تو را عقل و نهی
که چسان ز اسلام دور اند و جود
از غرض کردند خلق بی وفا
با بهائی مسلمین اندای و دود
کن تحبس و ز نکات اکاه شو

احمد دارا - بغداد

وزیم هم هو عباس البهائی الموجد فی عکة وقد
أزار هذه البلاد عام ۱۹۱۲ و اقام مدة يطوف بها
الولايات المتحدة مبشراً بمبادئ امره الجديد
فکسب مقاما عزیزا
اخبار عشق آباد بقام جناب آقا عزیز الله میلانی
بسبب امید واری بمسافرت مبارک
بمشق آباد - برای احبای این حدود یک اتفاق

وانحاد عظیمی و یکاکی عجیبی پیدا شده -
عموم احباب در خدمات امر الله سرگرم و مشغولند
مناره های مشرق الاذکار تمام شده شکوه و جلوه
عظیمی دارد و واقعا منظر قدوم مبارک است -
مجلس تبلیغ اروپائیه در مشرق الاذکار ترتیب
داده شده و لو نکویج و که شخص روسی و از عائله
خیلی محترم روس است و رئیس عدلیه است -
اول مبتدی این مجلس بود - حالا یک معلم
و مبلغ کاملی شده معرکه میکنند - و این محفل
تبلیغ اروپائیه هفتۀ بی شب هم در خانه
های احباب است که شام را هم در آنجا صرف
مینمایند سائر محافل هم بجهت نشر نفحات الله
و تبلیغ امر الله و اعانه ضعف و مشرق الاذکار دائر
و برقرار - و احباء الله در جمیع خدمات بجان
حاضرند اما امورات کسب و شغل یکسال
و نیم است که بکلی معوق است با همه این سختیها
بحمد الله اراحبا خوش میگذرد - و در کمال
ازادی تعالیم بهائی را کوش زد عموم مینمایند
و احدی تعرضی ندارد - در تمام ترکستان
خصوصاً در تاشکند اغلب جوانهای بهائی در دار
النفون انجام مشغول تحصیلند و امر الله در کمال
تقو و ترویج اما قبرستان بهائی بسیار با صفا
شده و یک حوض بسیار قشنگی هم در آن ساخته
اند و محفل اتحاد جوانان بهائی
در شبهای ۳ شنبه است و در آنجا جناب
آقا سید مهدی در اثبات الوهیت و لزوم حفظ
صحیح - و جناب آقا شیخ حیدر از تاریخ امر -
و آقا سید جلال از شهدای امر الله و آقامیر علی

اکبر صلاح اف در خصوص زراعت نطق
مینمایند - و جناب حاجی احمد علی اف عمارت
عالی خود را که پهلوی مشرق الاذکار داشت
برای مدرسه دختران و پسران بخشید
و مدرسه سابق برای قرائت خانه معین شد -
و قرائت خانه سابق مریضخانه خواهد شد
و بتازگی اطفال بهائی عشق آباد دریاغ یک تیاتر
نابستانی هم ساخته اند -
اما نطقهای بهائیان در مجامع خارج
از جمله از طرف حکومت اعلان شده بود - که
در تالار بزرگی در عدم وجود الوهیت مباحثه
میشود شب اول ناطقین آن محفل عظیم همه
مسیحی بودند - و نطق کیشهای روسی
در اثبات وجود الوهیت مایه اسهت زاء نقوس شد
شب ثانی نوبت بهائیان رسید جناب آقا سید
مهدی با کمال متانت نطق مینمودند - و آقا عباس
دکتور ترجمه میکرد و دو جوان تاثیراتی داشت
که اسان که سهل است جمادات هم گویا بحرکت
آمدند آخر صدرا انجمن از عموم مردم
برسید که آیا برای نطق بهائیان هم وقت باید معین
و محدود باشد - یا زیاد تر میتواند وقت گفتگو
داشته باشند همه جمعیت بی زبان و یکصوت
گفتند که بهائیان آنچه میخواهند گفتگو نمایند
وقت ایشان نباید محدود باشد و در آخر مجلس
مردم از شنیدن جواب سوالات خود بسیار
ممنون و مشکور شدند - در مجلس سوم شوق
و اشتیاق مردم بیشتر بود و همه می گفتند که
از برای نطق بهائیان وقت معین لازم نیست

بیمانه اینکه تومسید (ناصر خسرو) هستی و اشعار او را خواندی قطعه قطعه نمودند و در بعضی از کتب تواریخ خوانده شد که بواسطه تعصب مذهبی شیعه و سنی چه خوانده اند که از یکدیگر خراب نکردند و چه عصمت ها که بپادشاهان دادند و حکمای ناحق در حق همدیگر که صاف در نکردند لکن گمان می رفت که ایران حالیه ایران هزار سال قبل نیست و انیک ایرانیان با تمدن شده و از اعمال سابقه دست بردار شده اند ولی قریباً در شصت سال قبل باز همان اعمال سابقه پیش گرفتند معلوم و مبرهن گردید که چند سیدالشهدائی نبود و الا شقیافراوانند تقریباً از یازده تا بیست هزار از برادران نوعی خود را با انواع بلا یا شهید نمودند کاری کردند که وقعه کربلا فراموش شد زیاده از چهل زن و بچه صغیر از اهل نیریز در موقع اسیری بطهران در غاری منزل داده یکمربته زنده سوزانده و بعضی از اطفال صغیر را در دیک زنده بریان نمودند و در حلقوم بعضی اطفال شیر خوار در عوض شیر مادر آب جوش ریخته شهید نمودند خلاصه باز پس از اعلان مشروطیت در ایران چنین تصور می رفت که دوره سابق سپری گشته مساوات حقیقی در ایران حکم فرماست و امت حضرت ختمی مرتبت بوصیت آنحضرت که فرموده اند مسلمان کسی است که انسان از دست و زبان او درایمن باشد رفتار میکنند انیک که زیاده از ده سال است که از دوره مشروطیت در ایران میگذرد کاهی شنیده میشود احوالی خراسان با قاشیخ علی اکبر مجتهد قوجان حمله نموده حضرت ایشان را با هم بهائی

شهید نمودند و مانع از دفن و کفن جسد مطهرش گشتند و زمانی وقعه عراق اعلان میگردید که آقا میرزا علی اکبر و عیال و چهار پسر کوچک آنها که یکی چهل روزه بوده شبانه همین مسلمانان بمنزل آن مظلوم ریخته جمیع را شهید نمودند و حاجی عرب را به بهتان آنکه استغفر الله قرآن را سوزانده اند از زدن و ظلم را بجائی رساندند که مرجع الاسلام آقای حاجی سید مهدی قهی که یکی از مجتهدین قم میباشند رجرا بد محترم چهره نماد مصر شمرحی درج نمود و از باقی علما خواستگار شد که نکذارتد من بعد چنین قضایائی در ایران واقع گردد طولی نکشید که باز با تعصب جاهلیت احوالی شاهرود هجوم بهائیان شاهرود آورده تمام هستی آقا محمد اسماعیل امین را تاراج بردند و صدقات مالا نهائی که تحریران از عهده حقیر خارج است به بهائیان شاهرود دوازد نمودند مسلمان این شعر را میخوانند لکن نفهمیده میکنند نه هر کس شد مسلمان میتوان گفت مسلمان شد که باید اولش مسلمان شد و آنکه مسلمان شد باری تاریخ هفتم ذی قعده ۱۳۹۰ آقا اقا سید مصطفی طباطبائی که تمامی احوالی سمنان متفقاً بدینا نت و امانت و صداقت و محبت و رافت و مظلومیت ایشان تصدیق داشتند وفات نموده در موقع دفن و کفن آنحضرت بحکم یک نفر بیش نماز هجوم عام نموده زیاده از یک شبانه روز نکذاشتند که آن جسد مطهر را دفن نمایند تا بوقت آن حضرت را سناک باران نموده و بعضی بی حرمتی های دیگر که زبان قوه کفایت آن را ندارد

نمودند و در چندین نقطه حفر قبر شد و مانع از دفن شدند تا پس از زحمات و مشقات زیاد در نقطه دور از شهر و قبرستان بهزاران زحمت دفن نمودند و دوستان آنحضرت کسانی که بهائی هستند همه روزه مورد طعن و لعن و هتاک و فحاشی مسلمانان سمنان واقع شده اند بطوریکه قدرت بیازار رفتن ندارند در حالتی که پدر همین شخص پیش نماز (آقای حاجی ملا علی) مرحوم به درجات علم و فضلشان ازین شخص افزوده بود و مدت مدیدی در اصفهان و نجف و کربلا و سبزوار و خراسان تحصیل نمود و باسم اجتهاد مسلم در تمامی ایران بودند بشهادت احوالی سمنان مخصوصاً آقای آقا سید مصطفی را بدرس خود دعوت مینمودند و وقتی بعضی از شاگردانش در درس در حضور آقا سید مصطفی اظهار داشتیم که این شخص بابی و بهائی است و مردم شمارا هذ عقیده او می دانند چرا او را دعوت بدرس

میفرمائید جواب میگفت شماها نمیفهمید باب بفارسی در را گویند البته تلمام ما بابی هستیم یعنی از یکدری امیدیم و از درد یکدیگر خواهیم رفت همچنین بهائی روشنی را گویند ماها هم باید روشن باشیم مگر شما عقیده دارید که باید ماها تاریک باشیم و یکی از صبیای همین آقا سید مصطفی مرحوم شد بران مرحومه نماز خوانده تشییع جنازه او تا قبرستان کرده در موقع دفن حاضر بود رسوات اخیره بیایی در تمامی درس های خود معنی رجعت و قائمیت را بمردم کوش زد می نمود حال برعکس پسرش اگر هم جزئی تحصیل ناقابل کرده فقط در دوره درس پدر خود بوده و چون ریاست و دوره درس ندارد در صدد است که باین عنوانهای رذیله و اعمال قبیحه بلکه بتواند بدشرفت نماید این است حال نوع پرستی بعضی ایرانیان که پس از قرن بیستم تمدن هنوز در بعضی از نقاط ایران باید بسختی خالق زندگانی نمایند از طرف محفل روحانی سمنان

﴿اند رز﴾

مذهب ما کهنه چون ادیان پیش گفت رو و روشو بهائی زود زود خوبی و پاکیش بی اندازه است موجب اسایش است این پاکیش توز دانش کشته بی زاهد بهاء مسلمان از چیت زین دینند دور کرجه زاسلامند بی حظ و نصیب کرجه کشتند عیسی را جحدود کن تعهق با تعقل در ملل

عالمی را گفتم ای پاکیزه کیش تازه کیشی بایدت بر من نمود حالا دین بهائی تازه است باشد این دین جوهر ادیان پیش گفتم ای از علم و عرفان با بهاء مشکلی دارم نما حل ای غیور گفت رو پرس از نصاری ای لیب هم تجسس کن تو از قوم یهود ای لیب ای نکته سنج بی خل

در دبی امان بود یعنی این تعصبات و طنی و تعصبات سیاسی و جنسی که ناثره حرب را در قطب عالم شعله و رساخته و تخم نفرت و عداوت در اراضی قلوب مردمان کاشته بدرجهائی که هرامتی امم ساثره را از حیوان پست تر و از شیطان منفور تر دانند در علاج این حال بر ملال ان مصالح عالم انسانی و مشرق فیوضات رحمانی اهل عالم را باین خطاب ربانی مخاطب ساخت که ای اهل عالم - همه باریکد آرید و برك يك شاخسار ليس الفضل لحکم انفسکم بل لحب ابناء جنسکم و ليس الفخر لمن يحب الوطن بل لمن يحب العالم -

هر چند حال قدر این امر مبرور و نرزد اهل حقد و غرور معلوم نیست ولی آید وقتی که چون بدرجهائی دفع این امراض مزمنه گردد و رفع این عادات مضره شود دیده ها باز گردد و جانها همد م راز - انگاه بهائیان بجهت مزید تذکر جها نیان تاریخ این ایام را در تحت مذاکره آرند - و تحریرات و تقریرات این اوان را یکایک کوش زداين وان نمایند - که امر حضرت بهاء الله در چه زمانی ظاهر شد - و در بجهت چه ظلماتی این نور جها تاب باهر کشت - و چه حیات و راحت باهم جهان بخشید - بقیه دارد

مقالات متوالیه اثر خامه ع . ح . ۲۰ هجری
- تمدن یا تدین لازم و ملزوم یکدیگرند
اثار و بقایای امم سالقه و یادگارهای موجوده اعصار عتیقه مانند اهرام مصر یا ابنیه محیر العقول پر سبلمیس و سایر اثار و نقوش باقیه ایران بخوبی بهمانیفهمانند

که نه فقط امروزه نوع بشر بمدارج عام و تمدن ارتقا یافته و با کشف حقایق کائنات و ایجاد صنایع و اختراعات موفق گردیده بلکه در ان ادوار و قرون قدیمه نیز پیشینیان و نیاکان ما از بر تو علم و دانش بهره مند بوده اند چنانچه اجساد مومنیانی شده پنج هزار ساله - موجوده در اهرام مصر که املا بها نشان میدهند که علم طبابت ان دوره بقسمی تکمیل بوده است که فلاسفه و حکمای همین قرن بیستم میلادی در کشف ماهیت ان مواد مومنی مدتها زحمات لا تحصی کشیده تا حقیقت انرا یافته اند یا فکر کرده اید که سبب ان علو و سمو علت این انحطاط و دنو چیست ؟

بلی هر قوم جاهل چون در ظل تربیت و هدایت مربی روحانی و طیب حاذق الهی در آید دیری نپاید که کوب فرخنده موب جلال و اقبالش طلوع نماید تهذیب و تزکیه اخلاقش مشهور افاق و نام نیکش سرد فتر و افاق گردد تفاه و شقاقش مبدل به اتحاد و اتفاق شود و نیکبایان هر عهد و میثاق گردد و ترقیات مادی و معنوی ان بسر حد کمال رسد - ولی چون بمنتهای منی و غایت قصوی خود نائل شد در عقائد و عوائد و حائیه اش فتور حاصل و از مربی حقیقی خویش غافل گردد صنایع و بدایع عجیبه اورا مغرور و از جاده انسانیت دور کند باقوه ما وراء الطبیعه که موجودا مکان وافر نیند عا میاں دردماغ او بودیعت نهاده و بدان جهت اورا از سایر مخلوقات اشرفیت و برتری داده چون عملیاتی خارق العاده بظهور رسا نید و بر طبیعت تسلط یافت خود را باعل

اشیاء و فاعل مایشاء پندارد ظلم و عصیان او ج گیرد و بحر غضب و طغیانش موج زند و با خود گوید این منم طاوس عایین شدم ؟
زیرد ستان را با مال کند و در ابدام واضمحلال ضغنا سعی بلوغ نماید بر قاع و قمع حریف قیام کند و اقوام جا هله را قتل عام نماید لزال مدار عالم طبیعت بد نیموال جاری و ساری بوده است ولی بفحوائی الدنیا ببقی مع الکفر ولا ببقی مع الظلم سیرار تقائی او بقهرائی رجوع کند و از مرقات الهی سقو ط و هبوط یابد فواره چون بلند شود سر نگون شود !

حالت سرا سر نکبت قرن علم و تمدن امروزی نیز همین قسم مشاهده میشود و چون بانظر دور بین و صدق مبین ملا حظہ نمایم یقین خواهیم کرد که این همه فجایع خونین و شایع ننکین نتایج عدم تمسک بدین و تشبث به ائین بوده و هست و جای شبهه و ریب نیست که این سیاست بی دیانت است که جنس بشر را به بادیه عدم و نیستی سوق میدهد و این علم عاری از این است که بسبب سوء استعمال ابناء نوع انسان راه انحطاط و پستی میکشاند علمیکه باید و وسائط و وسائل اسایش بشر را فراهم نماید شمشیر تیز و حربه خونریز ایجاد نموده و ادوات سلام و صلاح را بر آلات حرب و سلاح مبدل کرده است پس ثابت و محقق گردید که علم و سیاست باین ورو حانیت به ثاب و وبال است که انسان بد ان متصاعد و باعلی ذروه مجد و بزرگواری میتواند طیران نماید از پر واز بایک جناح فلاح و نجات حاصل نشود و هیچ طائری با مال

و امیال خود مائل نکردد (بقیه دارد)
﴿ تعصب بعد از قرن تمدن ﴾
مکرر بر مکرر در جرائد دنیا ملاحظه شده که برای دفع و علاج مرض های مختصر فلاسفه و حکمای عالم باز حمت فوق العاده در مدهای مدیده معجونی تهیه می نمایند و یا انکه هزاران نفوس خود را بمعرض خطر انداخته زحمات شاقه را بخود هموار نموده بجهت ساختن خط هن یا اقیانوسهای بزرگ دنیا کشف گردد یا خط استوار اسیر نمایند یا بتوسط تاکراف بی سیم و سیم دار از شرق به غرب بان واحد صحبت بدارد و روابط تجارت راحت و آسان شود و فلاح دنیا ترفی کد و حتی برای نوشتن و خواندن کوران و کران چه زحمتهای که فلاسفه و عقلای عالم بخود هموار نکردند تا انکه کوران و کرانهم از لذت علوم و زنده گانی بی بهره نباشند - حتی برای حیوانات چه مریض خانه ها که تاسیس نکردند و چه زحمات و مشقات مالانهایه برای علاج مرض های حیوانات که حکما نکشیدند و شنیده شده که حکیمی در جرائد نیا اعلان نمود که مردم نباید باهم معا نقه نمایند زیرا که مبادایکی از ایشان مرضی داشته که بان دیگر سرایت نماید اخرا این همه زحمات و تفکرات برای چه ؟ برای راحت زنده گانی نمودن انسان اگر چنین است مطالب ذیل را خوانند کان برقت ملا حظہ فرمایند تا قدر و مقدار انسان و دوستی و محبت نوعی را در ایران بدانند وقتی در محترم مجله کاوه در منع تعصب نوشته بود که هزار سال پیش در نیشابور درویشی را

و بعضی از برای شر مساری و حقارت
سرمدی و این اخبار را انیال را در باره
اجتماع امتها در اراضی مقدسه در انجیل
حضرت مسیح نیز تصدیق میفرماید و بایام
آخر تعبیر میکنند و همچنین در قرآن میفرماید
و نعمل من کل امة شهیدا یعنی در امروز
از هر امتی شاهد و گواه خواهیم گرفت
و نزول ثانی مسیح بار ارضی بیت المقدس
مابه الانتظار جمیع اینست که امر حضرت
بهاء الله ابتدا از ایران و عراق و بعد از آن
از اراضی مقدسه و جبل کرمل بکوش امتها
رسید و امروز در هرات و مملکتی علم
هدایت بلند نموده و خیمه وحدت و اخوت
را چنان برافراشته که عالمی در زیر سایه
آن راحت جان و آسایش وجدان تواند
حاصل نمود و هر روز بهائیان اروپا و امریک
و اصحاب ترک و تاجیک و قوم عرب و افریک
بیک بیان و اسان عالمیان را بشارت میدهند
و بظهور موعود امام باسم حضرت بهاء الله
عز ذکره دلالت مینمایند و بالانکه هنوز
یک قرن از تاریخ امر بهائی نگذشته اثر
و تاثیرش از شرق باقصی بلاد غرب رسیده
عدم مداخله بهائیان
در امور سیاسی و تعصب وطنی
یک سبب عدم مداخله بهائیان در امور
سیاسی ایران و عدم تعصب وطنی و ملی
ایشان آن بوده که در این عصر نورانی و کور
رحمانی که عالم حکم یکوطن یافته و امام جهان
بمشابه یکما لله بایکدیگر مربوط گشته
بثبوت رسیده که یکی از اسباب جنک
و جدال جهاتیان و شدت نکبت و وبال
ادمیان همانا تعصب قومی و وطنی و تعصب
ملی و سیاسی بوده یعنی این تعصباتی که
امروز مابه الافتناء عقلائی امام و منتها اوج
کمال بزکان ملل است چون نظریات بتعلیمات
حضرت بهاء الله عز ذکره میدانیم می بینیم که
اینگونه تعصبات اساس بیگانگی اهل عالم
است و اول سبب جدال و پریشانی بنی آدم
زیرا چون فوائد سیاسی و تجاری ملل دنیا
مختلف است همین اختلاف منافع

قومی و فوائد سیاسی دول و ملل جهان
و اول بناء دوئیت و پریشانی آدمیان است
و امروز اگر شخص متبصر و نفس متنوری
در وطن پرستی مال دنیا و تعصب ملی
و سیاسی عقلا اندک تأمل فرماید و از جمیع
جهات در نتایج و اثرات این تعصبات
غور نماید شبیهی نیست که آن را سبب
بیگانگی اهل عالم بیند و علت عظمای
ذلت بنی آدم خواند و یقین نماید که این
تعصبات - ملت های عزیز را ذلیل نموده
و ممالک معموره را مظلومه ساخته
بسیب این تعصبات اغراض نفسانیه عنان
از کف هر متمدنی ربوده و ملا حظہ این
امتيازات حالت نوع پرستی را از هر نفس
عاقل برد باری دور نموده بشانی که
متقدمین درجه اول آسایش نوع انسان
را فدای آرایش و آرامش نفس پر طغیان
خود خواهند و راحت و عزت جنس بشر
را قربان اندازند نفسانی خویش نمایند و هر قدر
در عالم تمدن و وطن پرستی بیشتر روند
دیده میشود که این حالات ناگوار را شدت
بیشتر و هندو و افراد یک ملت متمدن سائر
ملل را ذلیل تر و اسیر تر خواهند حتی اگر
مجال یابند جز ملت خویش دیگر قوم و ملتی
را دقیقه نی آرام و اسوده نگذارند و هرگاه
در دنیا چیره گی و غلبه قومی بر اقوام روی
زمین چند صبا حی یابند آنگاه عقلا و اعیان آن
قوم خود بر یکدیگر برتری جویند و هر
جمعی جماعت های ملت خود را بنده فرمان
وبرده احسان خویش خواهند تا بجائی
رسند که بنفاق و جدال داخله مبتلا شده
دو چار ذلت تا مه گردند و از اوج
سعادت بحضیض جهالت عودت نمایند
اینست نتیجه تعصبات وطنی و ملی
و امتیازات شخصی و ذاتی -
بناء علی هذا حکیم معنوی
و طیب اسمانی چون از ملکوت غیب بحیز
شهود قدم نهاد و تشخیص مرض هیکل عالم
داد از جمله علایجی که بجهت بهبودی این
جسم علیل تجویز فرمود - درمان همین

دلها باین بشارات همدم شود و تنها باین
نسائم الطاف تازه و خرم ماند (البشاره)
﴿موعود امم یا مصلح عالم﴾
در انیمطلب شك و شبهه نی نیست که هر
ملتی منتظر موعودی است که در آخر زمان
از جانب خداوند رحمن مبعوث شود
و مقصود از بعثت آن نفس مقدس تجدید
آئین الهی باشد و ترویج یگانگی و اخوت
نوع انسانی و ترقی بشر در عالم روحانی
و حصول صفات و کمالات رحمانی

و مجملًا بشارت ظهور چنین موعودی
در کتب آسمانی مذکور و بشارات
مختلفه و عناوین متعدد بین هر امتی
موجود چنانچه در بشارات و اشارات
قوانین و احادیث معتبره بیوم الله و قیام
روح الله و ظهور مهدی مشهور و در انجیل
نزول ابواب و ظهور ایلیام مسطور در اوستای
زردشتیان بظهور رهو شیدر بومی
و شاه بهرام مرقوم و در تورات بیهوده و متیل
موسی و ابن داود و موسوم و در رسائل هنود
بکلمنگی و تار و رجعت کرشنا و امیتا بها
معروف عبارات ناشستی و حسنک و احد و مراد
از جمیع این اسامی و عبارات مختلفه که
حقیقت واحد است اینکه چون یمر و زمان
و تبدیل قرون و اعصار چنانکه قانون
قدرت و لازمه خلقت است حقیقت ادیان
فرا موش شود و نتیجه معرفت و عرفان
مفقود گردد بجای یگانگی امم بیکانگی آید
و بعکس اسایش دل الایش عالم آب و گل
زیاد شود احتیاجات عصریه تبدیل یابد
و لوازم ترقیات کونیه تحویل جوید پس
ان مظهر فیض یزدان یعنی مصلح عالم انسان
جلوه گر گردد و مر بی روحانی پرده
بر اندازد و اصول ادیان و اساس سعادت
و ترقی ادیان و روحانیت ایشان را
ترویج نماید و امم و ملل جهان بمانده
وحدت خواند و خوان نعمت آسمانی
بکسترا ندولی افسوس که این مقصد عظیم
و مقصود جلیل را اهل ادیان با عقائد
تقلیدیه نمی آمیختند که ان عقائد از مخترعات

رؤسای دینیه بوده نه اصول مسائل الهیه
تجریف معانی کتب مقدسه است نه تصریح
نصوص ربانیه چنانچه بسبب چنین عقائد
تقلیدیه هرامتی از شناسائی انبیای بعد
غافل مانده در مشعر قدیم همی زیستند
و بصرف تقلید قانع شدند و از اسرار کتب
آسمانی و رموز معانی روحانی بکلی بی بهره
ماندند آن بود که عوام کالانعام همه دوچار
علمای ریاست پرست خود خوانده شدند
و با جاز و فتوای آنان از برگزیدگان
یزدان و گردانیدند بلکه بقتل و غارت
اصحاب و اولیای حق برخواستند چنانکه
در قرآن در ذکر قیامت کبری از لسان
مقلدین میفرماید ربنا انا اطعنا سادتنا
و کبرانا فاضلونا السبیل الا ینیعنی خدا یا ما
اطاعت سادات و بزرگان خود نمودیم پس
انها ما را گمراه کردند

باری بنحویکه در بشارات و آیات
کتب انبیامذکور است فقط ظهور موعود
آخر زمان است که امرش در ممالک عالم ناقد

گرد و دو حکمش در تمام قبائل و امم جاری
شود زیرا باصطلاح تورات آمدن حضرت
موسی فقط بجهت الفت و اجتماع
اسباط اسرائیل بود نه امم دنیا
و بنص انجیل ظهور حضرت مسیح بجهت
کوسفندان گمشده اسرائیلیان بود نه قاطبه
جهانیمان و بعثت حضرت زردشت برای
حفاظت عزت قدیمه ایرانیان بود نه اهل
اکوان و علمای اسلام نیز همه معنی این آیه
مبارکه لیظهره علی الدین کله را (ترجمه تا
اورابر تمام ادیان غلبه دهد) در باره
موعود اسلام و آخر زمان تفسیر نموده اند
که چون موعود آخر الزمان آید جمیع عالمیان
را ابو حدت دین الهی ندازند و بنحیمه صالح
مومی دعوت فرماید چنانچه در کتب انبیاست
که در آنروز امتها خواهند گفت که بیائید
تا بکوه مقدس خداوند درائیم و نور نجات
و هدایت یابیم و حضرت دانیال فرموده که
در آنروز خواهید کان روی زمین بیدار
خواهند شد بعضی جهت حیات ابدی

﴿بیانات مرکز عهد الله﴾ عصر مبارك خادمان رب قدیم گردد ندو
 اهل بهاباید مظاهر عصمت کبری و عفت با سببان آستان رب مجید شوند بجان جویا
 عظمی باشند* در انصوص الهیه مر قوم بودند و بدل ارزوی این منقبت عظمی
 و مضمون آیه بفارسی چنین است که اگر ربات منیمودند شبها گریستند و روزها ناله و حنین
 حجال با بدع جمال بر ایشان بکندر ندا بداد نمودند و عجل الله فی فرجه میفرمودند
 نظرشان بان سمت نیفتد* مقصود اینست تا از جماعه فدا ثبات گرددند و از زمره
 که تنزیه و تقدیس اعظم خصائص اهل بهاست عاشقان شوند حال حضرت مقصود شمارا
 و رفات موقنه مطمئنه باید در کمال عفت در این مقام محمود مبعوث فرمود انجمن
 و عصمت و ستر و حجاب و حیا مشهور آفاق رحمانی تشکیل نمودید و سنو حات رحمانی
 گردند تا کبریا کی و طهارت و کمالات میطبیده مظاهر فیوضات نامتناهی
 عفتیه ایشان شهادت دهند* زیرا اذردئی هستید و مطالع الطاف رحمانی کمر همت
 از عصمت اعظم از صد هزار سال عبادت بر بندید و در این میدان جولان نمائید
 و دریای معرفت است و البهاء علیک تا مشاهده کنید که جنود ملا علی ناصر است
 عبد البهاء عباس - و وفود ملائکه مقربین حاضر تا تأیید نماید
 و نصرت فرماید چنانچه در الواح مقدسه

﴿هو الله﴾

آباد انجمن رحمانی - علیم بهاء الله الاهی

﴿هو الله﴾

ای اعضای انجمن ربانی بخدمتی قائمید که
 غبطه گز و بیان است و محسود مقربان زیرا
 نفوس مقربین ارزوی ان داشتند که در این

عباس

از الواح جدیده نیست که تازه با فتنه خوار
 جناب خدا یار مقیم بم علیه بهاء الله
 الاهی صادر شده بیگانگان حیران کردند و علیک البهاء الاهی

﴿هو الاهی﴾

عبد البهاء عباس

بشارت ساحت اقدس

ای ثابت بر عهد و پیمان - نامه شما که بتاریخ
 ۲۷ رجب سنه ۳۹ بود رسید* مضمون
 چنان عبد البهاء را مفتون نمود که نزدیک
 بود بگریه* و ان ارزوی شما بشهادت
 کبری* این نغمه اهنگ بود که اهل بارگاه
 قدس را بوجد و طرب آورد* این نهایت
 تمنای تو و من دیگر الا مرید الله
 بفعل ما یشاء و بحکم ما یرید* این جام
 سرشار را چشم اشکبار سزاوارد و این
 درخشندگی را شکوه موهبت کبری لایق
 و شایان* بقول ملا - اقدونی اقتلونی
 یا ثقات - ان فی قتل حیات فی حیات و امید
 وارم ببقعه مبارکه مشرف گردی* موعود
 جمیع ملل ظهور کلی بوده* و ظهور کلی
 مطابق جمیع علامات* این اصلست -
 از عنایات ان ظهور کلی استد عامینمایم* که

ابا و جداد کل را در بحر غفران غرق فرماید*
 و از خدا خوارم که چنان مویذ گردی که حتی
 بیگانگان حیران کردند و علیک البهاء الاهی
 عبد البهاء عباس

در انیمهفته برید عنایت روحی جدید بخشید
 و از نوید صحت و سرور دلبر فرید سرور
 و انبساطی شدید کردم نمود از جمله در لوح مهر
 جمشید خدا داد میفرماید عنقریب ملاحظه
 مینمائید ایه مبارکه یدخلون فی دین الله افواجا
 تحقیق یابد (و در لوح این عبد نازل) نامه ای که
 بمضای اکثر احبای هند بود رسید عبد البهاء
 ز هایت میل بسفر دهند ارد ولی اگر حال
 و زمان موافقت نماید (و بافته خا رجواب حاجی
 محمد تقی تحویلدار صادر کرد) من امسال
 بیت سفر هند و ستان ندارم -

این نوید صحت مبارك

و این بشارت جانپرو و میهج جان یاران است
 و مورث سرور و انبساطی پایان جان
 جانهاست و روح روانها امید و اریم همواره

BAHAI NEWS

Vol. I.

NOVEMBER 1921.

No. 9

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrians, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

WORDS OF HIS HOLINESS BAHÁ'U'LLAH.

"O friends of God! Make firm your feet in the Cause of God with such firmness as cannot be shaken by the most great disasters of this world. Be not troubled by any thing under any condition. Be as lofty mountains, dawning-stars from the horizon of existence, brilliant lamps in the assemblies of oneness and lowly souls, pure hearted, with the friends.

Be signs of guidance; lights of piety; severed from the world; holding fast to the firm rope; spreaders of the spirit to life; abiders in the ark of safety; manifestations of mercy; dawning stars of the mysteries of existence; points of revelation; day-springs of light; strengthened by the Holy Spirit; attracted toward God; Sanctified from all things and from the (natural) qualities of people, and characterized with the attributes

of the angels of heaven so ye may attain to the greatest gift in this great century and new age.

By the life of El-Baha; No one will obtain this great favor save he who cuts himself from this world being attracted by the love of God, who is dead to the desires and appetites of self, sincere to God in all things and meek, humble imploring, pleading and lowly before God."

"O ye friends of God! Make your feet firm, make a firm compact, and in union and accord endeavor to diffuse the fragrance of the love of God and to spread the divine teachings, in order that ye may impart life to the dead body of this world, and bestow a real healing on every one diseased (in soul)."

"O ye friends of God! The world is like the body of man it hath become sick, feeble and infirm. Its

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

البشرا

ای اهل عالم همه

باریک دارید

وبرگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا یک دالر

جلد ۱ یکم صفر المظفر سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق ۳ مادا اکتوبر ۱۹۲۱ ع ۸ نمبر

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

آیات ملکوتی

لما قضی الامر و اشرق نیر الافاق عن شطر العراق امرنا الکل بما ینقطعهم عن العالمین * منهم من اخذ الهوی و اعرض عما امر و منهم من اتبع الحق بالهدی و کان من المهدیین * قل الذین ارتکبوا الفحشاء و المنکحوا بالبدنیا انهم لیسوا من اهل البشرا هم عباد لویرون وادیامن الذهب یمر و

عنه کالسحاب و لایلتفتون الیه * الا انهم منی و یجدن من قمیصهم اهل ملأ الاعلی عرف التقدیس و یشهد بذلک ربک و من عنده علم الکتاب * و لو ترون علیم ذوات الجمال باحسن الطراز لن ترد الیهن ابصارهم بالهوی اولئک خلقوا من التقوی کذلک یعلمکم قلم القدم من لدن ربک العزیز الوهاب *

eye is devoid of sight, its ear hath become destitute of hearing and its faculties of sense are entirely dissolved. The friends of God must become as wise physicians and care for and heal this sick person, in accord with the divine teachings, in order that God willing it may perchance gain health, find eternal healing and that its lost powers may be restored and that the person of the world may find such health, freshness, and purity that it will appear in the utmost beauty and charm."

The first remedy is to guide the people, so that they may turn unto God, hearken unto the divine commandments and go forth with a hearing ear and seeing eye. After this swift and certain remedy hath been applied, then according to the divine teachings, they ought to be trained in the conduct, morals and deeds of the Supreme Concourse, encouraged and inspired with the gifts of the Kingdom of Abha. The hearts should be purified and cleansed from every trace of hatred and rancor and enabled to engage, in truthfulness, conciliation, uprightness and love toward the world of humanity; so that the East and the West may embrace each other like unto two lovers, enmity and animosity may vanish from the human world and the universal peace be established;

"O ye friends of God! Be kind to all peoples and nations, have love for all of them, exert yourselves to purify the hearts as much as you can, and bestow abundant effort in rejoicing the souls. Be ye a sprinkling of rain to every meadow and a water of life to every tree. Be ye as fragrant musk to every nostril and a soul-refreshing breeze to every invalid. Be ye salutary water to every thirsty one, a wise guide to every one led astray, an affectionate father or mother to every orphan, and in the utmost joy and fragrance, a son or daughter to every one bent with age. Be ye a rich treasure to every indigent one; consider love and union as a delectable paradise, and count annoyance and hostility as the torment of hell-fire. Exert with your soul; seek no rest in body; supplicate and beseech with your heart and search for divine assistance and favor, in order that ye may make this world the Paradise of Abha and this terrestrial globe the arena of the Supreme Kingdom. If ye make an effort, it is certain that these lights will shine, this cloud of mercy shall rain, this soul-nourishing breeze shall waft, and the scent of this most fragrant musk be diffused."

"O ye Cohorts of God! To-day in the present world each community is wandering in a wilderness, moving in accord with some passion

and desire and running to and fro in pursuance of his own imagination. Among the communities of the world this community of the "Most Great Name" is free from every thought, keeping aloof from every project and scheme, arising with the purest designs and intentions, and striving and endeavoring with the utmost hope to live in accordance with the divine teachings in order that the surface of the earth become the mirror of the Kingdom, the universe become another universe, and the human race attain to higher morals, conduct and manners.

"O ye Cohorts of God! Through the protection and help of the Blessed Perfection may my life be a sacrifice to His beloved ones you must conduct and deport yourselves in such a manner that you may stand out among other souls distinguished by a brilliancy like unto the sun. If any one of you enters a city he must become the center of attraction because of the sincerity, faithfulness, love, honesty, fidelity, truthfulness and loving-kindness of his disposition and nature toward all the inhabitants of the world, that the people of the city may all cry out: "This person is unquestionably a Bahai; for his manners, his behaviour, his conduct his morals, his nature and his disposition are of the attributes of the Bahais." Until you do attain to

this station, you have not fulfilled the Covenant and the Testament of God. For according to the irrefutable texts, He has taken from us a firm covenant that we may live and act in accord with the divine exhortations, command and lordly teachings.

"O ye Cohorts of God! Now is the time when the signs and the perfections of the "Most Great Name" become manifest and clear in this golden cycle in order that it may become demonstrated and established beyond doubt that this period is the period of the Blessed Perfection, and this cycle is distinguished from all other cycles and epochs.

(from the Tablets of Abdul-Baha).

CONVENTION FOR AMITY BETWEEN THE COLORED AND WHITE RACES.

By. LOUIS GREGORY.

(from the Star of the West, June 1921.)

The convention for amity between the white and colored races was held in Washington, D. C., May 19th, 20th and 21st. Instructions for this great event were given by Abdul-Baha to Mrs. A. S. Parsons during her pilgrimage of last year to the Holy City. Their consummation, faithfully managed, adds a brilliant and wonderful volume of

deeds and sentiments to human welfare. Generous press notices and other reports created general interest, resulting in fine audiences at every session.

The First Congregational Church historically famous for its opposition to race prejudice, was opened for these meetings. The speakers without exception, struck the highest note of duty, justice, freedom love, understanding, broad sympathy, universal brotherhood, the abandonment of prejudices, surrender of selfish and limited thoughts in obedience to the Will of God. A majority of the speakers were those known as Bahais; but there were others, one in the same spirit, great souls who represented high stations in political, social, business or religious life, and true servants of God and the realm of humanity. There were signs of great happiness in the faces of the speakers which were reflected by those in attendance. Considering the various elements brought together and the harmonious blending of all, there was the visible sign of the inner, Pentecostal Fire to which so many of the friends bore testimony.

Naught but the Confirmations from the Abha Kingdom which descend upon those who are firm in the Covenant can produce such a sacrificial effort with such astonishing results. The full significance

of this convention can perhaps be realized only in years to come, when the great waves of spirituality which it set in motion will be traced by all to the great Ocean of Reality, whose depths are soundless. There is wonderful meaning in a message from Abdul-Baha, transmitted to the convention by Mr. Mountfort Mills. It stated:—

"Say to this convention that never since the beginning of time has a convention of more importance been held. This convention stands for the oneness of humanity. It will become the cause of the enlightenment of America. It will, if wisely managed and continued, check the deadly struggle between these races which otherwise will inevitably break out."

Mrs. Parsons, upon whom full responsibility rested, was ably assisted by a number of ladies prominent among whom were Mrs. Mariam Haney, Mrs. Coralie F. Cook, Mrs. Louise D. Boyle, Mrs. Gabrielle Pelham and Miss Martha Root. Eighteen other ladies, prominent in social life or welfare work, gave the prestige of their names as patrons. The Washington House of Spirituality acted in an advisory way for many months. Miss Mary Little, in a quiet way rendered valuable aid. The entire assembly realized the extreme importance of the event and co-operated

great effort of the convention to beg the unity of heart and mind in human succor, exemplifying the power of a new spirit in a new day.

Hon. Martin B. Madden of Illinois urged equal opportunity for white and colored citizens. "In a democracy such as this", he said, "all citizens must be treated on a basis of exact equality. Laws must be made impartially and executed without discrimination for any reason. Since their liberation the colored people have made wonderful progress, reducing their illiteracy to only 20 per cent and accumulating a vast amount of property. Peonage and lynching must not be permitted. The Government should uphold its own dignity by enforcing justice."

Mr. Alfred H. Martin, President of the Ethical Culture Society of New York, delivered a polished address on "The New Internationalism and Its Spiritual Factors." In the course of his remarks, speaking especially to the race question he said, "This problem can be solved only by rising to the spiritual conception of democracy. According to this conception the more efficient should help the less efficient. It is for the whites of the North and the South to open the door of opportunity to the backward blacks,

with no presuppositions of unfitness or inability to gain the prizes of citizenship for those who prove themselves capable; and the blacks in turn must serve as missionaries to those whites who are so victimized by prejudice that they cannot see the potentialities behind the dark skin."

Saturday morning, Ora Gibson read the prayer: "O God! O God! Unite the hearts of Thy Servants and reveal to them Thy Great purpose. May they follow Thy commandments and abide in Thy law. Help them, O God, in their endeavour and grant them strength to serve Thee. O God! leave them not to themselves; but guide their steps by the light of knowledge and cheer their hearts by Thy love. Verily Thou art their Helper and their Lord."

Mr. Mountfort Mills presided and said, "We are forwarding a more far-reaching purpose than is indicated by the program alone. We seek that mighty Force to develop a new civilization. Amity between the races is a by product of this. This civilization requires intelligence of the heart." He then read the message of Abdul-Baha to the convention, as given above.

Mr. William H. Handall was the first speaker. He said: "If we let these ideals so beautifully expressed

We stand, he declared, at the door of universal brotherhood. Looking at the truth of God's teaching, we find that all men are brothers. At most, some are strong, and they should help the weak; some have vision, and they ought to open the eyes of the blind; some have loving hearts, and they ought, through kindness, to inspire others to be kind.

Hon. Theodore Burton of Ohio referred to his speaking from the same platform, sixteen years ago with Theodore Roosevelt, then president of the United States. He related how that great executive had said that it was wrong to close the door of hope and opportunity upon any race. He deplored the increase of prejudices stirred up among all races by the war making a beautiful plea for tolerance and freedom. Those who persevere to the end will surely succeed. He denounced mob violence and expressed the hope that effective laws against it might be enacted.

Mr. C. Lee Cook of Louisville, Ky., was introduced as a visible proof of the reality and supremacy of the spirit and mind: a scholar, artist, philanthropist, organizer, and promoter of interracial understanding. Mr. Cook, in his person, is a victor over many obstacles, having

been a cripple from his early childhood. He regards adversity as spur to success. Mr. Cook voiced cordial greetings to the convention. He dwelt upon the efficacy of spiritual citizenship, by which human problems can be solved. The spirit of patience and service must be dedicated to this end. Racial amity cannot be secured by pretense, but only by righteous conviction. We must advance through the holy orders of Providence. Business life is a valuable medium for conveying altruism to the world of humanity, but to this end greed must be subdued. If we are found fit to die for an ideal we shall live. How Virtues are demanded to direct themoral forces of the world. How can we look with disparagement upon each other when the glorious opportunity to serve is before us? There are great possibilities for America to teach and enlighten the world.

In conclusion he paid a tribute to Abdul-Baha.

Mr. Joseph H. Douglass, grandson of Frederic Douglass, charmed the audience with a violin solo and responded to an encore.

The last speaker of the morning was Louis G. Gregory, on "The New Spring-time."

Friday evening Dr. Alain Locke, presiding, expressed

great effort of the convention to beg the unity of heart and mind in human succor, exemplifying the power of a new spirit in a new day.

Hon. Martin B. Madden of Illinois urged equal opportunity for white and colored citizens. "In a democracy such as this", he said, "all citizens must be treated on a basis of exact equality. Laws must be made impartially and executed without discrimination for any reason. Since their liberation the colored people have made wonderful progress, reducing their illiteracy to only 20 per cent and accumulating a vast amount of property. Peonage and lynching must not be permitted. The Government should uphold its own dignity by enforcing justice."

Mr. Alfred H. Martin, President of the Ethical Culture Society of New York, delivered a polished address on "The New Internationalism and Its Spiritual Factors." In the course of his remarks, speaking especially to the race question he said, "This problem can be solved only by rising to the spiritual conception of democracy. According to this conception the more efficient should help the less efficient. It is for the whites of the North and the South to open the door of opportunity to the backward blacks,

with no presuppositions of unfitness or inability to gain the prizes of citizenship for those who prove themselves capable; and the blacks in turn must serve as missionaries to those whites who are so victimized by prejudice that they cannot see the potentialities behind the dark skin."

Saturday morning, Ora Gibson read the prayer: "O God! O God! Unite the hearts of Thy Servants and reveal to them Thy Great purpose. May they follow Thy commandments and abide in Thy law. Help them, O God, in their endeavour and grant them strength to serve Thee. O God! leave them not to themselves; but guide their steps by the light of knowledge and cheer their hearts by Thy love. Verily Thou art their Helper and their Lord."

Mr. Mountfort Mills presided and said, "We are forwarding a more far-reaching purpose than is indicated by the program alone. We seek that mighty Force to develop a new civilization. Amity between the races is a by product of this. This civilization requires intelligence of the heart." He then read the message of Abdul-Baha to the convention, as given above.

Mr. William H. Handall was the first speaker. He said: "If we let these ideals so beautifully expressed

We stand, he declared, at the door of universal brotherhood. Looking at the truth of God's teaching, we find that all men are brothers. At most, some are strong, and they should help the weak; some have vision, and they ought to open the eyes of the blind; some have loving hearts, and they ought, through kindness, to inspire others to be kind.

Hon. Theodore Burton of Ohio referred to his speaking from the same platform, sixteen years ago with Theodore Roosevelt, then president of the United States. He related how that great executive had said that it was wrong to close the door of hope and opportunity upon any race. He deplored the increase of prejudices stirred up among all races by the war making a beautiful plea for tolerance and freedom. Those who persevere to the end will surely succeed. He denounced mob violence and expressed the hope that effective laws against it might be enacted.

Mr. C. Lee Cook of Louisville, Ky., was introduced as a visible proof of the reality and supremacy of the spirit and mind: a scholar, artist, philanthropist, organizer, and promoter of interracial understanding. Mr. Cook, in his person, is a victor over many obstacles, having

been a cripple from his early childhood. He regards adversity as spur to success. Mr. Cook voiced cordial greetings to the convention. He dwelt upon the efficacy of spiritual citizenship, by which human problems can be solved. The spirit of patience and service must be dedicated to this end. Racial amity cannot be secured by pretense, but only by righteous conviction. We must advance through the holy orders of Providence. Business life is a valuable medium for conveying altruism to the world of humanity, but to this end greed must be subdued. If we are found fit to die for an ideal we shall live. How Virtues are demanded to direct themoral forces of the world. How can we look with disparagement upon each other when the glorious opportunity to serve is before us? There are great possibilities for America to teach and enlighten the world.

In conclusion he paid a tribute to Abdul-Baha.

Mr. Joseph H. Douglass, grand-son of Frederic Douglass, charmed the audience with a violin solo and responded to an encore.

The last speaker of the morning was Louis G. Gregory, on "The New Spring-time."

Friday evening Dr. Alain L. Locke, presiding, expressed the

glorify himself over the other. Be ye ever mindful of how ye were created. Since we created ye all from the same substance, ye must be as one soul, walking with the same feet, eating with one mouth and living in one land, that ye may manifest with your being and by your deeds and actions, the signs of unity and the spirit of oneness. This is My counsel to ye, O people of Lights! Therefore follow it that ye may attain the fruits of holiness from the Tree of Might and Power."

The Chairman said, "This, we may say at the end, has been a Pentecostal convention. For only the power of the Holy Spirit can blend these two races together. On the program you will find the words of Christ, and also those of Abdul-Baha, teaching love and unity. Race with race and man with man, we must abandon prejudices to reach, unity. We must form a real brotherhood, and for this the divine fabric is love."

Mrs. Coralie Franklin Cook, a Bahai and a member of the Washington Board of Education, made a fine address on "Negro Poets." Beginning with Phyllis Wheatley, an African slave girl who was in the 18th century found in a Boston slave market and bought by a kind-hearted lady who educated her, and

who attained to an astonishing mastery of English poesy; she reviewed the works of Paul Lawrence Dunbar, Wm. Stanley Braitwaite, Jessie Fauset and others, showing their attraction to the muse and fine literary expression. Greatly to the entertainment of the audience she read several selections, one of them humorous.

The Howard University Glee Club entertained with several selections.

Mr. C. Lee Cook, by request spoke a second time. If I possessed eloquence of the great masters of oratory I should be silent in this court, for all knowledge drops before the love of God. I am going to have a heart to heart talk, casting aside all proprieties and telling you that happy experiences and blessed memories brought me to this city and platform to lend a hand to the master stroke of Divine justice and equal opportunities for all races. This the speaker did in a most winsome way, illustrating the great Law of sacrifice by incidents in the Life of Michael Angelo, and illustrating the relationship of faith, helpfulness and confidence which should exist between the races by a most interesting account of the life of a young colored man whom he had trained and placed upon the highway to success. Let us live

by the blessed Sermon on the Mount! Follow the Golden Rule! God speed these noble souls who have come here to lay the cornerstone of a great reality! Praise to those noble women whose pains, faith, devotion and silent fortitude have made this possible. In conclusion, he gave eloquent expression to the message of universal peace.

Janabe Fazel was the last speaker. He said, "It is a great happiness for me to be here in this great convention for amity and to speak for a few minutes, as the hour is late. During the past year I have spoken in many colored churches among others and have found much of hospitality and loving kindness. Many seeds of love have been sown. The glances of the Almighty are turned toward such a gathering as this, whose objects are love and reconciliation. The aims of all the Prophets of God, while they underwent persecution, was the establishment of peace among the people of the world. It is evident that racial prejudice has long been a disease attacking the body of humanity. There are many blots on the pages of history due to prejudices and misunderstandings. However, there has always been a ray of light through the gloom of tyranny and injustice. The law of progress is

due to this. Now again it is in our midst.

"In my country, Persia, racial misunderstandings were very strong, much more so than in the United states. Although racial prejudice played a great part, there were other prejudices, such as religious and sectarian, each one playing havoc. Each of the races had its own language and religion; and so they fought, causing much spoliation, destruction and carnage. Moslems persecuted Jews, withholding from them the just administration of the laws.

"There are not many colored people in Persia, yet they appear in the records of the poets and scientists. One of them was known as Lokman the wise. His sayings are on the lips of thousands. When dying he told his son, if ever unhappy, to find the shirt of a man who has never been sad, put it on, and his own sadness would vanish. When difficulties came in the life of the son, he searched in vain for such a man, and thus realized that sorrows were the common lot! One of the kings of Persia had a colored son. In his youth he proved himself so clever and capable that he was chosen by his father over another son as his successor. He became one of the wisest and most sagacious kings of Persia, gathering around him many

scholars. He had the Greek books translated into Persian and his court became famous for wisdom and learning.

"Racial and religious prejudice lately became much intensified in Persia until a great spiritual movement appeared. The doors of the Kingdom were opened. The Divine Bounty rained down and thousands of people were filled with the power of God. The Divine love brought a community of interest. All antagonistic elements gathered around the standard of unity and agreement. Liberal ideas were introduced among the children in the schools. The children being simple and coming from God without prejudices, grew up knowing God and His Laws. In reality children enter the world without bigotry and fanaticism, but are taught these things by their elders. My only race is the human race. My only religion is that of God. My country is the whole world. We must put aside narrow and limited notions, for we see the harm they have done others. It is now the age of Divine justice and universal service. All tears must be wiped away!

"Leaders of humanity, teachers, editors, preachers, must take the lead in developing these ideals. The Sun of Reality has dawned from the horizon of the world. The Breeze

of Generosity is wafting and the Call of the Kingdom has reached the ends of the earth! Ere long there will be great waves of love. The banner of Universal Peace will be hoisted! Gloom will be dispelled. We shall all be as the leaves of one tree and the flowers of one rose-garden, and all the friends of God will embrace each other."

So ended this glorious convention, the chairman telling the great audience that suggestions from each and all would be welcome, with a view to crystallizing into workable shape for permanent organizations the noble ideals expressed during the interesting sessions. All the people as they departed at a late hour to their homes, seemed possessed of a wonderful hope and happiness.

To Him be praise!

The 2nd All India Bahai Convention.

The 2nd All India Bahai Convention will be held in Bombay from 29th to 31st December. This year. The morning sessions will be devoted to consultation regarding the spread of the Cause in India. In the evening public lectures will be arranged under the auspices of the Convention. The Bahai Central Fund Committee requests the Bahais in India and Burma to make it convenient to attend and wherever these are societies, they will kindly send their representatives.

Note:—At p. 103 instead of “ words of His Holiness Baha ‘O’ llah ”
read “ words of His Holiness Abdul Baha ”.

واشتغال و الخذاب و اشتغال بخدمت امرالله حاصل
نگردد .. عبد البهاء بنده استان جمال مبارك است
و مظهر عبودیت صرفه محضه درگاه کبریا - دیگر نه
شانی دارد و نه تبتی و نه اقتداری - هده غایتی
القصوی و جنی الماوی و مسجدی الاقصی
و سدرتی المتهی ظهور کلی مستقل بجمال مبارك ابهی
و حضرت اعلی مبشر جمال مبارك روحی لهما القداء
منتهی شد - و تاهزار سال کل من فیض انوار
یتبسسون و من بحر الطافه یغترفون - یا احباء الله
هذا وصیتی لکم و نصیحتی عایکم فیهنیا امن و فقه الله
علی مارقم فی هذا الورق الممرد عن سائر النقوش
و علیکم البهاء - الابی ع

ازوصایای قلم میثاق جمال ابهی
الاشراق اعلى
هو الله
ای احبای الهی این ایام وقت استقامت است
و هنگام ثبوت و رسوخ بر امر الهی - شما نباید
نظر بشخص عبدالبهاء داشته باشید - زیرا عاقبت
شمار او دایع خواهد نمود بلکه باید نظر بکلمه الله
باشد - اگر کلمه الله در ارتقا است مسرور
و مشعوف و ممنون باشید - و لو عبدالبهاء در زیر
شمشیر و یادرت تحت اغلال و زنجیر افتد زیرا اهمیت
در هیکل مقدس امر الله است نه در قالب جسمانی
عبدالبهاء یا ران الهی باید چنان ثبوتی مبعوث کردند
تیر بلا شود - ابد آ تغیر و تبدل در عزم و نیت

خطابه های جا شوزادا نمودند و نسبت
بطلمت عهد یزدان او صاف و نوعی بیان
کردند که شرح آن در این مختصر نکند
و در مضی از جرائعوت و قصائدی مندرج
که همه دال بر عظمت و جلال مرکز امر مایک
متعال بود

بعد از اداء خطبه ها عرش مقدس رادر
اطاق (وسطی) جاو مقام الی که در ایام محافل
احبای همیشه در آنجا جلوس میفرمودند کذا
ردند و از انروز دایم از بلاد بعیده احباب
و اغیار بسیار در محافل تعزیت حاضر و بالغالب
اهالی شهر و همه فقرای اطراف در بیت مبارك
متنعم و مرزوق بودند خوان نعمت مبعوث
و هر نفسی از بزرگی این رزیه متعجب و مبهور
و تکرافات محزنه دایم از اطراف میرسید علاوه
از احبای عکسها می که اغیار برداشته اند تخمیناً
سیصد صفحه میشود و قصائد و عبارات جرائد
یک کتابی جسیم - علی الله حاله این مختصر و بجهت
اطلاع دوستان با حال پریشان و دیده
کران مرقوم گردید -

اما با وجود اختصار میتوان از ان پی بعظمت
مرکز میثاق جمال ابهی برد که چکر نه اعنای
بزرگان امم را خاضع فرمود و چه جلال و کمال
در افاق جاوه نمود دیگر حل و قتی است
که تا تین بر میثاق ان جمال مبین بر اعلاء کلمه
رب العالمین چنان برخیزند که جمیع امم عالم
شهادت بران دهند که از صعود طلعت میثاق
نیر نصرت امر الله از اشراق باز نمانده

بحیفا رسا نید

روز سه شنبه هکام حرکت عرش اطهر
رستخیزا عظم بود و افواج نقوس اطراف
بیت و روی دیوار ها و بامها موج میزد و ناله
بار و اغیار و غنی و فقیر بفلک اسیر میرسید
چهارده صف در نشیخ تاوت مقدس بسته شد
در صف اول فوج حکومتی بود صف دوم
شاگردهای مدارس مسیحی بایدق صف سوم
شاگردهای مدرسه اسلامی صف چهارم
قارئین قران - صف پنجم علما و اناضل
مسلمین صف ششم قسوس مسیحی
صف هفتم قارئین آیات الهی صف هشتم
حاملین عرش اطهر که اعیان و تجار و کسبه
احباب و اغیار بر زور پایه تاوت مبارك کرا
از یکدیگر میکرفتند صف ۹ عقب عرش انور
حضرات افغان و منتسبین تجره رحمانیه
و احبای الیه صف ۱۰ حاکم فلسطین و عکبا و اعضا
و قناصل دول خارجه صف ۱۱ اعیان و بزرگان
شهر حیفا و اطراف صف ۱۲ اصناف و کسبه شهر
از هر قبیله می صف ۱۳ نساء و محترفات مسالمین
و نصاری و یهود ۱۴ مد از همه کلسک و اتو و لیلها
و این صفوف از بیت مبارك تا مقام
اعلی در جبل کرمل متصل بود و حال
حزن و الم جمیع راهب و حنین انداخت - اسمان
میگفت آندم باز من - که قیامت را دیدستی
بین پس از آنکه تاوت مقدس را بلای
میزمرکی در مقام اعلی کذا ردند نه تفرار
مشاهیر مال امام عرش اطهر یکی بعد دیگری

ضمیمہ البشارات

﴿ رزیہ عظمیٰ ﴾

بادل پر خون وقاب پر زسوز۔

کویم از هجران روی دل فروز
از صعود دلبر میثاق حق

نال و نالان کم هفتم طبق
بدایت کلمات طلعت من طاف حوله
الاسماء ثالیله مصیبت عظمی از روز ۲۵
نومبر ۱۹۲۶ (۲۴ ربیع الاول ۱۳۴۰)
تاروز ۲۸ نومبر (۲۷ ربیع الاول) آخر روز
وصل و لقای دلبر مهر پرور بود که بعد از
عصر و شب انروز دیکر صبح امید ندید
و نیر وصل نتا بید و ربیع لقا و بها وصل
جانقز با خبر رسید آه عما قضی و امضی

روز جمعه ۲۵ نومبر بعد از اداء نماز
طاعت انور از جامع مراجعت نموده پس
از صرف طعام استراحت فرمودند - و شب
احبا بشرف لقا فائز - فردای انروز (شنبه)
احباب بشرف لقا مشرف نکشتند زیرا ثب
خفیفی بوجود اطهر عارض و حکیمی بمحض
انور مشرف و ابزدل زدودر جهت تخفیف
یافت روز بعد (یکشنبه) تب بکلی زائل شد
ولی ضعف موجود و باقی عصر مفتی شهر
مشرف و شب حضرت روحی افندی ذکر محفل
ضمیا فتی که عصر انروز در مقام اعلی بجهت
جشن میثاق در ششم قوس منعقد بعرض
مبارک رسا نید با تا سلف احبا از عدم تشرف
بلقا - فرمودند که چه من حاضر نبودم ولی روح

من در انجا بود - انشب نوید صحت مبارک
باجدادده شد و روی عاشقان ازان نوید چون
کل خندان ولی پس از چند ساعت استراحت
بعد از نیمه شب حضرت خانم را احضار
نموده فرمودند - من خیلی عرق کردم
حضرت ورقه علیا مشغول حفاظت هیکل
انور اصفی بودند که بغتة فرمودند، خانم حال
من تغییر کرد و چون دکتور کروک از احبا ی
امریکا بابعضی از اساتذ کتور هام مشرف شدند
تا کهان قلب مبارک ایستاد عیون عاشقان
خون کریست - و هر تن حال جنون یافت
باب لقامسدود شد و حبال رجاء مقطوع - شدزان
رزیه بار که قدس منهدم - شدزان قضیه کلشن
الطاف خازار -

روز دوشنبه تلکراف حضرت ورقه
العلیاء روحی لا حزن انما الفداء باطراف عالم این
بود قدصعدالی الملکوت الاهی حضرت عبدالبا
در انروز جگر سوز در بیوت مبارکه و فضای
اطراف چنان ازدحام عام شد که عبور
مشکل بود و حاکم کل فاسطین بعد از اطلاع
از این رزیة عظمی تلکراف از حضور حضرت
ورقه العلیاء درخواست که عرض اطهر را
حرکت ندهند تا اونیز بزیارت مشرف شود
جواب فرمودند خبر داده ایم که فردا قبل
از ظهر تا بیوت مبارک حرکت خواهیم داد
لهذا حاکم مذکور (شموئیل) شبانه از قدس
حرکت نموده با واکون مخصوص خود را

آنحزن لاولیاء اللہ

Afnan Library Trust, 202

آه از بلا و ماتم چرخ الم مدار
 آه از نگار شش قلم قدرت فلک
 آه از فدا و فتنه دوران بی امان
 کز سطرش طبع دل جمله قدسیان
 زین گرد باد چرخ غور شنیده شده
 کرد این خریف کلبن شایق را خوان
 شد زین رزیه بار که قدس مندم
 زین انقلاب شد قمر عهد منقلب
 کمره بیان شدند از این فتنه منسحق
 کی داشت همچو دشت و غم روز تیز
 زین لطمه ریخت خاک بر حور عین خلد
 خود کاشکی نبودی این گلشن جو
 با این مصیبت است فدا بهتر از بقا
 بهتر اگر نبودی این عالم فنا
 عمری طرب نبود و آبی از این کدر
 با عالمی شغف نبردیکم این شرر
 عمر از هزار باره و این غصه یک نفس
 ای طغیلت بها بنگر این چه مشری است
 بعد از صعود مرکز یشاق ای بها
 کن دوستان ثابت بر عهد از وفا
 تا کل زند خیمه در اقلیم انقطاع
 آنسان که لزره بر سپهر نقض کین و دنا
 چند آنکه زنده سازد یک نفس عالمی
 با قوتی که دشمن از آن قوه لب گزند
 با حالتی که در خدمات درت کنند
 یکجودهند عبرت بر اهل ظلم و جور
 کردند کل صبور در این درد و زجر و غم
 محمود یا ز عهد شش پیش از چنین ستم

آه از جفا و محنت و هر ستم شمار
 آه از قضای دفتر بیدار روزگار
 داد و فغان ز کینه ایام جان نثار
 وز بیتش فدا و ز پا عیش اقتدار
 هر دل غریق خون شد و هر دیده اشکبار
 لرزان نمود دوخ پیمان کردگار
 شد زین قضیه گلشن الطاف غار زار
 زین اضطراب شد فلک ام بی مدار
 روح القدس فدا ازین غم و اضطراب
 کی داشت همچو دشت و غم روز تیز
 اهل جنان شدند همه نیلگون عذار
 فی این غزان نه ان گل و انار ابدار
 خود دار و از وجود عدم بیگ افکار
 بهتر اگر نبودی این کون راقس را
 کاخ کرم نبود و زجر چنین دمار
 خود صدهزار عیش نیز ز دین شرار
 بر این نفس نیز زیدان عمر بشمار
 کانه اخت از قضای دل و جان کرات
 خود از کرم قلوب اجناس دار
 در نشر امر اقدس همواره کامکار
 تا کل دامن نفوس امر تو انتشار
 آنسان که صبر خدمت امت کنند کار
 چند آنکه روح نبش یک تن بعد هزار
 سازند عیش نصرت امر تو استوار
 بر انشراح صدر بدل حال قلب زار
 یک سر بر بند محنت از هر تن نزار
 باشند جل غمخوار بیگانه و تسار
 یکاش میباید ز کاس عدم عفار

هر دو کشته در زرقه جهان نثار
 در حال انطاف و غنایات حضرتش
 قصه و عطای از رخیا بعد فدا
 انجاس و ال اهل محرم جان کنند

ای دل نغم سازد در این زجر جاگه از

تاریخ یحیی با زحرف (عشر) شمار

کردن فریضه ایشان است

اول استنباه مدیر محترم اهلحدیث انیست که در معنی الف و لام النیین بهائیان را بخود متفق فرموده و چنین فرض کرده که بهائیان هم مانند ایشان این الف و لام را استغراقی میدانند و حالانکه تا کنون بهائیان در اینخصوص اظهار چنین عقیده و اتفاقی ننموده اند پس این مسئله غیر مسلم را نباید مسلم بنکارند و آن را بناء جواب قرار دهند

وثانی معنی الف و لام النیین را مدیر محترم مذکور بدون دلیل و برهان و شواهد و قرائن استغراقی فرموده اند و بهیچوجه قرینه و استدلالی در اینخصوص مرقوم ننموده اند و فقط رای و عقیده خود را در جواب بهائیان میزان گرفته اند

وثالث اگر بدون قیاس و قرینه و سیاق و سباق ایه مبارکه هر کجا که النیین در قرآن نازل شده آنرا شخص استغراقی گوید صحیح نیست زیرا الف و لام عهد خارجی و عهد ذهنی هم هست و لفظ جمع بر بعض هم اطلاق میشود و رایج در مضمون مفصل مجله البشاره که در نمره پنجم است ما مقصد و مقصود اهل بهارا با تمثیل و سیاق و سباق ایه مبارکه خاتم النیین و احادیث معتبره لانی بعدی در کمال وضوح نکاشتیم و مدیر محترم اهلحدیث هیچیک از آن قرائن و دلائل ما را قطعاً جواب ننوشته اند و در باره الف و لام النیین هم آنچه نوشته اند

غیر مسلم و بدون برهان بوده لهذا ما از ایشان توقع و انتظار نداریم که اگر جوابی مرقوم میفرمایند صرف رای و عقیده نباشد بلکه از روی دلائل صحیح و آیات قرآنی و احادیث مرفوعه مقصد خود را مانند بهائیان ثابت و مدلل فرمایند

و امیدواریم دست و قلم حضرت تش در بیان حقیقت مؤید گردد و بنشر آثار هدی موفق شود و نیز از خدا میخواهیم که مادر مقابل معترضین خود با کمال ادب و خضوع و محبت که لازمه عالم دیانت است از حقائق مسائل الهیه حکایت کنیم - نه از جزئیات و مطالبیکه مخالف ادب و انسانیت است و منافی اصول دیانت -

﴿اخبار اطراف و نواحی﴾

در ۱۳ این ماه محفل میلاد حضرت بهاء الله عز ذکره را در بندرسورت یکی احباب هندو آقای مستر وکیل منعقد نموده جمعی از احباب بمبئی را هم دعوت کرده بودند در تالار بزرگ شهر مجمعی رحمانی بود جمعی از محترمین انجمن حاضر و از استماع تعالیم مبارکه حضرت بهاء الله اظهار مسرت مینمودند و روز دیگر هم در انجمن تیا سفیهای آن بلد جمعی از بیانات بهائیان و نطق جناب شیخ محمد علی قاینی محظوظ و مسرور اما اخبار بلاد ایران - چون در این سنوات اخیر بهائیان فوق العاده بر نشر تعالیم بدیع و همّت و قیام و تقوی کشیده و وجود ات تقیسه ئی را بسبیل هدایت و ترویج وحدت نوع بشر سوق دادند لذا مخالفین بهیچان و حقه شدیدا فتنه و درند میرا هل تدبیر مشغول و اکن الله یظهر امره و یتیم نوره

ABDUL BAHÁ'S PHOTO IN HAIFA.

عکس مبارک در حیفه

پس از اطلاع نزد نائب السلطنه شتافت و استدعا کرد که وی را در عوض شیخ الاسلام محبوس سازند ولی استدعای او پذیرفته نشد و همچنین یکنفر بهائی امر یکامو سوم بسدنی اسپراک درلاهور هند مبتلا بحرقة شد و بدشد محض رسیدن این خبر یکی از جوانان زردشتی بهائی بجهت استخدا ام فوراً زام شد و وقت عزیمت باخویشان وداع نموده رفت و در کمال جانفشانی بخدمت اسپراک پرداخت ناوی شفایافت و آن جوان (کیخسرو فارسی) از اثر مجاورت مبتلای مرض شدید شد - و پس از دوروز دارفانی را وداع گفت - این امور برهان کافی بر ثبوت اخوت روحانی و اتحاد حقیقی است - مقصد آنکه سلوک درین سبیل منوط بتجرود و انقطاع و انسلاخ از شئون دنیه عالم طبیعت است - و توشه این راه تخلیق باخلاق الهیه و اتصاف بصفات روحانیه نظر سالک در این طریق باید نظر فضل و محبت بعموم بشر باشد - و خدمت او با افراد به مثابه خدمت پدر مهر پرور و رب حقیقی که در دفع ضرر و وجاب نفع دیگران را بر خود مقدم دارد و خیر هر یک را عین خیر خود شما رد این معنی و حقیقت را عملاً ظاهر و آشکار نماید نه قولاً و لفظاً - بسیار فرق است از کفتن تا عمل نمودن که خود توهزار رطل می بیهائی - نامی تخوری نباشد شیدائی و اما سر این امر عظیم و حقیقت انیمه - مثله در میان بهائیان نیست که چون محبت این نقوس بیکدیگر ایت محبت الله و تاثیر کلمه الله است لهذا در قلوب

و افنده شان این محبت تحقق و تمکن تام حاصل نموده و آنان را از عالمی بعالم دیگر انتقال داده و همین است معنی تبدیل ارض بغير ارض که از خصائص یوم ظهور است و این معنی تواد ثانی و دخول در ملکوت الهی است و معنی خالق جدید و مصداق بل فی لباس من خلق جدید و من امیدوارم که محبت و برادری شما بابتدای خدا چنین باشد تا مساعی شما نتیجه محمود بخشند

﴿قرن طلایی نوزدهم﴾

ازادی و حریت ضد اسارت و بندگی است باید دقت کرد که کدام اسارت و قید است که نوع بشر را بذلت و بربریت سوق میدهد - و بکدام وسیله این سلاسل و اغلال از ربه و اعناق اسیران جامعه بشریت برداشته میشود و بقضای جانفزای ازادی وارد مینماید - قبلاً ترجمه بعضی از فقرات نشیده یکنفر از ادبای غرب را در موضوع رقییت و حریت ذکر مینمائیم بعد در نمره های آیه در تعالیم مقدسه بآبشارت مختصری این مطلب را خاتمه میدهیم

(ترجمه) بد رستیکه مردم اسیر زندگانیند و این همان بندگیست که روزشان را همدوش ذلت و شبشان را غرق خون و اشک ساخته - های گذشته است هفت هزار سال بر تولد ولی من و تا حال ندیده ام جز زندانیان مقید و بندگان تسلیم شده - من گردش کردم شرق و غرب را و طواف کردم سایه و نور زندگانی را و مشاهده نمودم منازل اقوام را که از غارها منتقل بقصرها شدند لکن تاکنون

ندیدم غیر از گردنهایی که زیر بار خم شد و ساعدهائی که بزنجیر بسته و زانوهای که در مقابل بتها بزمین زدند - مشایعت کردم بنی آدم را از بابل تا پاریس - از نینوا تا نیویورک و دیدم آثار بند های او را و ریگهاد رجنب اثر قدمهای او - و شنیدم از رودخانه ها و یشه ها که تکرار میکردند باز گشت صداهای قبائل و قریبها را - داخل شدم در قصرها و منزلهای و معبد ها و ایستادم جلوی تختها و قریبانکاهها و منبرها پس دیدم کارگران بنده تا جر و تا جر را بنده عسکر و عسکرا بنده حاکم و حاکم را بنده سلطان و سلطان را بنده کاهن و کاهن را بنده بت و بت خاکی بود که که شیاطین انرا سرشته و نصب کرده بودند بالای يك بلندی از جمجمه های مردگان

از شاطی رود کانترنا کدافرات و مصب رود نیل و کوه سینا افضای انن کیسه های رومی و کناره های قسطنطنیه تا بناهای لندن - پس دیدم بندگی را که سیر میکند در هر مکانی بامو کب عظمت و بزرگی جوانان و دختران خوب را بر مذبحهای او قربان میکنند پس نثار میکنند شرابها و عطرها را بر قدمش و مینامند او را سلطان میسوزانند بخورهای بر مثال های او و مینامند او را کاهن بخاک میافتند نزدان او و مینامند شریعت عیار به و مقاتله میکنند برای ان و مینامند انرا وطن - تسلیم او را ده او میشود و میخوانند او را سایه خدامیسوزانند منازل او را خراب میکنند بناها را برای ان و اسمش مینهند بر اداری و مساوات پس ساعی و سودائی را د او شوند و انرا کویند تجارت و اموال غرق زحمت و ذلت ان کردند و ان را داند فائده بقیه دارد م ناطق

﴿الف و لام النبین﴾

در این دو هفته در اخبار اهل حدیث مورخه ۱۷ ربیع الاول سنه ۱۳۴۰ مضمونی مشروح و مفصل در خصوص ختم نبوت دیده شد و اما آنچه در جواب مجله البشاره در اینمسله نوشته ترجمه ان بعین اینست

النبین جمع نبی است و بر جمع الف و لام میست که بسبب اوجمیت ان را استغراق پیدا میشود یعنی (خانم) همه پیغمبران ما و ایشان (بهائیان) همه بر این تشریح متفقیم - اختلاف در اینست که حضرات این لفظ (النبین) را یک صفت موصوف میکنند و ما ان را معر ا میکنیم و اما چنانکه ان بالهام ربانی معراست و بهائی ان را نبوت ارثی گویند پس تمثیل این دعوا پیش

و مبلغین ماهر برای ترویج و تعمیم این دیانت در اقطار عالم فرستاده و میفرستند ولی چون بیاطن آنها منیکریم از حقیقت این دین متین و اتین رزین روگردان و ان رابا هوا و هوس های کونا کون خود امیخته و عنان روحانیت حقیقی را بکلی گسیخته اند و قس علها نسبت بسایر امام موجوده و در آتیه در این زمینه دلائل و براهین متینه اقامه خواهند شد (بقیه دارد)

﴿نطق حضرت شیخ محمد علی قاضی﴾
در انجمن نیاسفیه های بندر صورت ۲۳ نومبر ۱۹۲۱
بر حسب خواستش رئیس محفل
خیلی مسرورم از آنیکه خود را در این انجمن در میان
جمعی از مردم ما نیکه محب و خیر خواه عالمندی
بینم و شکرمی کنم خدا را که انوار افتاب وحدت
بصرو بصیر نشان را روشن نموده و روابط اخوت
فیما بین استحکام یافته و از اثر حرارت این افتاب
اعضاء و عضلات افسرده ای که از غلبه رطوبات
فاسده ببحس و قرین فلاج کشته بود بحرکت و جنبش
آمده دارای حس اخوت و روح یکانکی و وحدت
شده اند و قصدان دارند که آثار یکانکی و غیریت
را محو و ظلمات فصل و تقریق را زائل نمایند این
قصد و نیت سزاوار هر نوع ستایش و بر ستش است
از دیر زمانی عالم انسانی محتاج ظهور چنین ایقی بود
تا رایت فوز و سعادت ابدی بلند گردد و بر جم فلاج
و مجاح حقیقی بموج آید و عالم انسانی بیاساید
الحمد لله که سفیده امید میدهد و لایه ظلماء باخر رسید

و اتحاد کاشتنند پس ثابت و مبرهن گردید که دین
موجب وفا و اتفاق است و بی دینی سبب تفاق
و شقاق دین تصفیه و تزکیه اخلاق کند و بی دینی
انسان را مصداق اولئك کالانعام بلام اصل
سبیلا نماید چه که امتیاز و شرافت انسان
بر حیوان همان ادراک کلیات و عوالم روحانیه
و تمسک بادیان الهیه بونده و خواهد بود دین نهائی
بی همالی است که ثمره ان صداقت و امانت
و خشیه الله است ولی بی دینی شجره خبیثه است
که فایده ان حرص و ازو حروب خانه برانداز است
ایکاش مردمان متمدن متجدد نما که خود را
مستغنی از مریبی روحانی و حکیم در خویش
میدانند لمحجه در این زمینه تفکر نموده و از ان
عوالم لاقیدی و خود پرستی متقل شده راه خدمت
بعالم انسانیت را مییافتند و برای اثبات عقائد
و عوالت خود این همه عرفان نمییافتند تعجب
در این است که ما در دریای نعمت و الاغاثیه
مستغرقیم و می بینیم غوامض امور و مشکلات
جمهور بتعلیم و دستور این مظاهر ظهور حل و فیصله
مییابند مع هذا که ان نموده و خود را از تربیت ان
معلمین بی نیاز بی نیاز دانسته و غیر از حرص
و از رازی در سرویاری در بر ندارند

مسیحیان بر الواح ویدیه ها نوشته و در بالای درب
عمارات و میغازه های خود نصب میکنند که سر
عظمت یریطا نیارادر کتاب مقدس یابید و حق
بیشتر فت مقاصد پلیمکی و سیاست خود را در عالم
بسته باشا و انتشار دین حضرت مسیح میداند

خورشید و حدت و یکانکی از افاق اراده الله
مشرق کشت دیده ها روشن شد و راه نجات آماده
گردید و منزل مقصود نمایان گشت من از حق
جل جلاله از برای این جمع توفیق مطلبم که
بسر منزل مقصود بر سنده و بدون ملال
کامیاب گردند و امام معنی اخوت که منظور این جمع
است بکمان من اینست - که همانطور یکة اخوت
جسمانی بواسطه روابط عرق و رحم در میان
برادرانیکه از یک صلب و بطن متولد شده اند
متضمن آثار است که انهارا در بسیاری از موارد
از ملائیم و مکرده بایکدیگر متحد دارد بحیثیتی که
در حزن و الم و سرور و شادمانی بایکدیگر شریک
و سهمیه اند در قسمت و نصیب از لبد و حظام
دنیوی برابر و مساویند -

اخوت روحانی بطریق اولی باید چنین باشد -
زیرا تاثیرش عظیمتر و حکمش شدیدتر است -
و خیال میکنم که در صورت استحکام روابط
اخوت روحانی فرضا اگر برادری در اقصی مکان
دنیا باشد من دون آنکه شخص معینی مخاطب
سازد فریاد یا آغاه برارد فورا از حقیقت وجود
و نهاد برادران ندای لیک بلند گردد - و هر انگاه
یکی در شرق قرین حزن و المی گردد در غرب
برادران بسرو راومسر ورشوند - و من وجود
و تحقق این اخوت را در امر بهائی و میان جماعت
بهائیان برای العین دیده ام که در طریق اخوت دینی
علاوه بر اتفاق مال جان خود را فدای یکدیگر
نمودند چنانچه در تبریز که عاصمه ادزبایجان است

یک نفر از بهائیان موسوم بشیخ احمد از اهل نیشابور
بفتوای علما مجرم مذهب محکوم بقتل گردید پس
از آنکه وی را در مقتل حاضر نمودند رفیق
او دوید و دا من میر غضب را گرفت و استدعا
نمود که او را عوض شیخ احمد مقتول سازند
و چون مسئول او اجابت نشد التماس کرد که بهمان
جرمی که شیخ احمد محکوم بقتل گردید من نیز
مستوجب قتل پس مرا قبل از وی بقتل رسان که
نمیتوانم کشته او را به بینم و عاقبت بطور دلخواه
او عمل نمود و دو هم چنین در ایالت مازندران یک نفر
موسوم بملا علی جان بجرم دین و مذهب مأ خود
و بامر سلطانی وارد طهران نمودند پس از آنکه رقم
قتل از مصدر روسای دین صدور یافت ان شخص
جلیل را میر غضبان با سلسله و زنجیر از وسط
بازار طهران بمقتل میبردند شخصی بنا از اهل کاشان
در بالای چوب بست مشغول کار بود پس
از مشاهده جمعیت و ازدحام جو یا شد که چه خبر
است گفتند ملا علی جان مازندران را بمقتل میبرند
فورا خود را از چوب بست یائین انداخته از میان
جمعیت خود را بفراشان و میر غضبان رساند و گفت
بهمان جرمیکه این شخص محکوم بقتل گردیده
من نیز مستحق کشته شدن هستم و التماس دارم که
مرا قبل از وی بقتل رسانید که کشته او را به بینم و او را
بضرب و شتم دور نمودند و نگاه داشتند و دو هم چنین
شیخ الاسلام ابهری حاجی میرزا محمد تقی را در
طهران نائب السلطنه مأ خود نمود و بکمان بهائی
بودن بمجلس فرستاد ملا محمد رضا نامی یزدی

و موقع خود معجزه و دلیلی بوده - اما کتاب الهی در هر شان و رتبه فی و هر محک و مکانی در عصر خود مکفی است و جامع ما محتاج عالم انسانی - پس اینگونه آیات دلیل بر عظمت و جامعیت کتاب الله است در عصر و زمان خود - نه دلیل بر ختم مظاهر کلیه الهیه و قطع فیوضات مخصوصه ربانیه - و از لسان هیچیک از انمطالع مقدسه چنین بیانی جاری نکشته جز آنکه هر يك باز خبر بظهور موعود من عند الله فرموده و بشارت ببعثت مظهر مقدسی داده که بجهت تجدید این الهی و ترویج دیانت ربانی باقتضای هر وقت و زمانی باید ظاهر شود با وجود این هر ملت و مذهبی متدرجاً معتقد بمقامی شدی شدند که در کتب انبیاء مذکور نبوده بلکه محض تاویل و تحریف آیات اسمانی - عوائد و رسوماتی در میان آنها پیدا شد که منافی

﴿مقالات متوالیه از خامه ع -

(۲) - انبیای الهی چه خدمت بعالم انسانی کرده اند و دین چه لزومی دارد ؟
بر دانشمندان عالم و خردمندان قبائل و امم مستور و پوشیده نیست که در بدایت امر بشر در کمال جهالت و تو حش و در نهایت تفرق و تشیت زندگانی کرده و همواره در صحاری و براری متواری و در جنگلها و میان غارها و شعب جبال پیرشان و سرگردان بوده است اول کسانی که انبیا کسانیکه ان

مقاصد اصایه مطالع مقدسه بود - تا آنکه بالاخره همه بنده تقالید شدند و پرستار عقائد باء و اجداد گشتند بدرجه ای که باین حالات و رسومات غیر ممدوحه طبیعت ثانویه آنها شد و چنان غرق رسومات و عقائد تقالیدی گردیدند که بغیر خیالات و معتقدات خود را محال و ممتنع شمردند حتی اوهام و عقائد خویش را بجهت ظهور موعود منتظری که مظهر عالم و اختیار ملک مقتدر است میزان کلی گرفتند - و ابد اتوقع نداشتند که از جانب خدا اصلاح آن عقائد قدیمه گردد و بهیچوجه مانع نباشد که یک قدر ت ربانیه و تغییرات عصریه قهرها را مری را تغییر دهد و تصرفات قدریه در هر حال جاری و غالب و قاهر بوده و خواهد بود زیرا اراده الهیه چنین قرارداده و قدرت کامله این میزان را پسندید و حکمت کلیه تعدد کتب و رسل مقدسه این بوده -

ح - بهیمنی در تعقیب شماره قبل
و مد نیت ساقی داده و الی زمانها - و انهارا از حوض منلث رها ینده و باوج عزت رسانیده اند هما ناوجودات مقدسه و ارواح مجرد بوده اند که در لباس بشریت با اسم انبیاء و رسل در صحنه کثیف منصفه ظهور رسیده و روح تمدن و تجدید در جسم علیل عالم انسانیت دمیده اند و تاریخ و سیر بهترین شاهد حال و کوه این مقال است اری این نفوس مقدسه بودند که برای ترقی و تعالی انباء بشر کو شیدند و در راه خدمت بعالم انسانیت

جام اش بلا یا و اصعب مصائب عظمی نوشیدند و لاجل تربیت نفوس عیش حیات را بر خود منقص فرمودند این شبانان مهربان بودند که این کله سرگشته با دیه تو حش و بربریت را از چنگال ذئاب نفوس وهوی حفظ و حراست فرمودند این ملاحان قادر ما هر بودند که سفینه حیات بشریت را از گرداب هلاکت بسا حل نجات رسانیدند این یز شکهای حاذق بودند که بتریق حکمت و دانائی هیکل مریض عالم انسانی را معالجه فرمودند و بالاخره این باغبانهای عالم بودند که اراضی جزیره قلوب را به زمینهای خصیبه مبدل فرموده و از هر خس و خاشاک پاک کرده و بجای آن بذرهای علم و حکمت در ریاض واقفده ناس افشانده و بماء حیوان ایاری فرمودند و امروز میتوانیم از ثمرات آنها انتفاع و اکتاف حاصل نمایم قوانین و احکام ان مقننین و معلمین روحانی بود که موافق مقتضیات هر عهد و عصر وضع گردیده و احتیاجات و علل ملل را رفع نموده و حتی امروز اخرا دواء هر مرض رجوع با حکام دینی و یکانه حلال مشکلات هیئت اجتماعیه بشر قوانین الهیه بوده و ممیما شد این مسئله غیر قابل انکار بل کالشمس فی وسط السماء ظاهر و باهر و آشکار است که قوم اسرائیل بنی اسرائیل یا قبیله جاهله جزیره العرب یا ماهی کیران جزیره بریطا نیا از ان رو قدم بسلم ترقی و تعالی نهاده و به تسخیر ممالک وسیعیه موفق گردیدند که بمظاهرا مر الهیه و مطالع انوار احدیه توجه و اقبال نمودند و از این سبب از ان ارتقاء و پیشرفت رو با انحطاط نهاده و بقهقرای رجوع نموده

و مینمایند که اصول ادیان الهی را از میان برده و ان قوانین محکمه مستقنه را مشحون بخرافات و اوها مات عامیا نه و تعصبات جاهلانه کرده و تثبیت و تمسک یادیان راسر سری شمرده و ادبار و انکار را براقبال و از ان ترجیح داده اند دین همیشه مؤلف بین قلوب عباد و موثر حب و وداء و موجب اسایش من فی البلاد بوده و بالعکس امروز برای العین مشهود است که بی دینی نتایج سوء بخشیده سبب بغض و عناد و برانداختن اساس عدل و داد و تخریب بلاد گردیده است جنگهای سنو ات اخیر که خرمن هستی انسان را بنار ظلم و عدوان سوزانید ثمره بی دینی مال متمدنه بوده و باشد تا درایته نتایج شدید تری بمنصفه شهود برسد و چون از دید و خلقت عالم الی زمانها هذا خونریز بهائی که در راه انتشار دین بوقوع پیوسته حساب کنیم بقدر عشر دماء مسفو که یکروز از این جنگ بزرگ بین المللی نمیشود دول متحار به برای اطفاء نائره حرص و از خود تیشه بریشه خویش زده و در راه بی دینی بیرحمانه نو نهالان بشر را نجاک و خون آغشته نمودند و لی مؤمنین با دیان اگر گشته شدند لی بخون کلکون بی گناه خود برحقانیت خویش شهادت دادند و اگر گشتند دشمن عالم انسانیت را از میان برداشتند انان برای مطامع خود و کشور گیری لشکر جرار و سپاه خونخوار تشکیل دادند و ایشان برای خدمت نوع پروانه وار بمشهد فدا شدند و مقصود خود را یافتند انهام طغیان برافراشتند و بر قلع و قمع نفوس همت گماشتند و اینها اگر گشتند ولی تخم محبت

وفلاح عالم انسانی بتعالیم حضرت بهاء الله است اما سفر من بهندوستان این بتقدیر حضرت رحمن است نه بخواهش دیگران - ولی هر چند من در فلسطینم اما در هر نقطه ای از نقاط عالم فریادوانین مینمایم و ندا بظهور حقیقت میکنم و بایاران با وفا همدم و همراه را زوهم نغمه و او از تعالیم حضرت بهاء الله را از رسائل کلمات فردوس و اشراقات و تجلیات و بشارات خواهید ادراک نمود باین رسائل مراجعت نمائید تا اقیاس نور حقیقت کنید

از جمله تعالیم حضرت بهاء الله تحری حقیقت است

و از جمله وحدت عالم انسانی است که جمیع خلق اغنام الهی هستند و خدا شبان مهربان جمیع را خلق فرموده رزق داده تربیت نموده پرورش فرموده پس یقین بجمیع مهربان است این است سیاست الهیه پس ما باید متابعت سیاست الهیه نمائیم و اگر چنانچه شخصی علیل است معالجه باید کرد نه

عداوت شخصی کودک است باید تربیت نمود تا ببلوغ برسد شخصی نادان است باید او را تعلیم نمود تا دانا گردد و از جمله تعالیم بهاء الله باید دین وائین مطابق علم و عقل نازنین باشد چه اگر مخالف باشد تقلید است و شخص عاقل دانا را اذعان و تمکین حصول نیابد و از جمله تعالیم حضرت بهاء الله اینکه باید دین سبب اتحاد و الفت بین بشد گردد و اگر چنانچه سبب بغض و عداوت باشد وجود آن دین لزوم ندا رد زیرا اگر در مان مضر بحال مریضان است البته بیدرمانی بهتر است

از جمله تعالیم ترك تعصبات دینی و ترك تعصبات جنسی و ترك تعصبات سیاسی حتی ترك تعصبات وطنی است جمیع روی زمین قطعه واحد است زیرا هر شخصی از انسان در هر نقطه ای از کره ارض زندگانی میتواند نمود و از جمله تعالیم عدالت و حق است

و از جمله تعالیم مساوات بین ذکور و اناث است

و از جمله تعالیم ترویج علوم و فنونست و از جمله تعالیم کسب و صنعت از عبادت است از جمله تعالیم خدمت به عالم انسانی بدون استثناست - از جمله تعالیم ایجاد انسان عمومی است - از جمله تعالیم تعلیم و تربیت اجباری ابناء نوع انسانست از جمله تعالیم نهایت صدق و اطاعت بحکومت عادلانه است از جمله تعالیم مواسات بین بش - راست از این قبیل -

و بزرگتر کلمه که بی سبب انبساط روح است معنی انسلاخ از عالم طبیعت و دخول در عالم ملکوت است ارطاف الهی میطلبم که اول منادی اسمانی کردی و ترویج حقیقت نمائی - و عليك البهاء الاهی عبد البهاء عباس جولای ۱۹۲۱ حیف -

﴿احوال و عقائد امم﴾

از مضامین نمره های پیش که در مجله البشاره در عقائد امم و ادیان نکاشته آمد - معلوم و واضح گردید که جمیع مذاهب و امم عالم شریعت و کتاب خود را آخرین کتاب و شریعت دانند با آنکه ثابت شد که این عقیده صرف تحریف

ایات و محض تاءویل کلمات بوده - والا ابرا در کتب انبیای الهیه چنین بیان نیست - و تعدد کتب و رسل ربانیه هم خود دلیل است قاطع بر اینکه يك کتاب اسمانی و شریعت ربانی بجهت قرون مختلفه و اعصار عدیده کافی نه - بلکه نظر بسنت الله مجدد و مصاح من عند الله در هر عصر و زمانی لازم - بلی بعضی از ایات مانند قانون ابدی و احکام دائمی در تورات - و حفاظت کاهمه و وعده مسیح تا زمان تکمیل از در انجیل است ولی ثابت است که جمیع ان ایات دلیل براهیت ادیان الهیه و حفاظت مواعید ربانیه و کافی بودن تعالیم اسمانی در عصر خود بوده - نه بجهت اعصار مختلفه و قرون لایمیه مثل آنکه در قرآن ۱۴ (۱) میفرماید نحن نزلنا الذکر و اناله لحافظون (ترجمه ما نازل فومودیم ذکر را و ما یم حفاظت کنند ه ان) یعنی کلمه الله در تحت حفاظت و حمایت الهیه است و حفظ و تأثیرش حتی الوقوع مخالفت عالمی ان را ضرر نرساند و از نفوذ باز ندارد یا آنکه میفرماید اولم یکفهم انا انزلنا الیک الکتاب الکتاب یالی علیهم ۱۶ (۱) ترجمه یا کفایت نمیکند ایشان را کتابیکه ما نازل فرمودیم بر تو که تلاوت کرده میشود بر آنها یعنی کتاب الله دلیل کافی و جامع جمیع مسائل الهی است و ما دون ان قابل توجه نه و خواهشهای این وان محل اعتنا نیست - و همچنین میفرماید لا رطب ولا یابس الا فی کتاب مبین ۷ (۳) تر و خشکی نیست مگر آنکه در کتاب مبین موجود است هر چند سائر شئون و کالات مظاهر الهیه هر يك در مقام

عن ربکم المختار دعوا ما عند الا نام ثم
اقبلوا الى مطلع الالهام هذا خير لكم ان
انتم من العالمين انتهى*
و این لوح مبارك تازه در جواب یکی
از فارسیان هندوستان از کلمات پیمان
یزدان صادر شده

﴿هو الله﴾

ای میروفا - در عالم وجود صفتی
بهر و خوشتر و شیرینتر از وفا نیست -
این منفبت از اعظم اساس دین الهیست -
اگر انسان از جمیع صفات حمیده محروم
باشد ولی باین صفت قدسیه موصوف -
عاقبت حائز کمالات می گردد - و اگر
چنانچه حائز جمیع صفات کمالیه باشد
و از صفت وفایی بهره - ان کمال بنقص مبدل
گردد و ان خیر بشر و ان نورانیت
بظلمت و ان عزت بذلت منتهی شود الحمد لله
تو پیرو فائی - از زوی من آنست که میروفا
کردی - در این دور بدیع طائفه
فارسی چنان اقبال نمودند که حضرت

زردشت روح العالمین له الفداء در جهان
اسمان شادمان گردید و فی الحقیقه امت
نجیبی هستند - و همان است که مر قوم
نمودی - فساد اخلاق غربی کم کم در آنها
سرایت کرده بعضی از فارسیان شیفته
احوال و اطوار غربیان گشتند و نمیدانند
که عالم اخلاق غربیان بسیار فاسد گردیده
و برهان ان این جنک مهیب بی امان -
در هیچ عصوی چنین پر خاشی رخ نداده
لهذا این دلیل قاطع بر سوء اخلاق است
مگر نفوسی که در سایه سر و آسمانی
انجمن شدند و بتعالیم حضرت بهاء الله گزار
و چمن گشتند - این نفوس مبارکه تحصیل
اخلاق نمایند - و هر ملتی بحسن اخلاق
ترقی بی پایان نماید - و بسوء اخلاق
هر ملتی از ذروه بالا پستترین درجه همجی
هبوط کند - باری اکثر پارسیان هنوز
بخواب کابوسی مبتلا عنقریب بیدار گردند
این معلوم است که طلوع آفتاب بعد از
تاریکی شب است - و تاریکی هولناک شرق

و غرب را احاطه کرده اگر حضرت شاه بهرام
در چنین بحرانی ظلمانی طلوع نفرماید
در چه وقتی بد رخشد - مزده ها ئیکه
حضرت و خشور و خشوران وعده داده
بودند جمیع تحت یافت هوشید رومی
حضرت اعلی روحی له الفداء است شاه بهرام
حضرت بهاء الله اما من عبد البها یعنی بنده
ناتوان حضرت بهاء الله جز این اسم و رسم
اسم و رسمی و نام و نشانی نخواهم (هوشیدر
و شاد بهرام) هر دو در یک زمان بودند که
از تاریکی عالم طبیعت نفوس منجمد به
رائجات دادند زیرا عالم طبیعت عالم
حیوان است ولی جهان آسمانی عالم
انسان - حال ملا حظة فرما که انجمن بشر
چگونه مانند حیوان در دریای طبیعت غرقند
اثری از عالم انسانی نیست - اهل عالم
باید انصاف بدهند که آیا بجز تعالیم بهاء الله که
شعاع شمس حقیقت است هیچ امری را این
شب یلدا که نهایت تاریکی است میتواند
غلبه نماید و صبح روشن بتابد و جهان

را گلشن نماید نه بنخدا اگر اندک انصافی
باشد شهادت میدهند که پر تو این خورشید
جها نکیر است - و شعاع این آفتاب عالم
انسان را روشن کند اما عالم حیوان بی
نهایت تاریکست درندگیست خونخوا
ریست ظلم و بیداد است فسق و نادانیت
منازعه بقا است و معدن حرص و جفا
و منبع طمع بیمتها و عالم بشر از شب
تاریکتر و از حیوان پست تر است جمیع
فلاسفه اعتراف باین مدعا مینمایند پس
معلوم شد که عالم انسانی محتاج یک
طیب ربانی و مربی آسمانی است
جز قوه الهیه مقاومت طبیعت نتواند باری
همان است که مر قوم زود بودی که این
دوره طلایی است که باید ظهور کند
بتکرار مر قوم میشود شاد بهرام حضرت
بهاء الله و من بنده او اینست تاج درخشنده
من اینست کوب درخشنده من ملاحظه فرما
که جمیع دانیان شرق و غرب حتی مادیون
باختر اعتراف مینمایند که امروز نجاح

THE BAHAI MOVEMENT STANDS FOR:—

1. The Investigation of truth, the freedom of intellect.
2. The Unity of truth, all religions' being one.
3. The Basic Unanimity of religion and science.
4. The non-interference of religion and politics.
5. Religion's being the cause of amity, not estrangement.
6. The Abolition of religious warfare and hatred.
7. The Abolition of prejudices, social civic, sex, etc.
8. The Unity of humanity, the intrinsic equality of men.
9. The equalisation of rights, legal, social, economic, etc.
10. Sex Equality, the revision of the rights of women.
11. The re-adjustment of Economic relations.
12. The Settlement of national disputes by international arbitration, the disarmament of nations, the establishment of a central world tribunal with a world police and a world force to enforce its decrees, a world league of justice and freedom, the

reign of Right, the world Peace.

13. The Reform of world civilisation by peaceful methods.
14. The Compulsory education of both boys and girls.
15. A World language and a world script.
16. The Immanent transcendence and Fatherhood of God.
17. The Advent of prophets being necessary for world progress.

The spirit of the movement may be summed up thus in a few sentences.

To it Love is the essence of religion,
Peace the indispensable condition,
Deeds superior to faith and prayer,
Servitude the only pinnacle of glory,
Sincere humility the only way to attain it,
Works the test of sincerity.

Abdul Baha is the present leader. He is the expounder of the teachings of his father, Baha-Ollah. The movement was started by the Bab in 1844 A. D.
Hashmatullah.

البشرا

قیمت اشتراك سالیه
در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳۵ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دالر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیه افزوده می شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار ۱۵۲

جلد ۱ یکم ربیع الاول سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق ۳ ماد نومبر ۱۹۲۱ ع ۹ نمبر

مقصد از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه اعلی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

بیانات قلم اعلی *

انار جبل الطور من اشراق الظهور
وقال قد وجدت عرفك يا اله من
في السموات والارض * تلك ارض
فيها بعثنا النبيين والمرسلين *
قد ارتفع فيها نداء الخليل ثم الكليم
ومن بعده الابن كل اخبروا وبشروا
المبا وبهذه النبأ العظيم * كذلك نزل

في الاواح من اذن منزل قدیم *

والسدره تنادی یا اهل الناسوت قداتی
ما لك المملکوت واستوی علی العرش وفي
حواه من الملائكة المقربين دعوا الكنائس
والمساجد ان اسرعوا الى مطلع الوحي
ولا تتبعوا اظنون الذين غفلوا تا الله قد طلع
فجر اليقين ان المعابد لذكره قد اتى المذكور
بسلطان عظيم اياكم ان تمنعكم الاذكار

THE TEACHINGS OF ABDUL BAHA.

—
“The Manifestation of Divinity and the dawning of the infinite light of the invisible is intended for the education of souls and the refinement of the morals of all that exists.....so that the earthly people may become God-like, the darkened ones illuminated, and the uninstructed familiar with the mystery of the kingdom; that the ignorant may drink from the living water of knowledge; that the savage may give up his ferocity; that the cruel may become forbearing, and that pitiless savages may be favoured with ideal peace. If these divine graces do not appear in men, the bounty of the Divine Manifestation will prove fruitless, and the splendour of the Sun of Truth will be without effect.”

“The Divine Manifestations are sent and manifested to train the souls of men in such wise that the heavenly light may shine universally that virtues of humanity may be separated from their vices through the confirmation of the Spirit, and their spiritual qualities may become manifest. Love is the real magnet which attracts the hearts and souls of men, and therefore the purpose of the Manifestations of God is to radiate the light of love from their hearts, ALL THE

DIVINE PROPHETS TAUGHT THIS TRUTH.....We who are the servants of His threshold must exert our utmost power, devote our lives, offer them up if necessary, and give our time and all that we have to this cause until this light spreads all over the world and this brilliant star shines from the dawning-place of humanity.....The essential is love. This is the meaning of truth, while untruth is rancour, discord, and hatred. All else save love is merely outwardly uttered words. This is a religion of deeds and not of words.

“Oh respected one. All prophets were sent.....that the world of humanity may become a heavenly world; the earthly, divine; the dark, enlightened; the satanic, angelic; and that unity harmony and love may be produced between all the peoples of the world; that the essential union may appear, the foundation of disunion may be destroyed, and that everlasting life and grace may be the result.

“Oh esteemed one. Reflect upon the world of existence; union, harmony and intercourse is the cause of life, while dispersion and disunion is the cause of death.

When you look at all the beings, you will see that each being found existence through the mingling of different elements, and

when this combination of elements, dispersed and unity is replaced by disunion, that existing being becomes non-existent and annihilated.

Oh revered one, Though unity was produced in by-gone centuries still complete unity upon the earth was not feasible; for the means and causes of union were wanting, and among the five continents of the world connection and communication did not exist. Moreover even among the people of one continent interchange of ideas was difficult. Therefore intercourse, unity, connexion and interchange of the ideas of all the peoples of the world in one place was impossible and unfeasible. But now the means of connexion are many, and really the five continents of the world are as one.”

“Should any soul become the cause of grief to any heart, or despondency to any soul it is better for him to hide himself in the lowest strata of the earth than to walk upon the earth. Should any soul desire the abasement of his kind, undoubtedly his nonentity is better for him, for his non-existence and his death better than his life.

Therefore my advice to you is, endeavour as much as ye can to

show kindness toward all men, deal with perfect love, affection and devotion with all the individuals of humanity. Remove from amongst yourselves racial, patriotic religious, sectional, political, commercial, industrial, and agricultural prejudices, so that you may become freed from all human restrictions and become the founders of the structures of the oneness of the world of humanity. All the countries are one country; all the nations are the children of one Father.”

“Hold fast to that which is the cause of unity and friendship. The result of everything should be the love of God. This is the essential fact of everything, that we should love one another with Godly love. The name of love is never applied to anything except the love of God. Beside Godly love, other love is called passion, it pertains to animals and not to man. But Godly love which means to love friends of God, is of the human characteristics. For they have no other intention save the good will of God. How many souls have always been together in the utmost love, but at last it was changed into enmity, for the foundation has not been based upon Godly love. It has been human loves,”

Mrss. Nora Crossley

*Upon her be the Glory of God,
the All-Glorious.*

Care of his honour, Dr. Esslemont.
HE IS THE ALL-GLORIOUS.

O MY WELL-BELOVED DAUGHTER
OF THE KINGDOM!

The letter thou hadst written to his honour, Dr. Esslemont, was forwarded by him to the Land of Desire (The Holy Land). I read it all through with the greatest attention. On the one hand, I was deeply touched, for thou hadst sheared off those fair tresses of thine with the shears of detachment from this world and of self-sacrifice in the Path of the Kingdom of God. And on the other, I was greatly pleased as that dearly-beloved daughter hath evinced so great a spirit of self-sacrifice, in such wise, as to offer up so precious a part of her body in the Pathway of the Cause of God. Wert thou to seek my opinion, I would in no wise have consented that thou shouldst shear off even a single thread of thy comely and wavy locks; nay, I myself would have contributed in thy name for the Mashraqu'l-Azkar. This deed of thine is, however an eloquent testimony to thy noble spirit of self-sacrifice. Thou hast, verily

sacrificed thy life and great will be the spiritual results thou shalt obtain. Rest thou confident that day by day thou shalt progress and wax greater in firmness and in constancy. The bounties of His Holiness Baha-u-llah shall compass thee about and the joyful-tidings from on high shall time and again be imparted unto thee. And though it be thine hair that thou hast sacrificed, yet thou shalt be filled with the spirit, and though it be this perishable member of thy body which thou hast laid down in the Path of God, yet thou shalt find the Divine Gift, shalt be hold the Celestial Beauty, imperishable Glory and attain unto Everlasting Life.

The Glory of Glories rest upon thee.

(Sd.) ABDUL-BAHA ABBAS.

Haifa Palestine.

20th August 1921.

Translated by SHOGHI RABBANI,

Balliol College, Oxford.

NAJAF'ABAD PERSIA.

The Beloved of the Lord the
Hand-maidens of the Merciful.

Upon them all be the Glory
of God, the All-Glorious.
In the Name of the All-Glorious.
Oh Ye Blessed Souls :—

The letter Ye had written to His Honour, Rahmat Ullah, hath been perused. Many and various were the joyful tidings it conveyed, namely, that through the Power of Faith and constancy in the Covenant, numerous gatherings have been convened, and the Loved Ones are everywhere astir and active.

Abdul Baha's ardent desire hath ever been that the soil of that hallowed spot which in the earliest days of the Cause, hath been refreshed and made verdant through the vernal showers of Grace, may so bloom and blossom as to fill every heart with joy.

Praised be the Lord, The Cause of God hath been proclaimed and promoted through the East and throughout the West, in such wise that no mind ever conceived the sweet savours of the Lord would so rapidly perfume all regions. This verily is only through the consummate bounties of the Ever-Blessed Beauty, whose Grace and whose Triumphant Power are time and again abundantly received.

One of the Wonderous events that have of late come to pass, is this; that the edifice of the Mashriqu'l-Azkar is being raised in the very heart of the American Continent, and numerous souls

from the surrounding regions are contributing for the erection of this Holy Temple. Among these is a highly esteemed lady of the City of Manchester, who has been moved to offer her share.

Having no portion of goods and earthly riches, she sheared off her long and precious tresses that adorned her face with her own hands, and offered them up for sale, that the price thereof may promote the Cause of the Mashriqu'l-Azkar.

Consider ye, that through in the eyes of women nothing is more precious than rich and flowing locks, yet notwithstanding this, that highly-honored one hath evinced so rare and beautiful a spirit of self-sacrifice.

And though Abdul Baha would not consent to such a deed as this and would deem it not permissible, yet as it doth reveal so high and noble a Spirit of Devotion, He was thereby deeply touched.

Precious though the hair be in the sight of the Western woman, nay transcending in excellence itself, yet, she offered it up as a sacrifice for the Cause of the Mashriqu'l-Azkar!

It is related that in the days of His Holiness the Apostle of God (Mohammad) He once signified

His desire that any army should advance in a certain direction, and leave was granted unto the Faithful to raised contributions for the Holy War, thereupon one man gave one thousand camels each laden with corn, another gave half of his substance, and still another all that he had. But a woman stricken in years whose sole possession was but a handful of dates came to the Apostle and laid at his feet her humble contribution. Thereupon His Holiness the Prophet of God, (may my life be offered up as a sacrifice unto Him,) bade this handful of dates be placed over and above all the contributions that had been gathered, thus asserting the merit and superiority thereof over all the rest.

This was done because that aged woman had none other earthly possessions but these. And in like manner this esteemed lady had nothing else to contribute but her precious locks, and these she gloriously sacrificed in the Cause of the Mashriqu'l-Azkar.

Ponder and reflect how mighty and potent hath the Cause of God become! A woman of the West hath given her hair for the Glory of the Mashriqu'l-Azkar.

Nay this is but a warning unto them that perceive.

In conclusion I am greatly with the Loved ones in Najaf-Abad for, from the very early dawn of the Cause unto this day they have one and all under all conditions evinced a great Spirit of self-sacrifice.

His Honour, Zaynu'l-Muqarrabin, hath throughout his life-time prayed with all the sincerity of His stainless Soul on behalf of the Believers in Najaf-Abad and implored for them the Grace of God and His Divine confirmation.

The Lord be Praised that the prayers of this gracious Soul have been answered, for the effects thereof are everywhere manifest.

Upon ye all rest the Glory of Glories.

(Sd.) ABDUL'BAHA ABRAS,
Haifa Palestine.

Bombay.

THROUGH AGA MIRZA MAHMOOD,
MR. EDALJI PIROJSHAH ZIDALIA,
UNTO HIM BE THE GLORY OF
GOD THE MOST GLORIOUS.

He is the Most Glorious.

O thou who art distinguished in faithfulness.

In the world of existence, there is no virtue better, nobler and sweeter than faithfulness. This virtue is one of the greatest basic principles of Divine Religion. If man be lacking in all desirable virtues and be characterised only

with this Sacred characteristic, he will ultimately attain to all virtues, and if on the other hand he possesses all qualities of perfection; and be lacking of faithfulness, that Perfection will be reduced to imperfection; that goodness to evil, illumination to darkness, and glory to misery.

Praise be unto God, thou art aged in faithfulness. It is my hope that thou wilt become a leader in faithfulness. In this wonderful age the Zoroastrians have in such a way responded to the call that His Holiness Zoroaster-may the Soul of the world be a Sacrifice to him-has been rejoiced in the heavenly kingdom. Verily verily they (Zoroastrians) are a noble race. It is as thou hast written, that Western corruption has crept into their Character. Some of the Zoroastrians have become lured and fascinated by the modes and manners of Westerners. They do not realize that their Character, has been badly corrupted, as this terrible and relentless war was a proof thereof, because it was unparalleled in all previous ages. Therefore it is an absolute Proof of their moral degeneration. But those Souls who have gathered under the Shadow of the heavenly Cypress and through the teachings of His Holiness Baha-ullah formed meadows and rose gardens are exceptionals. These

blessed Souls have acquired heavenly virtues. Through noble virtues, every nation has made immeasurable progress and similarly through moral corruption every nation falls from the Zenith of prosperity to the lowest abyss of barbarism. In short the majority of the Zoroastrians are still under the incubus of negligence. Before long they will be awakened.

It is evident that the shining forth of the Sun, is after the darkness of the night. Horrible darkness has enveloped the East and the West. If His Holiness Shah Behram should not appear in such dark crisis, then when should he shine forth. The glad tidings prophesied by His Holiness the Vakhshur Vakhshuran have been all fulfilled. His Holiness the Bab may my Soul be a Sacrifice to him, is Hushidar Boomi. Shah Behram is His Holiness Baha-ullah. But as to me I am Abdul Baha, that is an unable servant of His Holiness Baha. Save this I do not desire any name or Station, fame or title. Both appeared in the same time, when they released the attracted Souls from the darkness of the world of nature. Now consider thou how the assemblage of mankind is immersed in the

ocean of materialism. There is no trace of the world of humanity. The people of the world should conscientiously realize, that save the teachings of Baha-ullah which are the rays of the Sun of reality, can any other Power dispell this intense darkness, so that the brilliant morning may shine and turn, the world into a rose garden? No by God, with a slight fairmindedness one testifies that the effulgence of this Sun is world embracing, and the rays of this Sun illumines the human world. The animal kingdom, however is intensely dark; there is ferocity, bloodthirstiness, cruelty, injustice, *vice* ignorance, struggle for existence, source of avarice, tyranny and boundless covetousness. The human world has become darker than night and lower than that of the animal. All the Philosophers, testify to this statement. Then it is evident that the world of humanity is in need of a divine Physician, and a heavenly educator. Nothing save the power of God can resist nature. In brief what thou hast written is true that it is the golden age which has to shine forth. Again I write that Shah Behram is His Holiness Baha-ullah; and I am his servant. This my is lustrous crown, this is

my brilliant star. Consider that all thinkers of the East and West, even the materialists of the occidents confess, that in this day the success and salvation of the world of humanity is dependent upon the teachings of His Holiness Baha-ullah. As to my visit to India it is conditional upon God's decree and not on the desire of others. Though I am in Palestine, yet in every part of the world, I am raising my cry calling the people to the manifestation of truth; mingling and associating with the faithful friends, and singing and raising my melodies with them.

Through the tablets of Kalemati Ferdous (Words of Paradise) Ishrakat (Emanations) Tajalliat (Effulgements), and Bisharat (Galdtidings), thou wilt get acquainted with the teachings of His Holiness Baha-ullah. Refer to these Pamphlets, and reflect on these teachings, so that thou mayest absorb the light of truth.

One of the teachings of His Holiness Baha-ullah is independent investigation of truth, another one is the oneness of the world of humanity, that is all people are the flock of God and He the affectionate Shepherd. He has created all, reared them up, and sustained them all. Then

it is certain that he is affectionate to all his sheep. This is the Divine Policy. If somebody is sick he should be treated and not be dealt with inimically. If he is a child he should be educated, so that he may reach maturity. If a person is ignorant he should be instructed, so that he may become accomplished,

One of the teachings of His Holiness Baha-ullah is that faith and religion should be accord with science and sound reason, for if religion be against science it is blind imitation, and so a cultured and accomplished person cannot yield to it.

Still one of the teachings of His Holiness Baha-ullah is that religion should be the cause of unity and harmony among mankind. On the contrary if it be productive of discord and hostility, then that religion is of no use, because if the phyician is ignorant, and the medicine harmful, then lack of treatment is preferable to the patient.

The abolishment of religious, racial political and even national prejudices is also another Principle in the teachings of His Holiness Baha-ullah. All the surface of the

earth is one whole, because every individual can live in any part of the world.

Justice and equality is another Principle of His Holiness Baha-ullah; similarly the equality of men and women, popularization of science and learning, consideration of work as an act of worship, service to the world of humanity without exception, universal peace, creation of universal language, compulsory universal education, utmost loyalty and obedience to equitable Government and relative equality and so forth.

The greatest word which is the cause of the joy of the Soul is detachment from the world of nature, and entrance into the realm of the kingdom. Through the graces of God do I hope that thou shouldst become one of the first heavenly heralds, propagating the truth.

And to thee be Abha Glory.

(Sd.) ABDUL BAHÁ ÁBBÁS.

July 1st 1921.

TRANSLATED BY.—

Azizullah Bahadur.

Haifa Palestine.

CONSTITUTION OF THE CONVENTION.

- (1) This Convention shall be called the All India Bahai Convention (and) Burma is included in the word India).
- (2) This Convention shall be held annually during the Christmas week.
- (3) It can be held in any city of India or Burma wherein there is an established Bahai Assembly of at least nine members.
- (4) It shall not be held for more than three consecutive years in the same city.
- (5) The place and the time of each succeeding Convention shall be decided in each Convention-
- (6) The delegates of Bahais from all parts of India and Burma shall come together and discuss on all matters pertaining to the progress of the Cause in India and the general uplift of the Bahais.
- (7) In all its doings this Convention shall bear in mind the Unity of the Bahais of India and shall not do anything that may cause or may be likely to cause friction between the Bahais of India and of other parts.
- (8) This Convention shall have a central office which shall be under the direction of the Executive Committee of the Convention.
- (9) This Convention shall annually appoint a committee of nine to execute the resolution of the Conventions.
- (10) The Central Convention office, the Central Fund, The Bahai News and all other matters pertaining to the improvement of the Cause shall be under the direction of the Executive Committee.
- (11) The Central Fund Committee shall collect funds and keep regular accounts for the purposes of those things which the Executive Committee might decide to carry out.
- (12) The Central Fund Committee cannot spend any money unless it receives a written order from the Executive Committee.
- (13) Each of these Committees shall appoint from among themselves a president, a vice-president, a treasurer and a secretary or secretaries and an auditor and must keep regular accounts.

- (14) If any of the members of the Executive Committee are found failing in their duties or give cause to believe that they might prove hinderance to the progress of the Committee, the Committee can replace him if two-third of the members are of that opinion or if they resign during the year the Committee has the power to nominate other persons in their stead.
- (15) If a body or society of people appear who may call themselves Bahais with a view to create dissension among the Bahais, this Convention shall not recognise them.
- (16) Any Bahai who may happen to be in India for the time being has the privilege of an Indian Bahai.
- (17) This Convention shall receive visitors from all societies such as the following.
 - (A) Bahai Conventions all over the world.
 - (B) Esperanto Societies.
 - (C) Theistic conferences and
 - (D) All other Societies who work for Unity of religions, Oneness of Mankind and Universal Peace.
- (18) The Central office of the Convention will not spend more than hundred & twenty rupees per annum without the consent of the Executive Committee and the C. Fund-committee.
- (19) If the Convention committee desires to interfere in the affairs of any local assembly it can do so, only if the local Spiritual Assembly considers it advisable, otherwise it has no power to interfere with the working or management of any local assembly.

آمد آنوقتیکه محروم از لقای حق شدیم
آمد آنوقتیکه خون از دیده پاکیه برون
آمد آنوقتیکه مقصود جهان غیبت نمود
آمد آنوقتیکه از اعدایی باید شنید
آمد آنوقتیکه مار دل بخون آغشته گشت
آمد آنوقتیکه زانوار جمال شمس عهد
آمد آنوقتیکه شرق و غرب با قلب خرب
آمد آنوقتیکه گرد روز و شب نالان ضیاء
شام گریه زار زار و روز گویان آه آه

هوا المقصود

وقت آن است بجان خدمت دلداری کنیم
وقت آن است پس از هجرت محبوب اعم
وقت آن است بفرموده آن مرکز عهد
وقت آن است که مارجت آفاق شویم
وقت آن است تعالیم بسا الله را
وقت آن است که آن شعب از اصل قدیم
وقت آن است که در وحدت عالم گوئیم
وقت آن است که ماصرف محبت گردیم
وقت آن است که ما شعله در آفاق زنیم
وقت آن است که همواره قیام از دل جان
وقت آن است که نوشیم می از جام است
وقت آن است در این دور محبت ز وفا
این جهان گشته مریض و بتعالیم بهما
گلخن پر خس و خاشاک در این عالم خاک
غنم صلح و صفا در همه آفاق بلند
ما در این راه ز کفایت بجانی زسیم
مرکز عهد جهان را بد لالت فرمود
گل چرخیم گم ز جمعی از خداییم
ای ضیاء در غم جانان چه قدر ناله کنی
وقت آن است که جان در پیش ایشا کنیم

پیشتر از ان - آه وکیل و عزرا محمود بهمان آتش فورث بکنی

اما از دقایق اجل مقدسه چند هفته قبل از صعود
طلعت پیمان حضرت میرزا ابوالحسن انبیا علیه السلام
الملک الملتان بعد از فوت حرم محترمه خود و خبر صعود حضرت
موقر الدوله علیها الغفره من تبایر چون از بیانات مبارکه
اشاره صعود طلعت مقصود میشوند با حزن شدیدی نزد انقلابی
برتر از پیشتر بخانه مراجعت مینماید دیگر کسی ایشا ز نمی بیند
تا آنکه خبر میرسد که خود را در بحر غرق نموده اند و از لسان اطهر
بسیار اظهار عنایت و مغفرت نسبت بان غریق بجهت می شود
دو پس از چند روز از صعود مبارک نیز جناب اسمعیل آقا
باغبان بیت در جوار مقام اعلی زیر سردها خلوت نموده
با تنه گلوی خود را میرسد بعد از آنکه خون زیادی از حلقه شان
بر زمین ریخته اتفاقا اقا رحمت الله خادم می رسد فوراً
دکتر کرکوک را خبر داده گلوی ایشان را محکم گرفته بر فیض
میبرد و بخیه میکنند و امید حیات نیست
با آنکه قبلاً بکرات طلعت مقصود خبر صعود خود فرمودند
که از بان عشاق مبعوق شود تا وقت احتراق بنار فراق
و فتنه احتیاج خود را باینگونه حوادث میندازند در مواقع عیدیه
البشارت درج شد از انجمله در شماره (۵) صفحه (۵۱) بود که
جناب آقا سید مصطفای روی و بعضی از احباب فرمودند
ما وظیفه خود را بجا آوردیم مکی مبارک حضرت اعلی
روحی فداه را مقردادیم بیت مقدس را تعمیر کردیم سه
بیت مبارک (دیگر) باقی بود آن هم بعون جلال مبارک

باتمام میرسانیم امرایان هم در شرق و غرب منتشر است و
نجات جانپرورد در انتشار دیگر کاری نداریم در عرض کردند
هنوز کارهای بسیار هست فرمودند باقی کارها را احتیاجی
جمال مبارک خواهند کرد

اما اموریکه سبب تسلیت مجبوران است یکی خبرهای
جان پرور اجبای مدن و بلاد است بالانحص ایران که
قائمه دوستان بنیاتی خالص و دوجهی نورانی و حالاتی
رحانی و نبات و استقامتی ربانی بر خدمات امرالله و ترویج
یگانگی و اتحاد اهل بها و مقاومت نا عین عهد و ترقا مانند
و موبد و هر چند اعداد در همه جا مستعد فتنه و فسادند ولی
مانع و حافظ رعیت حکام و امراء با فرسنگ و نفوت
مظاهر عدل و دادند و مایه امنیت مدن و بلاد زادهم
قدرة و جلالاً و دوله و رجالاً

زنده است نام نامی نشیون اجل گریه بی گذشت که نوشیدان نازند
دیگر اعظم سلوت اهل بها زیارت الودع و وصایای
کلاک عهد الله است و طلوع مهر چهره ولی امر الله ایشا ای
غصن ممتاز رحانی ابی ثمره دوسد ره مبارک بجانی حضرت
شوقی ربانی روحی بخدام حضرت الفداء که با اهل الطینان بخشد
و نهال روح روان داد ایچند اساس حفظ کلمه الله حکمت و علم
اتحاد من فی البها موجود ادنی خدنی نمانده و احتمال شبهه ری نه
نشره بی وحدت خلق و علاقه امر مولا گشت جمله بان ماه چشم
تا و ظلال مکرمت او جلال عدل روح القدس کند عیان لسان نم

مهر آن ماه همان چهره آن شاه جهان
در دل و دیده عیانت شد از خویش نمان
منقسم می نشود تا ابد این رشته مهر
لیک زد عقده بدل عقده گشای دو جهان

که زبان و قسم و ناطقه را کرد و خموش

آه کان صوت و صریم ز سد باز بگوش

یارب احباب ترا دیده و دل پر خون است
خود از این واقعه دل و رقه علیا چون است
گرچه آن فرع بها کوه و قار است و مکنون
لیک سوز دلش از وصف و بیان بیرون است

تسلیت در خور آن سدره اهبائی نیست

بهر احباب نزد آنکه شکیبائی نیست

رفت از دار فنا خسرو تسلیم بقا
بسته شد بر رخ احباب و گریب لقا
دیده محروم شد از طلعت نورانی حق
جز دل و دیده نورانی ارباب تفتی

که بهر حالش پیدا و نمایان بینند

همه جا بهر حالش را تا بان بینند

ای عجب خامه ز غم می کشدم سوی سرور
که ندر جامه که سر پوش جدا گشته ز نور
ابر کردید پراکنده و خورشید دمید
شد نور دیده و نزدیک تر آدره دور

زین سپس جبهه آفاق منور گردد

روشن اقطار از آن طلعت انور گردد

شمس میثاق مقدس ز زوال است و افول
که نه حق راست تحول و نه خروج و نه دخول
وین صودی که رسد در نظر اهل جهان
این همان قوس صعود است همان قوس نزول

که به ملک آید و با خلق مساعد گردد

که رود در ملکوت و متصاعد گردد

غصن اعظم که همین یار جمال قدم است
خود بهر کار مدد کار جمال قدم است
رفت تا طرح نوی ریز در خدمت امر
حاضر این لحظه بدر بار جمال قدم است

زود باشد که زمین جنت ابری گردد

زود باشد که جهان روضه علیا گردد

خسروی که پنی آزادی هر رنجبری
رنجها برد در این دهر ز هر کینه وری
سند راحتش افتاد به کاخ ملکوت
دوره مختش از ملک کنون شد سپری

دوستان بهر چه زمین واقعه غمناک شوند

دیده ابر چه زمین حادثه فتناک شوند

بعد هشتاد و سه غصه و اندوه و عالم
بعد سی سال که از نقض کسان دیدم
بعد ده سال فراغ از اثر رنج سفر
ناگهان کرد سفر تا بر سلطان قدم

مردمی از ستم خلق فراغی طلبند

مهری بکه بهر زخمی و داغی طلبند

ای صبا در همه اقطار جهان کن گزری
بزن و مرد و اجبای بها کن نظری
نزد هر یک بنشین یکدم و دلجوئی کن
که ای ثابت بر عهد چرخ خون جگری

خویش فرموده که چون پویم راه ملکوت

همه احباب بگیرند ره صبر و سکوت

عوض ناله و اندوه به کل صفحات
همه خیزند به تبلیغ و به نشر نفحات
تا که انوار بها تا بد بر کل جهان
تا که آثار بها گیرد در کل جهات

من هم از عالم اسرار شوم یار همه

باشم از غیب بهر کار مدد کار همه

همه از بعد من آن روز خواری باشند
همه در فکر بهواری و یاری باشند
همه دارسته ز پستی و بلندی گردند
همه آزاده ز بهر غمت و خواری باشند

تا همه خلق جهان مجذب حق نشوند

بحق حق که بهر کار موفق نشوند

حالی ای اهل بهادرت قیام و هم است
موسم دعوت اخراج صلاهی امم است
نگی یک جنت و یکدل و یک رنگ شوید
همه کوشید بخیمت که نه هنگام غم است

تا مبادا که چه آواره سرافکنده شوید

نزد بهکاری پد رخته و شرمند شوید

هوالمحبوب

آه آه از فرقت آن جان جانان آه آه
آه آه از بخت محبوب امکان آه آه
آه آه از آتش بجران که ز در جان با
آه آه از شبی مارا که پیش صبح نیست

آه آه از دیده اینهمان شد آن خورشید عهد
آه آه از چو گیتی و ز جفای روزگار
آه آه از نور و شمع قول و سال با هفتاد و هشت
آه آه از نوبتیکه بس خاک سیه بر سر کشیم

آه آه از نوبتیکه گردد آتش کین مشعل
آه آه از نوبتیکه محبوب از جهان بخت
آه آه از نوبتیکه سر بر زانوی غم می نهند
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام

آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام

آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام

آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام
آه آه از نوبتیکه عیش و شادی باشد حرام

ہو المسکین

باز گردون ستگر سر بازی دارد این جهان سوز سر شعبه بازی دارد
 این جفا پیشه دگر پامی نهاده بنباط لبران باز سر دست درازی دارد
 آہ کاین عالم امکان تزلزل کردید
 کام ارباب ضلالت ہمہ حاصل کردید
 باز دل خون شد و از دیده بدمان افتاد سر ارباب خرد از سر و سامان افتاد
 بہ غلامان بہاء بود نشانی ز شرف زان نشان شرف این فرق غلامان افتاد
 منہر گشت از این واقعه طعم شرف
 منہر گشت از این فاجعه قمع شرف
 ای فلک آن قد و آن قامت اندام چه شد مایہ جنبش و آرامش آیام چه شد
 آن عطا و کرم و عاطفت خاص کجاست آن سخا و ہسم و رحمت عام چه شد
 آہ کاین جملہ شد از دیدہ احباب نہان
 گشت تار یک بچشم دل اصحاب جهان
 تا بہ کی ای فلک این کینہ وری پیشہ تو است قلع و قمع شجر قدس در اندیشہ تو است
 گاہ بر ریشہ زنی تیشہ و گاہی بر شاخ این چه بیداد و جفائی است کہ در تیشہ تو است
 خون دیدہ فلک سرخ چہ اچہر لقات
 کہ بچشم زرد شد ام و ز جمال و رقات
 دو دہ است کہ برگسب دنیا است بلند آتشین نالہ بس از سینہ سینا است بلند
 بانگ یاسینا بشنو کر پیر و جوان بہ فلسطین و بہ زیبا و بہ تینا است بلند
 کہ دُر قلم می شاق بہار رفت ز کف
 گشت مخفی گہر عمد و تہی ماند صدف
 ای صد افوس کہ شد قالب عالم بیجان قلب امکان تزلزل شد و شد جان جهان
 روح چون رفت ز تن لاجرم افتد از کار دست و پا و سروتن چشم و دل گوش زبان
 گر کش خویش محک شود از لطف عظیم
 کہ تواند بدی زندہ کند عظیم ریم
 ای دریغا کہ فرو ریخت زہم طاق وجود عقد بکینت ز شیرازہ اوراق وجود
 ترسم از ہم گسند رشتہ نظم ایجاب کش فرو ہشت ز کف ناظم طباق وجود
 آن وجود یکہ بود نامش در نامہ عمد
 زد بہم دفر و خاموش شدش خامہ عمد

و معتبر بمقتضی مسلكه و نقطة نظره و ليعالم الحاضر و
 ان كل مخلوق يسبح ويمرح في هذا العالم ويفكر
 ويدبر ويظهر ويضمرو ويتصرف اختيارا ويخبر
 لظهور كماله مرارا باذن من خالقه وعناية
 منه جل وعلا حتى اذا جاء الوقت المعلوم
 تجلى عليه خالقه بصفة القهر فاصبح لا يملك
 لنفسه ضرا ولا نفعا ولا موتا ولا حيا تا ولا تنورا
 ولهذا خاطب الله نبيه صلى الله عليه وسلم في
 القرآن الكريم بقوله (وهو القاهر فوق عباده
 اني ليجزيني الرثاء والتأبين لان التجلي القهري
 مانع لي من الاسترسال فيه الا ان السيد العباس البهائي
 معدود من العكاوين لانهم عاشوا معه اكثر من اربعين
 سنة كانت مجالسه فيها مجالس علم يتكلم فيها بتفسير الايات
 القرآنية والاحاديث النبويه وجميع بفلسفته وتدقيقه
 بين اراء المفسرين والمحدثين وبين اراء العلماء العيصيين
 والفلاسفة المتقدمين والمتأخرين وله صدقات قولية
 على الابرار والايام والمساكين وكان اذا فات صديق
 لا ينسى الاله وورثته من البر والاحسان وكان له جاه
 عظيم لا يخل به على كل مستغنى به وكان في موسم الشتاء
 يجتمع مع علماء المدينة وكبارها في منزل استاذنا الكبير السيد
 الشيخ علي ميرمي نور الله مرقده وفي فصل الصيف يكون
 الاجتماع في عرصة حول منزله الكائن بمحلة الفاخورة وفي
 هذين الاجتماعين لا يجدا الجالس فيهما غير كتابين تاريخ
 او تفسير او فلسفة او رسالة في اوراق الحوادث مختصة
 بالمباحث العلمية او الفنية ثم اخذ حيفا مقرا له وسافر الى
 اروبا فاميركا ونشر فيها وعظا ونصحا وخطبا حافلة بليغة
 يربد بها التاليف بين ارباب الاديان والمذاهب ازالة الجدل
 العنيف من افئدة هم والسنهم وتخريضهم على التمسك
 بالجوهر والاعراض عن الفروع والعوارض وكان في ذلك بالاساتذة
 العلمية الخاصة بمسلكه وقد انتقده واعترض عليه جماعة من
 الفارسيين وغيرهم ونددوا بمسلكه وارانته بمذونات رسائل
 طبعوها ونشروها ومع ذلك فقد كان مجددا في السير غير
 مهتم ولا مكترث بالتقادم واعتراضهم ولا متألم من
 عداوتهم وبغضهم على ان كل ذي مبدأ لا يخلو من موافق
 فادح ومخالف فادح سنة الله في خلقه ولن تجد لسنة الله تبديلا
 انا اذكر الناس لان بقوله صلى الله عليه وسلم اذا مات
 ابن آدم انقطع عمله الا من ثلاث صدقة جارية او علم ينتفع
 به او ولد صالح يدعوله والسيد العباس نشر علومه في
 الغرب نشرها واضحا واطن انه كان يلاحظ هذا المقصد العظيم
 به في الحديث النبوي وقد وفي طيفته وما فوقها ايضا في هذا
 العالم وذهب الى ربه فلا عمل للبكاء والنوح عليه ولا هله و
 شيعته ومحبيه ان يستنفوا الاسماع بذكر فضائله ومناقبه

في عصر انتشر فيه الاتحاد وعدم الايمان
 الابما هو حى مختبر في عصر انتشرت فيه
 المادية المطلقة العنان انه لجيب ونادران
 يوجد فيلسوف باسط الجناح نظير المأسوف عليه
 عبد البهاء عباس الذي يتكلم الى القلوب والنفوس
 ويشرب النفس بتعاليمه ومبادئه المعروفة
 احسن اساس لكل ديانة - وقد عرف بديانته
 واقواله ومحادثاته ومباحثاته مع نبغاء العصر
 المتسمكين بمبادئهم كيف يقنعهم اما حيايات فكانت
 مثالا حيا للتفدية وتفضيل نفع وسعادة الغير
 على نفعه الخاص وقد احييت امانا اريسطوطاليس
 وسقراط فعداءهم الذين كانوا اليه مقربين فلقد
 قرأوا فيه صفحة كبيرة من الفلسفة الدينية
 والاجتماعية

منذ ارسطوطاليس الى ايامنا كان الفلاسفة
 الذين اتخذوا على عاتقهم تعليم النفس البشرية
 يتصبون بمبادئهم ويتمسكون بكل خير يعرفونه
 مرتكزا على فلسفتهم الخصوصية والويل لمن
 يخالفهم

اما هنا فلا حقد ولا تنصب ولا هوى بل
 الجميع اخوة هنا وجدت الانسانية حاميا

حماها العظيم الذي يجمع احسن المبادئ لموجودة
 في كل الديانات ويعلمها وكانا عليها متفقون
 فانبياء اليهود والمسيحيين والاسلام الذين
 طلبوا هذه الاخوة يمدون ايديهم اليوم و
 يصالحون هذه المبادئ الشريفة مبادئ
 النبي عباس

فلسفة عباس بسيطة سهلة ولكنها كبيرة
 شاملة تنطبق على طبائع البشر تكاد تعقد محاسنها
 الاوهام والتعصبات تقولون ايضا ان فلسفته غير
 شخصية لانه بناها على اغلاط الغير

فكثيرا ما تظهر لنا المسائل لبسطة باحن
 المظاهر اذا عرف الاتيان بها في وقتها كما
 ان الافكار التي لغاية شريفة ولو كانت لاقية
 لها تعطي حقها من الاكرام والقوة

فلسفته مبتكرة ظاهرة وفي عصرنا هذا المرتكز
 على كل ما هو منطقي عقلي راجع الى ما اكتشفه
 العلم ونما عن ارتياح عقلنا الى الاكتشافات
 والاختراعات والعلوم على اختلافها فالقلوب
 تشد السلام المعزى

فعباس ووالده من قبله قد اخذوا على
 عاتقهما هذه المهمة الجليلة

وهذه المناسبة نقول ان عاملين كان دائما
 يفرقان بين الشرق والغرب فبينما نرى الغرب
 مهتما بكشف اسرار الطبيعة واعلان الحيات وامنأ
 العلم بما يصل اليه من العلوم والاكتشافات
 ترى الشرق مهبط الانبياء العظام والمشرعين
 المبشرين بديانات تروج وتمتد وتملاء القلوب
 والنفوس تحت سما زرقاء رائقة الاديم

فالشرق والغرب اذا يتباريان الاول يعلو
 بدياناته والثاني يعلو باختراعاته واكتشافاته
 وكلا الحالين ضروري لحياتنا الاجتماعية

عباس مات في حيفا في فلسطين الارض
 المقدسة التي ظهر فيها الانبياء منذ اجيال
 واجيال وقد مثلت اليوم في الفقيد دورها من جديد
 ونحن لسنا الوحيدين الباكين الفقيد المفخرين
 به بل هنالك في اوربا واميركا وفي كل العالم
 المتطشرون الى مثل هذه المبادئ الاجتماعية الداعية
 الى الاخوة - سيكون عباس

مات عباس بعد ان لاقى الامرين في عكا باستيل
 تركيا وكانت له بجمامة لا تقل من العشر
 سنوات وبنداد عاصمة العباسيين شهدت
 ايضا سجنه وسجن والده اما بلاد الفرنج لمهد القدي

للفلسفة العذبة الالهية فقد نبذت اولادها
 الا يرى في هذه الامور حكمة ربانية تختص
 بها الاراضى المقدسة التي كانت وستكون دوما
 منبع الافكار السامية

فالذي ترك بعده ماض فخر ومجد لم يميت
 الذي كتب وعلم مثل هذه المبادئ الشريفة
 قد اعلى مقام عشيرته بين الامم وانتقل الى
 السعادة المكللة بالخلود

سلامون بزاسكو

ثم ارتحل صاحب الفضيلة العالم العلامة والكاتب
 البليغ والخطيب المفوه الشيخ اسعد افندي شقير
 بما يلي :- (خطاب حضرت شيخ اسعد زكراء وشاهي سليمين)
 عول لعرب في جاهليتهم واسلاميتهم على الوثنا
 والتاين ولم يكن ذلك منهم الا عن حيلة مقاصد
 منها وعظ الحاضرين المستمعين وايقاظهم وقد
 اشار الى ذلك خاتم النبيين صلى الله عليه وسلم
 يقول: كفى بالموت واعظا يا عمر ومنها تشويق
 المستمعين الى الخلق بالاخلاق الحسنة والاعمال
 الطيبة اقتفاء لاثر المرئي ومنها تطيب وثنة وشيعة
 بذكر مفاخر عميدهم فتعطف القلوب عليهم ويخفف
 عنهم شئ من الم مصيبة ومنها ما يراه كل مفكر

(اشعار حضرت شيخ يونس خطيب)

حكم الاله بموت عباس البها

رب التقى والفضل والعرفان

كل الانام بكت وطال خيبتها

لفراق من هو عين كل زمان

غرس الفضيلة في رياض علاقه

فتمت وكان قطفونها متدا في

فالخلق اجمع شاهد لفضائل

وما اثر جازت على كيان

يا ال عباس البها لك البقا

الله باق والخلقة فاني

(قصيدة سيد وديع بستاني بعد از نطق خوري)

وتلاوة قدس الاب الخوري باسيلوس ريني

روحي طائفة الروم الكاتوليك بكلمة كان

مضمونها الشاء على كرامة وجلالة شيخوخته

وعلى بعض اعماله الخيرية للفقراء

ثم انبرى حضرة الكاتب المجيد والشاعر المفلح

السيد وديع البستاني بالقصيدة الاتية

لك في النفوس وفي العقول بقاء

فالموت عندك والحياة سواء

والمرء مثلك شمية وسجية

ومزية ما رامهن نساء

واتباعه الكثيرون يرددون معنا هذا النعي

وكافي بهم اليوم وقد حملت اليهم اسلاك البرق

هذا النباء المريع قد اصبحو في امر مريع

يبحثون عن الصبر فلا يتدون اليه، ويتساءلون

عن العزاء فلا يقعون عليه ويفتشون عن السلو

فلا يجدون اليه سبيلا من اجل ذلك فان المجاز

ومصر والشام - وهي مهد الاسلام والعتبات

العاليات، التي تضم اعظم الرفات وارض فارس

التي اخرجت هذه الجوهرة الثمينة والدررة

الغالية تشترك مع بيت المقدس في الاسى

والحزن على الراحل الكريم الذي يرقدان

سلام في سفح الكرمل موطن الشيع وايليا و

اخوانهم من الانبياء

اجزل الله لنا ولكم الاجر والثواب وانا لنا

واياكم الصبر على هذا المصاب الذي كانا غناه

الشاعر بقوله :-

تلك المصيبة انت ما تقدمها

وما لها مع طول الدهر نسيان

وقد ارتجل حضرة فضيله الشيخ يونس

افندي الخطيب الابيات الاتية

ولوان حيا لا يموت بيومه

ما مات ادمنا ولا حواء

والعربين اثنين من مهداي

لحد فذ الفت وهذا الياء

~~~~~

نقضى وقد يكون من جزء وفي

تلك القلوب تعلقة ورجاء

ولئن تكن عبد البهاء بعينهم

فبعينهم ايضا ابوك (بهاء)

ضمته عكاء بيهجتها وقد

فتحت لقبك صدرها (حيفاء)

~~~~~

عباس يا عبد البهاء بن البها

مات الرجال وعاشت الاسماء

عباس يا عبد البهاء بن البها

نفسى لمثلك في الزمان فداء

عباس يا عبد البهاء بن البها

انت الحكيم ودونك العلماء

عباس يا عباس يا عبد البها

ماذا تقول بيومك الشعراء

اشرفت في غرب فلاح صباحه

والشرق شرتك والصبح مساء

اتراهم ببعيد نورك ابصر و

ك ونحن يهزنا السنا الوضاء

عباس يا عبد البهاء بن البها

كن ما يشاء الله لا ما شاء وا

قدمت في ارض (مباركة) بها

عاش المسيح ومريم العذراء

ارض اتاها في سراه محمد

ارض ثراها نعمة وشراء

ارض نقد سهلنا وطنا وان

جارت ففيها جنة وسماء

نحى حياها لا تها ن قبرها

وفدى قبوا الصالحين ذماء

ونذود عن هذا الضريح ومن به

والعهد ود بيننا و ولاء

(وديع البستاني)

وبعد خواج سولومون خطابه فرائسوى ادا كردند

وتلاه حضرة الشاب الاديب والخطيب القدير

الخواج سلا مون بيزا كلوار تجل بالتأين الاتي

باللغة الافرنسية واحتفاظا بما تضمنه الخطاب من

البلاغة التي يحجز التعريب عن الانيان بمعانيه

اثرنا نشره بلغته وبعده التعريب

وهو يحزيك خير الجزاء

ويا اخصان شجرة البهاء اتقدم اليكم انا الاليف
واسال ربى ان يهبكم جميل التقرية ويجعل تعزيتنا
نحن وسلواننا بحفظكم ورعايتكم وان يحزى سركم
الكرمية جزاء الخير بدلا من مبراتها الوطنية
انه سميع مجيب ابراهيم نصار

(خطابه حضرت محمد مراد أفندي مفتي حيفا)

وتلاه حضرة صاحب الفضيلة الأستاذ محمد مراد
أفندي مفتي حيفا قائلاً

ان الامم اذا فقدت عظيمها من عظمائها سواء
كان عظيمها في علمه او عظيمها في فضله او عظيمها في
سياسته او عظيمها في مبادئه ومبادئه فهي تسلي
بانها لا بد وان تخرج من بين ابناءها من يخلف
ذلك العظيم، ولكن مصيبة العالم الانساني في
هذا الفقيد لا تقاس على غيرها لان الفراغ
الذي احدثه الراحل الكريم لا يملأه احد من
بنى طائفته

لا اودان ابالغ في تأيين هذا الرجل العظيم
فان ايا ديه البيضاء في سبيل خدمة الانسانية
وما أثره الغد في عمل البر والاحسان لا ينكرها
الامن طس الله على قلبه

كان عبد البهاء عظيمها في جميع ادوار حياته كان
عصاميا ابى النفس شريف العواطف ساميا للمبادئ
كان رضى الاخلاق حسن السيرة، اشتهر ذكره في
مشارك الارض ومنازلها، وهو لم يحز هذه
المرتبة العالية الا بحبه واجتهاده ولم ينل
في القلوب تلك المنزلة العالية وذلك المكان
الرفيع الا بمساعدته للباث وبأغاثته للملهوف
وبتسليته للمصاب

كان رحمه الله واقفا على دقائق الشريعة الاممية
كان عالما كبيرا واستاذاً مخبرياً
ولئن غاب عن العيون شخصه فان اعماله الخالدة
لا تغيب عن الازهان ولئن مات عباس فان
اسمه لا يزول

وانت ايها الراحل الكريم
عشت عظيماً وممت عظيماً وما هذا المشهد الكبير
والموكب المهيب الا برهاناً ساطعاً على عظمتك
حياً وميتاً،

ولكن من الفقير بعدك ايها الفقيد ومن اللماح
والملهوف، بل من الارامل واليتامى بعد فقد
رجل الانسانية رجل الخير والمعروف
فنهضت في مرقدك وفق ان من كانت

تلك مناقبه وهذه خاتمة حياته فانه حجة في
اعماله خالدة في اثاره، اللهم الله الك وذورك
الصبر الجميل على هذا الخطب الجسيم وتغمدك
برحمته ورضوانه انه السميع المجيب -

ثم تلاه حضرة الاستاذ عبد الله أفندي مخلص
بما يلي (خطابه حضرت استاذ عبد الله أفندي مخلص)
ارأيتم كيف تغرب الشمس، يا فل البدرو
هوى النجم؟ اسمعتم كيف تشل العرش - وتذك
الاطواد - وتغير المعالم؟

اشعرتكم بما تخلفه مثل هذه المرسيات السموات
من عظيم الدهشة واليم الوحشة، وبلغ الرعشة
في النفوس والقلوب والاجسام

ان كل هذه النوازل ليست بالشئ المذكور
اذا قميت بصيبتنا الفادحة وخطبتنا الجلل و
كارتنا الكبرى التي يجدر ان نشق عليها القلوب
لا الجيوب وان تنفطرد ونها المراثيد لستائر
اجل ان شمس العلم قد غربت، وبد رالتقى

قد افل ونجم المكارم قد هوى وعرش الفضيلة
قد ثل، وطود الاحسان قد دك، ومعالهم الهدى
قد تغيرت بانتقال هذا الراحل الكريم من الدار
القانية الى الدار الباقية لا اراني بحاجة الى

بيان فضل فقيدنا العظيم وفضائله وتعداد
مناقبة الغراميين فكلكم شهود عدل
على ما حباه الله من جمال الخلق وجميل الخلق وسعة الصد
وزخارة البحر، والكرم الخاتمي فن للماح بعده
يطعمه ومن للعارى يكتسبه، ومن للملهوف
ينجده، ومن للضال يهديه، ومن للارملة
يسعفها، ولليتيم يواسيه، ومن لرواد العلم
يودهم منهله الصافي وروضه الافان، بل من
للمافل والمنابر والطروس والمحابر

لقد خلت كلها من علمها الا واحد وبطلها
المفرد وفحلها المعروف وبدرها المشرق، وان
استمبح منكم عزراً، اذ الراح احسن القيام بواجب
الوفاء ولم استطع ان افي الراحل الكريم ما
يستحقه من حسن الثناء، والوصف الجليل والنع
الجميل فان ما بدر على لساني لم يكن الا نتاج
قريحة مقروحة وفؤاد مفؤود، فهي في الحقيقة
كلام لا كلمات، وعبارات لا عبارات

وانتم ايها السادة البهائيون ليست المصيبة
مصيبتكم وحدكم بل هي مصيبة الاسلام بأسره
ونكبة العالمين القديم والحديث فتعاليم البهاء
المحمدية منتشرة في مشارق الارض ومغاربها

ومصاف العلماء الاعلام من علمائين وروساء
روحانيين ولما وصلت مؤخرة الموكب كان
الاجتماع مهيباً لم ترى حيفاً نظيره ولما ساد السكون
وقف حضرة الشاب الاديب يوسف افندى
الخطيب وارتجل خطباً مؤثراً ذكر منه فيما يلي
ما امكنا التقاطه رخطابه حضرت يوسف افندى خطيباً مقابلاً لآبائكم
يا معشر العرب والعجم !

مالى اراكم مجتمعين ؟ وعلام تتأملون
وبماذا تفكرون ؟ اعلى الموت ولاجل الميت المحي
وفي كل يوم تمر امامكم قوافل الموقين فلا تأهبون بها
على من تكونون ؟ اعلى من كان بالامس عظيماً
في حياته فاصبح اليوم اعظم في مماته ؟ اعلى من
اجللت موهبه بان يلقب فيلسوفاً او اماماً - ان الذى
ينتقل الى دار البقاء لا يبكى عليه فابكوا على
الفضل والادب اندبوا العلم والكرم ابكوا
لاجل انفسكم لانكم انتم الفاتكون وما تفيدكم
الا راحل كريم من عالمكم الفانى الى دار
الابد الازل

ابكوا ساعة لاجل من بكى لاجلكم
ثمانين عاماً
انظروا ببينا وشمالاً شرقاً وغرباً واصدقونى

الخبر اى فراغ فى النبل والوجاهة قد حدث
واى ركن من اركان السلام قد هدم واى لسان
خرطق نصيح قد سكت وصمت اواه ليس للصبيبة
قلب يصدع وعين تدمع فقد تركت كمر شبابها
تكون شيخكم وشيوخا تندبون فتاكم
تب المساكين ان الخير فارقه تب الايتام
ان الابر الشفوق قد بعد عنهم

حبذا لو كان يفندى السير عبد البهاء عباس
بالنفوس الغالية لتضمت لاجله ولكن هو الابل
ولكل اجل كتاب فلا مرد لحكم الله . ماذا اعسانى
اذكر لكم من مأثر رجل الانسانية وهى اعظم من
ان تذكر واكثر من ان تعد فيكفيه ان له في
كل قلب اثر اجليك وفي كل لسان ذكر اجميل
ومن ترك حسن الاحد وثقة والذكر الخالد
فهو ليس بميت

تعزوا الالبهاء بالصبر والسلوان فليس
باسكان احد شرقياً كان او غربياً ان يعزىكم
يرى نفسه اولى بالتعزية (يوسف الخطيب)
رخطابه حضرت فاضل ابراهيم افندى نقضار
وعقبه حضرة الفاضل السرى ابراهيم افندى
نصار فقال :-

بكيت على الدنيا وقد مات سيدى
ومثلى من يبكى اذ مات سيده
اى على م هذه الصعقات ما هذا النوح
والبكاء ماذا بين الورى اطود هوام زلزلت
الارض وزلزالها . لا هذا ولا ذاك انما مات
عباس البهاء رجل الفضل العظيم وقد
خرجوا به والكل بالك حوله

صعقات موسى يوم ذلك الطور
في الداهية من هول هذا المصاب الاليم
انها الخسارة وطنية وفاجعة عمومية تنقطع
في مثلها اوصال القلوب وفي مثل هذا الموقف
الرهيب تشق الجيوب فواحر قلباه

قضى السيد الكبير عباس البهاء فهو
طود البر والاحسان دوى صدى مصرعه فى ارجاء
المسوفة قتالت الانسانية ورددت الالسة
ذكر مبراته الوافرة فبكت العيون وهامت
القلوب فواحر حسراته

عاش عباس الى ما فوق الثمانين واية
حياته مثل حياة المرسلين . هذب وعلم و
احسن واناث وارشد الى سواء السبيل فانال
نومه المجد الاثيل وسيكون بجزاءه من ربه

ثواب خير المحسنين ، ايها الناس اسمعوا لم يمت
عباس لا ولا انطمس نور البهاء حاشا ان شعاعه
سيظل نيراً الى ما شاء الله
عاش عباس نيراس البهاء حياة انبثت منها
معانى الحياة الادبية فنبئت فيها الحياة الروحية
فاستقل من دنياه الى جنان ربه ملاكاً فقيهاً
محفوظاً بمبراته الطيبة وصفاته العزيزة
آجل قومي - تشيعون رفات الفقيد العظيم
الى مثواه الاخير انما يتقنوا ان عباسكم سيدوم
ابداً حياً بينكم روحياً باعماله واقواله وصفاته
وفي جميع جوهرات حياتيه - فودع عباسنا
المادى وتغيب مادته عن انظارنا ولكن
عباسنا الحقيقى الروحى سوف لا يفارق عقولنا
وافكارنا وقلوبنا وسوف لا ينقطع ذكره
من افواهنا

ايها الراقد العظيم الكريم انت احسنت البينا
وارشدتنا وعلمتنا . عشت بيننا عظيماً بكل
ما تقيته كلمة العظمة وقد تفاخرنا باعمالك
واقوالك . انت رفعت منزلة الشرق الى اعلى
ذروة المجد قد اصلحت وهذبت امتت السعى
فلت اكليل المجد ثم سعيداً تحت ظل رحمة ربك

وما يذكر ان القائد البريطاني الذي فتح حيفا في ٢٣-١٩١٨ كان تلقى امرًا خاصًا لزيارته حال دخوله المدينة ولقد منحه جلالة ملك بريطانيا وسام العضوية في الامبراطورية البريطانية من درجة فارس فقبله بمجاملة لانه لا يميل الى مثل هذه الامور

كان الفقيد يحسن اللغة العربية الفصحى ولا يتكلم الا بها اما لغته فهي الفارسية وكان يلبس القفطان السوري والعباءة وعلى رأسه عمة على لبدة بيضاء

كان منظر وجهه لطيفا مقبولا ذا حمية وشعر منسدل ناصع البياض ذو بشاشة في الوجه ومثانة في تركيب جسمه معتدل القامة خنثى اللون ذو عينين براقين وصحة جيده

وفلما اصيب بمرض وقبل انتقاله بثلاث ايام اشعر بتوعك فلزم احدى غرف منزله وزاره بها الكثيرون من اهالي حيفا وفي الساعة الخامسة من مساء ليلة انتقاله كان عنده ذاتين من اكبر ذوات اهالي حيفا فاشادوا عليه بغير الغرفة فاجابهم

رأيت رؤية ان الازم هذه الغرفة ولا اختار

سواها واتى او قفت العمار على وجه الارض و ساعمر ضمنها وعند خروجهما من لدنه خرج لوداعهما حتى الباب الخارجي فطلب اليه ان يعوذ خوفا من الهواء فاجابهما بالباس

ولدى عودته الى الغرفة اعلن مرارًا باقتضاء اجله وان ساعات حياته أصبحت معدودة . وترك وصية لم تفتح بعد ومتى فتحت يعلم محل دفنه ومن سيتولى زعامة البهائيين بعده وفي الساعة الواحدة ونصف من منتصف ليل الاثنين الواقع في ٢٨ تشرين ثاني سنة ١٩٢١ لفظ روحه الطاهرة دون اقل انزعاج او تعب وصباح الاثنين انتشر نعيه كما هو مذكور في الصفحة الاولى

شهد الفقيد

الساعة الرهيبة

ما اذنت الساعة التاسع من صباح يوم الثلاثاء الواقع في ٢٣ تشرين ثاني سنة ١٩٢١ حتى غصت الطريق الواسعة المستدة من شارع النبي الى قمة جبل الكرمل بجماهير الاهالي وعيون القوم وصدد والبلاد وخفقت القلوب وانجست الانفاس وصمتت الاسن وساد

الخنوع بين الجموع المتراحة كالبناء المرصوص واقبل على الفقيد جمهور المودعين وفي مقدمتهم المندوب السامي لسير هربرت صمويل وحاشيته الكريمة الذي حضر خصيصا لتشييع الجنازة وحضرة حاكم مقاطعة فينيقيا المستر سايمس وقناصل الدول ورؤساء روجيين عموم الطوائف الاسلامية والمسيحية والاسرائيلية واقارب من الفقيد اقرباءه واتباعه وهم يحترقون حزنا ويذوبون دمعًا واكبوا عليه وقبلوا نعشه القبلات الاخيرة وفيها من اللهف والحزاة ما يعيد الحياة ويرد الارواح الى الاجسام الهامدة لو كانت الحياة تعاد والارواح ترد

ولما انتشروا عن ذاك الموقف المهيّب المشهد المؤلم علت الزفرات وصرخات النوح والبكاء ورفع النعش وفي النعش الحكمة والبلاغة والعلم على اكفة الرجال وكان الزحام شديدًا على حمله مع بعد المسافة وكان النعش من الخشب البسيط الابيض موشحًا بشال من الكتان الغالي الثمن وسار الموكب تحيط به الانظار الخاشعة وتحوم حوله القلوب الجازعة يتقدمه شرفوة من رجال البوليس بقيادة ضابطها

طبول واعلام صبية الكشافه للطائفتين الاسلامية والمسيحية - يسجية قناصل الدول مشايخ الطرق الاسلامية يشدون امام النعش الاناشيد المحزنة ويلين النعش فخامة المندوب وحاشيته وحاكم المقاطعة واقرباءه الذي اضاف حضوره الى الموكب هيبة على هيبة وواصل الموكب سيره على الترتيب الانف الذكر في الشارع المودي الى نصف قمة جبل الكرمل والنظام تام والجموع محتشدة الى اليمين والشمال والكل سكوت كان على رؤوسهم الطير والارض كأنها تبتد تحت النعش حتى لا تطلق رطلا كريما له ماليس لغيره من الايادي البيضاء على الفقير والبائس في هذه البلاد ومع طول المسافة لم يظهر على احد علائم الملل حتى صولهم لمقام مدفن الباب المعلم الاول للمذهب البهائي في الساعة العاشرة والدقيقة ٢٥ وضعوا النعش على منصة كانت بجانب المقام الشاهق البنيان والحائر على اجمل مركز في جبل الكرمل وطوق النعش فخامة المندوب وحاشيته وحاكم المقاطعة

اسرة حضرة عبد البهاء عباس حناصة
اولبهايون كافة يعونته اليكم وقد انتقل
البارحة ويشيع غدا الساعة التاسعة قبل
الظهر من منزله الى داره على طريق جبل
الكرمل

وبعد ظهر الاثنين اذاعت الجمعية الاسلامية
في حيفا الاذاعة الثانية وهي

انا لله وانا اليه راجعون الجمعية الاسلامية
تنعى بمزيد الاسف وفاة العلامة المفضل
والحسن الكبير صاحب الساحة

عبد البهاء عباس

وسيمتفل بجنائزه الساعة التاسعة من
صباح غدا الثلاثاء من بيته فالرجاء اعتبار
هذه كدعوة خاصة للاحتفال بجنائزه الفقيد
تغمده الله برحمته ورضوانه والهم اليه
وذويه الصبر الجميل

حيفا في ٢٨ تشرين ثاني سنة ١٩٢١ ع

تاريخ حياة الفقيد

ولد الفقيد في طهران عاصمة بلاد فارس
سنة ١٨٢٢ م الموافق لسنة ١٢٦٠ هـ وصادق
يوم ميلاده ظهور الباب المعلم الاول للبهائيين

ولما عظمت دعوة والد الفقيد (البهاء) في تلك
العاصمة حسب شاه العجم ناصر الدين لمكانته في
قلوب الرعية الف حساب وود قتله للتخلص
منه لكنه عاد فاجتمع عن ذلك خائفا لانه كان
من العائلات التي لها صلة بالعائلة المالكة
فابعدته منفي الى بغداد وكان الفقيد لا يبلغ
من العمر اكثر من تسع سنوات فمكث مع والد
الاسنة في بغداد فزاد ذلك ميل الناس اليه
وشغفهم لسماع تعاليمه واصبح الحجة الوسطى فيها
بين كربله وايران وكانوا يزورونه متبركين
بما يلقيه عليهم من الارشادات ولما عظمت دعوة
في ايران عاد الشاه فحسب من عواقبها
طلب من الحكومة العثمانية ان تبعده مع
عائلته الى ادرنه حيث مكث بها خمس سنوات
زاد في اتناء هاترد الايرانيين وخلافهم عليه
فاصبح مقصدا للحجاج يزورونه خصوصا فناد
الشاه مسرة اخرى وطلب من الحكومة العثمانية
ان تنفيه مع عائلته الى عكا وكان ذلك سنة ١٢٨٨

وكان الفقيد يده اليمنى

مكث الفقيد في عكا ٣٠ سنة كسجين ضمن القلعة
ابان الحكم الاستبدادي التركي قاسى في خلالها

من جواسيس عبد الحميد مالم يقاسيه احد و
بأثناء هاتقل والده في عكاسنة ١٨٩٢ ودفن
في البهجة وما زال اللان محجة الزوار يقصدونه
من جميع اقطار العالم

وسنة ١٩٠٨ على اثر انتشار الد ستور
العثماني ام الفقيد حيفا مختارا منزلا ومقاما له
في منج جبل الكرمل وبنى مقاما شاق البنيان
واستقدم اليه عظام الباب ودفنها فيه واصبح
هذا المقام محجة اخرى لرفاه الباب ولزيادة
الفقيد وهو حي يعظ القادمين اليه بما اوتيته من
الحكمة والعلم وسداد الرأي وكان قبل وفاة
والده في عكاله وحده القول الفصل في كل
ما يطرح على والده من الاسئلة والاستفتاءات
والده في اخرايامه عن مركزه له ذلك ما جعل
البعض يقولون ان البهاء منجيب عن الانظار
خلعت عباس عبد البهاء اربع بنات
وعلام واحد توفي وبناته الاربع متزوجات
وهن احيا يرزقن الاولى زوجة السيد حسن
والثانية زوجة ميرزا هادي والثالثة
زوجة ميرزا جلال والرابعة زوجة
احمد بك يازدى

وكان في حياته مثال الفضيلة والتقى وعلو
الهمة وسمو الاخلاق وهو ذا شهرة واسعة في
الشرق والغرب واوروبا واميركا حيث يعدن
ابناء مذهبه بالالوت اما صفاته فلم تشوبها
شائبة واخلاقه في غاية الانس والدعة كان
كبير النفس رابط الجأش راسخ في المبدأ وحكمة
ورصانه وصبر مشغف في عمل الخير والاحسان
والرأفة بالبائس المسكين والارملة واليتيم
جمعنا الايام به مرارا فلم نرى بدا من ذكر
شي من تعاليمه مما سمعناه منه شفاهيا وهو
الله رب جميع المخلوقات اسكنهم ارضه
وصلطهم على كل ما يوجد فيها من حيوان و
نبات وماء وجاد وهواء ولم يفرق بين واحد
والاخر فاقسم الناس هذه الارض الى بقع
ودعوا كل بقعة باسم كالكلا وفرنسا والمانيا
واميركا واخذوا يتخاصمون ويتقاتلون عليها
خلق الله الانسان وديعا مائلا انيسا
لا يخلب في يده وناب في فمه فاوجده هو السيف
والمدفع والالات القاتلة السلم العام يجب
ان ينتشر وتتوحد المذاهب وتقم المساواة
لينتقل مكانة عظيمة عند ملوك الارض

و در آتشکده و لهما نار است و حرمان برافروخت
 آه اهل الله و دلوله در لاهل اعلی افکنند ناله و فغان
 اهل ملکوت الهی زلزله بر عرش برین انداخت
 خاصان حق از تقادیر قلم قدرت حیرانند و اولیا الله
 از بزرگی این رزیه مضیق سوافرج وجود در این مصیبت
 کبری آرزوی عدم نمایند و مستعدی صعود ملکوت قدم
 هستند که پس از ان روی رحمانی طلعت سبحانی
 درین دهر ظلمانی نباشند و پیش ازین از حرقت ذرقت
 نسوزند و از شدت حسرت ننالند و لکن چون بمرام عظم
 اعلی نظر نمایند و بمقصد اعزایی بنگرند فوراً ملتفت شوند
 که امر در رضای حق و مرکز پایش - امر کید جمال
 اقدس ابهی و مطلع عهد او فایش - قیام اهل بهایت
 بر اعلام کلمه علیا و نداء بین شرق و غرب دنیا
 و هدایت من علی الارض کلها در ریح تعالیم الهیه
 و وصایای رحمانیه و نصائح ربانیه تا هر یک از اجبا
 شمع روشن بزم وحدت عالم انسانی شود و مہبط
 فیض و فضل رحمانی گردد و این مقام اعز اسمی
 وقتی دست دهد که همه با اتحاد و جافقشانی بر خیزیم
 و ترک هواهای نفسانی نماییم با یوس نباشیم نو مید
 نکردیم جنود ملأ اعلی را ناصر خود بنیم و جیوشش
 ملکوت ابهی را حامی خویش دانیم آمال انکار خود را

فدای امر اقدس کنیم و میل در آبی خویش را قربان
 اعلام کلمه الله نماییم زیرا که هزار سال است در غن
 بشر تجر بر رسیده که در بد و ظهور نفوس قلیله بتائیدات
 الهیه غالب بر ملل جلیله شدند و بذل هدایت کبری
 بعالمی نمودند چه از خود فانی بودند و باراده الله
 ناظر - لذا مایه الفت و اتحاد گردیدند و پایه وفاق
 و داد گذاردند با آنکه معدود بودند و محصور حال
 ثابنان بر پیمان یزدان محمد شد عدویشان از احصا
 ببردن است و در شرق و غرب عالم دارای صیت
 و صوتی روز افزون محیر عقولند و مہیج نفوس
 مؤیدشان روح القدس اسامیت و مرد جشان
 قوت قدسی کلماتشان حیانتش است و آثارشان
 تذکر عالمیان و م از تعالیم مقدسه فی زند که با محتاج
 این عصر نورانی است و حکایت از امر اقدس کنند
 که سرچشمه وحدت انسانی است درین صورت چرا
 و خدمت ایشان مقدس و ترویج سعادت نوع بشر
 افسرده مانند و پیر مرده گردند چرا بر عالمیان فزود
 مباحث نمایند و گنج معرفت الله را بر اهل عالم بیفتانند
 چرا بلا یابی جمال اقدس ابهی و شدت عبودیت
 مرکز عهد را و اما نصب عین نمایند و تائسی آن
 مطالع قدم نفرمایند تا امور نصرت ملأ علی گردند

و صدق کلمه مبارکه و نصرت من قام علی نصره امری
 و اعلام کلمتی بین العالمین شوند باری در مرقه سابق
 مجلی از دقایق یوم صعود طلعت پیمان با حال حریت
 و حسرت نگاشتند گردید و اگر مشروحاً بایستی شرح
 این مصیبت جانسوز مرقوم شود کتابی زخمیم کاشتند لازم
 و بنان و قلم را چنان تاب و توانی نه حال با تأثر دل
 و جان و تألم تن ناتوان و پریشانی حواس و عظمت
 این رزیه عظمی تحریر و نقل بعضی از مقالات و خطابه
 مندرجہ جبریده النعیس پروازیم که در پنج صفحه بزرگ
 که عبارت از بیست ستون باشد قضیه صعود و مبارک
 را نوشته عین آن عبارت نقل می شود و اما مقالات
 سائر جراید عربی و انگریزی در مرقه های آتیه
 نقل و درج خواهد شد تا معلوم شود که اعظم اعم
 چگونه شهادت بر کمال و جمال طلعت غصن الله العظم
 داده اند و از لسان و قلمشان چه حامد و ادعائی
 جاری گشته -
 در جبریده النعیر ۴ ربیع الثانی ۱۳۴۰
 از سال یازدهم عدد ۲۸۸۹ (حیف)

خطب جلال

انتقال رجل الانسانیہ

عبدالبهاء عباس

توفا الله في الساعة الواحدة ونصف بعد
 منتصف ليل الاثنين الواقع في ۲۸
 تشرين الثاني (نوفمبر) سنة ۱۹۲۱
 الموافق ۲۸ ربيع الاول سنة ۱۳۴۰ هجرية
 وصباح الاثنين ادعت اسرته الاذاعة الاتيه

ولد سنة ۱۸۴۴ - انتقل سنة ۱۹۲۱
 ذلت الانسانية بانتقال اعظم دکن من ارکانها و
 اشهر محسن اليها ملأ الخافقين ذكره و شذوا -
 العالم الكبير والحكيم الشهير
 السيد السیر عباس البهائي

مصیبت کبیر

برابر ہر دمی ای دل ہزار نالہ و آہ
 زہجہ و دوری دلدار و دلبر چون ماہ
 ز دیدہ رفت چو آن گلبن وصال یار
 درین خزان مصیبت ہزار ہچو ہزار
 از دیدہ خون بہار از دل و جان بنال از غم
 فغان ناگیر بان چاک کن بر سر خاک ریز و یاد
 آن تہماس جانفزا و روی و خوی دلربا کن و
 عالمی را پُر نالہ و آہ تا حال جنون پیشہ کن و سر
 بکوبہ و ہامون گذار بعد از آن روی نازنین و
 لکن شیرین چرا آسودہ نشینی و صبر پیشہ گیری حشیم عالم
 گریان است چہرانی قلب آفاق بریان است
 چرا گدازی اہل ملا علی حیرانند چرا آہ و فغان نمائی
 سکان ملکوت الہی در حیرتند چرا از حیرت فرقت نسوزی
 و دل بحزن و غم ندوزی و چنین رز عظمی چگونه
 تسلی یابی و در چنین مصیبت کبری چنان سکون و
 قرار یابی کو حشیمی کہ در این غم دائم نگریہ ہلاک نفسی
 کہ ہمہ دم نالہ و فغان نشود افسردہ دلی کہ خون نگرود
 و ازین بلا محموم نشود بلانی کہ مخصوص اہل ولایت

جو روح فحاشی کہ جانکاه حزب و فاست و کاس
 ز جردالم اصفیا و زہر ہلاک اولیا آخر گلچنہ حزب
 وفاق آسایش جویند با آنکہ طلعت میثاق و حجاب غیب
 مستور شد و آن روی دلربا از نظر اولیا غائب گشت
 رنجی کہ از انوار جمال روہیا را نورانی مینمود و دلہارا
 رشک فردوس رحمانی میکرد و از دیدہ عاشقان پنهان شد
 قاضی کہ طعنہ بسرو چین میزد و تنہا را ہمہ دم فیض و
 فضل ذات ذوالنہن میکرد و از نظر پاشیدہ گشت
 کجاست آن رُخ نورانی و جمال مبین
 کہ مینمود جہانی ز لطف و جود رہین
 پس از فراق لب روی دلبر میثاق
 چگونه صبر و سکون یا بد عاشق مسکین
 و چنین یوم امتحانی ثابتان بر پیمان یزدانی
 چگونه صطبار جویند و درین ہجران پُر حرمان
 حزب و فاد عاشقان آن دلبر عطا چنان آرام
 و قرار جویند شرط وفا نباشد اگر دمی سکون سکوت
 قبول نمایند و آنی ہبوط و خول یابند و دقیقه
 افسردہ نشینند و عالمیان را بخوان عنایتش صلا نرند
 و بسبیل هدایتش کشانند و بسر منزل نجات لالت
 نفرمایند زیرا کہ ہر چند صعد و طلعت پیمان و اقول آفتاب
 فضل و احسان قلوب عاشقان را بریان نمود

کانونشن گذشته محل کانونشن آینده معین میشود
(۶) در این کانونشن نماینده های بهائیان
در آنچه سبب ترقی اهل بهائست مذاکره
مینمایند (۷) این کانونشن در هر امری اول
ملاحظه اتحاد اهل بهاء و منع اختلاف آنها را
مینمایند (۸) این کانونشن برای اجرای اموری که
مجلس اجرائیه خواهد داشت (۹) و یک دفتر
مرکزی کانونشن نیز در تحت کمیته اجرائیه
خواهد بود (۱۰) مجلس اعانه مرکزی کانونشن
و دفتر منظم او در تحت تصویبات کمیته اجرائیه
خواهد بود (۱۱) دفتر کانونشن و اعانه مرکزی
و البشاره و امور نشر تفحات الله در بلاد
در تحت کمیته اجرائیه خواهد بود (۱۲) مجلس
اعانه مرکزی و دفتر مرکزی کانونشن هر یک
سالی صد و بیست رویه بیشتر بدون تصویب کمیته
اجرائیه نمیتواند خرج بکند (۱۳) کمیته اجرائیه
یک دفتر رئیس و نایب رئیس و خزانه دار
و دو منشی و یک مفتش خواهد داشت (۱۴)
اگر یکی از اجزاء اجرائیه در وظیفه خود کاهلی
نماید یا سبب اختلال امور شود در بین سال
تبدیل او ممکن است بشرطی که دو ثلث اجزاء
تصویب نمایند (۱۵) اگر نقوسی خود را بهائی
کویند و ثابت بر عهد الله نباشند یا سبب تفرقه بین
بهائیان شوند بعضویت کانونشن قبول نمیشوند
هر مسافر بهائی که در ایام کانونشن از خارج
وارد میشود حکم بهائی هند دارد (۱۶) این
کانونشن نیز قبول دخول نقوسی را مینماید که

منسوب بکانونشنهای بهائی و انجمنهای اتحاد
وصالح عالم انسانی و کافر انسهای تشکیک باشند
(۱۷) هرگاه کانونشن بخواد در امری
ز امور داخله هر شهر یا مدینه نما ید باید
تصویب مجلس روحانی آن شهر باشد این قوا عد
و مطلب را بعضی با ففاق و بعضی غلبه اراء
تصویب نمودند و بدو هر مجلسی در ایام
کانونشن هر یک از احادی پرا و این داشت
و از فرقت دلبر و ودیت عظمی مجلس پر ناله
و حنین میشد در هم جو وقتی که ارباب عقیقه
هیچ و فراق طاعت مشیاق اجار و جور را مرز
در آورده کما الله سبب حیرت و هجران نفوس
خارج و داخل گردید و بشوت رسید که غیبت
دلبر پیمان دوسه تان استانش را از عبودیت
بازداشت بلکه حرقت بیشتر سبب قیامشان
بر خدمت امر الله شد و اثرات شدید هدایا
مزید اقدام احاد را علاء کما الله شست
و اما محافل عصرهای کانونشن که
عمومی بودند و بجهت استماع تعالیم الهیه اهالی
شهر دعوت شده بودند در یکی از تالارهای
بزرگ بمبئی واقع که خیلی با جلال بود و در
محلی نفوذ کما هم ملک متعال محسوس گس گردید
و در هر روزی یکی از بزرگان اروائی و هند
وستانی صدر انجمن بود و شهادت راهمیه تعالیم
الهیہ میداد اما با طقین از احبای ایران و هند
وستان هندو و مسلمان بودند که در اثبات
امر الله نطقشان محیر عقول بود بقیه دارد

دوستان کر و اچ

Bahai Frinds in Karachi.

تقدیر و تمجید مینما ئیم که به بینیم بنی نوع انسان از صدمات و لطومات الات نار به وادوات محترقه مبتدعه از این علم و تمدن مصون و در امان است و مشاهده کنیم که ملل غربی با اطمینان شرقی کالای صایع فی الید و الارکان فی البدن مانند شیر و شکر با هم بیامیزند و با یکدیگر نستیزند و معاینه نمائیم یک عدد الت و مساوات بالسویه در امور اجتماعی و اقتصادی و بالنبه بهر ملت و نثراد من غیر رجحان و تفاوت جاری و ساری کرد و ملا حظه نمائیم که عالم بشری از شر این غزوات از مندان و حروب تمدن شکنانه محفوظ و مأمون است بلی ما شجر را از نمرش میشناسیم چون این تجایع و جنایات خانه برانداز اثرات و ثمرات علم و تمدن قرن حاضر است لذا عدمش را از حج از وجود وادوار توحش و جهالت اولیه را انساب از این کور ذهنی می بندد اریم سطور ذیل که ترجمه و نقل از جریده یومیه تائیس هندوستان است فوق العاده جالب توجه و قابل مطالعه طرفداران وحدت بشر و دوستداران عالم انسانیت است -

مرک از آسمان

اسقف پتر بورغ در وهتیویک (لیسیس) دایره جنگ تاریخی چنین تطق و سؤال نمود که ایامیدانید جنگ ایته مثل چه خواهد

بود - مشارالیه نطق خود را ادامه و بیان نمود که رئیس اداره شیمیائی قشون امریکائی علنا اظهار نموده است که اخیراً ما یعنی کشف شده که سه قطره آن برای کشتن یک نفر کافی است دشوار نیست بر ما که تصور کنیم جنگ آینده کار سپاه کشتی و تشکیل صفوف نخواهد بود بلکه دسته جات جهازات هوائی این مایع قتال را بر مردمان بی ازار فرو خواهند ریخت -

ایا میدانید ملل انگلوسا کسن حتی امروز قسمت عمده منابع ثروت خود را برای تجهیزات جنگی مصرف مینمایند -

عایدات ملی امریکائی از صد نود و منافع بریطانیای عظمی (از صد شصت و چهار)

باین طریق صرف میشود و انتهای حال از قارئین محترم تمنا میشود که این مشروح را مکرر مطالعه فرموده

و از نتایج سیئه تمدن کنونی و اهل تمدن امروزی تذکر و آگاهی یابند (بقیه دارد)

دوم کانو نشن بهائیان هند و برهما نظر بکثرت بهائیان بمبئی نسبت بسائر بلاد هند که انوشن ثانی باز در بمبئی اعظم از سال گذشته تأسیس شد و بحمد الله از هر جهت نتیجه حاصل و مدت آن سه روز بود محل کانو نشن احباب هر روز صبح در تالار بهائیان یعنی مشرق الاذکار بود که در آن محل در آنچه لازمها اعلاء کلمه الله و ترقی اهل بهاست احباب مشورت و بحث مینمودند و آنچه بغلبه یا اتفاق از اعتصوب میشد یاد داشت مینمودند که در مدت سال مجری دارند از جمله پروگرام روز اول این بود بعد از تلاوت مناجات میرزا محمود اظهار امتنان و تشکر از نماینده های بهائیان نمود جناب اقامیرزا افضل الله خان بنان در افتتاح کانو نشن نطق فرمودند و جناب اقا سید مصطفی در ذکر عظمت امر الله نطق کردند - مستر وکیل در خصوص ازوم مسافرت مبلغین بیلا دهند ناطق شدند و پروفسر شیرازی در تائید مستر وکیل تعلیم اجباری بنین و بنات نطق نمودند و در ختم محفل جناب نوش شهریار تلاوت مناجات کردند

پروگرام روز دوم کانو نشن پس از تلاوت مناجات جناب اقامیرزا افضل الله خان بنان که رئیس محفل بودند تکریمات و مکاتیب اطراف را که در تائید کانو نشن رسیده بود خواندند و پروفسر شیرازی قانون اساسی

کانو نشن را پیشنهاد نموده یک یک از مشورت و تصویب احباب گذرانند (که صورت آن در آخر درج خواهد شد) میرزا محمود در خصوص مجله البشاره و اعانه مرکزی مذاکره نمود و همچنین پروفسر شیرازی در ختم محفل جناب نوش شهریار تلاوت مناجات نمودند پروگرام روز سوم جناب مهربان خان تلاوت مناجات نمودند میرزا محمود را پورت سالانه مجله البشاره داد و متراسفندیار بهرام حساب اعانه مرکزی داد مهتر مهربان خسر و محفل درس اخلاق جوانهای بهائی را پیشنهاد نمود مستر شیرازی و میرزا محمود ذکر یک کانو نشن عمومی بهائیان عالم را نمودند که باحبای هر مملکتی نوشته شود و در آن مکاتبه مذاکره نمایند بعد تعیین اعضاء محفل اجرا یه کانو نشن و اجزاء البشاره و اعانه مرکزی شد و محفل کانو نشن سال آینده کراچی معین شد و آخر ذکر تصویب و ترویج مطالبی بمیان آمد که در کانو نشن گذشته تصویب شده بود اما قانون اساسی کانو نشن از این تقرار است (۱) کانو نشن باسم بهائیان هند و برهما خواهد بود (۲) این کانو نشن سالی یکمرتبه در عید میلاد مسیحی منعقد خواهد شد (۳) در هیچ شهری بیش از سه دفعه در سه سال متواتر تاسیس نخواهد شد (۴) ممکن است این کانو نشن در شهری تاسیس شود که اقلاً یک مجمع نه نفر بهائی در آن شهر باشد (۵) در هر

است که همیشه با سنان جاری بوده و افراد خود را متذکر می داشته اند که هر وقت آن نفوس مقدسه در عالم ظاهر شوند و اظهار امرشان را نمایند و جانها و مالها در سیلشان انفاق کنند ولی چنانچه تا حال مسلم عموم است هنوز این نوع بشر کاملاً موفق باین توفیق نشده اند ای چاه مانع بوده با آنکه انسان هر امری را که چند مرتبه تجربه نماید بصیرت حاصل میشود ولی تا حال برای شناختن مظاهر حق باینهمه وقایع مهمه که در عالم واقع شده است و با این همه تجربیات بی دریغ هنوز بصیرت حاصل نگردیده است و هر وقت مظهری در عالم ظاهر شد بمجرد دعا و اظهار برای ذات و ادیت و عاقبت قیام بقتلش نموده اند در حقیقت میخواستند با نیم علت اشتباه چیست (عبدالحسین عکاس رحمانی)

مقالات متوالیه اثر خامه ع . ح بهمینی در تعقیب شماره قبل

(۳) - تمدن اروپائی و فلسفه آسیائی -

از قدیم الایام یعنی او اینکه ملل غربی از ادنی رتبه بر بریت باعلی درجه تمدن کنونی رو بر ارتقاء نهادند بشهادت مورخین خاور و باختر طبعاً همواره در فلسفه و افکار با اعم شرقی تفاوت و تباین کلی داشته و دارند چه سکنان ممالک غربی همیشه همشان را در انتشار علوم و اشاعه فنون مادی مصروف داشته و کلیه متمایل بترقیات جسمانی و از عوالم روحانی اخلاقی پیوسته گریزان

بوده اند اگر چه دیانت سراسر سلامت حضرت مسیح با نفوذ مافوق تصویری انوار حکمت بار خرد را بر ممالک غرب نیز افکند و رایت صلاح و اخوت دران اقلیم بلند نمود ولی نظر به ان عدم علاقه مندی فطری غربیان بادیان طولی نکشید که اصول ان شریعت مقدسه از میان رفت و الت دست سبیا سیون از مند و جهانگیران خود بسند گردید و هم چنین شمس دیانت غراء محمدی چند صباحی براقصی بلاد اروپا بر تو افشانی نمود ولی سحاب تیره عالم مادی و سدهای هائله دنیای طبیعی ان اشعه نورا را از ان صفحه غیرا مقطوع ساخت و امر وزه کار بجائی کشیده است که اروپائیان نه فقط از اساس دین گریزان بلکه از اسم ان نیز روگردانند و بالعکس ملل شرقی عموماً و قبیلاً آسیائی خصوصاً از قرون قبل التاریخی ذاتاً خداجو و خدا پرست بوده و لا زال

در تحت تربیت معلمین روحانی و مریدان روحانی ترقیات مادی و معنوی نموده اند آثار عتیقه و دفاتر و خزائن تاریخی عالم شرقی بخوبی صحت این مسئله را مدلل داشته و کاملاً اصابت نکرو وسعت دماغ آسیائی را ثابت و مبرهن میسازد و میفهماند که اسام طریق برای نجات عالم انسانیت و انسب علاج اسراض هیئت اجتماعی هما ناتخاذ فلسفه آسیائی خواهد بود و بس -

یکی از نویسندگان غربی دایره تمدن مال آسیا چنین نگاشته که قسمتی از تحریرات و نظریات اذیلان ترجمه و مندرج میگردد و یکی از مطالب مهمه سنوات اخیر اهمیت روز افزون مسائل بین المللی آسیا است - تقلید جایان بر ضعیفات غربی بر و ز روح ملیت در هندیهای متنور افکری بیداری چین اکاهی ثبت - و حالات بلا تکلیفی امور انیه ایران تمام در قلوب اروپائیان حالت استفاده عظیمی ایجاد نموده و برای اسلام کامل از حالات خاق و تشکیلات ممالک قدیمه مشرق زمین بی ان مرز و برمهائی که وقتیکه قسمت انظم عام غربی در انتصاف جهات و بریت بود به تمدن رجده مها زو سرافراز بود میل و افرو حرص متکثری تولید کرده است -

البته محصلین اروپائی و امریکائی بخوبی مستحضرانند که کج های وسیع افکار دینی فلسفه علم و صنعت در مشرق زمین دینه بوده

و هست و بسبب فعالیت های دقیقه و کجکاو - یهای عمیق این محصلین بوده که علوم و فنون عالم شرقی از اسنغراق در قعر سیلابهای افکار و عملیات دینای غربی نجات یافته است و لاجل مجاهدات این متبحرین بوده که ملل غربی استعداد خود را در استفاده از مراتب شرافت مندانه حیاتی اعم شرقی نشان داده اند در زمانیکه آسیا بنفسه با تمایل با اتخاذ و امتثال عوائد و عواید غربی چندان از وراثت افتخاری گذشته خود با خبر نبود - اری این بود شهادت نویسنده غربی در مورد شرافت و ابهت ملل شرقی - پس به ثبوت پیوست که تمدن کنونی دنیای غرب نتیجه انعکاسات و اقتباسات از تمدن قدیم آسیا است و همان علوم و فنون و صنایع و بدایع آسیائی است که از خاوریه باختر سفر نموده و این تفاخر و تظاهر نصیب اروپائی گردیده حال چه سبب شده که موجب کبر و نخوت این تازه متمدان گردیده قسمیکه آسیائی متقدم را از هیئت جامعه بشری خارج و سیادت را حق خود میداند اگر چه امر وزه عالم انسانیت مرهون خدمات مادی اهل اورپا و مدیون علوم و فنون مفیده آنها است ولی از غرور و تکبر طبیعی و اخلاق و صفات سبعانه انان که بکلی منافی شئون انسان متدین است همواره متنفر و منزجر بوده و خواهد بود - بی ما وقتی ز خدمات مادی غربیان

و حالت تقدم که اعظم سبب بروز کمالات بشری است از دلها دور شود پس امور تمدن و ترقی ایست نماید - و هر تنی در اظهار و ابراز جوهر ذاتی زیست کند - بجهت چنان وقت و زمانی اجرای تساوی و اشتراک من جمیع جهات مناسب باشد و در بدایت زمان اجرا هم چنانکه لازمه ابتداء هر امری است باندازه بی اسباب قناعت و راحت مردم شود ولی در نهایت منتهی بهرج و مرج و رخاوت و سستی و قنوت بی پایان گردد - زیرا در صورتی که در لذائذ و مناقب و اسم و شهرت و اجرت و منفعت و آسایش و راحت شخص زیرک عاقل بامرد سست عنصر جاهل یکسان باشند و هر هنرمند باذل باهر نفس ابله کاهل یکجگو اجر و مزد جویند - هیچ زیرکی بجهت تقدم

﴿از جناب حاجی سید علی اکبر اوارکان﴾

مظاهری مقدسه الهیه که از جانب حق قیام مینمایند برای تعلیم و تربیت عباد مملو منند بالهامات غیبیه و واقفند به مقتضیات قوانین هیئت جامعه بشریه و محیطند با سرار عوالم طبیعی و از انجا که عالم وجود متحرک است و تغییر و تبدیل رسوم و قوانین از لوازم ضروریه است لهذا در هر دوری این مظاهری الهیه برای ارشاد و هدایت عباد قیام بروضع قوانین و نشر تعالیم فرموده نفوس متفرقه را در ظل این مراسم مجتمع نموده هیئت جامعه تشکیل بدهند لهذا عالمین باین قوانین و یامند بنین باین اثین چنان عقول و افکار در عوالم محسوسه یا عوالم مغفوله ترقی مینماید که کاشف اسرار روحانی و عارف بعوالم جسمانی میگردند چنانچه ملت اسرائیل که مستقیض از قبوضات حضرت کلیم گردیدند ذلت انها بعزت تبدیل گردید اسیر بودند امیر شدند متفرق بودند مجتمع گردیدند مطیع بودند مستقل شدند جاهل بودند عالم گردیدند بقسمی که فلاسفه زمان برای کشف حقایق رجوع بانها مینمودند و چون دوره این تعالیم منقضی

و مقتضیات عصریه تغییر کرد شمس حقیقت از افق عیسوی طالع و تجلی بر عالم عقول و افکار نمود نفوسی که در معلمخانه ان معلم ربانی تعلیم یافتند جامع کمالات گردیده چنان نمایشات اخلاقی دادند که مردکان قبور جهل و نادانی حیات تازه یافته و چنان استقلال و اقتداری ایجاد کردند که تاج خار تبدیل شد بتاج های جواهریکه سلاطین عالم تعظیم و افتخار بان نمودند و همچنین عوالم اخلاق و عادات اعراب جزیره العرب بانکه ان اقوام عاری از مراتب انسانیت و مدنیت بودند بواسطه طلوع شمس محمدی و نفحات جان بخش احمدی از قبور رجحالت و نادانی برخواستند بزمردنه بودند تازه گردیدند عقول و افکار انها ترقی نمود عناصر متفرقه مجتمع و هیئت جامعه تشکیل شد بقسمی که امر و زقریباً سیصد میلیون نفوس در ظل این شجره مبارکه افتخار مینمایند - حالیه چون نظریا وضاع عالم کنیم می بینیم که چنان ایجادار تباطی فیما بین هیئت جامعه بشرشده که اگر واقعه در یکی از نقاط رخ میدهد فوراً در تمام عالم منتشر میشود و همچنین اگر انقلابی در صفحه ثنی ایجاد میگردد عالم بشریت متأثر میشود فی الحقیقه هیئت جامعه انسانی ما به یک هیکل واحد مشاهد میشود و ولی بواسطه بعضی سوء تفاهم اختلافاتی موجود

است که مانع ابتلافاست لهذا حضرت بهاء الله از جانب حق قیام فرموده قوانین متحد المالی که روح این عصر است برای وحدت عالم انسانی و صلاح عمومی ایجاد و اهل عالم را برای اتباع این قوانین دعوت فرمود امید است که عقلاء عالم برای اصلاح عالم و نجات امم توجه و تحری نمایند -

و شبهه ای نیست که قوانین مقتضیه وقت را طبیعت و قدرت مجری خواهد نمود و لو تمام مقتدرین و یا متهمین مخالف و بظا هر مانع نرویح این حقیقت باشند مع هذا اقتضای وقت و احتیاج زمان تا صبری غالب و امری فاتح است هیچ قوه ای با ان مقابلی نتواند قضیه ظهور انبیاء الهی شاهدان مقام و واقعه هر یک از مطالب مقدمه سه گواهان اینست که میفرماید اذا وقعت الواقعة لیس لوقعتها کاذبه - ﴿مسئول﴾

چون مجله البشارات مندرجانش در موضوع دیانت است لهذا از قارئین محترم که موافق بمطالعه این مجله شریفه خواهند شد سؤال نموده و از هر یک استدعای جوابی توسط همان مجله شریفه مینماید -

بدیهی است انبیاء عظام که مر بیان و معلمان حقیقی بوده و از جانب حق قیام فرموده اند و برای ترتیت نوع بشر آمده اند البته در شناسائی هر یک از ان نفوس مقدسه علائم و اتاری در کتب قبل ذکر شده

جلوه و رونق آنها گردد (لذا) چون جهت جامع که نفوذ کلامه الله است حاصل گردد - این اختلاف ادب و رسوم و عادات و افکار و آراء سبب زینت عالم انسانی شود همچنین این اختلاف چون تفاوت و تنوع فطری خلقی اعضا و اجزاء انسان است سبب ظهور جمال و کمال است (نیز میفرماید) تفاوت مراتب از لوازم ضروریه هیئت اجتماعی است هیئت اجتماعی مانند اردوئی است - در اردو و مارشال لازم کاپیتان لازم و نایب لازم و نفر لازم است - ممکن نیست صنف واحد باشد حفظ مراتب لازم است ولی هر فردی از افراد اردو باید در نهایت راحت و آسایش زندگانی نماید - همچنین شهر را والی لازم و قاضی لازم تاجر لازم و غنی لازم اصناف لازم و زراع لازم مست البته این مراتب باید حفظ

داشتن خواهد و محض حرص و بخل شود ^{پس معلوم شد} باشد یقین است که لغو است چه که ضرب که مساوات حقیقی فطری اعتدال است - ^{برای نهادن چه سنک} المثل است - صحت و راحت هر يك از اعضا و ارکان است و تناسب اجزا و حسن ترکیب و ترتیب اینست که میفرماید هر فردی از افراد باید در نهایت راحت زندگانی نماید و فی الحقیقه در چنین صورت اگر نفسی ثروتی داشته باشد یا نظر بلوازم کار و ضروریات شغل و اداره او ست یا اجرو مزد امتیازات سعی و ذکاوت و خدمت و صنعت او که بدون ان لوازم و ضروریات - خدمت بعالم نظام و انتظام نتواند و ترویج ترقیات و صنایع ننماید و تربیت و تشویق ارباب صنعت و هنر و تأسیس مدارس و مراکز توسعه علوم و معارف صعب و ممتنع گردد و خارج از این امور البته مال و ثروت را اگر کسی برای نگاه

داشتن خواهد و محض حرص و بخل باشد یقین است که لغو است چه ضرب المثل است که برای نهادن چه سنک و چه زر - اگر در عالم خلقت و اسرار طبیعت تعمق و تدبر رود محسوس گردد که در هیچ خلقتی مساواتی اعظم از اعتدال اعضا و تناسب اجزا نیست و یگانگی و وحدتی جز حسن ترکیب و ترتیب نه چنانچه اگر همان آلات و اسبابی را که در دست مهندس کامل است و مایه بناء قصور کامرانی - بعینه آن را بشخص نادان و مهندس غیر عاقلی سپاری لابد کلبه و داری نامرغوب بنا کنند و بنائی بر عیوب سازد اما مهندس ماهر از همان آلات و عناصر بیوتی بمثابه باغ جنان سازد و قصوری نمونه جنت و رضوان - بس هر حسن و کمالی در هر موقع و محلی بسبب تناسب اجزا و حسن ترکیب مشهود شود نه یکسان بودن اعضا من جمیع جهات -

دیر زمانی است که این خیال تساوی و اشتراك تام در جمع شئون و اموال در دل و دماغ بعضی از مشاهیر رجال خلیده و بس از هر چند وقت این خیال شدت یافته لکن چون پیکر دنیا رو به نفوان جوانی بوده - وانرا هر دم حسنی رو زافزون بر سرو تاب و توانی بیچند و چون در بر - لذا هیچگاه صاحبان این فکر با مال خود نرسیدند و بمرام خویش نائل نگشتند بلی وقتی این خیال عمومی شود - و من جمیع جهات در تحت اجرا آید - که بنیه عالم رو با نخطا و تدنی گذارد و پیکرش بنای ضعف و ناتوانی نهد - زمان بلوغ و کمال با نتهی رسد - و نوبت تقهقر و زوال آید - خزان پر ملال احاطه کند - و میدان حرکت نساء و رجال ضعیق و تنگی جوید - انگاه خیال امتیاز و ترقی که اس اساس آبادی است از سرها بیرون رود -

کشت برق و یا مثل آن مطیع قانداست
و بامرا و حرکت مینماید تعالی القادر الذی
اظهر ما اراد بامر المحکم المتین انتهى
اگر در تمدن اهل غرب بی اعتدالی
نبود چگونگی عقلای اروپا راضی میشدند
که بجهت اسم و شهرت و همیه و جلب
منافع شخصی - هزارها نوع خویش را در
دمی کشته تفنن و توپ و سوخته آتش
جهان سوز نمایند چگونگی اجازت میدادند
بلادمعموره را مطموره نمایند و بادی
ها را بوی رانی و عیش و عشرت ادمیان
را بمصیبت و اوه و پریشانی مبدل سازند
و در عالم ترقی و تمدن بقمقرا راجع شوند
و ملتفت بان نباشند چگونه راضی
میشدند که عمر آن و امنیت و راحت
و نعمتی را که از نتایج تمدن و تدین قرون
عدیده بوده در چند صبحی بباد فنا
دهند و باین بیدادی دم از عدل و داد زنند
اگر نفوسی که سابقا با اروپا علی الخصوص

بلاد روسیه و قفقاز سفر نموده اند در این
اوان نیز مسافرت بان مما لك نمایند
می بینند که جمیع ثروتها و نعمتها بیا درفته
هر عزیز ذلیل شده و هر خاندانی
در چاراه و عویل گشته امور مختل شده
و اسباب کار و کارخانه ها معوق مانده
و فی الحقیقه ازادی و امنیت مسلوب
و اموال منسوب و در بلاد روسیه مایونها نفوس
از شدت جوع هلاک گردیده اند در هر
جای ناراحتی محسوس است و در هر اقلیمی
انقلاب موجود - با وجود این - نام این
حال پر ملال را ازادی و اشتراک و اسایش
و مساوات گذاردند و هنوز ملتفت
این نکته نشده اند که مساوات اصلی که
بقانون قدرت مجاور خلقت است این نیست
که اعضاء يك هيكل همه بیک حال و در يك
ويك تاب و توان و يك ثوب و صورت باشند
در عالم خلقت حتی در جمادات از حجر و معدن
تفاوت موجود در نباتات از هر جهت

من حیث لون و طعم و خاصیت و شکل
تفاوت درجات مشهود در حیوانات نیز
علاوه از تنوعات شخصی هر پیکری
دارای اعضاء و جوارح متنوعه و اجزا
و ارکان متفاوته است يك كردار من
علاوه از تفاوت در مخلوقاتش خود
عبارت از صحرا و دریا و تلال
و جبال مختلف الشکل دیده میشود
و در يك فلك جهات متباینه و در ظل
يك شمس کرات مختلفه - و اینهمه
کرات و عوالم محسوسه و حرکات
و موازین مشهوده - نمونه ای از عوالم
غیر محسوسه و کرات و شمس غیر
معدوده ای است که از کثرت بعد در تحت
معلومات و احساسات بشریه در نیایند
ولی آنچه دیده و احساس میشود نمونه
نیست از آنچه مبدء هستی و وجود پس خلقت
از خزانه مبدء هستی و وجود پس خلقت
عمومی و هیئت کلیه و جود هستی خود

شهادت میدهد و اعظم برهان است
براینکه در عالم وجود تفاوت مراتب من
جمیع جهات موجود - و این تفاوت حدود
و تنوع مشهود دارای حکمتی عجیب
و اثر و تمایز غریب است اگر این
تفاوت و تنوع نبودی خورشید جهان
را انکشتی و موثر در اشیا نشدی
خالک تیره ناک تا بناک نیامدی چوب
خشک لذت بخش اذواق نبود گلخن
گلزار نگشتی و هر گلشن حاکی
از فردوس ذوالمن نشدی اینست که از قلم
پیمان یزدان در خصوص تفاوت و تنوع
طبیعی عالم امکان این بیانات مقدسه
صادر که بکلهای حدائق هر چند مختلف
النوع و متفاوت اللون و مختلف الصور
والاشکالند ولی چون از يك اب
نوشند و از يك باد نشو و نما نمایند
و از حرارت و ضیاء يك شمس پرورش
یابند - آن تنوع و اختلاف سبب از دیاد

His Holiness Abdul Baha.

His Holiness, Abdul Baha has left this world on 28th November 1921. His physical life has ended but his spiritual life continues. He lives in our midst in spirit and the Holy Cause for which he worked all throughout his life will continue to advance through the eternal spiritual help, which will surely come. His was a life of servitude. He taught the great lesson of love and unity. He was the greatest expounder of peace and good will. His life is the greatest lesson for humanity. He suffered imprisonment for the upliftment of mankind, the betterment of humanity. He loved all. He was kind to all. He has taught us the lesson of loving our enemies as he loved those that were enmity towards him, and some of them were subdued and over-powered by his intense love for them. Such a divine personality has left us. We all turned our faces towards him, relied upon him, looked to him for guidance and instructions, took shelter in the cave of the Covenant, were cheered through his words and received strength and steadfast-

ness through his counsels. His departure makes our hearts very sad. Life has no charms left for us. The things of the earth cannot attract us towards them. The separation of the beloved is the greatest calamity to the lover. But true love commands us to gather courage and make our feet firm. In the midst of the greatest disasters the Bahais must remain firm and steadfast. Our love for him is to be proved by obeying his commands and teachings, by living according to his instructions, by sacrificing ourselves for the good of humanity, by spreading the Holy Cause and above all by strengthening the bonds of unity among the believers.

The Holy Cause will spread through divine confirmations, humanity will gradually put all the teachings of His Holiness Baha' u'llah in practice, will recognize Him and believe in Him. The Cause of God is independent of all. God works through His Own Power.

I cannot depict the life of His Holiness Abdul Baha. Words fail to describe Him. Each soul understands him according to his own individual capacity. My

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

البشائر

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۱ شلینگ

در امریکا ۱۰۰ يك دالر

جلد ۱ یکم ربیع الثانی سنه ۱۳۴۰ مطابق ۴ ماه دسمبر ۱۹۲۱ ع ۱۰ نمبر

مقصد از تحریر رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که را جم باین مقام اعلی و رتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

قویه قاهره ممکن نه مگر باتحاد احزاب

عالم در امری از امور و یا مذهبی از مذاهب

بشنوید ندای مظلوم را و بصلح اکبر

تمسک نمائید اسباب غریبه عجیبه

در ارض موجود و لکن از افنده و عقول

مستور و ان اسبابی است که قادر است

بر تبدیل هوا و ارض کلاه و سمیت ان سبب

هلاکت سبحان الله امر عجیبی مشاهده

حضرت بهاء الله میفرماید

هر امری از امور اعتدالش محبوب چون

تجاوز نماید سبب ضرر گردد در تمدن

اهل غرب ملاحظه نمائید که سبب

وحشت و اضطراب عالم شده الات

جهنمی به میان آمده و در قتل وجود

شقاوتی موجود که شبهه ان را چشم عالم واذ

ان امم ندیده و نشنیده اصلاح این مفاسد

humble prayer to God is to make us sincere and faithful servants of Abdul-Baha.

N. R. VAKIL.

THE PASSING OF A GREAT LEADER OF MEN.

ABDUL BAHÁ: AN APPRECIATION.

Through the death at Haifa of that great Persian, Abdul Baha Abbas, leader of the Bahai movement, the world has lost one of its foremost religious lights and one of its noblest of men.

From the time he was a young lad until he breathed his last, at the ripe old age of 79 years, he never deviated from the path of consecrated service to "the cause of God" in his work for humanity. In his personality and influence Abdul Baha embodied all that is highest and most striking in both the Christian and Moslem faiths; living a life of pure altruism, he preached and worked for inter-racial and inter-religious unity. Faithful to those supreme ideals laid down by his Holiness Baha 'u'llah 30 years ago, when incarcerated in a Turkish prison, Abdul Baha, with true spiritual genius, gathered round him workers and followers for the promulgation of these teachings wherever his message was heard and his aims known.

It is entirely due to these two inspired souls that the world sees to-day a fusion, as harmonious as it is remarkable composed of members of the three great world faiths: Moslem, Christian, and Jewish, who have adopted the Bahai religion, and social standards, and are forming a world-wide brotherhood movement of untold potentiality for good. Entirely orderly, peaceful, and spiritual in its development, no true Bahai society will fight for its faith nor enter into religious dissensions, or racial quarrels. Baha'Ullah declared he had come to show mankind the way of peace and international unity. All war must cease, and the human race learn the laws of fraternity and mutual co-operation. For the promulgation of progressive ideals, and the destruction of racial or religious hatreds, the great Persian Teacher devoted a long life, bearing persecutions, ignominy, and the confiscation of all personal property when, with his family, he was exiled years ago to Akka in Syria.

Undaunted by suffering, Abdul Baha continued to inculcate the illumined teachings of his father, and his epistles on philosophy, sociology, or private admonitions may be found in almost

every country of the world. His wise, forceful thinking drew a never-ending stream of visitors to little Haifa—men and women desiring his opinions or teaching, and few sincere thinkers left his presence without wishing to become one of his helpers and servers. Work and service in the cause of God meant for him serving his kind, and the promotion of peace and concord among all. Work for others in the unselfish spirit brought man nearer to his Maker than many stereotyped prayers, he declared, as, sweeping aside doctrinal theologies and religious superstitions, he raised his voice in appeal for honour of true religion. Many years before the war Abdul Baha foretold the coming of a world conflagration and warned his hearers against the dangers of patriotic fanaticisms and worldly ambitions of power. The forces of materialism, he considered, had grown to such terrible proportions that unless Christian races turned back again to the spiritual principles for which their Founder died, and sought God knowledge, a great retribution would surely visit their lands.

Some of the Prophets of God had a more extended field of work or a more difficult situation to face at the time than others, but in essence they were mystically

united and taught the same eternal verities and spiritual admonitions. They never denied one another, say the Bahais, but on the contrary confirmed and preached of each other.

When in the presence of Abdul Baha thoughtful enquirers soon realised they were speaking to a man of unique personality, one endowed with a love and wisdom that had in it the divine quality. His unbounded sympathy for all was such that no sorrow or trouble seemed too insignificant for his attention if an appeal reached his ears.

It is no exaggeration to say that countless thousands of Bahais, in Persia, India, America, and other lands, are now mourning his loss as they very light of their lives, for Abdul Baha held sway over a large spiritual community, to whom he ever gave of his highest and best. To each and everyone he typified "the Beloved" sung of by Persian poet-mystics in the past.

The growing influence of the Bahai teachings, and the more recently awakened attention given to them, will be better understood if we examine thoughtfully the enlightened principles that form the practical basis of their belief, also if we reflect on the moral and religious implications embodied in

their laws and precepts. A fast-changing world demands a more international presentation of religious ideals, one that shall be fraternal in character and less smothered by political or racial prejudices. The spirit of the coming age will assuredly make for the greater fusion of the races and will mould a mass consciousness that will tend to unite on certain larger modes of thinking. Religious and patriotic barriers will be further weakened, and civilization will come under the influence of higher ethical ideals than those now prevailing.

The writer is one of many who believe that only through the adoption of such spiritual and social reforms as are outlined in the Bahai works of Baha' Ullah can civilised races hope to evolve a peaceful and contented order of society in the future.

J. STANNARD.

ABDUL BAHÁ.

LEADER OF TIMES OF INDIA.

2nd January 1922.

In more normal times than the present the death of Abdul Baha, which was sorrowfully referred to at the Bahai Conference in Bombay, would have stirred the feelings of many who, without belonging to the Bahai brotherhood, sympathise

with its tenets and admire the life work of those who founded it. As it is we have learned almost by chance of this great religious leader's death, but that fact need not prevent us from turning aside from politics and the turmoil of current events to consider what this man did and what he aimed at. Most of our readers have, we imagine, some knowledge of the Bahai movement and of how it has grown from the teaching of Mirza Ali Mahomed, the Bab or "door," who in the early part of the 19th century aroused the fury of orthodox Islam by proclaiming himself as a divine messenger sent to warn the world of the coming of the promised Mahdi foretold by the Prophets. He was shot at Tabriz in 1850 and later buried on Mt. Carmel. His followers went undaunted to a martyr's death, and a Persian nobleman, Mirza Husain Ali Nuri—later known as Baha U'llah or the Glory of God—appeared to give fresh life and a new designation to the movement which aimed at the union of the religions of the world and the abolition of all warfare and discord. As an exile in Acre this successor of the Bab compiled those spiritual treatises which were to guide his followers and delivered teaching which spread his fame throughout the world. He died in 1892 after appointing his son Abdul Baha to

carry the Bahai teaching to the West and to America.

The behest was obeyed. Abdul Baha visited England, gave the blessing in an English Church and preached in the City Temple, and on the Continent and in the United States proclaimed the message of universal peace and brotherhood, offering spiritual unity as the greatest human ideal to be attained by using economic and political factors merely as means to that end. Many travellers have written accounts of the patriarchal dignity of Abdul Baha and of the manner in which inquirers flocked to him at Haifa or Acre, and the religion of which he was the recognised head and which claimed thousands of adherents in Persia and other countries has been the subject of learned works by many writers. At his funeral last month on Mt. Carmel, which was attended by the British Governor of Jerusalem, many nations paid a last tribute to the man whom all had honoured and respected. It is not for us now to judge whether the purity, the mysticism, and the exalted ideals of Bahaism will continue unchanged after the loss of the great leader, or to speculate on whether Bahaism will some day become a force in the world as great as or greater than Christianity or Islam. But we would pay a tribute to the

memory of a man who was a great teacher and a great missionary, who wielded a vast influence for good, and who, if he was destined to see many of his ideals seemingly shattered in the world war, remained true to his convictions and to his belief in the possibility of a reign of peace and love and who far more effectively than Tolstoy showed the West that religion is a vital force that can never be disregarded.

THE ALL-INDIA SECOND BAHAI CONVENTION AT BOMBAY.

This convention of the Bahais of India was held for the second time also at Bombay on the 29th, 30th and 31st of December 1921. Delegates from Burma, Madras, Surat, Poona and Karachi and from Persia attended it, and messages wishing success were received from Panjab, and North West Provinces. Its morning sessions were held in the Bahai Hall, Forbes Street to concert measures for the spread of the cause in India, while lectures were delivered in the Sir Cowasji Jehangir Hall, Museum on the evening of the three days amidst a large gathering of ladies and gentlemen of all denominations and faiths.

The morning sessions began under the distinguished presidency of Mr. F. Banan of Shiraz, Persia.

The convention met this year under most trying circumstances and amidst the greatest sorrow that can befall the Bahais, when the hearts of all the Bahais of the world were bruised by the passing away of their great Master, Abdul Baha, on the 28th of November last. When the first resolution to submit a letter of condolence to the Holy Sister of the Master at Akka (Acre), Palestine, was passed, the hearts of all the believers were so unnerved that, for fifteen minutes sobbings were heard till they ended in soft moans and sighs. One was reminded of those days and condition of the few fishermen of Gallilee, who stood, with their hearts rent asunder, after the crucifixion of their beloved Master, Jesus of Nazareth. Indeed those who have read the life of the master from the pen of Mr. Myron Phelps, a non Bahai and from the pen of the numerous Americans, English, Germans, Frenchmen, who had the privilege of sitting at His Feet, know that from start, though not to finish, yet to a very late period of His Life, the life of the great Master was one of crucifixion.

Breaking the deep silence and lull, the president, in melting tones,

told them that the great Master was watching over them and blessing His conference, even as He blessed it when on earth, that however great the rending of their hearts, they must consecrate their lives for service to the cause and carry His message to the remotest corner of India and assured them, the Indian Bahais, of help from the Bahais of Persia who yearned to go and work amidst Indian Bahais, a statement which was reiterated by Professor M. R. Shirazi of Karachi. Resolutions were passed for the sending of four Bahai missionaries, who must be travelling in India for the whole of the year. In passing the resolution Mr. Shirazi said that upwards of four million men have heard of the cause and they only needed Bahai teachers to confirm them and that by so doing they would bring about a unity between men of various religions and languages. It was urged that every Bahai should educate his daughters and sons in higher arts and sciences and if not able, to inform the executive Committee of the convention who would arrange for their education out of voluntary subscriptions.

On the 30th December a constitution was framed for convening the convention and its objects were clearly defined.

On the 31st December the following resolutions were unanimously passed:—

To start a Bahai Sunday School to teach Bahai lessons to children with a view to prepare them to work for the cause of international and inter-racial amity and concord.

To propose to all the Bahais in the world to hold a world convention.

To improve the Bahai News and to raise its annual subscription from Rs. 3 to 5.

A committee was appointed to collect the Bahai Central Fund of the following brothers and sisters.

- (1) Mr. Isphandiar Byram. (2) Mrs. Dowlat Iran. (3) Mrs. Dowlat Jamshed. (4) Mr. Suroosh Shariar (5) Mr. Merwan Khosrove (6) Mr. Khodadad Shavir. (7) Janabe Haji Ali. (8) Mr. Rustom Irani. (9) Mr. Rustom Baman Kermani. (10) Mr. Rustom Meharban Baman (11) Mrs. Govar Khodadad. (12) Mrs. Piroja Ardeshir.

An executive committee of the following gentlemen was appointed to carry out the resolutions of the

Convention aided by the Bahai Central fund.

Prof. M. R. Shirazee.	President.
Mr. Jamsheed Khodadad.	Vice-President.
Mr. Merwan Khosrove and Mr. Asphandiar Bakhtyar.	Joint Secretaries
Mr. Haji Ahmad.	Treasurer.
Mr. N. R. Vakil.	Auditor.
Mr. Mirza Mahmood.	
Aga Sayad Mustaffa Romi	
Mr. Mirza Abdul Hussain Tabessi.	

The office of the Convention will be in Karachi for one year. The next Bahai Convention will be held in Karachi during the Christmas of 1922.

THE LECTURES.

On the 29th evening, two lectures were delivered under the presidency of Mr. A.L. Covernton, Principal of the Elphinstone College, one by Mr. M. R. Shirazi on the Bahai Movement and another by Mr. A. Rangaswami Ayar of Madras on the "Fundamental Unity of all religions."

In his opening speech Mr. Covernton, expressing his great pleasure in presiding over this conference, said that, while Mr. Shirazi was his student, he knew him warmly advocating the cause of Bahaism and he also used to invite him to a friendly discussion on this movement, and being thus acquainted with this movement, its principles and teachings, he

could tell them that the movement could produce nothing but good to the world.

Professor Shirazi then delivered the first lecture on 'the Bahai Movement.' He traced the history of mankind from the primitive stages down to the modern times. He vividly depicted to us that at one stage of mankind, the hand of man was against his brother and how from the instinct to preserve intact all the members of family grew out of it, though quarrels with another family were being waged side by side with that instinct, how a clan, the mingling of same families, grew out of it, though quarrels with other clans were not uncommon, how tribes grew out of many clans, though tribal wars were frequent, how therefrom the feeling of nationality was aroused, though wars were now and then waged and that the time has now come for the whole of humanity to feel as one, that this could only be done by removing the root cause of the malady from which humanity has been suffering, that, if they probed the disease they would find selfishness, rather self, which appeared in various shapes with various names, such as personal spites, social distinctions, national and racial prejudices, that the cure therefore lay only in the removal of this

self in whatever form it may be found *i. e.*, in doing away with *hatred* in any form and that Bahaiism tells us that all kinds of hatred, clamish, tribal, national and religions should be done away with. Another teaching the movement inculcated to us is the adoption of one universal language, as languages prevented men from knowing one another. He said that "Esperanto" which is the language which many are learning, has the possibility of being the universal language. Above all the unity of all religions inculcated by the Bahai movement is calculated to cement nations. He explained the teachings of Baha'o'llah on all these subjects and asked the audience to ponder deep on them and try to do good to mankind.

Mr. A. Rangaswami Ayar of Madras then delivered his lecture on the "Fundamental Unity of all religions." The lecturer began with a quotation from the poet singer Rabindranath Tagore where the poet calls the peoples of the world to unite. He said that though this call for unity was raised by all the prophets and in all the revelations, by Moses, Jesus, Mahommed, Zoroaster and Buddha, in the Vedas, in the old testament, in the new testament, in the Koran, Zendavesta and in the Koran, their followers have, either wantonly

or unconsciously, misunderstood this call for unity and that each wanted to establish a peculiar kind of unity by thrusting into unwilling mouths, his own pill which he thought would cure humanity. The follower of each religion wanted to create a unity by calling all people into his own faith by destroying his brother systems, and when his brother refused, wars arose. The crusades, the Jehads, the inquisitions and other kinds of persecution were the outcome of this. And instead of concord and union that their prophets wanted to establish, their followers created discord and disunion. The real unity lay in the recognition of the common factors which underlie all faiths, in the recognition of the naturalness of all systems of faith and which would have the grandeur, beauty, and truth of all world prophets. Even if there be not one, he said, he would like to found one, but he said that, unless God founded such a one, all human attempts to found one would fail. He cited from history the attempts of Mazdak, in the days of King Kobad, of the Jew Sad Dewlah; of Arghoon Khan, the mongol in Persia; of Alaud-din Kilji in India, who wanted to found universal religions. Conditions proved favourable to their desires, and the civil and military

leaders submitted to their opinions and plans. But history also tells us of their miserable failure. Many systems had been founded but they all failed, but systems founded on divine authority, founded by prophets have prevailed. Even when these prophets said that they were weak beings, and no one would hear their words, prevailed, "And Moses said unto God, who am I that I should go unto Pharaoh. Behold they will not believe me nor hearken unto my voice for they will say the Lord hath not sent thee. "But God said" I will be with thy mouth and teach thee what thou shalt say." This divine power was opposed not only by the then mighty Kings but also by the then religionists, who were in the habit of stoning prophets to death. And Moses' word prevailed. Again when Jesus, the humble son of a carpenter, appeared on earth with the message. "The words that I speak unto you, they are spirit and they are life. They are of my Father, who sent me," the then mighty philosophers, the then mighty Kings opposed. Jesus' word prevailed. Again when God commanded Moham-mad to deliver the message "God for all, he trembled and ran trembling and quaking with

fear fell at the lap of his beloved wife Khadija. And when he awoke he still said trembling "What can I say? How can I say? Who would believe me." But she was his first believer. His own people the quraishis alongwith others opposed. But God's word prevailed. Little man cannot by the power of his intellect find one. Even these revelations "which were given to men according to the measure of their minds" required divine origin and divine blessing to stand the test of time and how can a religion which would bring about a union of all religions be established by men. A world religion, a religion which would be inclusive of all other religions, which would not destroy other religions which stand the test of time and which would expand throughout the world, would only be founded by God.

And who is to found such a universal religion? One about whom the world prophets have prophesied of the advent of one who would be the builder of a universal temple of God.

And Baha'ollah the mighty manifestation of God has built such a church. And there are Bahais who are Christians, Moslems, Zoroastrians and Jews all loving each other and if you

read the prophesis of old testament, new testament, the Koran of Zoroaster and of the Bab, you would find that such a one was prophesied in an hour of the clock of time, from certain places on earth, at a time when sciences and knowledge would prevail.

You would also see that in less than a decade the faith has penetrated the dearts of many nations, of men of various religions and all are living together. Bahaism is thus the unification of all faith. In Bahaism one would find no superstitious beliefs, no unscientific theories, no cock and bull staries, no fabulous accounts. Bahaism is divinely revealed as the crown of all faiths and as the cause foretold by all the prophets.

The second day's lectures were delivered under the presidentship of Mr. V. G. Bhandarkar. The President in his opening speech said that Providence had sent down his agency to unite all of them in one religion and that the differences were all accidental and that men required some courage in putting away differences and in taking hold of common principles which they were sure to find in Mr. N. R. Vakil's lecture on the Twelve Bhasic principles of Bahaism.

Mr. Vakil dwelt clearly on the possibility and the necessity of a universal religion. They were in an era when huge attempts are being made to do away with the wars. It seemed to him that the adoption of the teachings of Bahaism, which are based on twelve principles would solve all world problems, religions, economic, social and educational. He said that the solution of all these problems were foretold 60 years ago. It was not from England or France or India or any other civilized country that the solution of mighty world problems were proposed but from Persia; To speak from that country about the equality of man and woman, about the education of these alike, about a union of religions which would not destroy other religions but would be inclusive of them all, and again to speak of a universal language and of a universal peace surpasses all understanding. He wanted the audience to ponder over this aspect deeply. He then dwelt at great length on the twelve basic principles of Bahaism, and said that these were not utopian schemes but solid principles to work upon. As regards the establishment of a world parliament, he said, that it depended on the working out of these principles which alone would bring about a compact between all the nations of the world.

Mr. Syed Mustafa in his lecture in Urdu on "the oneness of mankind" said that God created all mankind as one, that God created earth and men named countries, that God created speech and men the languages, and that God implanted religion in their souls and that men invented dogmas and that, by doing away with the accretions oneness will become a thing already established.

Mr. Rangaswami then spoke on the unity of "the east and west through the Bahai teachings." Criticizing the couplet, "East is east and West is west and never the twain shall meet" he said that there never was an absolute west or an absolute east in a spherical world, that, in the past, the world was a high road for peoples, who were then neither Asians nor Europeans, that their conquest was for mingling and never for exploitation, that racial and other prejudices were only of recent growth; and that Bahaism wanted to restore to man this lost unity. He said that it was significant that this unity travelled in telegraphic speed from the east to west in the words "What has God wrought," in the year 1844 when the Divine herald of this movement proclaimed himself as the Bab, (gate) of "One whom God shall manifest" (Baha' Ullah) and when Abdul Baha, the

builder of unity, was born. He said that, in America, the Bahais alone whether they are Whites or the coloured were mingled as one.

The third day's meeting of the second All-India Bahai Convention, was presided over by Diwan Bahadur G. S. Rao, M.A., L.L.B., The President said the mission of Abdul Baha had been to remove prejudice and to respect light from whatsoever lamp it was burning.

Professor Shirazi then delivered an interesting lecture. He said, "Abdul Baha is the product of all the philosophies, teachings and spirits of all the ages past." Born in the year 1844, Abdul Baha from the age of nine had been an exile, and finally a prisoner in the Turkish fortress of Acre in Palestine. For full forty years he has been a servant of humanity, though a prisoner. His teachings went out of the prison walls and established circles of Bahais throughout every country of the world in Berlin, Paris, London, New York, Chicago, Teheran, Calcutta, Rangoon, Tokio, Baghdad and Shanghai. Bahai spiritual centres were established even in small towns. In the year 1908 by the change of the Turkish Govern-

ment, Sultan Abdul Hamid, who had imprisoned him, entered prison and Abdul Baha was released. When asked by 'press representatives of his experiences in prison, he declared, "Freedom is a condition. I was in prison, yet free, real freedom is in being free from the fetters of the self. In the year 1911, he made a trip to England and France, and for the first time in his life he stood before public audiences and lectured in Christian churches and modern societies and offered solutions of philosophic and economic problems of the day. He next made a very extensive trip throughout the United States and Canada, where his followers most abound and like a bird accustomed to his old nest returned to Haiffa, and lived there till 28th, November, 1921, when at the advanced age of 78 he passed away.

During all these years Abdul Baha's life had been one of the busiest. Bahais visited him from all parts of the world, and various other people sought his advice on other matters." Abdul Baha was married and has left behind four daughters, all of whom are married.

اوماترى المحرم الشريف يكاد من
وكذا الجبال الشامخات تدكدكت
اد الطير في اوكارها تراحت
اسفى على يد رمنير مشرق
اسفى على جمر تلاطم موجبه
يا عين جودى لا تضنى بالبكا
اسفا وهل يجدى الحزين بكاءه
يا دهر انك خائن ومخاتل
يا قبر كيف الفنه واخذته
قد كان "ذوالعينين" كهفا للورى
مامات من اجمي شريعة جدّه
الله اكبر انّها المصيبة
لما اراد الله نفيل فقيدا
امر العليم بان يعظم قدره
شكرا لاله وبات قائم ليلة
لهفى على (العباس) وهو مدح
ملقى على وجه التراب تظنه
يا غافل ان الحياة ضئيلة
واعلم بان الله بالغ امره

صلى الاله على النبي و
(والله ابهى) في الجمال وانورا

(صادق المصري الايراني)

در روزنامه السلام جيفار دسمبر ١٩٢١ عيسوي

النبي محمد عباس

تابين المستسلمون بوزا جلو وقد ارتجله بالفرنسية
وهذه ترجمته الحرفية قال

ان في هذا العصر الذي انتشر فيه الخود وعمر
الايمان الاباهوحي مختبر عصر انتشرت فيه
المادية المطلقة لمن المعجزات ان يوجد فيلسوف
باسط الجناح نظير الماذون عليه عبد البهاء
عباس الذي يتكلم الى القلوب والعواطف ويثير
النفس بتعاليمه ومبادئه المعروفة بانها اساس
حسن لكل ديانة وقد عرفت ببيانها محادثة مع
بلغاء العصر المتعصبين لمبادئه كيف يقنعهم اما
حياته كانت مثالا لحيال الفداة وتفضل نفع وسعادة
الغير على نفسه الخاص مما اعاد امام نواظرنا عهد
ارسطوطاليس دسقاط ولذا فانا العلما الذين كانوا
اليه مقربين سعداء لانهم قرأوا فيه صفحة كبيرة من
الفلسفة الدينية والاجتماعية بالبلغ معانيها

انه منذ ارسطوطاليس الى اليوم وكان الفلاسفة
الدين اتخذوا على عاتقهم تعم مفضل البشرية بتعصبون
لمبادئهم ويتمسكون بكل خير يعتنقونه مرتكزا على

فلسفتهم الخصوصية

اما هنا فلا حقد ولا تعصب لاهوى لان
الجميع اخوة ان هنا وجدت الانسانية حامي حماها
العظيم الجامع لاحسن المبادئ الموجودة في كل ديانة
ويعلمها وكانا عليها متفقون

وعليه فان انبياء اليهود والمسيحيين والاسلام
الذين طلبوا هذا الاخاء يمدون ايديهم اليوم مصافحين
هذه المبادئ الشريفة مبادئ النبي عباس
ان فلسفة عباس بسيطة سهلة ولكنها كبيرة
شاملة، تنطبق على الطبائع البشر وتكاد تفقد
مجالستها الادهام والتعصبات تقولون ايضا ان
فلسفة غير شخصية لانه بناها على اغلاط الغير

فكثيرا ما تظهر لنا المسائل لبسطة باحث المظاهر
اذ عرفت الاتيان بها في وقتها كما ان الافكار التي
وجدت لغاية شريفة ولو كانت لا يمينتها لها ولكن
يجب ان تعطى حقها من الاحكام والاساطير

لكن فلسفته مبتكرة طاهرة وفي عصرنا هذا
الذي يداهمه كل ما همة منطقي عقلي واجمع الى ما
اكتشفه العلم ونما عن ارتياح عقنا الى الاكتشافات
والاختراعات والعلوم على اختلافها فالقلوب تشتهي
السلام المعزى

فعباس ووالده من قبله قد احتما على عاتقهم ما هذا
المهمة الجليلة

وهذه المناسبة نقول ان عاملين كانا
دائما الفرقان بين الشرق والغرب فبينما نرى
الغرب اليه كشف اسرار البيعة وعلان المحبات
او اتمام العلم بما يصل اليه من العلوم والاكتشافات
تولى الشرق مهبط الانبياء العظام والمشتغلين بالمتن
بديانات تروج وتمتد وملاء القلوب النفوس

تحت سماء زرقاء رائقة الاديم لانهايتها لها
فالشرق والغرب اذا يباريان الاول تصرف
بديانته والثاني يتفوق باختراعاته واكتشافاته
وكذا الحالين ضروري لحياتنا الاجتماعية

عباس مات في جيفار في فلسطين الارض
القدسية التي ظهر فيها الانبياء منذ اجيل، وقد
مات اليوم في الراحلة دودها من جل يده
ونحن لسنا الوحيدين الذين نبكى الفقيد

مفتخرين به بل ان هنالك في اوربا واميركا وفي
كل العالم المتعطف الى مثل البادئ السامية العتمة
الى الاخرة، يكون عباس

مات عباس بعد ان لاقى الامرين في عكا
باستيل تركيا وكانت له سجنامدة لا تقل من العشر
سنوات وبعد ادعامة العباسيين شهدت ايضا
سجنه وسجن والده، اما بلاد القربس المهدي القديم للفلسفة
العذبة الالهية فقد نبذت اولادها

الانرى في هذه الامور حكمة ربانية
تختص بها الاراضى المقدسة التي كانت وسكون
دوما منبع الافكار السامية

فالذي ترك بعده ماضى فخرو مجد لم يمت الذي
كتب وعلم وشمل هذه المبادئ الشريفة قد
اعلى مقام عشيرته بين الامم وانتقل الى
السعادة المكللة بالخلود
سلمون بوزا جلو

الفقيه العظيم

روزنامه اسلام

جيفار دسمبر ١٩٢١

نائب فقيه الامة والوطن صاحب لفظة وريث لثناء المرحوم عباس افندي عبد البها تعهد الله برضوانه واسكنه نعيم جنة
خطب المله الفواد تفترا
خطبها الاسلام عند وقوعه
والسمع من كل العيون لقد جرى
لبست عليها احداها امر القري

خطبه في بلاد الغرب كانت باللغة العربية وهو
يحترم جميع الاديان لكنه كان يفتخر بان ولد مسلما
وانه شغف بمبادئ الدين الاسلامي وله وقفات
تاريخية في اوتة واميركة مدافعا بها عن الاسلام
ومبتينا فضائل النبي محمد صلى الله عليه وسلم
اما مبادئه التي كان يقول عنها انها مبادئ
والده فتنحصر فيما يأتي :-

(١) ان جميع الاديان انت لاسعاد البشر و لا خفا
بالغاية فيجب على البشر ان يحترم كل منهم دين اخيه
ابن الدين

(٢) يجب ان يسود السلام بين الامم وتمنع الحروب
(٣) تاسيس محكمة كبرى دولية لحل الخلاف
الذي يحدث بين الامم والشعوب المختلفة

(١٧) وحدة البشر ومساواتهم فلا فرق بين
غريبهم وشرقيهم ابيضهم واسودهم

(٥) بما ان المرأة عضو من اعضاء البشرية
فلها الحق بالمساواة التي تفرضها وحدة البشر
فيجب تعليمها

(٦) اذا امكن اتخاذ لغة عامة للتفاهم في سبيل
تأمين الوحدة البشرية المطلوبة
وله مبادئ اخرى تخص الامور الاخروية

والديوية واليوم تلامذته والذين قد اعتنقوا
مبادئه يعدّون بالملايين وهم ينتمون إلى أم
واديان مختلفة في خمسة أقطار العالم

(در روزنامه اللطائف المصوره، در مصره دسمبر ۱۹۲۱ عیسوی)

وَفَاةُ الزَّعِيمِ الْكَبِيرِ الْمَعْفُورِ ۞

السَّيِّدُ عَمْرُ بْنُ لَهْمَانٍ

طيرت الينا الانباء خبر وفاة الزعيم المجليل
السيد عباس فندى البهاى فى حيفا فى اخر الشهر
الماضى فقد العالم رئيسا عظيما وعالما كبيرا
طار صيته فى الافاق واشتهر فضله فى العالمين
ولقد جاءنا احد اصدقائنا من الذين عرفوا
الفقيه شخصيا بلوعة من سيرته الصالحة نقطف
منها بصر ما ياتى

”عرفت الفقيد العظيم لاني من عكاء وقد
تشرفت بصداقته وهو الملقب بعبد البهاء تقي
زهراء الخمسين عاما في عكاء وكان المرحوم والده
بهاء الله زعيم البابية بعد زعيمها الاول الباب
اما السيد عباس فكان ينشر تعاليم مذهبه فذاع
فضله وعرفانه في جميع اقطار العالم وكثر اتباعه
رقيقه داردا

ومريده وكان صاحب نبوغ واقتدار عجيب ذكاء
نادر المثل ، وكان بعض الخصوم قد الصقوا باباية
امورا غير حقيقية فتولى رحمه الله تكذيبها واطها
تعاليم مذهب للعالم وادلى بحجج عقلية مظهرا
مواهب سامية وبعد نظر ووقرة يقين وصدق
فراسته في الامور وراى ان لا ينشر تعاليم مذهب
في البلاد التي توطنها ولا سيما في عهد الحكومة
التركية الماضية ولكن معاملته للناس وكرم
اخلاقه وبره وتقواه وفتح ابواب منزله لكل
قاصد وزائر وسموا قوله وشرف اعماله واعاثنه
البائسين واعاثنه المعوزين وجبره خاطر الكبير
واقالة عثرات البيوت الرفيعة كل هذه جعلت
الناس يتبعونه ويحترمونه ويحلمون قدره - وقد
ظل خمسين سنة مثال الصلاح والهداية ولا سيما
في سنوات الحرب اذ كان يوزع بيديه الاعانات
على الفقراء والمنكوبين الذين اناخ عليهم الدهر
شمسون سنة قضاها مثالا للطف والكمال
والنقوى فطارت شهرته في الافاق وعظمت
منزلته عند جميع الناس ولا سيما بعد ما ثبت
وزاع من انه ارصد جميع ما رزقه الله ماديا

ومعنويًا الخدمة العالم الانساني - ولقد
 هام رحمه الله بهذا العالم الانساني فوقف
 حياته له ونثر تأليفه وخصص جميع مباحثه
 وخطبه ورسائله للدعوة الصالحة فتأثلا
 انه اذا لم تسد المحبة والرحمة والشفقة
 قلوب البشر فان العالم سينكب بالبلاء
 الداهم وكانت دعوته تقع على اذان صاغية
 وقلوب واعية فكثرا المعجبون به والمحبذون
 له ولا سيما في الولايات المتحدة حيث العلم
 ونور الحقيقة والحرية بين الناس ولقد اتست
 امام الفقيه الامال العظيمة لرفع ويلات
 الحرب فدارت بينه وبين اقطاب العلماء
 والسياسة والقابضين على ازمته الامور
 مراسلات ذات قيمة عالية وكانت اخرها
 رسالة ارسلها الى جمعية الامم وقد ترجمت
 الى اكثر اللغات الحية وقد اكرمته الحكومة
 البريطانية بعد احتلال فلسطين واهدت
 اليه نشانا من نياشينها مع لقب سروكان
 رجالها يجلون قدره ويحترمون مقامه رحمه الله
 تعد ادحسانه واجزل له الثواب

وفدى قبورا لصالحين دماء
ونذ ود عن هذا الضريح ومن به
والعهد ود بيننا و ولاء

(وروزنامه السلام ٢٨ نوبمبر ١٣٥٤ ٢٩ ربيع الثاني ١٣٥٤ هـ)

سبحان الله العظيم

هو الموت ما عن فجد متنكب

ولامنه مهسا ارجاء المرء مهرب

ليسا وررب التاج طاول عرشه

دى النجم لا يخشى ولا يتهيب

ما كاد يتلج فجرها النهار ويعود النار الى

اعمالهم اليومية حتى صود موا نباء سري في

المدينة كسرعة البرق نزل على القلوب

نزول الساعة ؟ فاخذوا بيها مسون بافدة

كلمية وقلوب كثيرة بوفاة صاحب الساحة

والفضيلة المرحوم صاحب لشرعية البهائية

السريع عبد البهاء عباس

هو ابن ميرزا حسين على الملقب ببهاء الله

مؤسس الديانة البهائية هاجرو من ايران مع

والده مضطهدا من اجل تعاليمه الحرة فلجأ

الى بغداد حيث كان لعصدا الامين لوالده في سن

الشرعية البهائية وادارة شؤونها السياسية ثم
وافق اياه في المنفى في ادرنة ثم عكا اخيرا وبقي
معتقلا فيها حتى اعلان الدستور

ويرجع الفضل الاعظم بانتشار هذه الديانة

اليه من حيث التدبير وسعة الاطلاع وعلو الهمة

وهو كما تعتقد جماعته الروحانية انه لم يتاثر

مطلقا بالحوادث الدنيوية

كان اسكنه الله الجنان ربيع القامة وقوى

الطلعة براق العينين سريع الخاطر علامة

بالاديان والتاريخ شرقي المبدأ اجتماعيا

خرج مجردا عن الغايات الفسادية والتجربات

السياسية لين الجانب يقابل الاساءة بالحنى

وبالاختصار كان في نيته وتعاليمه مصححا لآرائهم

بفضل المعالم من جلالته الملك لقب سرونشان

على اشران ولكن نفسه العالية كانت اسى

من التلذذ بالالقاب والنياشين فقد من ذاته

لخدمة البشرية وترك تعاليمه ومبداه فوسا

يسترشد به الانسان لسبل الحق والاستقامة

وسأق في اعدد المقبل على شرح فلسفته

ومذهبه وستشيع جنازته غدا الساعة التاسعة

صباحا

تغمده الله بالرحمة والرضوان وفتح له فسيح
الجنان وامطر على جدته شأبيب الرحمة والغفران
والهم اله طأفت جميل الاذاء وجزيل السلوان

— — — — —

الروزنامه العراق بغداد ٢ ربيع الثاني ١٣٥٤ هـ

الناطقة الشرقى

عباس افندى البهائى

ولد في طهران في ٢٣ مايس سنة ١٨٢٢

وقد نفقه الحكومة الايرانية مع والده بهاء الدين

زعيم البهائية الاعظم الى بغداد في عام ١٨٥٢

وقد درس في بغداد كتاب شذوذ الذهب على

الرحوم الشيخ داود مع ولده السيد محمد شينخ

داود مع ولده السيد محمد الشينخ داود مشتركا

وحضر ايضا مجلس درس عبد السلام افندى الشوا

وفي عام ١٨٦٢ نقلته الحكومة والديه الى لاسان

ومن هنا الى ادرنة وفي عام ١٨٦٨ نفقه الى قلعة

عكة وقد توفي والده في شهر ايار سنة ١٨٩٢

فانتقلت الزعامة اليه

وقد بقي منفيا في عكة الى اعلان الدستور

فاطلقت له حرية وبعد عام سافر الى مصر وسويسرا

ثم فرنسا وانكلترا والمانية وقد استقبل استقبال

باهرا اينما حل واكرم مثواه وزاره اعظم رجال
الغرب وفلاسفته وكان الجميع محبين بمواهب هذا
الناطقة الشرقى وبعد ان طاف اممات المدن
الغربية مدة عام عاد الى مصر وكانت الجرائد
المصرية وفي مقدمتها جريدة المؤيد تناهض فكرته
وتنتقده انتقادا امرا ولكن لما قابله الشيخ على
يوسف اعتذر عما كتبه وبين ان عباس افندى
حرى بكل احترام وتقدير ولا بدع فانه كان مقنعا
كل من يقابله وكان او صدقا وهذه صفة
ضرورية للذين يهتمون بشئ مبادئهم وادائهم ولما
عاد الى عكة كان اتباعه الكثيرون في اميركة
يطلبون منه ان يزور بلادهم ولكن ضعف
جسمه كان حائلا دون ذلك حتى عام ١٩١٢ حين
سخت له الفرصة لكي يزور العالم الجديد فوصل
اميركة في ٢٥ اذار من العام المذكور وقد استقبل
استقبالا عظيما وهنا القى خطبا كثيرة كان يجتمع
الاف من الاميركيين لاستماعها وكثير منهم لم يتمكنوا
من ان يجيدوا وهم موقفا لاستماع خطبه وقد فتح
اليهود والمسيحيون معا بدعهم له ليخطب بها وكان
يجس العربي والفارسي والتركية لكنه كان
يأس العونية اكثر من سواها لهذا نجد ان اكثر

شمال ودرجرات ملال افتاد اگر چه محبوب آفاق دوران ميثاق
را بيايان رسانيد ولي آثار قدرت خود را در عالم امکان جاودان
نمود ارکان سعادت بشری را اتقان نمود و فلك خراج جهان را
را سکان را بنمود انعام سرگردان اديان را شبان مهربان شد
وكل را در ظل شجرة مبارک جای داد چون غيث اطل کشت زار
وجود موجود را طراوت بخشود بلی در عصری که شرقيان از موسم
طنون وادام در سكرات آفات خویش ناتوان بودند و غرمان
چون صحرانان میسر و سامان در سحان تا کمانی را بایران انکار و آفتاب
خود ویران بازند و چنان قتی ایا دی قدرش رایت صلح و سلام و قطب
امکان بتوار ساخت و نوشداروی فلاح و نجات بکمال عالم عنایت
فرمود و شرف و حدیث نوع را صلاهی عالم داد و اجبت قدرته عظمت الاله
افسوس که قسمتی از ایرانیان هنوز در زوایای خود غنوده اند و از گل
غفلت ویران نموده اند غنای شرق از گلزار ایند آثار ایران را غنای
فرمود شهرت یونان شرق را بخار و باختر و عالمی را در ظل قباب عظمت خود
مسکن داد و سائرینش سماعه و درخشان نگار و خوشواران بشر را سحر
هر چه خفاشان جند را از شمع شمس نصف النهار استنای و بلند
ولی امید که از جذبات مقناطیس عظمی کل مرکز سعادت مجذب گردند
(نقل از روزنامه کرل)

عبد البهاء عباس

نالت ليلة ٢٤-٢٨ من شهر و فبرلستر ١٩٢١
شرف شهرة عظيمة فيمخطها التاريخ ذكر اخالدا
و يحتمل بها الناس بالوقار والاحترام كيف لا وفيها
انقل عبد البهاء عباس من دار القضاء الى دار الخلود
نحن لا نبحث في مذهب الرجل الديني لاننا مع
الاسف لم نطلع عليه ولكننا كنا دائما ننظر اليه
كمصلح عظيم ونجد في صفاته ومعاملاته ومقابلاته

من الامور الطبيعية ان تعاليم كبار المصلحين
التي ينشرها اصحابها بطرق سليمة ولا يتبعوها
بالقوة تتخذ سيرا طبيعيا بطيئا ولا يتسع نطاق
انتشارها وشهرة اصحابها بسرعة ولكن على رغم ذلك
فعبد البهاء عباس اتسعت شهرته في الافاق وتبعه
عدد كبير من شعوب مختلفة متفاوتة في درجت
العلم والمدينة مما يمكن ان يتخذ دليلا على موافقة
تعاليمه الطيبة للشرائع المعقولة ومما يبعث
على الاعتقاد ان شهرة الرجل تنشر انتشارا
عظيما بعد انتقاله اذا لفت من تلاميذه رجالا
كبارا يعلمون على نشر دعوته وبث تعاليمه باخلاص

فالعالم غالبا لا يشعر بفضل اعظم رجاله الا بعد
انتقالهم

المقام مهما اتسع يضيق والقلم مهما جرى يعجز
عن بيان فضل هذا العظيم الراحل ولذلك نترك
بيان تاريخه وامر البحث في فلسفة تعاليمه لذوى
الوقوف والاختصاص من اصحاب المجالات وخصوصا
اتباعه منهم وهم بلا ريب في اوربا واميركا كثيرون
ونقتصر على ذكر ابيات من قصيدة قالها السيد
البتاني ونعتد دلا فاضل الذين تفضلوا بتأبينه
عن نشر شئ من تأبينهم لانهم لم تصلنا على انه لاريب
ان ما قيل فيه يجمع في كتاب على حدة
ومما قال السيد رديع البستاني

لك في النفوس وفي العقول بقاء

فالموت عندك والحياة سواء
والمرء مثلك شيمة وبجبة

ومزية ما رامهن فنا
ولوان حيا لا يموت بيومه

مامات ادمنا ولا حواء
والعمر بين اثنين من مهد الى

لحد فذا الف وهذا الياء

تقضى وقد يكون من جنح وفي
تلك القلوب تعلقة ورجاء
ولئن تكن عبد البهاء بعينهم
فبعينهم ايضا ابوك بهاء
ضمتهم عكاء بهجتها وقد
فتحت لقتبك صدرها حيفا
عباس يا عبد البهاء بن البهاء
مات الرجال وعاشت الاسماء
اشرقت في غرب فلاح صباحه
والشرق شرقك والقباح مساء
اتراهم ببعيد نورك ابصرو
ك ونحن يبهنا السنا الوضاء
عباس يا عبد البهاء بن البهاء
كن ما يشاء الله لا ماشاؤا
قدمت في ارض مباركة بها
عاش المسيح ومريم العذراء
ارض اناها في سراه محمد
ارض نقتد سها لنا وطنا وان
جارت ففيها جنة وسماء
نحى حماها الاتهان قبورها

يرى ان ديانة الاسلاف مبنية على التقليد الكرم
فرضه ان يفحصها وان لا يتلقاها قضية مسلمة
من غير اختبار اذا الواجب عليه الاحترم المشهور
لانه المشهور والانه المجمع عليه لدى القوم بل
يجب عليه ان يتحرى الحقيقة حتى يفوز بالوصول
عليها.

(٣) اساس الاديان واحد

الاساس الذي وضع لعموم الاديان العامة
التي يرتكز عليها سفر الرحمن حقيقة واحدة والواحد
لا يتعدد ولكن نرى من الاسف بعض النقوش و
التقليد قد دخلت فيها وبدخلها وجدت
التفريق والانقسام بين الاديان فهي عوامل لتفريق
شملها فاجتوا عن الحقيقة تلفوها ظاهرة للعيان
بارزة لكل من كان فالدين واحد الا اديان متفرقة
(٢) الدين سبب اللفة بين البشر
جميع الاديان هي اسطع الانوار الالهية وهي امثال
الحى لبقاء النوع الانساني ووسيلة الثالث بين
بنية ولو كانت الاديان سببا في العداوة والبغضاء
والظلم والجفاء لكان عدمها خيرا من وجودها و
لكان هجرها خطوة في سبيل الوحدة

(٥) اتفاق الدين مع العلم والعقل

(٤) اللغة العمومية
سينتخب لعالم جماعة منهم لاختيار لغة عمومية
تدرس في مدارس العالم كافة وتلقن للمبتدئين
من كل الامم حتى لا يحتاج الانسان الا الى لغتين
فقط لغة الاصلية واللغة العمومية التي سيتعلمها
العموم.

(٨) المحكمة العمومية

منذ نيف وخمسين عاما وضع حضرة بهاء الله
هذه المبادئ وامر بتأسيس محكمة دولية عمومية
تحت حماية الله ورعاية كل البشر ويجب على كل فرد
ان يخضع ويطيع لما تقرره هذه المحكمة حتى يمكن
حل مشاكل كل الامم. ولا شك ان هذه المبادئ هي
روح هذا العصر وفور كل مصر

(٩) التساوى بين الرجال والنساء

هذا مبدأ خاص بتعاليم حضرة بهاء الله بخلاف
الاديان القديمة السابقة فانها كانت دائما تضع
الرجل في مرتبة اعلى من مرتبة المرأة والبنون
والبنات في هذا الدور يجب ان يتساوا في امر
التعليم والتهديب وبذلك يتحقق اتحاد الجنس
البشري

(١٠) نبذ التعصبات بالكلية

لقد بعث عموم الانبياء من اجل ايجاد
اللفة بين البشر ولم يبعثوا البذر وبذور الثنقاق
في الافاق بل جاءوا ليلقوا على الناس دروس
الحبة والولاء لا البغضة والقلى. وعلى هذا اقولوا
على جميع المتدينين ان ينبذوا كل التعصبات
ظهوريا سواء كانت جنسية ام وطنية ام دينية ام

سياسية يجب علينا ان نكون سببا في غرس جذور
الحبة بين الانام

(١١) الصلح العمومى

يجب ان تعيش الناس والامم في سلام والطمينان
وبعد نذ يستحقق السلام التام بين مختلفى الاديان
والاجناس والاطنان ومسألة المسائل في هذا
العصر هي مسألة السلام العام وتحقيق هذا المبدأ
الغظيم هو من ضرورات هذا العصر وعقد جميل
سيتحلى به جيد هذا الدهر

(١٢) تميم التربية بين جميع البشر

يجب ان ياخذ كل كائن نصيبه من العلم والتربية
وذلك من اهم ضرورات الدين فيجب ان يكون
التعليم اجباريا واذا لم يكن للطفل والدان فالجمعية
البشرية ملزمة بالقيام على تربية اذا لا يصح ان يو
مخلوق لم ينل قطه من العرفان ش. ز

حضرت عبد البها صعد و فرمود!!!

(از انفراد حضرت ميرزا علي خان جواهر الكلامى)
آرى جامع بشريت مرتبى اعظم را فاشد عالم انسانيت
راجران شديد درريد. امواج رذايا سواحل مال را فرا گرفت
آفاق جهان از غمام اخرا تيره گشت بر قامت عالم خلقت كوت
محنت پوشيده شد شمس كمال ز عالم زوال ببار لايزال انتقال
نود قرن خيمه فقدان عظيم خود را در يافت و فرخاد عظمى بفاجئة
كبرى موشع شد شرق بلا اشراق اند خيمه عزت غارت محيط

همچنین حضرت آقا میرزا فضل الله ملقب بنوری با انجذابات قلبی و نمایشات انقطاعی چندی توقف فرموده بعد بارض اقدیس آستان مقدس عازم دروانه گشتند و حضرت مستطاب آقا سید مصطفی الشیرازی هم همین ایام حساب الامر از رنگون عازم کعبه مقصودند

الخبیر

خبر جانپور در ساحت اقدس زیارت دستخط لمیع در تو قیع منبع مرکز امر رحمانی بهایون غصن دو دوسه ربانی روحی بخرام حضرت الفدا بود ابتکار اجبای بنبی و حاکی از بشارات صحت و سداد عالمه مبارکه و ادلیار ربانیه و اشارات تأسیسات لازمه و تمهیدات اجبه که اسس نشر نجات الله و صیانت کلمه الله است

شکر کان ظلمت چون مسدودان سده و روان چیره شد بر فتن و دمیله بیان شکنان بعد از صعود مرکز یشاق اوراق پر تزییر و نفاقی از اهل نقض و نفاق ثباتین بر یشاق سید جبار

آن اوراق ناریه را از طول دوپاره نموده پاره فی بخاطر طهر دلی امر الله تقدیم نمودند و پاره برای خودش عودت دادند و در جواب فقط این بیت را نوشتند

کس نیاید بزیر سایه بوم
گر بها از جهان شود معدوم

فی الحقیقه چشم لما اعلی از ثبات اجباء الله روشن است زیرا بهان نحوی که در ایام طلعت پیمان ناقضان را بجای خود نشانند حال نیکو بلکه محکم تر از ان

آما جناب میرزا یوسف خان ثابت قبل از صعود مبارک تا بحال در اقدس شرفند و عباسقلی آقای مهبود در این مدینه موجود باری از حق جل جلاله سائل وائل که نفوس موعوده در کتاب همین بزودی مبعوث گردند و هر یک محیی عقول و نفوس شوند بشانیکه از حرکت شان ذرات عالم وجود حرکت آیند و بسجود شان جمیع من فی الوجود ساجد کعبه مقصود کردند هذا ما عدنا الله فی الواجب المقدسه و انه لهو

الصادق الامین

و اما مقالات جرائد

(مقاله الهلال جزء ۴) بنا بر سند ۱۳۴۰ هـ
(در باره صعود مبارک)

عبدالله قندی

هو ابن بهاء الله ولد فی طهران فی ۲۲ مایو سنه ۱۲۴۴ هـ و قد صحب والده فی سفره من طهران الی بغداد و مکث معه الی ان نقل مع ابيه الی الاستانة ومنها الی ادرنه و اخیر انزل فی عکا و مکث فیها بقیة حیاته و لما قوفی والده عام ۱۲۹۲ - استلم عباس افندی زعامه البهائیین فاقروه علیها

و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز

و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز

و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز

و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز

و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز و فی سنه ۱۲۹۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد اعلان الدستور فجاء الی حیفاء و جعل فیها مرکز

مبادئ المذهب البهائی

والیک فی الختام اهم المبادئ البهائیه الی کان یبشر بها عبدالبهاء منقوله عن رساله نشرتها الجمعية العلمیه البهائیه بمصر

(۱) وحدة عالم الانسانية

انتم جميعا اوراق شجرة واحد ثمرات غصن واحد تعرفون لماذا خلقناکم جميعا من طينة واحدة ؟ لكيلا یفتخر احد علی احد فکروا دائما فی کیفیة خلقتکم

(۲) الاستقلال فی تحری الحقیقة

لا یجوز لای انسان ان یقتفی اثر اسلافه و یقلدهم تقلیداً اعمی بل الواجب علیه ان ینظر بعین نفسه لابعین احد من اجداده و اسلافه و یحیی علیه ان یتحرى الحقیقة حتی یفوز بها و حیثما

مبعوث گشته مطلع این شمس تابان مشرق زمین
است و مرکز این تعالیم مقدسه مهر خاور زمین
این نور تابنده از آن افق است و این
تیر رخنه اذان مطلع
و اما یوم بعد از اربعین در بیت مبارک در محفل
عموم آقایان از عالمه مبارکه و اجای آئینه و
مسافرن و مجاورین الواح و صایای مبارکه
تلاوت و قرائت کردید و ادراک و نصائح
مقدسه خوانده شد و لها را پرا تباها فرمود و نفوس
را از چگونگی حفظ حصن حصین امر الله اکاه نمود
جاها را تذکر شدید بخشد و نفوس را تنبیه عجیب در
دل غلید از بهی بیان سدر خنه ناکسان عهد الله
و ناکسان از اهل نقص و جفا تفصیل اعمال شنیعه
و نتایج و خیمه حرکات ناشایسته آنها که در
وصایای مبارکه مشروح بود و مبرهن مفصل بود و
دل مایه عبرت حقار شد و پایه حفاظت ابرار و
اخبار که چگونه ناکشان ناکسان ساقط شدند
و باطل گشتند محروم از جمیع روابط شدند و غافل از
جمیع قواعد و ضوابط گشتند لعدکان فی قصصهم
عبرة لا ولی الالباب فی الحقیقه کی از تائیدات
عجیبه و نصرت های عظیمه این امر اقدس همین است
که اینگونه نفوس بی متانت و بی دخل کار شدند
و این قسم اشخاص بی خرم و ذکا مرجع انور گشتند
و دست غیب آمد و بر سینه نامحرم زد
و از جهت دیگر در آن محفل مبارک در وصایای
مقدسه تعیین مرکز امر الله و تنصیف غصن ممتاز
دو شجره جنت علیا آیت الهی مبتین آثار رحمانی
حضرت شوقی ربانی روحی بخدا ام حضرت الفدا را
و حدت اهل بهادران روز مبارک محکم گذارده شد
و محض توجه اولیا بولی امر الهی و بیت عدل عمومی
معلوم و مسلم گردید از مشاهد آن روی دل با
دلهای آرام و قرار جست و از توجه بآن کوب ساطع
پرضیا دیده ها روشن و نورانی گشت هر خیالی
از سر با افتاد جز اطاعت مرکز امر الله و هربنائی
ویران شد مگر بنیان وحدت حزب بهای که بسی متین
و شدید شد و بغایت محکم و رزین - اگر نه این
وصایای مؤکده طلعت عبودیت محضه بحبت بود
قسم بآن تربت مقدسه که از هر سری صدائی بلند میشد
و از هر فنی ندائی رنیده میکشت و هر گوشه فی سندی
گسترده بودند و در هر زاویه فی لمجا و امانی تصور کرده
بودند و در هر جوی مطلق ساخته و در هر فضای مکی
تاخته بودند بحر محیط شریعت الله بخیالهای اولیای تقسیم

و عظمت امر الله تبدیل توین می گشت بلایای
طلعات مقدسه آئینه از صلیب حبس دسرگونی
تمام بهر میرفت و دما و مسفوکه شهد آفرینی سبیل الله
بی نتیجه می ماند بهایان بخود مشغول می شدند
و در افکار و آراء شخصیته بهاره ملوم و ملول بودند
در خدمت کلمه الله العلیا آفری فراغت بال نمی جستند
و در علل امر الله و شرفیات الله دقیقه فی
مجال نمی یافتند حال چه قدر باید شکر نمود
و چنان باید شکرانه این صیانت الهیه و حفاظت
ربانیه پرداخت همه اعضا بجای زبان باید
بشکرانه پردازند یعنی متذکر این عنایات باشند
در هر حال متوجه مرکز امر شوند بتمام قوا و از
هر جهت نظر بوحده اهل بهای داشته باشند
و بحال هوش و بردباری و صدق و صفای
چنانچه در وصایای مبارکه میفرماید اگر نفسی ادنی
مناسبتی با اهل نقص و فساد داشته باشد از او
استدرازا نماید فی الحقیقه جز این وصایای مبارکه
تسلیمی از برای این عزیزان نیست و
غیر این صیانت و عنایت مایه اطمینان و ولوتی نه
جز نظر بآن افق رحمت توان و طاقتی نیست
و غیر از فیض آن استان احدیت تائید و نصرتی نه
الی ولی امره و توجه و به استعین
و اما از مسافرن محترم مکرم حضرت آقای سرزا
فضل الله خان بنان الملک ایده الله تعالی
در آیام کانونش تشریف داشتند و بمجدمات
امریه متوقف و بعد بشرط مقصود عازم و شاید بصفحات
اردو بهم سفری تشریف ببرند
و بعد از ایشان از دوستان غرب میوه
مادام در نفوس بارانی زوج و زوجه مانند
سفر با پیش در این سفر جاوده هم با علاء کلمه الله
موفق شدند و در هندوستان هم خیال داشتند
چند ماهی محض تبلیغ امر الله سیر و گردش بفرمایند
ولی چون از مرکز امر احضار شده بودند و از سر
حرکت بشرط مقصود نمودند و دیگر از جمله مسافرن
مجلل معظم حضرت حاجی شاه خلیل الله بیک و
نجل امجدشان آقای حاجی جلال الله خان
زید اجلالها بودند با جناب حاجی نصر الله بیک
فرزندشان و جناب رضی قلی بیک و جناب
آقا میرزا محمد قلی و جناب ملا علی که عازم
زیارت عتبات مقدسه شدند فی الحقیقت شناسیده
هر گونه تمجید بودند و هیاهو استغناء و تائید
عارف معارف آئینه اند و ذاکر بحاجد رحمانیه

فَلَا بَيْتَكَ مَا حَبِيتْ بِأَدَمَ
وَلَنْ بَيْتَكَ الْخَلْقُ جَازِلَهَا الْبَكَ
بِالْغَيْبِ كَمْ حَلَّتْ كُلُّ قَضِيَّةٍ
وَلَا دَمَ نَعِيكَ أَمْ نُوحٍ وَهَلْ
أَمْ نَعِ لِلرُّوحِ الْمُقَدَّسِ أَمْ إِلَى
اللَّهِ أَكْبَرُ كُلِّهِمْ فَوْقَ السَّمَاءِ
هَذَا مَقَامٌ جَازِعٌ عَنْ حُدُودِ الصَّفَاتِ
وَلَوْ اسْتَطِيعَ نَظْمُ مَنْ دُرِّ الْجُيُومِ
فِي ٣٠ ثَمَرِينَ ثَانِي سَنَةِ ١٩٢١

يَا طَالَمَا مَسَحَتْ يَدَاكَ بِكَأَنَّمَا
فَقَدْ وَابْقَدَكَ بِدَرَاهَا وَذَكَأَنَّمَا
حَارَتْ بِهَا الْبُلْغَاءُ مَعَ عِلْمَاءِهَا
نَعَى إِلَى مُوسَى الْكَلِيمِ بِلَاأَنَّمَا
طَهَّ الْأَمِينَ لَكِي يَقِيمُوا عِزَّأَنَّمَا
هَتَفُوا لِلرُّوحِ الرَّاجِينَ لِقَاءَهَا
وَحَازَ مَا لَا يَنْبَغِي لِسُوءِأَنَّمَا
ثَنَاءٌ عَلَى آلِ الْبَهَاءِ وَعِلَّأَنَّمَا
(محمود لطفی الصفدی)

ولم تنته حفلة الرثاء قبل الساعة الحادية عشر فقد تم غفامة المسندوب الشامي امام النفس ورفع قبعة
حائيا هامته متجها نحو بناء مقام الباب ولحقت به حاشيته وحام المقاطعة واتباعه ثم الوجهاء والاهالي
والكل استمع على هذا المصاب العظيم والكارثة المفجعة والخسارة الفادحة والفراغ المؤلم الذي فقدته
حيفاني مقدمة ما يليها من الاقطار ولقد انجذبنا بهذه الحفلة شدة مما نظمة قومند ان بولين مقاطعة
فينيقيا المسترسكلر على ترتيب السير وانتظام حركة وسكون تلك الجساهد المحتشدة

النعير

تقدم عدد هذا الخصوصي الحضرات القراء وهي مفتخرة بتفريدها عن سواها من رصيفات حيفا
مختصة هذه الوسيلة فرصة للقيام بواجبها الصحافي والناثقي واعدة القراء بانفسها على ما اتفقا
القيام بجميع ما تكتبه الجرائد والمجلات العربية والاوروبية والاميركية ومايتوخه المنطباء والنقاد
من الاقوال عن ما تشهد الفقيه الكريم بكتاب خاص على ورق صفيق وطبع جميل مزين برسم
الفقيه الشمسي مع رسوم حفلة جنازته واجية كل من يكتب في هذا الموضوع ان يتحفها به

از اخبار راحت اقدس

مجلسی در غمره های گذشته از وقایع صعود طلعت مقصود
و وصایای مقدسه نگاشتیم روزاربعین چهلم صعود مبارک
جمع اعیان و اعزّه حیف و بلاد اطراف و سایر طبقات
خلق در بیت مبارک مجتمع و جمع کثیری یکی بعد دیگری
با نهایت ادب و وقار در ذکر صعود حضرت مقصود
و تسلیت افغان و ثلثین سدره فضل و جود همه
خطبه های غرّار خواندند و عظمت آن محفل عجیب
بود زیرا اعظم رجال در اوصاف مرکز میثاق
ملیک متعال و ادمن دادند و شهادت بعلو مقام
و عظمت شان با فصیح بیان داده همه مجذوب اخلاق
و اطوار آن طلعت پیمان بودند.

چنانچه بعضی از خطابه های ایشان که در مقابل
تابوت مقدس نطق نموده بودند سابق در غمره ۱۰
درج نمودیم و از عکس جمعیت نفوس و از دحام عام
که در تشییع تابوت مقدس حین حرکت حاضر و متاثر
بوده اند بعضی از تصاویر در این غمره هم معلوم می شود
با آنکه جمیع آن صفوف در عکس نیفتاده و اما
نطقهای ایشان در یوم اربعین نیز از بعد مرتب
و نشر خواهر گشت تا مرید عبرت و آگاهی نفوس

گردد و مایه حیرت ارباب عقول که وجود مقدسی
که منفی دولت و ملت بود در سبیل الهی اداره
هر قطر و مملکت در ارضی مقدسه مسجون بود و
در بین ملل و ادیان محل تقرض و هجوم بے ناصر
و معین بود و در غم نوع انسان پر آه و داین فرید
و وحید بود و هر روزی مبتلای تضرع و
بلائی جدید با آن حال مظلومیت با هر دولت
و ملت چه نحو سلوک فرمود و با هر طبقه ای از
مردمان چنان معامله نمود چگونه قلوب را
منجذب کرد و چه نحو نفوس خواص و عوام را منقلب
کرد در یوم صعود طلعت انورش باین درجه حاکم و
رعیت عالم و جاهل یهود و نصاری و مسلمان
شرقی و غربی همه متأثر شوند و جمیع نالان و
متأسف گردند و این قسم از اوصاف و مدائح
ناطق شوند بسیار یاد لقد اشکر الله علینا برآرند
و ندای ان هذا لا ملک کریم بلند کنند از سائر
شئون گذشته در همین یک شان از برای
شرقیان بالخصوص ایرانیان چه خسر و مبالغاتی
عظم ازین است و چه جلالتی بر ترازین عظمای
شرق و غرب شهادت دهند که چنین بزرگی از
ایران پیدا شده و چنین نفس با عظمتی در شرق بین

فی عجب گر بگسلد شیرازۀ اوراق دهر
تا که بیرون رفت آن جان جهان از این جهان
سدرۀ قصوی بحال در قه علیا گریست
باز چشم قلب ماروشن ز نور قدس اوست
او مگر شود یغبار این مصیبت از قلوب
زین چنین حلی که از کون و مکان کبسته شد
کیست آن کس کونه از قید جهان رسته شد
کا ز ریاض وصل غصنش خار بجران رسته شد
چون ضیاء قدس می بانور حق پیوسته شد
کو ز فیض حق خود از زنگب علائق شسته شد

بهر آفتاب مبارک بهر اصفهار کبار

تغزیت گو جملۀ یاران بحشم آشکار

کی توان ایدوستان جبران این ترک کنیم
چون بظاہر دست ما زد منش کوتاه شد
روز و شب دیدیم جان بازی او در راه امر
بود وجه خاطرش در اتحاد دوستان
رنج قلبش اختلاف و کدورت احباب بود
آرزویش روز و شب اعلائے امر اند بود
جای او اندر دل احباب خاصان بهاست
هر امید را ز فیض خود کجا نوید ساخت

جای جامه تن دریدن کی با درمان بود

چاره ما اقتدا بر مرکز پیمان بود

دل قوی دارید یاران زانکه حق پابنده است
شمس میثاق آبی منجلی شب از سحاب
نور عرفان و هدایت جملۀ از شمس بهاست
مرغ الهامیکه بر غصن قدم بد نغمه خوان
روح قدسی از هدایت تا نهایت زنده است
لیک در صقع حقیقت تا ابد رخشنده است
بعنصن القدس بیت العدل راز مینده است
در ریاض بیت عدل از این پس خواننده است

هر که شد بر نیکی ناظر باوصاف حدود
منحرف هرگز نه گردد از صراطِ مستقیم
نیر قدسی که شد ظاهراً باصلاح جهان
از رمی من عرشی الاهی بسی شد آشکار
پای وی اندر ظهورات ذکر لغزنده است
هر کسی کو جلوه روح القدس را بنده است
لاجرم از بیت عدل انوار او تابنده است
کو همی بر حالت ما واقف و بیننده است

بعد دست ما ذیل مجمع قدسی عدل

شمس حق آمد ز عرش عہد بر کرسی عدل

(از مندرجات روزنامہ التفسیر)

ولقد نظر حضرة الكاتب الادیب والشاعر المطبوع محمود افندی لصغدی القصيدة الاتية وقد تمها الى اسرافقة

هو الحی سالی

فی لیلۃ الاثنين قد منحه السما
صفت لها کل الملائكة التي
وتزينت تلك الطباق لروحه
يا طامساحدات عليه الارض من
الله اكبر يا سموات لقد
مهلا فان الارض قد ضمت له
من كوثر الفردوس كان غسيله
ومشت له كل الانام بخشيعة
يا كرملا اصبحت تنتطح السما
اصبحت فوق الشاحات مكانة
عبد الیها عباس او حشمت الاولي
وسرت لها روح الیها بها
فیها وقام الانبیاء بولاً
حيث استحال لها فكان ضیاً
عهد الخليفة تم زاد بكاً
بردت غلا كان فيه دواً
ناسوت قدس لا يزال بها
وهو المطهر او دعت حشاً
حتى الملوك ولا تها وزداً
فخرًا وصوت اليوم من عظاماً
وعذوت اشرف بقعة ارجاً
احییت علیهم وکنت دواً

هر شبی راهست روز و بهر هر دردی دوست
نی عجب که باز عالم غرقه طوفان شود
نی شگفتی گر همه سوزد جهان از خشاک تر
ناگهانی رشته آمل ما از هم گسخت
کاش پیش از آنکه از بحر تن بجان شدیم
پیش از این که داغ بجرش بی سرو سامان شدیم
مدتی ببل صفت از شوق گل خوانیم و حال
دستم بر پا شود چون مرغ شب افغان ما

زانکه روز وصل شد شام سیه بار در

تا قیامت کی رسد این دل بد لادر در

آخرای حیف بگو خورشید تابانت چه شد
مین جمع عاشقان شمع سوزان تو کو
کو بشاخ سده القصوی مینوی بهیا
ای مقام رب اعلى رونق افزایت کجاست
ای ریاض قدس حق کو باغبان حافظت
آخرای حیف برای داروی درماندگان
در بحر کایان برای حفظ احباب دویار
بهر ایقان خلاق بهر صلاح جهان

دولت انعام عام او ز کف شد حیف حیف

از نظر نور لقایش بر طفت شد حیف حیف

همچو ناطق عالم از فیض لقا محروم شد
گنج اسرار که حق برداشت ختمش در ظهور
بجهان دل از فراق دلبر محروم شد
باز در غیب خفا ز این ماجرا محروم شد

کمنه مخفی کار برای عاشقان آمد پدید
روی خورسندی و خوشوقتی کجا بیند بهر
چونکه شد ملاج قدس از کشتی عالم بدون
آنکه بس معدوم از نور رخس موجود گشت
مرکز میثاق بودی شوق شمس بهیا
ناله مظلوم هارا کی شود سر یادرس

نزد حصار امر تنها پشیمان از دست رفت

باشد از این خلق باب مهربانی دست رفت

زین پس بیچارگان را که پرستاری کند
شد غیب آن منظر رحمان که بر هر نیک دبد
کیست که ز رحمت بجایان زندند یا در صلح
منحسان بر مشرق و مغرب دو بال فضل شد
کیست از بهر مصیبت دیدگان از کلاک فضل
و صعود دوستان دیگر که از بحر کرم
رفت آن فانی فی الله که برای امر خلق
کوثری گویند کردی در قیامت بهر دست

لیک ما دیدیم کان کوثر همی ذخیر بود

بردی از ساقی صلاهی یار دهم اغیار بود

از صد و تن چو آن روح الهی رسته شد
عرش آمد مضطرب کرسی عظم مندش
در ریاض جنت ابهی که جایی حزن نیست
نوحه گرا در اوج قدس و قلب ابهی خسته شد
بر جهان باب خطاب آسمانی بسته شد
لوح شد مذک و هم اعلی قلم بشکته شد
نوحه گرا در اوج قدس و قلب ابهی خسته شد

آن را که کلاک قدرت پیمان کبریا
با هر نمود آن رنج نورانی از نقاب
نشر هدی و وحدت خلق و علو امر
تا در ظلال مکرمت او رجال عدل
خود از عنایت و اثر حسامه بها
برپا کنند خیمه صلح و صفا و صدق
از حمله لای دانش و فضل و کمال وجود
پس جوهر تمدن بے حرب و ضرب را
با حکمت و عنایت و الهام ایزدی
هر سینه را چه سدره سینای او کنند
سازند ستر امر بها فاش و بر ملا
خوانند مطربان جنان جهان جان
بزم هدایت و می عرفان حق کنند
آزادگان بزرگمشرق و غرب را
بر عالمی کنند دلالت که خود بود
از نور دل کنند همه ذره آفتاب
یا بسند بعد طلعت میثاق سلوکی
گردد بدل بجهت قیام و ثبات و می

تعیین نمود از کرم و رحمت اتم
منصوص ساخت ثوقی ربانی از تسلیم
موکول داشت جمله بآن ماه ششم
روح القدس کنند عیان از بنان و دم
سازند امور عالمیان سهل و منظم
برهم زنند دگر جور و عنم و ستم
جیش و جود جنک و جدل را دهند دم
با اصل دین و روح تدین کنند ضم
هر یک بدل بشهد سعادت کنند سم
هر دل ز علم و معرفت و فیض او چویم
گویند وصف عهد صد رعسم هر صنم
الحان ایزدی همه با صوت زیر و بم
غبطه نامی جاه کیانی و جسام جم
سازند اسیر طره ماه و سه عجم
مستغنی از وضاحت ایما و مدح و ذم
در لطف جان کنند جهان غبطه ام
کز آن زنند دفتر آه و فغان بهم
این سکریت مصیبت و این دمع منجم

ای کاش می چشید ز حسم و خم فنا
محمود ایاز کوشش قبل از چسین الم

باز دهر بوی فاطم جفا در سر گرفت
باز دست روزگار افروخت نارفتنه
روزی از آتش گلستان گشت از خلیل
نوح اگر روزی کشتی کشت از طوفان خلاص
هرگز از آبی نگردد تا ابد سرو و نموش
نزد غش میتوان دل ساعتی تسکین نمود
از شراب وصل او ناخورده دست روزگار
شج ما نو میدی فرهاد را از یاد برد

بهر رنج خاطر ما شیوه دیگر گرفت
کز شرار شعله اش آتش بختک تر گرفت
ز این مصیبت در تن جان خلیل آذر گرفت
زین الم طوفان غم پیرانش یکسر گرفت
انجین کاندز قلوب دوستان جنگر گرفت
نی زیادتش میتوان یک خطه دل برگرفت
بهر از جام تلخ هجر او ساغر گرفت
کز لقا کام دلی حاصل دم آخر گرفت

لیک ما را غیر مردن وعده دیدار نیست

بیش ازین نطق و بیان را طاقت گفتار نیست

ای خوشتر روزیکه جام وصل او سرشار بود
یاد از ان نطق و بیان کز بهر حل مشکلات
یاد از ان کلک و بیان کز وی برای خاص عام
یاد از ان مهر و وفا کز بهر هر خرد و بزرگ
یاد از ان لطف و صفا کز حادثات روزگار
یاد از ان فضل و عنایت کز برای مرد و زن
بسته شد باب لقای کز برای هر مل
گشت ساکن موج علم حق که بهر طالبان

عالم از نور رنج زیبای او توار بود
بهر هر قومی زهر جا کاشف اسرار بود
منتشر از بحر عرفان لؤلؤ شهوار بود
در لیلیات و شادند دلنواز و یار بود
خود پناه و تکیه گاه یار و هم اغیار بود
کافی هر بینوا شافی هر بیمار بود
در غروب شمس ابهی موعده دیدار بود
هر دم از الهام غیبی لبه ذخار بود

بعد ازین کوی که را از بهر سر سامان کنیم

مشکلات خاطر خود را کجا آسان کنیم

آه ازین داغ فراق و منت هجران ما
داد ازین سوز و کد از و حرقت حرمان ما

صمیمه

البشائر

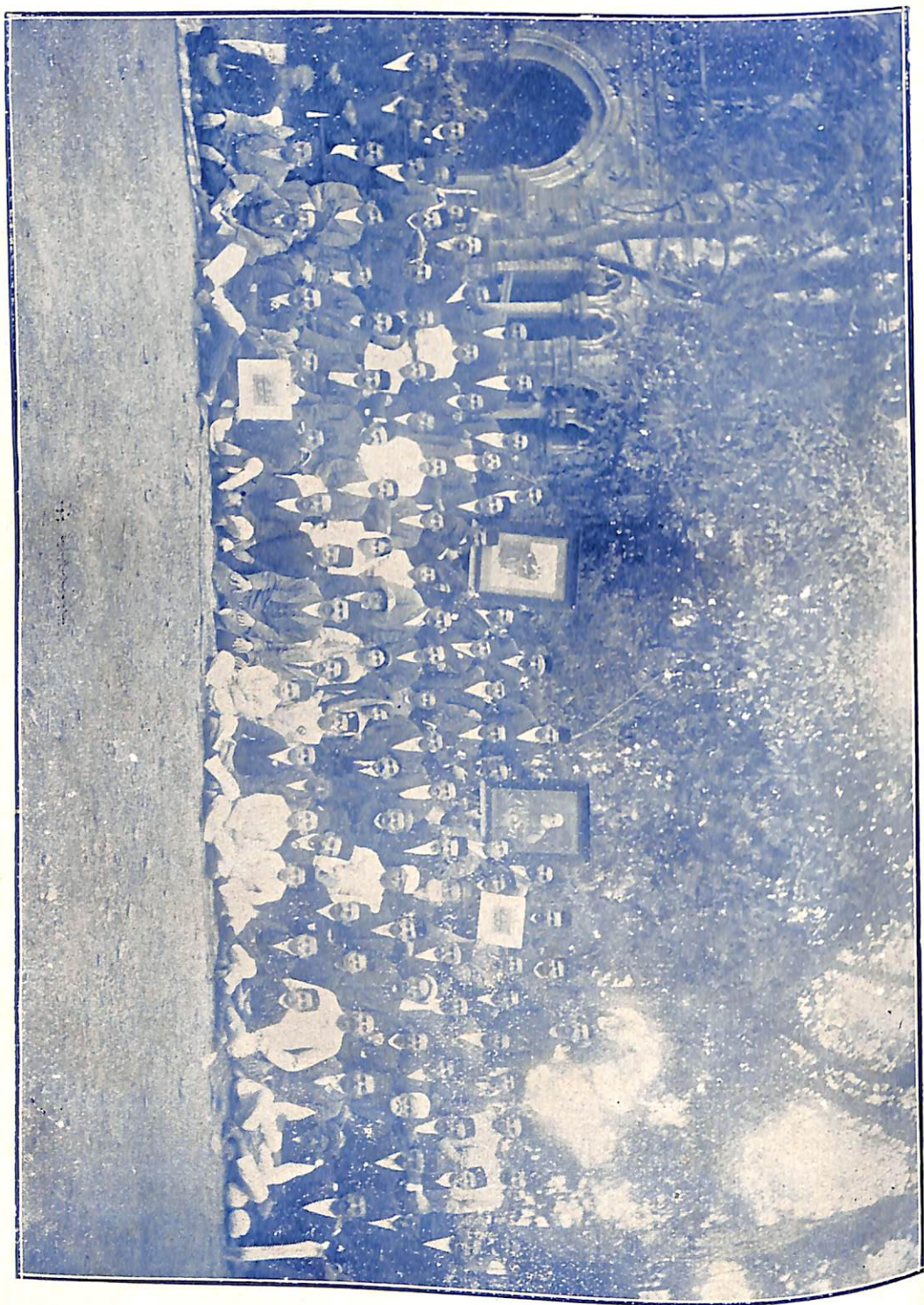
افراشت باز سوی احبساالم علم
 ولبهای عرشیان زمیبت نمود خون
 اهل سداوق عظمت را بغم نشاند
 کشت از صعود و لبر میثاق ایدریغ
 سد و گشت باب لغتا بر وجه کل
 هستی نمود آرزوی عالم فنا
 از این بلا شکست دل بسکلی بقا
 تن در عذاب هجر قرین هلاک شد
 چون زین قضیه شد خرد و عقل محومات
 ناگه رسید که هستی از کوی لطف دوست
 گفتا بصد خروش که ای پیکر حزین
 بهر حال غصن قدم نیست قرب و بعد
 بر جمله عوالم و بر خلق کائنات
 جان و روان ز فیض در اوست آیتی
 بر عالمی چو ذره و آن شید شید هست
 چون عاشقان آن افق عهد بنگرند
 بی شبهه با وجود فغان و فراق تن
 چون نیک بگری اثر فیض فضل او
 عظم تجلیش نگر اندر ولی امر

ز دآه و ناله تا بفضای قدم قدم
 پشت فلک ز سطوت این غصه کرد غم
 احباب را نمود خراب از چشم الم
 جا نهایی عاشقان بدت تیر آه و غم
 پیچیده شد بساط وصال مه قدم
 ستر وجود خواست شود همدم عدم
 از این جفا فتاد زپا رایت کرم
 پُر خون ز غصه گشت دل و صبر منصرم
 بنیان صبر و تاب دوان ماند منهدم
 داداد نوید از مدد مالک اُمم
 ای در عذاب مانده و ای مبتلای هم
 در فضل وجود رحمت اونیست بیش و کم
 باشد محیط فیض دیر آن ملک خدم
 بحر کمال وجود ز الطاف اوست نم
 هر کوبی چو قطره و او بسکرا نه یم
 در آن جهان رحمت و احسان زنند دم
 یا بند از وصال حقیقی بدل رقم
 با چشم قلب بینی و با دید جسم هم
 آن آیت الهی و آن ذات محترم

در ذل و پستی دیگر بندگی خود بندگی
 و او قوه استمرار آن است و چون رنجور
 شدم از تسلسل طوایف و خسته شد
 چشمم از موکب قبایل و امم نشستم تنهادر
 وادی صورتها تا پنهان شود خیالات از من
 متقدمه و بخوابد از واح زمانهای آینده
 اینجاد یدم صورتی را لاغر اندام
 و کم جثهئی تنها چشم با آفتاب دوخته
 گفتم تو کیستی و اسمت چیست گفت
 اسمم آزادی است گفتم فرزندان
 تو کیانند گفت یکی مصلوب مرد و یکی
 مجنون مرد یکی هنوز ظاهر نشده پس
 از نظر من غایب شد پشب تلها انتھی
 خلاصه اینکه از سلاسل و اغلالیکه
 طوایف بشر را در قید اسارت آورده
 و کشان کشان فوج فوج را بظلمات
 ضلالت و وهت فلاکت و جحیم
 حرمان و جهالت میکشد و رهسپار
 دیار عدم میسازد یکی رشته وهم و تقلید

است که اغلب مسکنه روی زمین را کور
 کورانه بذلت و جهالت و جنک و عداوت
 سوق میدهد گاهی با سم دیانت و زمانی
 بنام سیاست و یکی تقید بعبادات
 و رسومات محیطه فاسده است که
 بعضی را بمشقت و کروهی را بحسرت
 افکنده و یکی تعبد ساطع جابر و تحمل
 مظالم جباران عالم است که سلب
 راحت و اختیار از خلق نموده بلکه
 زبان و قلم مظلومان را از کشف
 معایب و ذکر مظالم ممنوع داشته اند
 و یکی از سلاسل ذرعهای سبعون ذراعاً
 سلسله امال و امانی و حرص و طمع
 است که از مساکین عور گرفته
 تا متولان پر ثروت و غرور همه را قرین
 آه خشک و چشم تر ساخته و دل فارغ
 برای احدی نکند داشته ولی تعالیمات مقدسه
 این یکانه معلم هیئت جامعه بشری و یکتا
 فیلسوف الهی بر استی (بقیه دارد)

Bahai Friends in Second All-India Bahai Convention.

بین حق و باطل است بفرستد و امر
بمتابعت نماید آیا سکتہ بر عدالت
کلیہ وارد نمی شود؟ باری در این جزء از
زمان ما می بینیم کہ دستہ ای بمتابعت
پدر و مادر رفتن کنیسه و تورات
روی سر گذاشتن و قدیفہ بر سر کشیدن
و اوامر و تعلیمات حاخام را شنیدن راه
فوز و فلاح میدانند و گروہی بتبعیت
پدر و مادر کایسار رفتن و انجیل خواندن
و دعا کردن و گوش بموعظہ کشیش
دادن را طریق صواب دانند و جمعی
بتقلید پدر و مادر حضور در مسجد
و تقلید عنوانات مقتدای قوم را راه
و صول بمقصود و دخول در جنت
تجری من تحتہ الانہار شمرند و حال
آنکہ چون این اعمال ہمہ منبعت از تقلید
است نتیجہ مطلوبہ نداشته و نخواهد
داشت بلی از این نکته ہم نمیتوان چشم
پوشید کہ بعضی از حساسہای اهل
مذاهب در تحصیل فضائل دینیہ و تکمیل
مراتب روحانیہ سعی کافی نموده و می
نمایند و در جمعیت خود حاضر مقاماتی
بسعالی شده و میشوند ولی چہ فایده کہ
میدان جولان و مطارطیران آنان نیز
کنجکاوی و کشف جزئیات مسائل
اعتقاد است و تحصیل و تکمیل مطالب
فروغیہ ثقیلیدی - مدار سیر شان
عرضی است نہ طولی و اکتفا
تشان طی مراحل کمالی است نہ رتبی
و اضحتر بگوئیم یہودی زادہ بعد از منتهی
در جہ و اخذ نتیجہ زحمات و تحصیلات
حاخام یہودیان گردود یگری کشیش
مسیحیان و دیگری مجتہد مسلمانان
و علی هذا القیاس سایر مذاهب وادیان
در همان عرض خود ترقی کنند
و دارند کمالات فروغیہ گردند و خارج
از مدار خود سیر نمایند و خارج
از معتقدات قدیمہ نگویند و نشنوند بلکه

محدود و واسیر معتقداتند نیست یکی از
اسباب احتجاج ناس در یوم ظهور مظاهر
مقدسہ و سایر حجیات انشا اللہ در نمرات
بعده مذکور خواهد شد (حسن نوش آبادی)
قرن طلائی نوزدهم
بقلم حضرت ناطق
حریت -- بقیہ بعضی از فقرات نشیدیکی
از ادبای غرب در موضوع بندگی
و آزادی - و عجیب تر چیز ی کہ
خود بر خوردم بان از انواع بندگی ها
و اشکال مختلفہ ان -- یکی بندگی کور
ان است و آن عبودیت چنان است کہ
اعتماد میکنند اهل این زمان با نچہ
گذشتہ بر پدران آنان و بار میافکنند
جلو تقلید اجداد خود و قرار میدهند
آنها را جسدہای تازه برای ارواح کهنہ
وقبرہای اندود برای استخوانهای
پوسیدہ -- دیگر بندگی کران است
و آن عبودیت چنان است کہ ندارد

افراد را پر پیروی مشرب ہر سوم
محیط آن زمان ورنک یافتن بالوان آن
و ملبس شدن بلباس آن پس اینها
در صد امثل بازگشت صوت -- و از
اجسام مثل خیالات هستند -- دیگر
بندگی شاپا -- و ان عبودیت چنان است
کہ قرار میدهند گردنہای سخت را
زیر فشار اهل مکر و حیلہ و تسلیم میکنند
عزم توانایان را بسوی هواہای
طالبان بزرگی و شهرت پس میگردند
مثل آلت ہائی کہ حرکت دہد آنها را
انکشتان پس نگاه دارد پس بشکنند
دیگر بندگی فالج ہا و آن عبودیت
چنان است کہ فرودمی آورد روح اطفال
را از فضای وسیع بسوی منزلہای بد بختی
بقسمی کہ پیامدار د حاجت را بسمت
بیچارگی و مپیوشاند ذات را در جوار
ناامیدی پس بجوانی میرسد فلاکت
زده و گذران میکند مجرمانہ و میبرد

و از خود تعقل و تصرفی در معلومات نکرده استنباطات علماء گردد چنانچه نهایت تمیز بین حق و باطل و صحیح و سقیم ندهد بلا شك مبتلای بحال اسفناکی که مستلزم بی شعور و بیگری بی ادراکی بی مبالای کوری نادانی کهنه پرستی و بی نصیبی از هر عزتی است خواهد شد بوئی از روائع روحانیت و خصائل و کمالات انسانیت بمشامش نخواهد رسید گر تو از تقلید آبا انگذری کافر من گردین بوئی بری بلی از نتیجه تقلید است که اهل ادیان در یوم ظهور موعود با وجود طلب و انتظار و آرزو و آمال محتجب مانده در ظلمت جهل و ضلالت غنودند و انا وجدنا ابائنا علی امة و انا علی آثامهم لمقتدون بر زبان رانند و پیر و آباد و اجداد خود کشتند ز برادر اخرد و ره هر پیغمبری عقیده تقلیدی رواجی تام یابد و معتقدات مردم عبادت از یک دسته

استنباطات علماء گردد چنانچه نهایت وصول با علی المقام را عمل بفرع و ظواهر و جزئیات شریعت دانند و بر حسب عادت عبادتی مجری دارند ولی اگر سؤال شود که بچه برهانی باین عقیده و رویه سالکیدد لیلی جز این ندارند که بگویند ما بعقیده خود سایرین را باطل میدانیم مثل اینکه چند روز پیش از شخصی (که خود را واقف حقائق و رموز کتب سماوی و فاسقه ادیان می داند) اشست معلومات خود را ببحر مواج تو جیح و معلومات دیگران را بقطره تشبیه مینمود و بر خود میباید شنیدم که در نهایت تغیر و تشدد و کثرت که معرفت تو حید و معرفت نبی از بدیهیات اولیه است و محتاج بدلیل و برهان نه و باید تقلید کرد و چنانکی از شمس دلیل طلبیدن از حماقت است از مظاهر ظهور و خداوند غفور برهان

خواستن نیز از لجاجت است و دیگر بیچاره اینقدر نمی فهمید و ادراک نمیکرد که شمس محتاج بدلیل نیست زیرا از بدیهیات است منکر و مخالف ندارد ولی در اثبات الوهیت و حقانیت مخالف بسیار و اختلاف بی شمار است سیف قاطع بین حق و باطل و موافق و مخالف همانا برهان است اگر بعقیده اجداد یقین پیدا کردن و بصرف تقلید عقیده نمودن صحیح باشد پس منکرین الوهیت و حقانیت حضرت کریم در عقیده موروثی مصاب و بی تقصیر خواهند بود و اینکه لفظ ملحد و مشرک و کافر بر آنها اطلاق میکنند و مستحق عذاب میدانند از انصاف و مروت دور است زیرا آنان نیز بر صحت عقیده خود و بطلان دیگران یقین قطعی دارند گذشته از این بر حسب عقیده اسلامی تو حید و نبوت از اصول دین است و اصول دین

اجتهادی است نه تقلیدی و تحقیقی است نه اجدادی و چون در زمان خاتم انبیا انا وجدنا ابائنا علی امة و انا علی آثارهم لمقتدون گفتند مورد عتاب و نکوهش واقع گشتند و دیگر آنکه در مواضع عدیده قرآن حجت بالغه را همان کتاب مجید قرار میدهند و بآن تحدی میفرمایند و در موقعیکه قوم حجت میطلبند و انا یکفهم انا انزلنا علیک الکتاب یتلی علیهم (میفرمایند) قل لئن اجتمعت الانس و الجن علی ان یا توأما مثل هذا القرآن لا یا تون بمثله و اوکان بعضهم لبعض ظهیر ایان میکند خلاصه حجت باقی بالغ را قرآن شریف قرار میدهند پس اگر بصرف تقلید پیروی کردند صحیح بود حجیت قرآن نعوذ بالله ساقط بود و آنکی مقتضای عدل الهی اعطاء کل ذی حق حقه است اگر سفیرش را بدون دلیل و برهان که نشانه

یعدل بینکم من الامراء۔ اجعلوا جندکم العدل و سلا حکم العقل و شیمکم العفو و الفضل و ما تفرح به افئدة المقر بین انتمی۔

✽ اثر کلک مرکز پیمان یزدان ✽

✽ هو الله ✽

ای یاران عبد البهاء شمس حقیقت نیر ملکوت اعلیٰ بجهت اتحاد عقاید و آراء و وحدت کلمه و یگانگی در جمیع شئون و احوال اشراق نمود لهذا باید احباز آراء مختلفه بوحده اعتقاد و کلمه رجوع نمایند و اگر چنانچه اختلافی حاصل مراجعت بآیات و نصوص کتاب مبین کنند اگر در معنی کتاب ارتیابی حاصل شود رجوع بمبیین فرمایند تا بهیچوجه در اعتقاد و آراء و افکار و شئون و گفتار و رفتار اختلافی حاصل نگردد بلکه کل بوحده اصلیه که مشیت اولیه است رجوع کنند

و از این وحدت در عالم انسانی موهبت آسمانی جلوه کند شمع حقیقت در نهایت اشراق بر افروز دوا لظهور مظاهر الهی بی نتیجه ماند و جمیع این زحمات و مشقات بی ثمر گردد زندها زندها ز آراء و افکار و عقائد مختلفه زیرا بکلی سبب هدم بنیان الهی گردد و احبای الهی در محافل رحمانی باید بذر حجج و براهین مشغول شوند نه بآراء مختلفه و بجای این نصیحت عبد البهاء را بجان و دل گوش نمائید و بهوش آئید این عبد در آستان مقدس الهی بنهایت تضرع گریه و زاری نمایند و از برای یاران آلهی طلب تائید و توفیق صمدانی کنند و علیکم التحية و الثناء ع

✽ هو الله ✽

بعضی از احباء در سراسر مذمت یاران دیگر نمایند و اساس غیبت را در نهایت متانت وضع نمایند و اسمش

را داسوزی امر الله گذارند البته کمال مواظبت را داشته باشید و جمیع را منع صریح نمائید زیرا هیچ خصلتی مضرتر از این صفت عیبجوئی نه علی الخصوص بامر الله ابدان باید نفسی کلمه و اشاره غیر لایق نسبت با حدی از احباء الله اظهر دارد عجبست ممن اشتغل بعیوب الناس و هو غافل عن عیوب نفسه مسلک روحانیان است نهایت دقت را در منع از این خصلت بنمائید و ابدان گذارید احدی جز ستایش از زبانش جاری کرد ع ع خاقر اقتلید شان بر باد داد بقلم حبیب اعزما مجدنا شر نفعات رحمانی آقای میرزا حسن نوش آبادی فی الحقیقة اگر چشم بصیرت که مدار امتیاز انسان از حیوان و کاشف حقائق امکان و موهب خدا و ندر رحمان است باز روشن باشد و قلوب بشریه از غبار تقلید و تبعیت که مهلکترین امراض

و موحشترین بلا یا نیست که عارض بر نفوس و مستولی بر هیئت جامعه گشته پاک و آزاد گردد باندک تأمل و تفکر در یابند که شاهراه هدایت کدام است و تیه ضلالت چه و سبب دوری و محرومی از فیض ابدی که ولی افسوس که این مخزن اسرار غیبیه و موهبت رحمانیه یعنی قوه متفکره چون دانه های یک در زمستان در زیر برهها و یخهای شدید افتاده بی اثر مانده و انوار کوکب دانش در پس سحاب تقلید و تعصب مستور و پنهان گشته چون غرض آمد هنر پوشیده شد صد حجاب از دل بسوی دیده شد زیرا همینکه انسان بتقلید دیگران و تبعیت پیشروان عادت کند در هر روزی عقل و درایت مقتدای خود را بکار بندد و اعتماد تام در جزئیات و کلیات و اصول و فروع بتفقه و استنباط پیشو داشته باشد

BAHAI NEWS

No. 12.

FEBRUARY 1922.

Vol. I.

The Bahai Revelation.

Address* by JENABI FAZEL MAZANDARANI, delivered at the Third Session of the Bahai Congress, New York City, April 27th, 1920.

Manucher Khan, Interpreter.

THERE is no doubt that there are two powers in the world, the power of spirituality and the power of materiality. There is no doubt that the advancement of man is in the world of morality. Man's honor depends upon his soul and upon his morality. If man lacks spirituality and morality he is nothing but a mere animal and is in common with animals. There is no doubt that man needs a teacher for the education of his morality and the education of his soul. History proves to us that without a teacher for these two phases, morality and soul, and without education, man cannot be supreme. The greatest morality in the world is love. Love and morality are the foundations of this world. Love in the world of humanity is the cause of its salvation. Love and unity are the honor and progress of this world. Love and unity are the foundations of its life; love and unity

are the cause of man's entrance into the Kingdom of God; love and unity are the cause of eternal life.

All the Manifestations of God appeared in this world only that love and unity should prevail among mankind. The prophets of the world had no other aim except love and unity amongst humankind. When we look into the heavenly books we see the same thing, that all the aims have been this aim and nothing else. We see that in those spiritual books and in those Divine books, every corruption is forbidden; we see only inimical passions have been prohibited in those Divine books, and they have united the people in love and harmony. When we look into and consider the Divine books, we see all the aims of all the prophets have been to perfect man's morality and to establish love and unity among all mankind. They have other no aims besides these.

When we look into the history of every religion, we see that in their own cycle and in their own time

*See page 182 for Jenabi Fazel's words of greeting upon his arrival at the convention. — The Editor.

البشائر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه
باریک دارید و برگ
یکشا خسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه
در ایران ۹ نه قران در
هندستان ۳ سه روپیه در
مصر و سوریه ۲۵ قروش
در انگلستان ۵ شلینگ
در امریکا يك دالر

جلد اول جمادی الاول سنه ۱۳۴۰ مطابق ۳۱ جنوری ۱۹۲۲ ع ۱۱

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول
ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که
راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالیست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس
و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

نصائح جمال ابھی

قل ایا کم ان تزرعوا زو ان الخصومة
بین البریه - وشوک الشکوک فی القلوب
الصافیة المنیره - اجتنبوا التکاهل
والتکاسل و تمسکوا بما ینتفع به العالم
من الصغیر و الکبیر و الشیوخ و الارامل
قل یا احباء الله لا تعملوا ما یکدر به
صافی سلسیل المحبة و ینقطع به عرف

الموده لعمری قد خلقتم للوداد
للاضغینه و العناد - ایس الفخر لحکم
انفسکم بل حب ابناء جنسکم - ولیس
الفضل لمن یحب الوطن بل لمن یحب
العالم - کن فی الطرف عفیفا و فی الید
امینا و فی اللسان صادقا و فی القاب
متذکرا - لا تسقطوا منزلة العلماء
فی البهائم - ولا تصغروا قدر من

they established their aims and objectives. You know that in their own time they did good work ; that is to say, they established love and unity as far as it was possible in their own time. In the time of Moses, as much as it was possible in that time, and when the time of Jesus came as much as it was possible in his time. But by and by superstitions crept into those pure religions and caused dissensions, and some blind imitations made it so that the people shunned religion. Today we see in every nation that some people run away from religion entirely. No sooner do you say a word about religion than they run away from you and say. "We are not ready to hear anything about religion."

Now, let us see why they are shunning and turning away from religion. These people see only the superstitions which are among the people but do not see the reality and the significance of the religions ; they see only the misunderstandings. They see only the blind imitations. Religions are like mirrors which are covered with dust and their brilliance is entirely dull now. The dust that has covered the mirrors is nothing but these blind imitations or superstitions. It is because of these superstitions and ignorances, which have caused dissensions among the religions of the world, that they are

inimical to each other, and hatred has arisen among them. Great wars and bloodshed have been brought about by these same blind imitations. But when we look to see the essential principles of all the religions we see that their aims have been one. Jesus had the same aim as Moses and Abraham and the other prophets, and they had no other aim and no other purpose except love and unity among humankind. All these differences and dissensions were brought about by the aforementioned superstitions and men's ignorance. The primary principles are unchangeable, but, of course, the secondary principles and branches are changeable according to the exigencies of time. We know that as time passes everything is changed ; as you say nowadays, everything is changing. The laws of commerce and of other transient things are changing with the exigencies of time. The only differences that occur in religions is in the outer and secondary laws, not in the essential principles. There is nothing important about these transient things, they change with the exigencies of time. The point to be considered is the principles only. The people of the world do not look at the principles and the important points but they adhere to the trifling things, so of course there is dissension among them. These differences

in religions have caused the very destruction of the whole world. If a wise man peruses the situation of the world today, will he deny in this time and cycle there is need of unity among religions? Can all these differences and dissensions remain as they are? How long should there be differences in the world, and when is the perfection of the world to come?

BAHA'O'LLAH has dawned from the horizon of Persia, and has established laws for the unification of all religions, and he has made the world understand that the reality and the principles of all religions have been the same. He has brought to light the foundation of all religions, and these principles have been published in his book. They are the same things, but with new explanations which are very effective and influential, so that those commands renew the world of soul and the world of heart. We see that with Divine power he is dispelling those differences. This is what we see with our own eyes. What can be seen with the eyes and felt with the heart cannot be denied. If a mason claims he can build a beautiful building and he builds it right before our eyes, can that be denied? Such a fact cannot be denied. This is what BAHAI'O'LLAH claims. He said his

aim was to bring unity and harmony among humankind. There is unity among people who come under his standard, and he is pointing out to the people the real qualities of religion and is dispelling superstition and ignorance. This was his declaration and claim and he attained to his aim.

We have come from the East. Now, the East was the centre of fanaticism. The people of the East were immersed in such superstition and fanaticism that they were very inimical to each other ; they even considered each other as filthy and infidels, and they would not communicate with each other, would not talk to each other. They thought it praiseworthy to murder each other, and not only did they think this action praiseworthy but they thought if they murdered one of their friends they would be nearer to God!

There were many followers of this belief in Persia, that is, those who thought that if they should kill each other they would be nearer to God. This was not according to the Holy Book at all. The Holy Book invited the people to love and harmony, while all of this emanated from superstition and ignorance. But since the manifestation of BAHAI'O'LLAH, people of different religions and different nations have entered under

its banner, and they now manifest the utmost love and unity towards each other.

For instance, the Jews were very superstitious and very fanatical. In the time of Christ they did not believe in Christ and they did not accept Christ, but now hundreds and hundreds of them have entered under this standard; and also the other older nations that did not believe in any of the new religions. When you enter one of the Bahai meetings, you see men from different races and from different nations. You cannot distinguish the Jew from those of other religions. You see a large number of people with great harmony and love towards each other, whereas each was formerly under a separate religion. This unity of religion have been established and brought about only by the Words of BAHÁ'O'LLAH.

This is the greatest power that reveals itself in the human world. This is the aim of all the Divine Manifestations; that is that which is prophesied in the Holy Book, that the "salt" day will come and there will be perfect unity among the people; that the day will come when the "wolf" and the "lamb" will graze in the same pasture, and the day will come when all differences will be removed. Now, we see that by this Revelation and this

Manifestation all the differences are removed. Can such a tangible case be denied? Since the declaration of the Manifestation thousands and thousands of the Bahais have been killed. This tree has been watered by the martyrdom of hundreds and hundreds of people. From the beginning of this Manifestation up to this present time, about fifty or sixty thousand have been murdered. They were murdered by the ignorant—killed and tortured in all sorts of ways. The history of this Cause is very long indeed. Whatever happened or took place in former religions, and former Manifestations, appeared in this Manifestation also. The holy aim of the Bahais cannot be denied by anybody. In this time, which is a luminous time, we see that it need such a great Manifestation, and it needs the unity of the people. Of course, it necessitates that all the secrets of the religious Books should appear; and this is essential that all the shining hearts from God should again be near to God.

Now, we can feel perfectly sure that if it were not for the Bahai Cause the whole world would be running away from religion; that is to say, people would see only superstitions of religion then and turn away. This period necessitates a great Manifestation, more

than any other period. His Holiness BAHÁ'O'LLAH appeared to mankind and said: "Ye are all the branches of one tree and the fruits of one tree; ye are all of one race; ye are all created by the same God." Put aside all your blind imitations and adhere to the principles of religion and then you will all be united. My hope is that we endeavor every day to spread this Cause as much as we can, because the progress of the world and the attraction of the attention of people to religion is not realized by any other way except this war.

—:o:—

The Investigation of Truth.

Address by JENABI FAZEL, MAZANDARANI, delivered at the Fourth Session of the Bahai Congress, New York City, April 28th, 1920.
Manucher Khan, Interpreter.

WE are unusually late this night. But it is necessary to end in prayer. We ask God for His assistance and confirmation, that He may guide us in His path, and that He may lead the whole of humanity in that path. I see that this meeting is spiritual and I could not keep still. I feel very much as if the spirit is waving all over this place.

There are plenty of meetings of different sorts and everywhere, for different purposes, reunions, and dances are held in different places, but there are few meetings which are organized for the sake of God. The Bahai reunions and assemblies are for this aim, that is to say, for the sake of God. This meeting has no other intention

except the investigation of truth and to discuss and speak about truth. All the people have been waiting so long that I am sure that they have no other aim except the investigation of truth. The investigation of truth is the first aim and the first principle the BAHÁ'O'LLAH has commanded the people to do—it should be the aim of all the people of the world. BAHÁ'O'LLAH has told the people that every man should investigate truth, because man's opinion is divided into two kinds. One belief and one opinion exists in man because of inheritance and blind imitation. Most of his opinions and beliefs in the world are of this sort. It is not necessary to mention it further and to take more

time in explaining it because you know it already. You know all the existent religions of the world are nothing but blind imitation or inheritance. There is no doubt about it, and you know it. When a father is a Christian, the son also becomes a Christian; if the parents are Jews, the son will become a Jew; if the father is a Zoroastrian, the son will become a Zoroastrian, and if he is a Hindu or a Buddhist or a Mohammedan, the son will accept the religion of his father. We must not expect that the son of a Jew will be anything but a Jew. They are trained in that religion and, of course, when they are grown up they have not been trained in any other religion than that. They perpetuate their own beliefs and opinions in the hearts of their children, and they sow the seeds of animosity in the hearts of their children against other religions. All the existing beliefs are no better than the ones mentioned. These are blind imitations, and I am sure they are not the cause of man's salvation. Belief in blind opinion is the cause of all the dissension in the world. All these differences of religion have sprung from blind opinion. This sort of religion which exists in the world is not praised by God, because they have believed in these

opinions without any proof or demonstration. All these beliefs are the sources of dissension and the roof of all differences.

There is one sort of belief that has very few followers and that is the belief in the investigation of truth. The unity of the Bahais which has been brought about in the world is from this source; that is to say, they have investigated the truth and have found the truth. There is no doubt that people would not give up their religion unless it were founded on valid proof; beliefs and opinions are something very dear and very precious to humankind, and they have some reason for changing their opinion or else they would not do it. This proof is brought about by knowledge and investigation of the truth: there is no doubt about that. Now, as I said before, this meeting has assembled to investigate the truth. I want every one of you, if you have any difficulty about the Cause, to come to the Bahai centre and ask me and I will gladly tell you about it. These meetings that you see and such gatherings as this, they have all over the world.

This is the time of the Rizwan feast of the Bahais and Conventions are held by the Bahais in different parts of the world. At this time, BAHÁ'Ó'ELAH was exiled from Bagdad

at the instigation of the high priests and by the help and support of the governments of Turkey and Persia. Two powerful governments like Turkey and Persia, with the influence of their high priests, leaders and governors, tried to exile BAHÁ'Ó'LLAH. What did they mean by this banishment? They were not opposing BAHÁ'Ó'LLAH personally, but they opposed his words and they were inimical to his teachings. At this time of Rizwan, BAHÁ'Ó'LLAH declared his mission and called the people to perfect unity and to remove dissension; in such a time the banner of the standard of peace was uplifted. At such a time this religion was started. This was why all the people Persia and Turkey arose against his teachings. They thought by this opposition that they could eradicate his teachings and they would not spread over the world, but they did not know that some purposes and some intentions are supported by God's confirmation.

For instance, a man arranges according to his own ways, and everything outwardly is all right, but he never attains to his aim and objective. He feels from the very beginning that he is not supported by God's confirmation. He appeals to everything to attain to his objective, but he cannot attain it. Some people arise and put into

effect some sacred intention, some holy intention, and it is done. By the outward appearance of things, I can tell from the beginning whether you are assisted by God or not, and whether you are supported by God's confirmation or not. The Manifestation of God were assisted by the confirmations of God. No means and no implements do they possess. Everything and every outwards appearance and everything was against them. In spite of this opposition they put into effect their aims and their intentions. Although they undertook to banish—although the Mohammedan priests and kings undertook to banish BAHÁ'Ó'LLAH—they did not know that they were in reality assisting him in every possible way. It was for his sake that all the glad tidings and the prophecies of the Holy Book were fulfilled. It is written, it is prophesied in the Old Testament, that the greatest Manifestation would manifest himself, and would appear from the Holy Land. You are well informed of the Holy Books and it is unnecessary to remind you of them. The light of God would appear on the Mount of Carmel and Acca should be the place, the destination, the hope of the people, and the Holy Land should be the centre of the attraction of the whole world. These prophecies were fulfilled by the enemies of

BAHA'O'LLAH. Thus, every man who caused his banishment put into effect and fulfilled those promises and those prophecies. That is why those who go to Haifa and Acca see the truth and fulfillment of those prophecies. I have seen with my own eyes how Haifa and Acca are the centre of attraction of the people of the world: how people from the east and west and north and south go to the presence of the Master.

(The address was followed by a prayer chanted in Persia.)

—o:—

THE PASSING OF A GREAT LEADER OF MEN.

Abdul Baha: An Appreciation.

Through the death at Haifa of that great Persian, Abdul Baha Abbas, leader of the Bahai movement, the world has lost one of its foremost religious lights and one of its noblest of men.

From the time he was a young lad until he breathed his last, at the ripe old age of 79 years, he never deviated from the path of consecrated service to "the cause of God" in his work for humanity. In his personality and influence Abdul Baha embodied all that is highest and most striking in both the Christian and Moslem faiths; living a life of pure altruism, he preached and worked for inter-racial and inter-religious unity.

Faithful to those supreme ideals laid down by his Holiness Baha'Ullah 30 years ago, when incarcerated in a Turkish prison, Abdul Baha, with true spiritual genius, gathered round him workers and followers for the promulgation of these teachings wherever his message was heard and his aims known.

It is entirely due to these two inspired souls that the world sees to-day a fusion, as harmonious as it is remarkable composed of members of the three great world faiths: Moslem, Christian, and Jewish, who have adopted the Bahai religion, and social standards, and are forming a world-wide brotherhood movement of untold potentiality for good. Entirely orderly, peaceful, and spiritual in its development, no true Bahai society will fight for its faith nor enter into religious dissensions, or racial quarrels. Baha'Ullah declared he had come to show mankind the way of peace and international unity. All war must cease, and the human race learn the laws of fraternity and mutual co-operation. For the promulgation of progressive ideals, and the destruction of racial or religious hatreds, the great Persian Teacher devoted a long life, bearing persecutions, ignominy, and the confiscation of all personal when, with his family, he was exiled years ago to Akka in Syria.

Undaunted by suffering, Abdul Baha continued to inculcate the illumined teachings of his father, and his epistles on philosophy, sociology, or private admonitions may be found in almost every country of the world. His wise, forceful thinking drew a never-ending stream of visitors to little Haifa—men and women desiring his opinions or teaching, and few sincere thinkers left his presence without wishing to become one of his helpers and servers. Work and service in the cause of God meant for him serving his kind, and the promotion of peace and concord among all. Work for others in the unselfish spirit brought man nearer to his Maker than many stereotyped prayers, he declared, as, sweeping aside doctrinal theologies and religious superstitions, he raised his voice in appeal for the honour of true religion. Many years before the war Abdul Baha foretold the coming of a world conflagration and warned his hearers against the dangers of patriotic fanaticisms and worldly ambitions of power. The forces of materialism, he considered, had grown to such terrible proportions that unless Christian races turned back again to the spiritual principles for which their Founder died, and sought God's knowledge, a great retribution would surely visit their land.

Some of the Prophets of God had a more extended field of work or a more difficult situation to face at the time than others, but in essence they were mystically united and taught the same eternal verities and spiritual admonitions. They never denied one another, say the Bahais, but on the contrary confirmed and preached of each other.

When in the presence of Abdul Baha thoughtful enquirers soon realised they were speaking to a man of unique personality, one endowed with a love and wisdom that had in it the divine quality. His unbounded sympathy for all was such that no sorrow or trouble seemed too insignificant for his attention if an appeal reached his ears.

It is no exaggeration to say that countless thousands of Bahais, in Persia, India, America, and other lands, are now mourning his loss as the very light of their lives, for Abdul Baha held sway over a large spiritual community, to whom he ever gave of his highest and best. To each and every-one he typified "the beloved" sung of by Persian poet-mystics in the past.

The growing influence of the Bahai teachings, and the more recently awakened attention given to them, will be better understood if we examine thoughtfully the

enlightened principles that form the practical basis of their belief, also if we reflect on the moral and religious implications embodied in their laws and precepts. A fast-changing world demands a more international presentation of religious ideals, one that shall be fraternal in character and less smothered by political or racial prejudices. The spirit of the coming age will assuredly make for the greater fusion of the races and will mould a mass consciousness that will tend to unite on certain larger modes

of thinking. Religious and patriotic barriers will be further weakened and civilization will come under the influence of higher ethical ideals than those now prevailing.

The writer is one of many who believe that only through the adoption of such spiritual and social reforms as are outlined in the Bahai works of Baha'Ullah can civilised races hope to evolve a peaceful and contented order of society in the future.

J. STANNARD.

From next month The Bahai News will be published in Karachi.

The annual subscription for the paper is Rs. 5 for India \$2.00 for America and 2 Tumans for Persia.

ابو نذ سال دوم البشارة

امريكا

د و دالر

هندوستان

پنج روپيه

ايران

د و تومان

سادق طلباً لتخليد الذكر وسعي
وراء اكليل المجد دوخ اسكندر
المقدوني ويوليوس قيصر وشارلن
ونابليون البلاد مجرورهم شادوا
دولا واسعة شاسعة بالقوة والجبردة
واقواما اتوه من الأعمال التي
نعد هاعظيمة فخلد التاريخ اسمهم
ولكن فرعون ونيرن وتيمور لم
يكونوا اقل ذكاء منهم لان هؤلاء
ايضا خلدوا لهم ذكراً على اشك
القتلى فلمرى اى فرق بين مطامح
الفريقين ونتائج اعمالهم
تباً لتخليد ذكرى كتب بخطف
الارواح. فان اكليل المجد لا يناله
من دمر البلاد بل من عمرها ولا
يستحقه من يتم الاطفال وتلك الامهات
ورمل الزوجات

(بقیہ وارد)

وهل رأيتراجل من اكليل نج من
تاوهات الفقراء والمحتاجين على المنتقل
مقرونة بزفات الاصدقاء والمحبين
الكثيرين على الراحل، ولكن هذا
الاكليل يفوق بهاء بهر الابصار اذ زينته
دموع الارامل والايتام فى شبه بحارة
ثمينة يقدمها الساكنين جزاء ما انالهم
المنتقل من الاحسان واليك ما قيل
الجم يفنى ويبقى الذكر والاشرف
فاعمل لآخرائك ما يبقى ويذكر
تمو الحياة بما تاتيه من عمل
جم الفوائد منه يجتنى ثمر
كم مات قوم وما مات لهم شيم
وذكورهم ابداء يعلو وينتشر
تحية يا بهاء الله عطرة
تهدى اليك ودمع العين ينحدر
ابقيت للشرق اثراً مخلدة
يفنى الزمان ويبقى ذكرها العطر

مولى غدا الكعبة الغراء مرقده

وقد ثوى فى الثرى نجم السما فسمما

وقد تمنى على الله الصعود الى

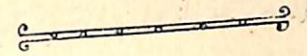
افق العلى حيث ماواه الذى قدما

ليلا فجان من اسرى به سحرًا

الى مقام علا قد خصه قدما

حيفا فى ٨ كانون الثانى سنة ١٩٢٢

محمود لطفى الصفدى

وقال حضرة الاديب الاستاذ صاحب

الامضاء (خطبة حضرت موسى ايوب)

سادقى :-

ان انتقال الزعيم الاكبر ورجل

الانسانية السيد الجليل السير

عبد البهاء عباس يعد خطب جلى

للاداب والحكمة بانجاب عالمها واعظم

خسارة للعالم والفضل بفقد ركنها فتوجب

على كل من ورد منهل العلوم ورشفت

من سلبيلها ولو قطرة ان يوفى العالم

الكبير والحكيم الشهير حقه ولو بكلمة

ولا ارى انصب من وضعها فى يوم اربعين

العظيم فاقول :-

يموت كل يوم الوف من الناس

يلحد عشرات من الرجال المعروفين

ومع ذلك لا يؤثر موتهم على المحيط

الذى عاشوا فيه ولا يحدث انتقالهم

فراغا محسوسا بين امتهم ذلك لان الرجل

الذى يموت لنفسه لا يؤثر سوى على

نفسه والرجل الذى يموت لاجل عائلته

تتوجع عليه عائلته اما الرجل الذى

يموت لاجل الانسانية فانها يجمعونها

تتألم له وبكامل انكارها

تجدد فكرته

كم من الناس دفنوا بهذه السنة و

لم يحدث لهم من التأثير مقدار جزء

من الف مما احده انتقال عبد البها

ذلك لان فقيدنا عرف ان يعيش

لنفسه ولغيره عاش رجل المبدأ ومات

رجل المبدأ ورجال المبدأ نادرون

واندرهم من طبق اعماله على علمه

وجعل حياته مثالا لمباديه وبفضل

اعماله خلد ذكره بين اصحابه ومحبيه

الى العدم لكن المبادئ القويمية الاخلاق

والنفوس الكبيرة ابدية لانهاية لها وسم

در من قال

ماللزمان على النفوس تسلط

ان الزمان يقيّد الاجساد

فارقدها الراحل العزيز رقاده هنا

فحياتك خالدة بيننا باعمالك . ان يوم

انتقالك ليس بيومك الاخير انه

مولد خلودك ان فقدانك من بيننا

وان احداث فراغا فاعمالك تسد

هذا الفراغ لان الاعمال العظيمة لم

تأخذ شكلها الباهر الا بالتذكاز فالفكر

هو الذى يقدرها قدرها وليس

العين المجردة . فالعظيم فى حياته عظيم

فى موته ينتهى الحكم عند

اليقظة وهناك تثبت الحقيقة وينزل

الخيال والحياة كحكم تنتهى عند الموت

وهناك تبتدى حياة الرجال العظام

وتظهر حقيقة الابطال الذين كانوا

فى هذا الكون وجاهدوا فى معتك

الحياة لينالوا اكليل المجد عند موتهم

فللانسان مدة حياته ثلاثة اصدقا

احدهم يتركه حالا بعد موته وهى

ممتلكاته وعقاراته والثانى يتبعه

الى القبر وهم اقاربه واصدقاه والثالث

يتبعه الى ما وراء الحد وهو الصيت الطيب

والاسم الحسن

وندر من حصل على هذا الصديق

الثالث . اما فقيدنا فقد اكتب باعماله

البارة وحسن سيرة وسريته اسماخلد

ذكره الى ما بعد الاجيال

الموت قوة ، الموت اقتصار ، الموت

حياة - وهو النهاية للناظرين الى

نفوسهم والمشتبهين بمشغياتهم الجسدية

لكنه البداية للمكرمين حياتهم

واموالهم لمنفعة الغير

وفقيدنا المتبع عنا بالحواس فقط

لم يمت باعماله وماثره التى خلفها

خالد فى الارض وحياته الظاهرة

خالد فى السماء . حيث لا شك بان

كل ما هو مادي ومتعلق بالمادة زائل

لا محالة التماثيل والنباتات والعقود ومصيرها

سادق :-

لا اعد نفى سعيدا كما يجب
لو اكتفيت بان اكون من الحضور والشهود
في هذه الحفلة الخافلة ... كلا بل
ارى من الواجب ان اشترك مع
الخطباء في شعورى وعواطفى مقدرا
وهاثنا بعظيم الاعتبار لمن اقيمت
هذه الحفلة التذكارية لاجله مرددا
صدى الطاقة الجمة الا وهو المنقل
الى رحمة ربه ، عبد البهاء عباس ،

لا معنى للخوض في تقديم المدح
والثناء لعباس البهاء فان ذلك من
قبيل طلاء الذهب المحص او محاولة
تغطيه لون الزئبق الطبيعى او التشبث
بأظهار مجيد رائحة الزعرة الذكية
اجل انها جرة منى ان اقف لا نقول
شيئا في هذا المحفل الحافل الذى
يشع عن عظمة وحسن خلق ذلك
الفقيد الكبير لانكم عاشتموه
سنيًا اجتمموه اكرمتموه بل ذكره
غمرت حياتكم بصيرها الذكى

بيد انه يمكننى ان اقول اختبارا
الشخصية منذ عرفته لغاية هذه
السنة حيث حلت قدما جيل الكرم
ولم يكن مسكنة الشريف بعيد عن مسكنى
بل كنا جيران ، والجار يثرب قدره
بالجار ، والحق اقول بانه كان لى الخط
السعيد لتمكنى من الثرى بصدائقه
التي اجاد بها على فضلا منه ولطفه
وذلك لعمرى لى بالغريب لانه فتح
الفتة للالوف الامر الذى كان من ثمرات
صفاته الشريفة وطبعه الجميل ولقد
ترك الفقيد فى قلبى اثرا جميلا من
بساطته وحلاوة طبعه وحسن خلقه
لم ولن انساه ما دمت حيا
وذلك

فى صباح بهيج من فصل الربيع بينما
كانت الغزالة تلقى اشعتها الفضية و
الطبيعة تتجلى بجمالها وتعطر الكون
برائحة زهورها الذكية زارنى الفقيد و
شاركنى بطعام الصباح
حديثه العذب وهيئة الرضية

وقال حضرة الكاتب الاديب والشاعر
المطبوع صاحب الامضا (خطا بضم الخاء والظى مقدر)
سادق اسرة حضرة عبد البهاء عباس
المحترمين

ان مرضى حال دون تشرفى بيوم
الجمعة فى داركم لا تلوما نظمت على
مسامح الحاضرين وهى الابيات الاتية
يا ايها الدار عهدي فيك مشرقة

وبدر نيك فى اعلى سماك سما
يا مهبط الوحى اين البدر محتجب
اين السراج الذى ابهى لنا الظلم
فرد تعود جميع المشكلات له
يجلها ببيان حيز الحكماء

وقفت انظر فيها او اناشدها
عن سيد كان للاجسين معصا
فليتامى ابا قد كان ينعتها
برا شفوفا رحيا لم يدع الما
يا عازلى لا تلم جهلا ولا حدا
ولا سفاهة لا وقيت شرعا
هذا هو الفضل ان تبكى لعيون على
فقيدها عوض الدمع الجمان دما

مملوثان بعمه طبيعة دون اقل ادعاء بل
كان مثال التواضع والعظمة
لا اتجاسر ان اخوض اكثر من
ذلك لاني ارى انه يوجد كثيرين من
الحاضرين الذين اختبروه والفوه اكثر
منى لاسيما العازمون على اظهار
عواطفهم تجاهه

ما اعجب هذه الشهادة نحن المجتمعون
مثل اديانا متعددة من اسلامية ومسيحية
ويهودية وغير ذلك من الاديان السماوية
ومع ذلك لا تملعتم السنن اذا ادعينا
صدائقه من جئنا نذكر ذكره الا وهو
عبد البهاء عباس

فيها انى اختتم كلماتي مظهرا عواطفى
شاكرا عن صميم الفؤاد فرصة نلت بها
التشرف بصدائقه ومؤكدا احساساتى
وعواطفى الودية لاسرته البهائية الكريمة
سائلا الحق سبحانه وتعالى بادعيتى الحاد
ان يفهمهم بنعمته ويعزيكم جميعا ويملا
قلوبكم فرحا وسلاما ابديا

القس روهلد

مناقب يتيمة هذا الدهر وشمس
هذا العصر من استظهر بحكمته الباهرة
على جور الايام و اعلى منار قومه
بحسن تدابير السامية فارضى الملوك
والامراء واجتذب محبة واحترام
الجميع لا تقومه الشريف دون ان
يتساهل بشئ من واجب العناية التي
اقي لاجلها، اجل سادى وهل يقف
امره على تاريخ حياة هذا الرجل العظيم
علم المحبة والسلام عنوان الفضيلة و
القوى بل رب الرحمة والاحسان امام
البهائيين ورئيسهم الا يقول ان فقد
يعد خسارة عامة للانسانية والعموان
والهيئة الاجتماعية طراً
اي معشر هذا الجمهور الكرام
انا بصورة صاحب هذه الحفلة الهميمة
عبد البهاء عباس ذلك الغضن الاعظم
للسدرة البهائية العليا من تحتفل اليوم
بانتقاله الى دار الخلود حيث ينضم
الغضن الى فروع والفرع الى جذعه
عرفنا الاسد العظيم الذى انش بزئيره
القاصى والدانى وما زئيره الاحكم
وفضائل عرفناك الملاك الهادى الذى
قد مرجحاته الارضية قرباناً على منج
الانسانية بل الكبير الذى طاب
به نفوس ذوى البأساء والمساكين
بل الزاهد الذى انحت له الجباه
اجلالاً واحتراماً وخطبت مودة اكابر
البلاد وعظماءها وعرفه العالم الجديد
بشير الخير ورسول السلام فاكبروا
شأنه ودهشوا بحكمته السامية وانصاعوا
للائه السديدة واقروا بانه ملاك
بصورة بشر انما جاء دار الشفاء ليهدى
الناس سبل الهداية والفضيلة والاعجب
فهو صورة البهاء ووجه البر و
شمس الاحسان مثال الواعة والحكمة
كانت حياته على الارض كلها طهارة
وانكار للذات يامر بالخير ويحجب
القلوب المنكمرة فضائل تفرد بها
لا يدانيه فيها احد اما عظاته
الشائقة وخطبه الرنانة فقد طأطأت
لسامعها اجلالاً رؤس العلماء والفلاسفة

وفى مقدماتهم فلاسفة الامير كان و
علماءها فمالوا اليه وقبلوا دعوتهم
حتى اصبحت اتباعه هناك تعد بالالوف
المؤلفة وكفى بها وصفاً انها كانت نوراً
للجاهل ورجاء للبائس وتعزية للمسكين
هذه ايها الجمهور صفات هذا المتقل العظيم
الذى تحتفل اليوم الاسرة البهائية الشريفة
بتذكار اربعينه المجيد
انه لم يبق بنا والحق وضاح بان تقرر
هذه الذكرى بذكرى حياته الطاهرة
التي سوف يبقى صدى تأثيرها السعيد
يرت في انحاء المعمور يوحى بترقية النفوس
ويلهم بهذيب الاخلاق مرتين كانتا
دعامة دعوته وعناية امانيه و
انى لى ان اتى على ذكر مناقب السامية
وفضائله الروحانية وبرقيات تعازى
الملوك والامراء والاشراف والعظماء لان
البهائيه الفاضلة اثر فقده هذا الذى
احدث فى الكون رنة اسف شديدة لا عظم
برهان وصدق شاهد على ما للسير
عبد البهاء عباس من الاجلال والاحترام
فى عيون ام المعمور فلا بدع اذا ندب
العالم رجل العصر ومؤيد النظام الالفى
السامى
فسلام عليك يا روح عبد البهاء حيث
انت الان سواء كنت حاضرة بيننا ام
انت مقيمة فى فواديس الجنان فى عالم
النور الاعلى حيث تلتقى الارواح خالدة
بعد الانتقال من عالم الفناء . بل سلام
عليك يا مولاي ابا الفقراء والبائسين
بل الف سلام عليك يا من
هيئات ان ياتى الزمان بمثله
ان الزمان بمثله لنحيل
ديمتى جائب
يوم
الاربعين
لانتقال
عبد البهاء عباس
(خطابه حضرت روحه)
- ١٢ -
وقال حضرة القس الورع صاحب الامضا

ذلك الآتباع سنن العدل المبينة في الأوامر
الالهية والترائع السماوية المتكفلة بخير البشر
عاجلا واجلا دنيا واخرى
ومن هنا يعلم ان البهائية ليست بديانة
جديدة كما توهم البعض بل هي طريقة جليلة
من جملة طرق اهل التوحيد غايتها تهذيب
الاخلاق العمومية ونشر الفضيلة بين جميع
البشر وتوحيد المبدأ والغاية الانسانية كما
تقدم بعبارة ثانية
البهائية انما هي طريقة اخوية عمومية

قل لآخوان رأوني ميتا
اتظنون بانى ميتكم
انا عصفور وهذا قفصى
انا فى الصور وهذا جسمى
انا كثر وحجائى طلسم
فاهدوا البيت ورضوا قفصى
وتميصى منزله رمما
لا ترعكم هجمة الموت فما
لحياتى رسن فى مقتلتى
لا تظنوا الموت موتا انه
فاخلعوا الاجساد عن انفسكم

سلبية تهذيبية اخلاقية وهذا ما يتمناه
كل لبيب ويجتهد للوصول اليه كل عاقل
اديب والله الموفق لما يشاء - هذا - وقد
كنت اسمعت فقيدنا الاعظم وهو حى تصيدة
لاحد اكابر ائمة الصوفية فى وصف حالة
الاموات السعداء نقلها الشيخ الاكبر فى
بعض مؤلفاته واشنى على ناظمها كل
الثناء فاعجب بها فقيدنا العظيم وكأنى
الان بروحه العالية الطاهرة تخاطبنا بها
من اعلى عليين وهي

حسنوا الظن برب راحم
ما ارى نفسى الا انتم
عنصر الانفس شئ واحد
لمتى ما كان خيرا فلنا
قد ترحلت وخلقتكم
فخذوا فى الزاد جهدا لا تتوا
اشكركم الله الذى خلصنى
فانا اليوم اناجى ملائ
عاكف فى اللوح اقرأ وارى
وطعامى وشرابى واحسد
لن خمر سائعا او عسلا
فهو مشروب رسول الله اذ
فانهموه السر فيه نبأ
اسأل الله لنفسى رحمة
وعليكم من سلامى صيب

(خطا به حضرت ديمترى افندى جباب)
وقال حضرة الاديب ديمترى
افندى جباب

لا ادرى ما اقول ولا بدع اذا ارتج
على الكلام فى مثل هذا المقام
المحب الحافل بوفود الامراء والوزراء

تشكروا السعى وتأتوا امنا
واعتقادى انكم انتم انا
وكذا الجسم جميعا عمنا
ومتى ما كان شرا فبنا
لست ارضى داركم لى وطنا
ليس بالعاتل منا من وفى
وبنى لى فى المعالى ركنا
وارى الحق جهارا علنا
كل ما كان رياءى ودنا
وهو رمز فانهموه حبا
لا ولا ماء ولكن لبنا
كان يبرى فطره مع فطرنا
اى معنى تحت لفظ كمننا
رحم الله صديقا امنا
وسلام الله بدء وثنا
محمود محمد الحبال

واشرت القوم وعليتهم ذلك المقام
الذى اتشرف الان بالمشول فيه مؤبنا
احتفالا بالاربعين لا تنقال مولاي عبد البهاء
عباس الى رفيقه الاعلى
وماذا عساى ان اقول فى تعداد

اهدى سبيلا،

وقال عزشانه - فان تنازعتم في شئ
فريده الى الله والرسول - اى فارجعوا به الى
حكم الله ورسوله

٨ - الثامنة - ايجاد السلم العالم

والمراد بذلك ان يكون السعى مجداً اجتهاداً
لوصول العالم بأسره الى السلم العام وقد ورد
في القرآن الكريم يا ايها الذين امنوا ادخلوا
في السلم كافة

وهذا متوقف على طهارة الاخلاق و
اجراء العدل بين البشر وازالة سوء التفاهم
من بينهم ونشر الروح الطاهرة بين العموم و
ادخال الرافة الى قلوبهم ولا يحصل ذلك الا
باصلاح طرق التعليم والتهذيب والوعظ والارشاد
الصحيح بكل اخلاص والتعاون المادى والادبى
وقد امرنا الله بهذا بقوله تعالى ، وتعاونوا
على البر والتقوى ولا تعاونوا على الاثم والعدوان
ومعصية الرسول

وقال تعالى ، ولا تقعدوا ان الله لا يحب
المعتدين،

وقال :- ان تعفوا هو اقرب للتقوى

ولو اردنا ان نستقصى جميع الايات التى
تحث البشر للسعى وراء السلم العالم لطال بنا
المجال

٩ - التاسعة - التهذيب العالم

اى تعميم التربية والتهذيب لمحو الجهل
والتعصبات الانفة الذكر وليعلم الانسان ماله
وما عليه

وذلك لان الادب رسالة الى كل فضيلة
وذريعة الى خير شرعية ومعلوم بالبداهة
ان هذه المادة مقدمة على التى قبلها لان
السلم العالم لا يحصل الا بعد التهذيب العالم
وفيها حث على التهذيب والتعليم معا لان التهذيب
الصحيح لا يحصل الا بالعلم الصحيح قال الله تعالى
قل هل يستوى الذين يعلمون والذين
لا يعلمون

هل يستوى الاعمى والبصير ام هل يستوى
الظلمات والنور - هل يستوى الاحياء
والاموات

ونتيجة هذا انما هو الوصول الى حسن الخلق
لان الله قد مدح رسوله الكريم بقوله تعالى :-
وانك لعلى خلق عظيم ، ولو كان يوجد مدح

ابلى من حسن الخلق لمدح الله به رسوله صلى الله
عليه وسلم وقد ورد في الحديث الشريف بقوله - ما عال
البر حسن الخلق

١٠ - العاشرة - ترتيب اى تحليل المسائل
الاقتصادية

اى تقديم الاهم على المهم مع مراعاة الحالة
الاقتصادية العمومية بمنع الاحتكار وحفظ
حقوق العمال وعدم نهب الناس اشيائهم واعطاء
كل ذى حق حقه ونحو ذلك

وهذه المعنى مشار اليه بعدة ايات قرآنية
منها قوله تعالى

ولا يبخسوا الناس اشيائهم ومنها - ويل
للمطففين الذين اذا اكتسبوا على الناس يتوفون
واذا كالواهم او وزنواهم يحسرون - ومنها -

وامشوا فى مناكبها - ومنها - ولا تنس نصيبك
من الدنيا - ومنها - ولا تجعل يدك مغلولة
الى عنقك ولا تبسطها كلها البسط فتقعد ملوماً
مخسوماً - ومنها - ولا تبذر تبريراً ان البذر
كانوا اخوان الشياطين وكان الشيطان لربه
كفوراً - ومنها - واتوا كل ذى حق حقه والسكين
وابن السبيل - ومنها - لا تظلمون ولا تظلمون

واحد عشر - اى تحليل المسائل
الاقتصادية

١١ - الحادية عشر - ايجاد لغة عمومية
للتفاهم تقوم مقام اللغات الكثيرة المنتشرة
وهذا الموضوع يفكر فيه جميع فلاسفة العالم
قديمًا وحديثًا لشدة الحاجة اليه
وقد من جد فى امرها وله

واستعمل الصبر الا فاز بالظفر

ولكن الامور مرهونة باوقاتنا
١٢ - الثانية عشرة - ايجاد حكومة
دولية

وهذه المادة الاخيرة ضرورية للعالم
الانسانى كالتى قبلها لانه متى وجدت محكمة
دولية عليا اى تشكاه من رعايا جميع الدول
العظمى والامم الراقية والملل المختلفة بانتخابات
قانونية كالمجالس النيابية واطلقت لها
الحرية فى السياسة العالمية فانها ستضطر
الى وضع قانون عالم وتوحيد النظام ولا تثيرها

ومن جملة صفاته الكمالية وأخلاقه الرضية
أنه كان يحسن لم أساء إليه وهم كثيرون -

ومن مجملتهم أحد كبار ما موري حكومة عكا
قد يما فانه كان يسيئ الى فقيد ناكل الاساءة
ظلماً وعدواناً وكان يحسن اليه كل الاحسان
لاطمعاً بخيره ولا خوفاً من شره بل بمجارة لخلق
العظيم وطبعه الكريم

وبعد مدة عزل ذلك لما مور من وظيفته
وخرج من عكا وهو في حالة يرثى لها لا يملك
قوت يومه فضلاً عن ان يحب معه عياله فما
كان من جملة مكارم اخلاق فقيدنا ذلك المحسن
الكبير الا اننا اعطاه من النقود كفاية وصار ينفق
على عياله مدة طويلة واخيراً ارسلهم الى الاسنان
على نفقته مرفحين معززين مكرمين وله
حسنات كثيرة امثال هذه وما فقيدنا الاحنة
من حسنات والده بهاء الله تغمد بها الله برحمته
واعلى منزلتهما في عليين

هذا

وقد تانت نفوس الفضلاء للاطلاع على تعاليم
الطريقة البهائية التي انتشرت في مشارق
الارض ومغاربها بسرعة انتشار النور في الافاق

وصار عدد الداخلين فيها يعد بالملايين
وهم في بلاد فارس وفي الهند والصين اليابان
ومصر وسوريا واروبا واميركا وغيرها
وما سبب ذلك الا لما وفقها للعقل والنقل
والذوق السليم اشرحها لكم هنا شرحاً وجيزاً وهي
تختصر باثنتي عشرة مادة

١- الاولى - وحدة الجنس البشري

ان هذه المادة مأخوذة من قوله تعالى
يا ايها الناس انا خلقناكم من ذكر وانثى
وجعلناكم شعوباً وقبائل لتعارفوا ان اكرمكم
عند الله اتقاكم

وهي داحضة لمن يتعصب للجنسيات والقوميات
ويفسرها الحديث الشريف

ليس لعربي على اعجمي فضل الا بالقوى

٢- الثانية - التحرر عن الحقيقة -

وهذا المعنى قد اشار اليه القرآن الكريم
بقوله تعالى في وصف المؤمنين "فاولئك تتحذوا
(رشداً)

وقد ورد في الحديث الشريف

الحكمة ضالة المؤمن حيث وجدها التقبها
وورد ايضاً "اطلبوا العلم ولو بالطين

٣- الثالثة لاديان كلها اساس واحد

وهو الاستدلال على الخالق عز وجل و
تقديم واجبات التعظيم والعبودية له كما يليق
بعظمته وجلاله اذ ان جميع اهل الاديان
يقرون ويعترفون بوجوده حتى ان عبدة
الاوثان يقولون - ما نعبدكم الا ليقربونا الى الله
زافى، وقال الله تعالى

وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون

٤- الرابعة - الدين سبيل ل الاخاء والاتحاد

اي كل دين من الاديان يكون سبباً ل اخاء
واتحاد ابناؤه وقد ثبت عقلاً ونقلاً ان رابطة
الدين اقوى من رابطة اللغة ومن سائر الروابط
الجنسية والعنصرية وغيرها مهما احكمت
عراها

٥- الخامسة - اتفاق الدين مع العقل والعلم

بعد ما علم ضرورة وجود الدين لبني البشر
لاحكام روابط الاخاء والاتحاد اشتراط بان يكون
الدين متفقاً مع العقل والعلم اي العقل السليم
والعلم الصحيح والا فلا بد من معقول وهذا
مفهوم بالمبداهة

٦- السادسة المساواة بين الرجال والنساء

١ اي بالحقوق الانسانية الطبيعية ضمن دائرة

الشرع والعقل بحسب استعداد كل من الجاهل
بموجب قابلية وفطرته وعدم تجاوز احد الفريقين
على الاخر واساس ذلك احكام روابط المحبة
واستدانتها بين الطرفين بالعدل والانصاف
٢- السابعة ترك التعصبات على اختلاف
انواعها دينية كانت او مدنية واقتصادية او سياسية
او غير ذلك

هذه المادة فيها نهي عن حمية الجاهلية وانتارة
الى قوله تعالى :-

ولا تتجادلوا اهل الكتاب الا بالتي هي احسن
الا الذين ظلموا منهم وقولوا انا بالذي انزل
اليكم والها والمحكم واحد ونحن له مسلمون،
والى قوله تعالى :-

يا ايها الذين امنوا عليكم انفسكم لا يغركم
من ضل اذا اهتديتم

اي على الانسان ان يسعى لاصلاح نفسه
اولاً فاذا صار اهلاً لان يصلح فليكن ذلك
بالحكمة والموعظة الحسنة مجرداً عن التعصب
قال تعالى

قل كل يعمل على شاكلته فربكم اعلم بن هو

الذى عاش عزيزا ومات كريما شريفا

به يعزى بنوا الشرقين في حزن

له جميع بنى الغربين مكتتب

وانت يا روح عبد البهاء

نحن لانظن ان فقيدنا الكبير حتى الموت

اوهاب فليس والله للموت من زجعة اذا كانت

الحياة فاضلة

وان من كانت هذه مناقبة وتلك اثاره

وفضائله لا يموت ذكره بين العالمين بل يخلد

اسمه الى يوم الدين

فسلام عليك يا روح الفقيد الزكية ورحمة

الله تهلل على جثمانك

وعزاء بنى الانسان وصبرا على هذا الخطب

الجسم وتشبها بحياة الراحل الكريم الذى قضى

وهو يقول

انما المرء حديث بعده

فكن حديثا حسنا لمن روى

احمد الامام

يوم

الاربعين

لانتقال

عبد البهاء عباس

وقال حضرت الكاتب محمود افندى الجبال ٢

ايها السادة (خطاب مختصر حاجي محمود جمال)

كلكم تعلمون ما كان عليه فقيدنا الاعظم

من طهارة الاخلاق والصفات الكمالية وحسن

السيرة التى قل ان يضارعه بها مضارع الا وهو

السيد عباس افندى البهائى

اعلى الله منزلته فى فرديس الجنان

لانه قد عاش بينكم نصف قرن وهى مدة

كافية لحسن الاختيار وبما انى معه صداقة

صميمية قد يمتد زمنها اكثر من ثلاثين سنة

اريد ان اذكر عنه جملة صالحة فى هذا المحفل

الهييب على سبيل التذكار والناسى فاقول

كانت صفاته فقيدنا الكمالية اكثر من

ان تحصى واوفر من ان تستقصى كيف لا وقد

كان شمس عصره ووحيد دهره فضله ظاهر

واحسانه متظاهرا لا يتغالى بنفسه ولا يتعالى

غيرها فما كان من السيد عباس افندى الا انه

امتنع من تسلم ذلك المبلغ بصورة سرية كما

احب صاحبه فخرج من عنده ثم عاد اليه فوراً

ومعه شاهدان وتسلم المبلغ بحضورهما وخرربه

سندا على نفسه واشهد على ذلك. وبعدها

توفى صاحب تلك الامانة فجهزه فقيدنا المحسن

الكبير ودفنه وافنق عليه من ماله الخاص

مبلغا كثر مما اوصى به وايضا كان للمتوفى

عنده الحكومة عشرة الاف قرش معاشه شهرين

فقبضها السيد عباس افندى بعد مشقة عظيمة

واضافها على تلك الامانة فبلغت ثمانين

الفا وارسلها باجمعها الى ابنه المتوفى مع رسول

مخصوص استأجره من ماله الخاص بمأتين و

خمسين ليرة عثمانية ذهباً فادخلها الرسول

الى حاجتها بعد مشقة كبيرة ثم عاد الى عكا

وسلم فقيدنا شهادة من المحكمة الشرعية فى

صنعاء اليمن ومضبطة من مجلسى ادارتها وبلدياتها

ناطقة بوصول ذلك المبلغ الى دارته الشرعى

وهذه من بعض صفات فقيدنا ذلك المحسن

الكبير والوفى الذى ليس له نظير فلا بدع اذا قلنا

انه كان اوفى من السمؤل

على ابناء جنسه واهل انسه: كان يستدل باساير

الوجوه على اسرار القلوب يرى باول رايه

اخرا لا مورد ويحتك عن مهماتها طلم الستور

يستبسط دفائن القلوب. وليستخرج ودائع

الغيوب: وكان بماله متبرعا. وعن مال غيره

ودعا: وكانت يده فوق لكف الفقراء وتحت

شفاه الاغنياء: فاعترف الاعداء بفضله

واغترت الاولياء من بحره: ومما يذكر له

بمزيد الفخرانه

كان اوفى من السمؤل

وبيان ذلك هو انه من مدة ثلاثين سنة

تقريباً ابعد الى عكا احد اشرف صنعاء اليمن

واسمه

عبد الله باشا الضلعى اليمنى

وبعد مدة مرض ولما يئس من حياته استدعى

اليه السيد عباس افندى وسلمه مبلغا جديدا من

النقود قدره سبعين الف قرش واوصاه بانه

ان ابل من مرضه ان يروه اليه وان هو مات

فلينفق منه خمسة الاف قرش على تجهيزه ودفنه

ويرسل الباقي الى ابنته خارج صنعاء اليمن و

ذكر له اسمها ومحل اقامتها ولم يكن له وارث

لك في الخلود مكانة علوية
ومزارك الزاهي يضيئ ونوره
ومحلك الأعلى يحلله البها

وبدارك الاسى هناك مقام
في العالمين تؤمه الاقوام
فيها كمال للعالمين سلام

عباس نحر الشرق في جيل به
بلغت به العلياء ارفع منزل
وهلاله في افق فارس قد بدا
وتعددت ابراجه حتى انتهى
نحرت له الاقوام صاغرة كما

زهت العلوم وزالت الاوهام
وتساقبت للقاء الاعلام
فتلألأت من نوره الانهام
في افقنا والبدر فيه تمام
شغفوا بتعليم البهاء وهاموا

ومشى تحف به المهابة والتقى
واقام بين ربوعنا فبلادنا

تغنوا العظام له ويعنو الهام
تفدى بها الارواح والاجسام

يا اسرة العباس لا تبكي على
من كان كالعباس في ايامه
واذا بكى الاصحاب عباسا لبها
فلتبكك وليبكيك ابناؤنا
عباس كان ابا الجميع فكلنا
لك في المشارق والمغرب منزل
وبراس حيفاء الجميلة مضجع

عبد البها ان البكاء حرام
لا شك تحيي ذكره الايام
حق فان بكاء هم اكرام
ولتبكك حيفاء والابيتام
نبكيك يا عباس يا مقدام
عال وفي كل القلوب مقام
وبذمة العرب الكلام ذمام

الدكتور تيسر خوري

وقال حضرة الكاتب الاديب احمد افندي
الامام (خطاب حضرت احمد افندي امام)

صوت لفظته طهران فردده العراق و
دوى في بلاد الروم وحنن اليه فلسطين
فتفتحت له صدرها فتما وكبر وامتد صداه
الى مصر فجاز البحار الى الغرب فالعالم الجديد
صوت خرج ليدعو العالم الى المحبة
والاتحاد والسلام

صوت لولم يكن مصداقه حسن النية
لما انتشر في العالمين وسرى فيهم اسريان
الكهرباء

وما الفضل في بث هذه التعاليم ونشرها
بين العالمين الا لصاحب هذا البيت الشريف
الذي يحتفل بتأبينه هذا الجمع الحزين

ليس الموقف بالمساعد للبحث في مذهب
الفقيد وتعاليمه لاننا اجتمعنا هنا لتعداد
مناقب المحتفل به وذكر مزاياه الحميدة

ومتى ذكرنا العباس فانما نذكر علو
الهمة ومضاء العزيمة نذكر سلامة القلب
وحسن السيرة، نذكره الذكاء الخارق
والنبوغ الشرقي

اجل، اذا ذكرنا عبد البهاء فانما نذكره
الاخلاق الفاضلة والمبادئ السامية والعواطف
الشريفة، نذكره لانه كان محبا للفقير
كحبه للامير، نذكره لانه كان يؤانس الكبير
والصغير، نذكره لانه كان يعطف على اليتيم
ويواسي البائس والغريب

الاوان من كانت هذه مناقبه الغر،
لجديربان يحتفل بتأبينه وراثه

افلا يحقق للاردن ان يتدفق حزنا
ولبردى والذيل ان يسيلا دما، ولدجله
والفرات ان يفوراسى ولبنى السين والتايز
ان تشق جيوبهم ولا بناء ميسى والامازون
ان تمزق قلوبهم هلعاً واسفاً على فقد من
قام يدعوا الناس الى التساهل والمتاخى
والوئام، ليعيش هذا العالم فى راحة و
امان وسلام

ولئن بكاه بنى الانسان فيما وراء البحار
وفما وراء الانهار فما ذلك الا ليو فوه قطه
من النيات الحسنة والاعمال الصالحة
ولئن رثاه المشرقان وانتخب عليه المغربان
فليس ذلك الاعترافا بفضل نابغة العصر

لنا الله قيوم اليه امورنا
وما ضر ارضا خيل فيها كما نما
على انها ام السلام وانها
نحب بنيتها الخلف الحب كله
ويا جذا ذكرى فتى السلم بيننا
ويا حبذا الانصاف والعدل سنة
فيا ذا كرى عباس اقواله اذكروا
سلاما سلاما بثبت الحرب بعده

حيفا في ١ كانون ثاني سنة ١٩٢٢

وديع البستاني

تعمد القول اي شاعرا وخطيب فيهما تيهات
ان يفصح عما ينطق به سكوتكم وخشوعكم لعسرى
كل هذا يجعلني اعتقد اعتقادا جازما بان
صاحب الذكرى بعد ان اقام في ذا العالم ثمانين
عاما واعظا بلسانه مرشدا بقلبه قدوة صالحة
في جليل اعماله قد اختار اخيرا الوعظ والاشارة
بالسكون والسكوت ولهذا وجب تأبينه اليوم
بالتأمل والتفكير ولا كفى ابكيتكم بالاسلام الامام
منزله الكريم فقد وجب على الان ان ادعوكم
الى تناسي الاحزان واسلككم تحفظوا من ذفات
الضلوع وتكفوا تلك الدموع نعم ان السيد

يوم

الاربعين

لانتقال

عبد البهاء عباس

٢

وقال حضرت الكاتب الاديب يوسف
افندي الخطيب (خطابته يوسف افندي خطيب)
عباس ... عباس

يخيل لي بانى منها اجلت الفكر فلن اجد
سبيلا الى التعبير عما يكنه الضمير كما وانها

عباس قد بعد عنا مجده ولكن حى بما اثره الخالد
واعماله المجيده ان رحل فقد ترك لنا من بنات
افكاره السامية عظام بنات ومن تعاليمه
القوية ايات واعظات ومن حناته الوافره
احسن المبرات ومن حياته النفسية امثلة عاليت في
علو الهمة وقوة الارادة والصبر والشباب الى غير
ذلك من مكارم الاخلاق واسمى الصفات
من الناس لهما السادة من يميون بين ملذاتهم
ومنهم من يعيشون في نفوس سرهم ومواظبتهم
وبنى جنهم وابناء دينهم اما فقيد فلسطين فقد عاش
وشيعيس في نفوس لشرقين والغربيين في العالم
القديم والجديد اجل سيرة داسمه على ممر الليالي
وكرالا يامره لايين من بنى الانسان لافوق في ذلك
بين عربي وعجمي فان كان ثمة من يجد فضلا لفقيد
وينكم مكانته ويتناسى جميله فليذكر ان عباس
البهاء كان محبا ولوعا ومجاهدا كبيرا لاجلاء الجامعة
الانسانية العامة التي ترتكز وتعتمد عليها الجوامع
الاهلية والقومية والجنسية واللغوية والدينية
فهو الذي ابلى بلاء حسنا في ضرورة تحويل الجيوش
الى دور الفنون وساحات الحروب والاخر ابلى
مباردين العمل والثواب اما وقد علمنا في رحلته عنا
ان تحقيق غاياته السامية في هذا العالم الظالم
اهله ضرب من المحال فقد وجب على الناسك في دينه
والوطني في وطنه واللغوي في لغته ان يقول ارحنا
عباس واشقاء الانسان الضعيف من اخيه القوى
الهي الرحمة نلتس فذلك اعظم العزاء والثناء ثم الهاء البهاء
يوسف الخطيب في ٦ ك ٢ سنة ١٩٢٢

اشارة دكتور زهير غوري

نجوى العباس

مرفوعة الى اسرة عبد البهاء خاصة والبهاثين عامة

يا روح عباس البهاء سلام
حوى علينا من علائك واسطى
اوافه بطي من حالك وتراسى
فبعاد عباس فراغ هائل
لاك عندنا بعد الحياة ذمام
واجلى المكان ففى المكان ظلام
تذكر ان يوم الاربعين يقام
هيئات ان يملى الفراغ امام

ولقد كان من اللطف والبساطة على قد انسى
جليه انه كان ايضا معلما عظيما وان كتاباته
واحاديثه كانت موضوع تعزية والهام لماث الوف
من اهالى الشرق والغرب

ان تعاليمه يمكن النظر اليها من وجهات
متعددة فالبعض يعتبرونها مجرد اثبات العقائد
التي بنيت عليها كلال لتعاليم الدينونة والبعض
يقولون انها كانت سابقه لادانها وما لا يمكن
العمل به ولكن الكل يمكنهم تقديرا بحال معتقد ه
السامى ويسلمون انه اذا تم السير على عقيدة الاغناء
العام فان هذا العالم يكون افضل واسعد مما هو

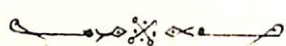
اما نحن الذين خرجنا حديثا من اشرس
الحروب في تاريخ البشر وعقولنا وحياتنا ما زالت
تصيده حضرت خطيب ريب السيد وليع بتانى

ولقد فاه حضرة الخطيب المفوه والشاعر الاديب السيد وديع البتاني بالقصيدة الاتية

ولكن بها عى فما تتكلم
كافى بها قلب كافى لها فم
وما الشعر الا ما احس والهم
وعقد الدار فى الشرايا منظم
وعباس فى افق البها يتجتم
وقاموا سيوم الاربعين واولوا

فلسطين تدرى ما دهاها وتعلم
كافى بها الخساء من بعد صخرها
وقد اهتمتى ارضها وسمائها
وما الى ونثر الدمع دراعلى الثرى
وعبد البها لم يحجب الموت نوره
احتى ذوية ما بكوا وتفعوا

كافى بهم والفجر لاج تحسروا
فصاموا وصهلوا بعد هذا وسلوا

وقالوا بهماى وما ذا يضيره
سلوا الغرب عنه فهو فى الشرق سيد
سلوا عنه غليوما ساوا عنه قيصر
واين اساطين الورى ودهاته
سلوهم لما اذا قامت الحرب عندهم
اشاق نساء من بعول ترمق
اتلكم غواصا تكرا ما باليس
وتلكم طيارا تكرا ام عفارت
وقتل بنى الانسان للحوت ما كل
وهل لصليب ام هلال مقالنه
ضرائب تجبى للعدوات بعد ها
تبدى اكم وجه السلام فلم يرق

وانتم علينا قد جنيتم انتم
ويا ليت كل الناس عما جرى عموا
وما صدقوا والمنجل اليوم يخزم
ولكن رصاص فى الخلايا مكتم
ومن خبطوا الصواء والليل ادم
ومن لضعيف بينهم يتظلم

فانتم عليكم قد جنيتم جناية
وقدمات عباس ولم يما جرى
وقالوا نصوغ السيوف والرح منجلا
وتلك خلايا النخل لا عمل بها
اعباس من يهدهم من ضلالهم
اعباس من للناس والظلم شمة

الاصوات ويكثر فيها اللجاج والحجاج فما بالنا انهم اليوم بينت شفة كان على رؤوسنا الطير وقد انقلب ذلك الفرج ترجحا والسرور كدرا والحوار سكونا وسكوتا

الا ان الدهر اناج بكل كلمه وداهمها الويل نجيله ورجله واحاطت بها الارزاء من كل جانب؟ لا هذا ولا ذاك بل لان رب هذه السدار وسرها الساري وروحها وريحانها العباس قد فارق هذا العالم الفاني فوقفت حركتها وتغيرت ساحتها

لقد عاصرناه وعاشرناه عشرات من الاعوام دون ان يعتورنا السأم او يتولانا الملل بل كنا نضبط لحظة نقضيها دون ان يكون لنا من ارشاده نصيب فلم ندر كيف تصرمت الصنون فها بال ايامنا تطول وصبرنا يقصر واسفنا يزداد واحتمالنا يقل في حين انه لم يمض على انتقاله اربعون يوما ختمت بهذا اليوم الازهر وليلة الغراء

لقد خبرناه وبلوناه كل هذه المدة فلم نرفيه الا المذل للدنيا باداره عنها المعزلاخرة باقباله عليها الحامل راية العلم الناقل ايات التوحيد الداعي لمعرفة الله الامر بالمعروف

والناهي عن المنكر المؤيد لركان السلام الساعي لاقامة الوثأ مقام الخصام

قال النبي صلى الله عليه وسلم لو كان العلم في الثريا لتناوله رجال من فارس ولقد صدق فيما قاله فان الاسلام اكثر من دون فرضه وسنته وفقه وحديثه بل ولفته وادابه هم رجال فارس الذين كان فقيدنا العزيز خاتمهم على التحقيق

ولذلك يشترك اليوم في حفلة تابينه العربي والعجمي والشرقي والغربي والمسلم والمسيحي والاسرائيلي لان فقدته كان رداء العالمين فبكاه اهل المشرق والمغرب

ومع ان مصيبتنا من اجل المصائب فان فيها ما يحملنا على الصبر والتاسي فان ربح الفقيد لله الحمد لم يصفر وفي بقاء اسرته اعظم عوض لنا

عبد الله مخلص
ولقد تلاه الخطاب الاتية اسماؤهم بالترتيب الاتي مع حفظ الالقاب

- ١ - محمد مراد مفتي جيفا خطاب عربي
- ٢ - الشيخ محمود القبلاوي عكا
- ٣ - القس روهلد جيفا خطاب انكليزي
- ٤ - سليم منصور « قصيدة عربية

مقدم الخطاب الا ان دأى ضرورية استدعت ذهابه بعد الغذاء وعودته متاخرا عن وقت بدء الحفلة فكان السابع فلم يجد بدا من نشر خطابه اولا وسناتي على نشر بقية خطب وقصائد الخطاب في هذا العدد والاعداد التالية حتى لا يفوت قراء النفي من هذه الحفلة كلمة وهامو بلقته وسيليه التعريب (ترجمة خطاب حاكم جيفا)

ان نخامة المند وبالسامى كلفني بان اعبر عن اسفه الشديد لعدم تمكنه من الحضور معنا في هذا النهار بسبب تغيبه الوقت عن فلسطين كذلك السكرتير المند في السيد ريدس قد عبر عن اسفه لكون ضغط الشغل اضطره الى البقاء في القدس وقد كلفني الذاتان الساميان المذكوران ان اهديكم تحياتهما واعبر عن شعورهما العميق مع اقارب الرجل الذي اجتمعنا لاكماله

في رأي ان اكثرنا المجتمعين هنا يعرفون السيد عبد البهاء عباس معروفة جليلة ويتصورون شخصه الجليل سائرا سير مفكر في شوارعنا ويتصورون قته ودمامة اخلاقه ولطفه ومحبة الاولاد الصغار والزهور ويتصورون ايضا كرمه وعنايته بالفقراء والمصابين

- ٥ - احمد الامام ، خطاب عربي
- ٦ - الدكتور يوفى ، افرنى
- ٧ - حاكم المقاطعة ، انكليزي
- ٨ - الحج محمد الجبال بيروت ، عربي
- ٩ - متري حباب عكا خطاب عربي
- ١٠ - سلمون ييزا كلوجيفا ، افرنى
- ١١ - ابراهيم نصار ، عربي
- ١٢ - يوسف الخطيب ، عربي

- ١٣ - الدكتور قيصر خوري لبنان قصيدة عربية
- ١٤ - وديع البستاني لبنان قصيدة عربية
- ١٥ - كلمة الختام عن لسان حفيد الفقيد شوقي افندي تلاها حسين روجي مفتش المعارف العام لفلسطين وادفها بخطاب وقصيدة عربية ولقد قدم لعائلة الفقيد خطاب اخرى عديدة عثرنا على بعضها من حضرات الادباء

- محمود الصفدي عكا قصيدة عربية
- موسى ايوب عجلون خطاب عربي
- لبيب عيد عكا خطاب عربي
- سليمان طريف عكا خطاب عربي
- خضر الفخماوي جنين قصيدة عربية
- ولما كان سعادة حاكم المقاطعة سيكون في

روزاربعین صعد حضرت مقصود در بیت مبارک
نقل از روزنامه انبیر
یوم

الاربعین

لاشغال

عبدالبهاء عباس

یوم الجمعة الواقع فی ۲۰ الجاری صادت یوم
الاربعین لانتقال رجل الانسانیہ والعلم والحنان
عبدالبهاء عباس فی الساعة الواحدة بعد الظهر
تواند علی بیت الفقید اہالی حیفا و عکا و البلاد
المجاورة فی مقدمتهم حاکم المقاطعة و كبار
موظفی الحكومة والدوائر و قناصل الدل الاجنبیة
والرؤساء الروحیین و كل من له مكانة عند قومه
من عالم و شاعر و مشرع و مدیر علی اختلاف
العناصر و المال و النحل حتی كان الاجتماع
حافلا مهیبا

لم یسبق فی حیفا بل فی ای بلدة كانت من
بلادنا الشرقیة ان صادف مثله قط و بعد مناولة
طعام الغذاء الذی كان بالغامتھی الذوق و
الترتیب و كان عدد الذین ضمنهم الموائد یزید
عن ال ۶۰۰ شخصاً و عدد الفقراء الذین اجتمعوا

بمحل خاص بهم اكثر من مئة و خمین شخصا اكلوا
عموما من اخرا الاطعمة و الذها

اجتمع الجمهور فی قاعة فسیحة نصبت فی صدرها
منبر یعلوه رسم الفقید و فی الساعة الثانية تماماً
اعتلى المنبر حضرة السری الفاضل عبد الله افندی
مخلص و افتح المحفلة قائلاً (نطق حضرت عبد الله افندی من قبل)

لقد غشينا هذه الدار التي كانت محج الفضلاء
و مصدر الفضائل اكثر من مدة فكننا نجدها زاهية
زاهية تعطر ارجائها بما يتصوع من اريج ازهارها
و تغرد اطيوارها علی باسقات اشجارها و یترقرق
فی وجوه احيائها ماء الحیاة و فطرة العیش فما بالنا
نلقاها الیوم ؟ و خاوية العروش کاسفة البال عابسة
الوجه اکمدت ازهارها و تناثرت اولاقها و سکت
اطیوارها و غشيناها من الهم ما غشيناها فتساوى فیہ الجاد
و النبات و الاحیاء

لقد تناولنا الطعام غیر مرة علی هذه المائدة
الماتیة فكننا ناكل طعامها سائفا و نشرب کاسها دهاقا
فما بالنا نفص الیوم ؟ بکل لقمة و نشرق
بکل جرعة

لقد ضمنا هذا السقف تحت فی جملة مجالس علم
و ادب كانت محالی الانس و الطرب تتعالی فیها

از صفحہ قلبشان مخوشته و ذکام و هم و خیال
بزبانہ لطیفشان مستولی گشته قدری بخود آید پس
از انکی تفکر از نوم غفلت بیدار میشوند با عاشقان حقیقی
همراز دنیا میگردند اما کسانیکہ نار عشقشان نابود
و قلب صافیشان در آلودگشته و شام حسان
بر دل کج کریمه عادت و غورفته با حالت کسالت و اندرگی
تبویخ و ملاست عاشقان معنوی پرداختہ آن طالبان
حقیقت را ہزارگونہ سرزنش و کلمہ شہنما میداد ایشان را
عجول و تندرو و کم صبر و بی طاقت مینخواند و با انواع
اذیت و آزار ایشان قیام می نمایند
ولی از آنجا میکہ نہ سب عاشق زہد سب با جد است
علی رغم این بی خبران و تمیلان روز بروز و باز و یاد
نہادہ بر جوش و خروش خود میا فرایند و ہر روز
بلجنی دہر دم نجوی مردم را بشارت بطور سلطان گل
میدہند و بانہم گفتا کردہ آثار و علامات آن را کہ
عبارت از دشتہای گل سجیدہ و طبقہای مملو از گلہای
رنگارنگ است در کوچہ و بازار گردش دادہ و ہجوم مردم
را راہ و نمایش میدہند و راین حال مخموران با غیفلت
و گوشہ نشینان کنج عزلت بستی و کسالتی کہ مخصوص
آنهاست از سوراخهای عمیق و ہم و فکر ت بردن آید
با یک حالت حیرت و تعجبی بطبقہای پراز گل می نگرند

(رقبہ راود)

بمجلس اجتماع چون لبلان شیدا ترک لانه و ماوی خود
نمودہ باد و چنگ آہنک کوی یار و راحت خوش
گلشن و گلزار بسکینند و بوصال محبوب معشوق دلدادہ
خود نائل و سہرا می شوند و از رنگ بود نظارہ منظر
زیبای آن سلطان حقیقی و گل معنوی چندان بوجد و
طرب آمدہ کہ زحمت خود را ہیچ شمردہ جان بمقدار
نثار مینماید ولی عاشقان مجازی از فرط غودت
و بی حالی در گوشہ منزل خریدہ ہزار عذر و بہانہ میک
شدہ صد ہزار ایراد بجا مینمایند و بانہایت دل سردی
اطہار میدارند کہ ہنوز موقع ورود و سلطان گل رسیدہ
و جمال یار در پردہ پندار پنهان است البتہ اگر وقت
دمورد آن رسیدہ بود ما ہم از آتش خبردار شدہ و
بزارت جمال آن طلعت ہمیشال نائل می شایم
اما عاشقان حقیقی کہ از بادہ وصال یار مرست گشتہ
و از عطر خوش گلستان معنوی بوجد طرب آمدہ اند باشتی
مفرط و بخی دل پذیر بطرف آنان نتافتہ شرح لذت
و کیمیت وصال یار را بیان مینمایند و روز عشق گل
و نوای بلبل را شرح دادہ بزبان حال ہر یک میگویند
دفع کن از مغز از بینی ذکام

تا کہ رنج اندر آید و شام
در این میان باز نفوسیکہ آتش شوق حقیقی ہنوز

از بنین نبات و تشویق آنان تحصیل علوم تحسین
 اخلاق و صفات یعنی مدارس مرکز محترم تربیت
 ملت است و مدار مقدس ترویج علوم و فنون و حکم
 چه قدر خسته طالع و فزنده اقبالند مللی که بجمع قوار
 و حکیم این بنیان مقدس ساعیند و اموال و اوقات
 صرف این خدمت نمایند و چنین خدمتی را اول وظیفه
 عالم انسانیت و عظم وسیله سعادت و منقبت خویش
 می شمارند و بر موز تعالی و تقدیم پی برده سبب
 آزادی ملک و آسایش ملت میشوند و بالعکس چه قدر
 بدبخت و دنی الطبعند زمانی که قانع بعالم کسالت و
 جهالت اند و اهل بدریدی اطفال ملت بی علمی و
 بی خبری خواهند و بیکاری و بی هنری پسندند از
 لذائذ عالم وجود محرومی را بهتر دانند و در معارف اسرار
 مالک فضل و جود بی نصیبی را خوشتر گویند و نوپستی را
 بر علو مقام ترجیح دهند و شرارت و خسارت را بر ساد
 و سداد برتر گویند و زندگی و تیز چنگی را از سستی و
 دیگانی مقدم دارند و بیگانگی و شرمندگی را بر سر فرازی
 و بزرگواری افزون شمارند

اگر چنین است چرا بر اساس مقدس علم و تربیت
 جبارت می نمایند و بزرگترم تعلیم و ترقی زحمت می دهند
 اطفال وطن را جاهل و آواره خواهند و در بیکاری و
 تنبلی و در تبین مدارس تعطیل امور معارف و تشویق
 و غوغا نمایند بدست خود خود را ذلیل نمایند و عویل
 برارند خود بسبب فل و بهوان ملت خویش شوند و
 واقف باین حال پر ملال نباشند کذلک اخذ الله
 ابصارهم جزاء اعمالهم و هم لا یستحقون
 حال باشد روز دعا بر سر سلطنت عادل دنیا میم
 بدعا گوئی حکام عدالت پرور و امراء معدلت گستر
 مشغولیم که منابع عدل انصافند و مانع جور اعتداف
 حافظ رعیتند و شبان نیک اغنام سلطان است
 و از غیب لگان و قدرت عالیه لیک انانم مطبلیم که آن
 مظاهر عدل و عطا قدرتی فائق و نعمتی شاهن جویند
 نفوذی عجیب و سلطه بی عظیم بر ملک و ملت یا بند
 تا چنانچه باید و شاید بتوانند مابه الترقی ملت و ملک را
 ترویج فرمایند رعایا را بطور دلخواه حفاظت نمایند
 اغنام الهی را رعایت کنند و گرگان بر ظلمانی را
 مانع از بهیجان انقلاب شوند تا جمیع افراد ملت
 در سایه عدالت آن شارق قدرت آرام و آسایش
 یابند و ترویج سعادت ابدیه پازند و بوی کجالات
 سر میه کردند رب ایدهم بجنود قدرتك الغالبه
 علی الاشیاء انک انت المقتدر علی ما تشاء
 (البشارت)

حقیقت و مجاز

بقلم حضرت حبیب روحانی آقای ضیاء معانی

ز مردین زینت و آرایش میدهند مرغان هوا و طیور
 صحرائی را و جد و طرب تبرغم نغمه دادای مخصوص خود
 پرداخته هر یک بزبان حال میگوید

"بهار آمد و عید وصال یار رسید"
 نوع انسانم که اشرف مخلوقات عالم امکان
 است با شور و شغفی فوق تصور با آنان هم نزم و دانا
 گردیده گم شده خود را که تداست طلعتش سرگردانند
 دریابند به کمال لطیف و جوان منادیان شخص منتظر و موعود
 معهود و مژده در و دوش را گوشت و خواص دعوا نموده
 از هر طرف ندا میکنند که ای منتظران دادی بهجران
 دای بهجوران بادیه حیران بشتابید که جال یار پدید
 گشته و دیهیم خسرو تا جدار گل از طرب چمن هویدا و
 آشکار گردیده بیایید مشاهده کنید و زیارت مجلس
 چشم دل را روشن نموده از فیض حضورش نصیب نور
 برگزید و شام جان را از ریح طیبش معطر و معنبر
 سازید هر چه زود تر باید بشتابید مباد که غفلتی
 از فیض یدارش محروم گردید و بهجران ابدی گرفتار
 شوید در این موقع است که نسیم امتحان بوزیدن آمده
 عاشقان حقیقی و مدعیان مجازی را از یکدیگر جدا نماید
 آنانکه عاشقان صادق و طالبان موافقند از روی
 حقیقت و صفات منظر و معشوق خوابان سلطان گلستان
 چون ایام خوش بهار در رسد در روح جدید
 در اجساد مرده عالم مد نسیم روح پرور سرور درین لایز
 و همی اکل مرده موجودات عالم خاک را بجنبش و حرکت
 آورده جمیع کائنات عالم امکان از جاد و نبات و
 حیوان و انسان یک روح تازه و حس جدیدی خود
 احساس کرده نبشته بدون آنکه کسی آنها را آگاه نماید
 دیا تشویق و تحریص بر حرکت کند همه گی کیباره قبرص
 و ترنم آمده یک آهنگ در و در سلطان گل را نوید
 دهند همچنین است حال حقائق مستعد عالم انسانی
 در بسیج روحانی بهجت تبریک طلوع دلبر رحمانی که در
 هر آن منتظر عطایای بی پایان آن گردند هر کس
 بزبانی و تعریف و توصیف این نورانی داد سخن دهد
 و بهکلمان و عده هزار گونه بخشش گوید تمام مخلوقات عالم
 بشری کیر و صغیر و غنی و فقیر گو یا منتظر دیدار شخص بزرگ
 و موعود و شریفی هستند که بزودی تشریف و زود فرماید
 و دلها را بنور جمال و شعله جلال خود روشن و منور
 دارد و در این موقع که انبشار و نباتات از خواب
 غفلت وی بیدار گشته اجساد برهنه خود را بجلیه با

جنگجوی را نمودید آزمایش پیش از این
ای جهانگیران عالم جنگنان از بهر حیت
ماهیه نوع بشریتیم و از یک خاندان
تا بود حرص و طمع حکم برابنا بشر
ظلم و جور از حد گذشتای نوع خواهان تمتی
مورد طعن و ملامت نیست هرگز صلح جو
گر تو خود خون سیر و دلبسته خویشم در منزل
خرق کردی که جاب از روی کار نشد فرد
بختیار آن کس که پوید راه صلح داشتی
رستگار آن کس که کرد بمحصدا با بختیار

ع ح بن

معارف پروری

(از کاشان را پورت مدرسه وحدت بشر)

مدرسه مبارکه وحدت بشر کاشان در سه هزار سی صد و
بیت و هفت تأسیس شد در هر چند دقیقه بودجه آن
بعض از بهائیان شرکت داشتند و چون مقصد آنان
فقط خدمت عموم و نشر معارف بود به جهت دفع دخل مقدر
در پر و گرام داخله اکیدا و بیچ و اجرا نمودند که مذاکرات مذهبی
بکلی ممنوع است و فقط بموجب ستور وزارت حبسیله
معارف است تمام ابالی و حکومت های وقت همواره

مراقب بصحت پر و گرام آن معترف بوده اند و چون
تحصیلات داخله را اسلامی و توجهات اخلاقیه و تعلیمی
آن را ممتاز دیدند از نزدیک و دور از اشرف و تجار
و غیره همیشه شاگرد و بایندره میفرستاده اند تا امسال که
در ماه محرم هزار و سیصد و چهل بعضی از انقلاب جاب سیاسی
و متشبهین با اهل علم حسن اخلاق حکومت حبسیله قاتل سردا
شجاع را حمله بر ضعف سیاستی کرده و از اجتماعات مذهبی
سینه زن استفاده نموده بهانه توقیف و تخریب مدرسه
مقصود نماد شدند در روز یازدهم محرم ولی از حسن تدبیر حکومتی
و بعضی عناصر صالحه جلوگیری شد پس خاطر بعضی از

علماء اعلام را به سینه مشوب ساخته تلگرافا از مقام
منیع ریاست و زراعت توقیف مدرسه را درخواست نمودند
از عدالت و معارف پروری آن مقام رفیع جواب
یاس و عدم امکان صادر شد بعد از آن تغییر اسلوب
داده بستن مدرسه را بمیاس و دیگر اظهار و متنا نمودند که
باینسم معلمین مدرسه همه تبدیل شود و کلیه بودجه اسباب
مدرسه در تحت تصرف رئیس معارف در آید رئیس معارف
هم بخالات و ماهیه با آنها همراه شد و خابره با مرکز
نمود در طهران هم دو سه نفر هم مسلمان مجربین فتنه از
تغییرات کابینه حضرت قوام السلطنه استفاده کرده حکمی از
اداره تنزیل معارف فوراً صادر کردند که معلمین و هم مدرسه
تبدیل شود و در تحت نظر معارف اداره گردد و رئیس معارف هم
باسابقه مشوبی که داشت فوراً عده فی رستنگار همراه آورد
تا بلو مدرسه را کنند و بنای تصرفات غیر محققانه لگدازد
مدرسه قهرا و چار سکنه تعطیل شد و صد و بیست نفر اطفال
محصوم یتیمانه در بدر کوچه محلات گشته و تا یک هفته
امتداد یافت و همواره بمقامات عالیله کتباً و تلگرافا
استرحام شد تا آنکه بموجب سعادت و معارف پروری
شخص محترم حضرت ریاست و زراعت بفضل حق تلگرافی
شرف صدور یافت که مدرسه مفتوح شود و فقط
مراقبت شود که تحصیلات مطابق پر و گرام معارف باشد

و مذاکرات دیگر خارج از موضوع است پس از رسیدن
این تلگراف احکامات معارف خواهان حکومت حبسیله
چنان اقتضا کرد که فوراً معاون محترم خود شریف
الممالک را به همراهی همان رئیس معارف با اتفاق
امورین حکومتی بر فراست مدرسه و نصب بلو با کمال
احترام گماشتند و برای ملاحظه تهاجم ناکهانی یک
عده را ندانم نیز منصوب شد که مدت بیت روز تا
انقضای شهر صفر قراول داشتند و بعد مخص شدند
این است حال معارف پروری ملکات ما حال صمیمانه
دوام در استقلال دولت عادل را همواره بجان دل
تنامی نمائیم و السلام
فی حقیقه جای تحسیر و تأسف شدید است که با آن همه
آوازه های مشروط و آزادی و شهرت قانون تربیتی
هنوز اکثر هموطنان و مخالف اصول معتدله مشروط و آزاد اند
گویا دشمن معارفند و عدوی تربیت و تهذیب تا کی
مایل بکابلی و دقاقت و منصرف از طریق تقدم و ترقی ملت
زیر الامر و ز در جمیع نقاط عالم این مطلب واضح
و بر همه معلوم است که اول وسیله ترقی و تقدم تربیت
افراد ملت است و علوم و فنون مفیده و مایحتاج
عصر و لوازم امور موجوده و این تربیت یکی از ارکان
مهمه اش تشکیل مدارس است و تعلیم اطفال ملت

گر هر جنگ و نفرت صلح و صفا دوست
خود دافعت و تمیز امراض و هر کيست
باشد چنانچه جاح هر گونه غر و لطف
پیدا است صيت و صولت صلح اعم ز که
کشته چه امر مصلح اديان شرق و غرب
اول چه امر منع نزاع و ذل نمود
بی شبهه نزاهل سداد و صلاح و عدل
امر یکدگر و عیان اثر و حدت بشر
امر یکدگر روح و قلب بشر منجذب کند
تعدیل خلق و ثروت و ثوب اعم کند
صلح و دل صفای ظل از اصول است
فرمود چون اصول تعالیم حق بیان
محکم نمود اساس سداد بهایان
بنمود غصن سدره ربانی آشکار
کیونود عیان به روی ولی امر
کرد آن وسیله شرف و وحدت دوداد
ظا هر نمود و به آن حور عین حسله
منصوص کرد مرکز امر و در جال عدل
کرد او دوجه کل متوجه بیک افق
جمله مذکر کنند ز عنوان اختلاف
گردند و دوستان و اجای حق همه

باید گرفت این اثر و توه از کجا
باشد چه توه رافع هر درد بے دوا
باشد چه امر دافع هر محنت و بلا
به هر جایان که بر فراشت این لوا
داده چه کل دیده اقوام را جلا
آخر چه سود دیده شد از جنگ جانگزا
امر به است مصلح حال شه دگدا
محکم نمود رابطه شرق و غرب را
کینونت نفوس و دھیتل ہوا
سازد قوی بضاعت ہر شخص بینوا
وز او خیرام عدل و عطایا بد اعتلا
چون جلب کرد قلب جهانی ازین ندا
بر کند یخ تفرقه و حسد و عدا
داد و داد اہل بہاداد بر ملا
یکسر نمود محو اثر نقص پر جفا
دین عبرت و تذکر ہر نفس با ذکا
زائل نمود پایہ این نکبت و بلا
تا سنگرند اہل بہا جز رخ ثقت
تا منصرف شوند زہر زہد و انجنا
تا ہیکیک بخوید رسم و رواج
فازغ ز شیخ و زاہد و ملای پر دغا

حزب بہا گوشتہ نسیمان نهند کل
دام و دد طریقت و باطن رہا کنند
کل بر کنند خرقہ سالوس را زتن
با ہر یک از نفوس طبیعت پرست نیز
سازند نور رفعت تا بان ز شرق جان
محمود ایا ز عمدش نیز اینچنین شود

قربان اتحاد احبای با وفا

منظومہ جناب

هو الله

ع ج ہنی

تا یکی سوزم من اندر آتش ہجرت ان یار
نشا و محفل بیا بنگر بحال عاشقان
گو تو ای باد صبا با برک گل از راہ لطف
عاقبت ترسم شوی پتر مرده از باد خریف
نوع و دسان چمن پتر مرده از سرمای دی
نو نہالان بشر افسردہ اند از جور و ظلم
من کہ مینی دلفگار و خوارم اندر این دیار
من چو مرغ زارم و باشد جهان چون مرغزار
جنگ رامن ننگ داغ و دیرہ اندر این زمان
بیشتر گردد بشر خونخوار و سفاک ایعجب
گو بار باب تعصب کو ہنرمندان دہر
عالی و دانی شود فانی در این دنیای دوان

چند بگذاری مرا ای یار اندر انتظار
برنداری ای صنم تا چند برقع از عذار
بلبل اندر فرقت نالان بود بر شاخار
وقت تا باقی است ای گل حاجت بلبل برار
ساز با یک نفثہ خرمشان تو ای باد بہار
ای عروس صلح و آزادی کجائی سر بر آرد
ہمچو مرغی زار و بی کسستم اندر مرغزار
صلح و حریت مرا باشد یکانہ یار غار
کز تہدن میناید دعوی اہل ہمدیار
ہر چه یابد بیشتر علم و صنایع و انتشار
کا دہ حداد یار و مینہ تن اسفندیار
صاحب بصارت را گو تا بگیری اعتبار

ضمیمہ

البشارت

ای دل بساز باغم بحسبان دوائما
 در این بهم حرق و فرقت بیا دآر
 در این اوان پر تعب و محنت و محن
 در این سرای پر کدہ تیرہ باز گوی
 کن ذکر فضل وجود در دلبری که داشت
 بنمای یاد روی و رخ آنمهی که بود
 کن وصف آنشهی که برا فراشت از کرم
 آن طلعتی که در صف آزادگان دهر
 ماهی که می نمود بهر ذره لطف وجود
 داد و خضوع داد او در حین وجود
 بنمود در جهان عظم ایزدی بلند
 مفتوح ساخت باب عطایش بر وی کل
 حاکی بد از عطایش هر وقت و ساعتی
 با آنکه داشت روی جهانی بسوی خود
 در بندگی در گم او هیچ گم نداد
 ترویج فیض در محنت رب البشر نمود
 داد او نشان مرقی نوع بشر که کیست
 گفتا که حیث مانع نوز و فلاح دهر
 امراض ظلم و کبر و تعصب بود ز چه

یا دنگار عهد جمال متمدن نما
 آن کو رعنائیت و آن جنت لقا
 کن ذکر آن عطوفت و آن رحمت و عطا
 زان لعل روح پر و در آن معدن صفا
 خوبان دهر را بدر جودت و سخا
 از نور او کو اکب و افلاک پر ضیا
 در عالم سعادت و صلح اتم لوا
 آشفته کرد هر دلی از روی دلربا
 نشاهی که داشت باز که بندگی بپا
 چهره نسا بسود او در حضرت بها
 در شرق و غرب کرد باسم بهاندا
 زو خلق را بخوان عنایات او صلا
 نالان بد از بلایش هر صبح و هر صا
 بودی مدام ساجد در گاه کبریا
 شانی بمدح و ذم و نوایای ما و را
 تشریح کرد و بندگی در گم خدا
 گفت او روز نظم جهان است در چه جا
 منع نجاح خلق نماید چه مابرا
 باید چگونه جسم علیل جهان شفا

نموده مشرف بمسجد الحرام شدا اعلان
عفو عمومی نمود و خطا به ادا فرمود
که تمام آنفاخر و نخبه های نسبی لغو و
باطل است مگر تقوی که مایه شرافت
است و جعلنا کم شعوبا و قبائل لتعار
فوا ان اکرمکم عند الله اتقکم فرمودند
تمام شما از وضع و شریف برادر
و برابر هستید (انما المؤمنون اخوة)
حتی این عقد اخوت را فیما بین عرب
و عجم و ترک و ملل مختلفه در کلمه
اسلامیه بستند ولی چون در ادوار سابقه
و ادیان سابقه روابط کرده ارض محکم
و مستحکم نبود لهذا حد اخوت
و مواسات محدود بمومنین و مستظامین
در ظل ان دیانت بود تجاوز بخوارج
و مخالفین نداشت اما در این دور مبارک
که امور پنج قطعه عالم مانند سیمهای
تنگراف بهم بسته یکدیگر مربوط
و پیوسته است لذا امری عالم انسانی

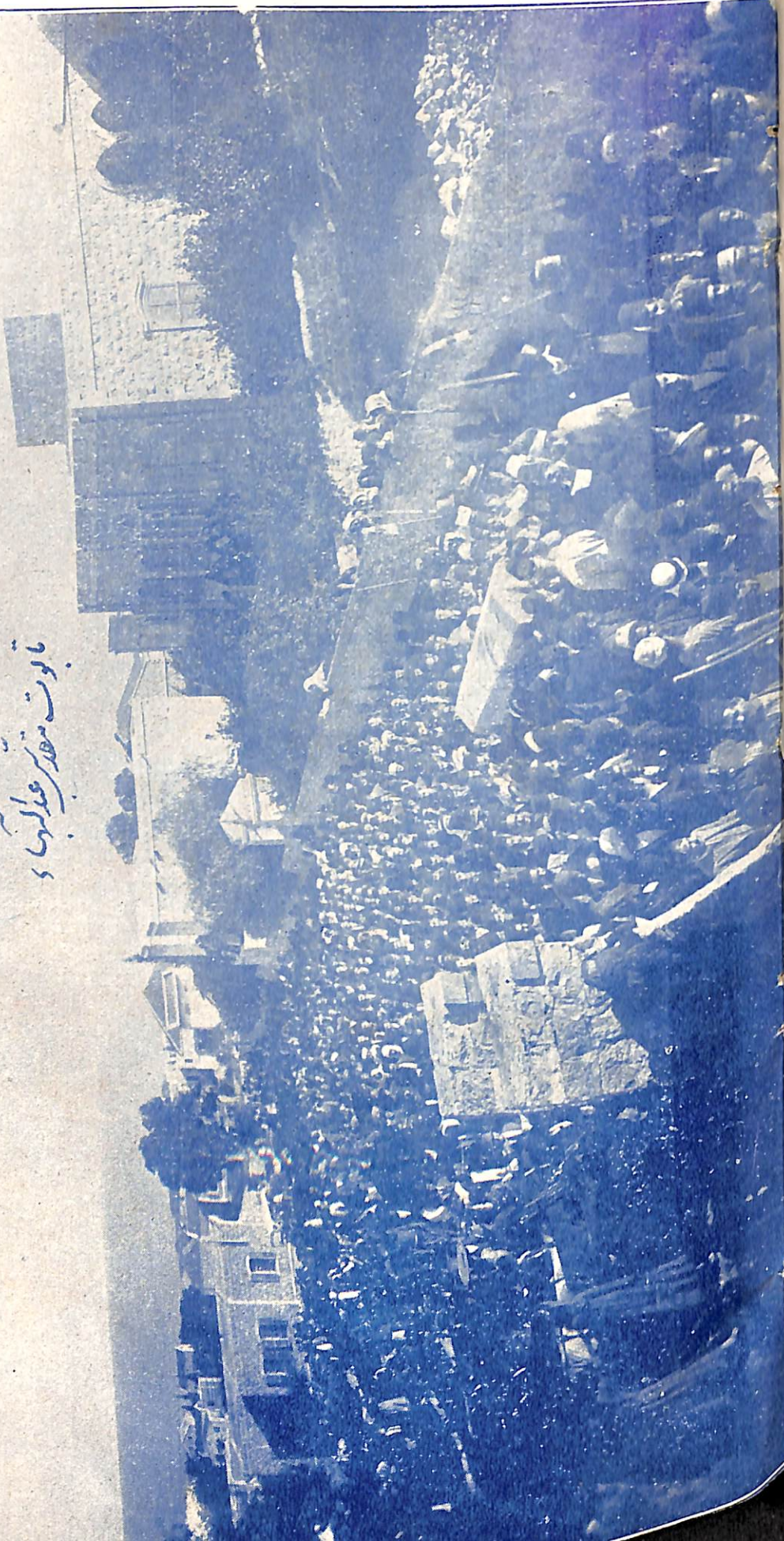
ATTESTED THE FUNERAL CEREMONY OF HIS HOLINESS ABBEY

در وقت حرکت تابوت مقدس بیرون بیت مبارک

در عاتر که امام حنیف و علی و طاهرین و حقا و رفیع و ملاقات و شکر کرد بر سر ابراهیم با هم

نیکس مبارک

قائمت مختصر عدلیہ

و قلوب و نفوس را بوحشت اندازد و آبادیها را خراب کند و از نوع انسان بکلی رحم و مروت را دور نماید و بدرندگی و خونخواری دلالت کند --

✽ قرن طلایی نوزدهم مسیحی ✽

مساوات کلمه مساوات سر لوحه تمام نویسندگان و ادبای عالم است مقصد و مقصود همه ازادی خواهان و اصلاح طلبان کره ارض اجرای مساوات است ولی باید دانست که اجرای آن در چه مقام است آیا معنی مساوات اینست که تمام افراد مساوی و هم ثروت باشند آیا مقصود اینست که همه افراد بشری خانه و اثاثیه و لباس و لوازمشان مثل هم باشد آیا مراد اینست که تمام آحاد بشر در شان و مرتبه در عرض هم باشند مسلم است که مساوات با این معانی اولاً بهیچوجه ممکن نیست زیرا طبایع و استعدادات و مقتضیات افراد بشر چنان مختلف است که در صورت و سیمای مختلف دارند و هر کس بمقتضای صفات و کمالات خود خویشتن را بمقامی از درجات جامعه بشری میکشاند ثانیاً مساوات در امورات مزبوره اول باعث اختلال نظام و تعطیل چرخ تعیش و تمدن است چنانچه محسوس است و محتاج بر همان نیست که اداره جامعه بشری را مدیر و مدار و حاکم و محکوم و رئیس و مرؤس لازم است و انبیه اشتغالات مختلفه باید در تحت احتیاجات ضروریة بزرگدار شود پس معنی مساوات اینست که حقوق و حدود هر کسی در مقام خود محفوظ باشد و پایمال تجاوز و تعدی ستمکاران و جباران نشود جان و مال و شرف بسیاری قربان شهوت رانی و کامکاری معدودی نگردد و اول مؤسس مساوات در هر دوری

مظاهر مقدسه و سفرای الهی بوده اند چنانچه در هر زمان که تقالید و اوامع مسخیفه و هواهای طبیعیه ایجاد يك اختلاف و انفکاک در میان هیئت جامعه نموده و حقوق بعض دست خوش تجاوز و بعض دیگر شده اول اعلان رسول آن عصر القاء این امتیازات و همیه و اجرای مساوات کایه بوده من جمله شخص بود اوقتی مبعوث شد که قوم بر همت ملت خود را چهار قسمت تقسیم کرده بودند (۱) بر همان و کهنه (۲) سپاهیان (۳) زارعین (۴) صنعتگران و قائل بودند که کس حق خواندن کتب مذهبی و دیوان و داس را ندارد مگر بر همان و نیز صنعتگران از تمام طبقات دیگر در جمیع حقوق پست ترند حتی وصلت و مزاجت طبقات دیگر با آنها حرام بود و اگر اتفاقاً واقع میشد ملناشان حرامزاده

بر دو حق استحمام در رود مقدس ﴿گانش﴾ نداشت و هکذا از این قبیل تفکیکهای شیطانیه بود ولی شخص بودا جمیع این امتیازات را لغو و منسوخ فرمود و اعلان اخوت و مساوات عمومیه بجمیع طبقات داد و شریعت روحانیه بسیطه تاسیس فرمود چنانچه در یکی از بیانات مبارکه خود میفرماید که تمام مردمان ازادند و در نظر خدا یکسان تمام مردمان مثل هم اند اگر حیات مقدس برای خود اختیار کنند و راست بگویند و گناه نکنند من جمله حضرت محمد علیه الصلوٰة والسلام وقتی مبعوث شد که مفاخرات نثرادی و نسبی در بین عرب نهایت طغیان داشت و تمام اشعار و رجزیات آنها مشتمل همین مضمون بود و عموم ملت بنده مساوی با اختیار اقویا و اشراف بودند تا وقتی که موبد اقدس بنوی فتوح مکه

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

﴿البشارت﴾

(۱۲۸)

غلبه و استیلا را منتج و مستحسن دانند و چنین سبیل مملکتی پویند و راضی بذلت و هلاکت نوع خویش گردند اما بجهت حصول ترقی و تقدم وصیت پز رگواری و ازدیاد قدرت و شهادت ملی و سائنطع دیده و وسائل بسیار مستحسنه موجود که هر يك از ان وسائل چون بین ملتی مروج و کامل گردد انهارا از درندگی و خونخواری مستغنی نماید و با اعلام راقی فلاح رساند نفوس را ملائکه آسمانی کند عالم ملك را نمونه جنت و فردوس نماید و ما تشتهي به الا نفس و تلذ به الا عین بخشد از انجمله توسیع دائره علوم و تربیت نفوس و ترویج اصول سعادت و تعیم معارف است که مایه هر خیر و برکتی است و پایه هر گونه عزت و منقبتی و چون افراد ملت بالخصوص اطفال بیکس فقرای مملکت در تحت

قوانین متینه و دوائر علمیه و مساعی جمیله رؤسا و امرای بافتوت چنانچه باید و شاید تربیت شوند و از لوازم امور و بدایع علوم و قواعد حفظ صحت و حسن معاشرت و طرز معیشت آگاه و عامل شوند شبهه ای نیست که بمنتهای درجه ترقی و تقدم رسند اینست که در این دور عظیم مسئله تربیت و تعلیم امری اجباری است و حکمی از احکام محکمه پروردگاری از انجمله تاکید در مسئله زراعت و تعدیل امور رعیت و سعی در حصول برکت و وفور نعمت است و اکمال ان سبب برکت و اسایش رعیت و مایه وسعت و راحت اهل مملکت و عات ظهور امانت و امانت زیر اچون اکل و غذا و فواکه و اثمار لذت بخشا و برکت حاصل رعایا و روز افزون شود و از هر جهت حصول نعماء و الا برای هر فردی اسان گردد و عطا یا ای الهی

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

﴿البشارت﴾

(۱۲۹)

کل را احاطه کند بی شبهه بجهت حصول هر نحو تقدم و ترقی افراد را فراغت بال و زندگی بیدلال حاصل آید اینست که در لوح عالم از قلم قدم در اینخصوص امر اکید نازل و صادر گردیده و از جمله و سائل حصول ترقی و تقدم ترویج صناعت و تسهیل امور کسب و حرفت است که ملت را از سستی و تنبلی و ذلت و احتیاج برهانند و بغنای ذاتی و استغنای طبیعی رسانند جواهر مکنونه در کمون و بطون را ظاهر نماید و روی زمین را بهشت برین کند اینست که از قلم اعلی در اینخصوص این بیانات احلی صادر قد و جب علی کل واحد منکم الاشتغال بامر من الامور من الصنایع و الاقتراف و امتالها و جعلنا اشد غا لکم بها نفس العبادة لله الحق تفکر و ایا قوم فی رحمة الله و الطافه ثم اشکر وه فی

العشی و الاشراف از جمله و سائل تقدم ملت ترقی در تجارت است و سهولت حمل و نقل اشیا و امتعه مملکت که سبب از دیاد دولت و ثروت و ترقی و راحت مملکت و رعیت است و این یکی از وسائل مهمه نیست که امروز دول متمدنه آن را واسطه هر گونه شئون و نفوذ و امتیاز و ترقی دانسته اند با انکه هنوز قابل تعدیل است و ملاحظه شئون ان بسیار مهم و لازم نزد هر دانشمند خیر از این قبیل بسیار حال انصاف است که از جمیع این امور عظیمه صرف نظر شود با انکه ترویج هیچیک سبب قتال و خونریزی و خرابی و پریشانی ملتی از ملل عالم نیست و بر خلاف این اوقات عزیزه و ثروت های کلی امم متمدنه صرف آلات حرب و ضربی گردد که در یک روز بلکه يك ان امنیت مملکت را بباد دهد

(۱۲۶)

﴿البشارت﴾

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

و دیگری السلام -- از اینها گذشته
 حزبی میرقصند و میگویند این ذکر
 حق است نعوذ بالله حق از این اذکار
 مقدس و منزله و مبر است -- شریعت
 رسول الله روح ما سواه فداه را
 بمثابه بحری ملاحظه نما که از آن بحر
 خلیجهای لا یتناهی برده اند و این
 سبب ضعف شریعت الله شده بین عباد
 و تا حین نه ملوک و نه مملوک و نه صعلوک
 هیچیک سبب و علت را ندانسته و با نچه
 عزت رفته را جمع شود و علم افتاده نصب
 گردد و اگاه نبوده و نیستند انتهی -
 طاعت پیمان رحمانی ﴿﴾
 در شرائط و اصول بمقام اعلای عالم
 بهائی میفرماید و شرط ثانی الفت
 و محبت بین احباب است -- باید یاران
 الهی مجذوب و مفتون یکدیگر باشند
 و جانفشانی در حق همدیگر کنند --
 اگر نفسی از احباب دیگر برسد

مانند آن باشد که تشنهئی پیشه آب
 حیات رسد -- و یا عاشقی بمعشوق
 حقیقی خود ملاقات کند -- زیرا از اعظم
 حکمت الهی در ظهور مظاهر مقدسه
 اینست که نفوس مانوس یکدیگر
 گردند -- و قوه محبت الله جمیع را
 امواج یک دریا نماید و از هاریک
 بوستان کند -- و نجوم یک آسمان نماید
 اینست حکمت ظهور مظاهر مقدسه
 چون این موهبت عظمی در بین قلوب
 احباب جلوه نماید عالم طبیعت منقلب
 گردد -- ظلمات امکان زایل شود نور
 انیت آسمان حصول یابد -- انوقت جمیع
 جهان جنت ابهی گردد و هر یک از
 احباب الهی شجره مبارکه شود و اثمار
 بدیعه بهار آرد -- ای یاران - الفت الفت
 محبت محبت اتحاد اتحاد تا قوه امر بهائی
 در عالم وجود ظاهر و اشکار گردد انتهی
 ﴿جنگ سبب ترقی است یا صلاح﴾

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

﴿البشارت﴾

(۱۲۷)

﴿جنگ سبب ترقی است یا صلاح﴾
 اکثر متمدنین عالم گویند که جنگ
 سبب بیداری ملت و شجاعت و شهامت
 جمعیت ماست -- و مانع سستی و تنبلی
 و علت قدرت و سلطه و غلبه کلی است
 و همیشه جنگ مار ابجهت تدارك ترقی
 و تقدم بر سایر ملل بیدار و هوشیار
 مینماید و غلبه بر ملك صیت بزرگواری
 مار ادر بسیط غیر منتشر مینماید -- لهذا
 باید دائماً در صدد تدارك الآت حریبه
 و ترقی اسباب جنگ و جدال باشیم --
 مقالات و دلالات معتقدین بحرب از این
 قبیل است ولی اهل بها گویند که
 پادان این تداركات حریبه و نتایج این
 الآت ناریه ذلت و پریشانی عالم است
 و مانع آسایش و راحت بنی آدم مایه
 دمار است و پاریه پریشانی و محویت ملل
 و دول ذو الاقتدار جنگ عزت را پندالت
 مبدل گرداند ثروت دولت و ملت را

بیاد دهد ابادیهار اویران کند جمعیت
 بشر را بریشان و بیسر و سامان نماید
 عیش عالم انسانی را بمصیبت تبدیل
 کند و بزم جانفزای حیز هستی و وجود
 را بر زم هو لناك و جهنم پر آتش
 و دود بدل سازد لهذا قرنی است که
 احکام منع حرب و بیان صلاح عالم
 انسانی از قلم قدم صدور یافته و علاوه در
 محافل جمیع امریک و اروپ طلعت انور
 عبد البها خود اهل غرب را از این جنگ
 جهانگیر تحذیر فرمودند و آنان را
 بانقلاب و پریشانی اروپ اخطار نمودند
 که اروپا مانند جبه خانه پر از مواد التهابیه
 است و منتظر یک شراره که زیر و زبر
 شود حال بعد از این نتایج و خیمه
 و عواقب مخیفه و ذلت های ملل و دول
 موجوده دیگر نباید اهل حل و عقد
 در این مسئله شبهه نمایند و حرب را
 سبب ترقی و تقدم گویند و این نحو

البشائر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه
باریک دارید و برگ
یکشا خسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالانه
در ایران ۹ نه قران در
هندستان ۳ سهر و پیه در
مصر و سوریه ۲۵ قروش
در انگلستان ۵ شلینگ
در امریکا يك دالر

جمادی الثانی سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق فبروری ۱۹۲۲ ع
نمبر ۱۲

مقصود از تحریر رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول
ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که
راجع باین مقام اعلی و رتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس
و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

قلم اعلی میفرماید

(در مقام اتحاد در اعمال)

در مقامی اتحاد اعمال مقصود
است چه که اختلاف ان سبب اختلاف
گردد این مظلوم ایامیکه از زوراء
بادرنه نفی میشد در بین راه در مسجدی
وارد صلوٰه مختلفه در آن محل مشاهد
نمود اگر چه کل لفظ صلوٰه بر او صادق

ولیکن هر يك با سبایی از هم ممتاز
و اگر حزب فرقان در آنچه از قلم
رحمن صادر عمل مینودند جمیع من
علی الارض بشر فایمان فائز میشدند
اختلاف اعمال سبب اختلاف
امر گشت و امر ضعیف شد -- یکی
دست بسته بصلوٰه قائم و خرابی کشوده
یکی در تشهد التحیات میگوید